

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Müzik öğretmeniym," dedim.

"Çok hoş. Hangi enstrümanı çalıyorsun?"

"Piyano ve biraz da keman."

"Vay canına. İnandırılmaz. Zengin bir amcamdan kalma pahalı bir piyanom var. Ders almayı hep istedim ama bir türlü fırsat olmadı." Duraksadı; aklına parlak bir fikir gelmişti. Tanrı ilhamı veriyordu. Ne olduğunu anlamıştı, gözlerini vücudumdan ayırmıyordu. "Hey, bana piyanomda bir şeyler çalar mısın?"

Gülümseyerek çevreme bakındım. "Yoksa yanında mı getirdin?"

"Hayır, evimde. Gecenin bu vaktinde yol çok uzun sürmez."

Tereddüt ettim. "Dediğin gibi, Billy, geç oldu. Sabah erken kalkmam gerek."

"Hayır. Sen bir öğretmensin. Öğrencilerini ararsın ve onları görmek istediğin saati söylersin. Gerçekten, arabamla gidebiliriz. Yepyeni bir Jag'im var."

Etkilenmiştim. "Jag'leri severim." Huzursuz bir tavırla -rolümü incelikle oynayarak- saatime baktım. "Ama seni kendi arabamla takip etmem gerekecek. Böylece şarkından sonra, doğrudan evime dönebilirim."

Billy içkisini bırakırken oldukça hoşnut görünüyordu. "Seni kaybetmemek için yavaş gideceğim."

Arabaya döndüğümde, Kalika uyuyordu. Otobana sapıp Billy'nin Jag'inin peşinden vadiye doğru yol alırken yumuşak, ritmik nefesi bana eşlik etti. Billy bana yalan söylemişti. Arabayı deli gibi kullanıyordu.

Planım basitti. İçeri girer girmez onu bayıltacak ve bagajıma yükleyecektim. Bütün gece içmiş gibi görünüyordu; kolay lokmaydı. Ona neyin çarptığını bile bilmeyecekti.

Billy'nin evine vardığımızda, Kalika hâlâ uyuyordu. Silahımı torpido gözünde bıraktım.

Billy'nin evi, yeni arabasıyla karşılaştırılınca bir hayli mütevazıydı. Araç yolu çatlak içindeydi, çevre düzenlemesi ihmal edilmişti. Çıkamaz bir sokakta yaşıyordu. Ben sokağa park ederken, arabası otomatik kapılı bir garajda gözden kayboldu. Bir dakika sonra ön verandaya çıkıp bana el salladı. Kalika'nın rahat bir uykuda olduğundan emin olduktan sonra arabamdan inip Billy'ye doğru yürüdüm. Çizmelerim asfalt ve beton zeminde tıkırdıyordu. Billy seks ve daha fazla seks dolu bir gecenin başında olduğunu sanıyordu. Beni karşılarkenki gülümsemesi on altı yaşından kalma gibiydi. İçeri girip kapıyı kapattığımız anda beni öpmeye başlamasına hiç şaşırma-ıştım. Ağzı, alkolün etkisiyle tatlı ve beni yoklayan elleri baştan çıkarma heyecanı ile nemliydi. Beni duvara yasladı; nefes alabilmek için başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Dur biraz, Billy," diye karşı çıktım. "Bana daha evini bile göstermedin. Ve piyanon nerede?"

Bana ışıltılı gözlerle baktı. "Piyanom yok."

"Ne demek istiyorsun? Amcanın..."

"Amcam da yok," diyerek beni susturdu.

O anda kokuyu aldım. Cılız ve büyük olasılıkla pek çok genç kadının atlayacağı bir kokuydu, ama ben bu koku konusunda bir hayli tecrübeliydim. Ayırt edebilmek için doğüstü burun deliklerine ihtiyacım yoktu. Billy'nin evinde, belki yatağının altına gömülü ya da banyo zeminine çimentolanmış bir ya da birden fazla ceset vardı. Aşırı heyecanlı gözlerinin derinliklerine bakarken tahminim sayının birden fazla olduğundan yanaydı. Böylesi bir aptallık yaptığım ve hazırlıksız yakalandığım için kendime lanet ediyordum. Hâlâ bir vampir olsaydım, yalanlarını bir mil öteden duyardım.

Büyük bir dikkatle, bu içgörülerimin hiçbirinin yüzüme yansımalarına izin vermedim.

"Sorun değil, Billy," dedim. "Zaten ben de piyano çalmayı bilmiyorum."

Zevkten sersemlemiş gibi, "Bana yalan mı söyledin?"

"Birbirimize yalan söyledik."

Ve sonra metalik bir klik sesi duyuldu. Ses fazlasıyla belirgindi; bir sustalının açılma sesi. Sağ kolu yukarı doğru kalkıyordu. Gerçi bana çok yakındı, belki de gereğinden fazla yakın. Onu göğsünden iterken, sağ dizimi olabildiğince yukarı kaldırdım ve onu tam kasığından yakaladım. Fakat Billy'nin hayaları çelikten yapılmış olmalıydı. Darbe onu şaşırmıştı, ama acıyla iki büklüm olmamıştı. Sustalısı, boğazıma doğru yaptığı korkutucu yolculuğa devam ediyordu. Son anda yana kayarak şah damarımı yara almaktan kurtardım. Ancak her ne kadar bir an için elinden kurtulmayı başarsam da, bıçağının ucu sol omzuma isabet etti ve deri ceketimi delip geçti. Bıçak inanılmayacak kadar keskindi ve hassas tenimde on santimlik bir yara açmıştı. Oturma odasının ortasına doğru sendelerken, vücudumdan kan fışkırıyordu.

O anda tabancamın olmasını nasıl da isterdim!

Billy sağ elinde kanlı bıçağı, sol elinde darbe almış hayalarıyla topallayarak üstüme geliyordu. Hâlâ sırtıyordu ama kaygısız seri katil hâlimden eser kalmamıştı.

"Sen cesur kaltağın tekisin," dedi.

Bir çiçek vazosunu kaptım ve sağ elimle havaya kaldırıp pozisyon aldım. "Dur! Yoksa çılgık atarım."

Güldü. "En yakın komşularımın hepsi yaşlı ve kulakları ağır işitiyor. Bu ev baştan aşağı ses geçirmez. İstedikğin kadar çılgık at, Cindy."

"Adım Cindy değil. Seninkinin de Billy olmadığı gibi."

Şaşırmıştı. "Kimsin o zaman?"

"Sana bunu neden söyleyecekmişim?"

"Çünkü sen ölmeden önce bunu bilmek istiyorum."

Sesimi sertleştirdim. "Adım Sita. Eski çağlardan geliyorum. Göründüğümünden çok daha yaşlıyım ve senin gibi bok çuvallaıyla daha önce de baş ettim. Bu gece ölecek biri varsa o da senin ve adının ne olduğu umurumda bile değil."

Bozuldu ve vampir olmayan biri için çok hızlı hareket ederek üzerime atıldı. Fırlattığım vazo, tabii ki, sadece dengesini kaybettirmek içindi. Fakat bunu önceden biliyormuş gibi, öne uzandı ve asıl darbeme hazırlandı. Havaya sıçramış, sağ ayağı bir kamçı gibi savurmuşum bile. Çizmemin topuğuyla profesyonel boksörlerin de göz diktikleri, çenesinin en hassas noktasını hedef aldım. Tek bir sert darbe onu etkisiz hâle getirmeye yeterdi.

Ne yazık ki insan kaslarım beni bir kez daha yüzüstü bıraktı. Ulaşmak için fazla kısa kalmıştım. Sonuç olarak yıkıcı tekmem, çenesine zar zor temas etti. Darbe onu arkaya doğru sendelettiyse de, yere sermenin yakınından bile geçmemişti. Eliyle yüzünü silerken gözleri nefret doluydu.

"Bu şeyleri nerede öğrendin?" diye sordu.

Çevresinde daire çizerken, "Mektupla eğitim veren bir kursta," diye yapıştırdım. Artık şaşırtma ögesini kaybetmiştim. Bıçağıyla beni takip ederken, ayaklarımı izliyordu. Birilerinin onu da eğitmiş olduğunu görebiliyordum. İhtiyatsızca saldırmıyor, hamlelerini kurguluyordu. Bıçağının benzer bir savruluşuyla sağ elimin üstünde bir yara açtı. Canım elektrik verilmiş gibi acıdı, elim yanıyordu ve kanım her yerdeydi. Yine de dengeli duruşumu korudum, daireler çizmeye devam ederek bir açık aramaya başladım.

Savunma konusunda yetenekliydi, ama kollarını kıpırdatmaktan bir an olsun vazgeçmiyordu. Bacağımyı yakalamasına izin vermeyeceğimin farkındaydım. Büyük olasılıkla ayağımyı kesmeye ve beni durup izlemeye mecbur etmeye çalışacaktı.

Sonra bir hata yaptı. Gözlerime baktı ve niyetini inceden belli etti. İlk tepkim son derece basitti, başımı öne eğdim. Bıçağın başının üstünden bir ısıklık sesiyle geçmesinin hemen ardından, sol ayağımyla bacaklarının alt kısmına vurdum. Bu çok eski ve etkili bir *kungfu* hareketiydi. Billy -ya da adı her ne haltsa- yere kapaklandı ve derhâl üstüne çullandım. Ayağa kalkmaya yeltendiği zaman önce suratına, sonra göğsüne birer tekme yapıştırdım. Sehpaşının üstüne devrildi, kanlı haliya sıçrayan bıçağımyı ayağımyla iterek uzaklaştırdım. Nefes nefese, sırtüstü uzandığı yerden hayret dolu gözlerle beni izliyordu. Tepesine dikilirken, o eski zafer tatminini hissettim. Sol bileğine basarak kolunu yere çiviledim.

"Aslında piyano çalabiliyorum," dedim. "Ve burada bir piyano olsaydı, seni bir dolaba tıktıktan sonra ölümünün ardından Mozart'ın *Requiem*'ini çalardım."

Gözlerinde hâlâ tuhaf bir ısıltı vardı. "Adın gerçekten Sita mı?"

"Evet?"

"Kaç yaşındasın? Göründüğünden daha yaşlısın, ha?"

"Evet. Ya sen kaç yaşındasın ve nasıl ölmek istersin?"

Sırttı. "Ölmeyeceğim."

"Ölmeyecek misih?"

"Hayır." Ve bunu söylerken, bir şey yapmama fırsat kalmadan kısa namlulu gümüş bir revolver çekti ve namlunun ucunu başıma çevirdi. "Bu gece değil, Sita."

Çaresiz olduğu anda icabına bakmadığım için kendime bir kez daha hiddetlendim. Sorunumun ne olduğunu biliyordum.

Kurbanlarımyla oynamaya alışkındım ama artık ölümlü olduğum için böyle bir lüksü kaldıracak durumda değildim. Beynime sıkacağı kurşundan kaçmam gibi bir ihtimal yoktu. Oyun artık onun oyunuydu. Ayağımyı bileğinden çekip birkaç adım geriledim. Ya vaşça doğruldu ve büyük bir dikkatle etrafımı sardı. Evdeki kovuşturmanın da doğruladığı üzere, hatasını tekrar edecek biri değildi.

"Burada kaç kızı kesip biçtin?" diye sordum.

"On iki. En küçüğü beş yaşındaydı." Sırıtiyordu. "Sen benim uğurlu on üç numaram olacaksın."

"On üç geleneksel anlamda uğursuz bir sayıdır," diye hatırlattım.

Silahıyla işaret ederek, "Dizlerinin üstüne çök," dedi. "Ellerini başının üstüne koy. Ani hareket etmek yok."

Söylediklerini yerine getirdim. Başka şansım varmış gibi. Elimdeki yaradan akan kan, saçlarıma ve yüzüme damlıyordu. Gözyaşlarımyı gerçek bir vampirinkiler gibi, bir kez daha koyu kırmızı bir renk almıştı. Durumum bariz biçimde umutsuzdu ve nasıl hareket etmem gerektiğini net olarak düşünemiyordum. Bileklerimi arkamda naylon bir iple bağladı. Var olan gücümle bile her türlü düğümünden kurtulmayı başarabilecek olsam da, içinde bulunduğum güç durumu üst üste attığı sayısız düğümle daha da karmaşık hâle getirmişti. İşi bitince, önümde çömeldi ve sustalı bıçağımyı çıkardı. Bıçağın ucuyla saçımyla, hatta gözlerimle oynadı; gümüş bıçağı göz aklarımın üzerinde dolaştırdı. Gözlerimden birini oyup yese hiç şaşırmayacaktım.

"Çok güzelsin," dedi.

"Teşekkürler."

"Bütün kızlarımy çok güzeldi. Güzel olmayanları oymuyorum."

Yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyordum. "Onları neden uyuyorsun?"

"Daha fazla boyut kazansınlar diye. Hoşuma gidiyor."

"Belli oluyor."

Bana iyice sokuldu. Nefesi yüzümde, bıçağının ucu sağ burun deliğimin içindeydi. "Biliyor musun, daha önce senin gibi bir kız tanımadım. Sadece karşı koymakla kalmıyorsun, korkusuzsun da."

Tatlı bir gülümsemeyle, "Evet," dedim. "Ortağın olabilirim. Beni neden çözümüyorsun? Bu konuyu konuşabiliriz."

Bir kahkaha attı. "Gördün mü? Anlatmaya çalıştığım bu işte. Ölümün gözünün içine bakarak espri yapabiliyorsun." Bıçağı burnumdan biraz daha yukarı kaydırırken, yüzündeki gülümseme kayboldu. Cehennem kadar dengesiz, tipik bir seri katildi. "Ama esprilerinin hepsi o kadar komik değil. Hatta bazıları canımı sıkıyor. Ve canımın sıkılmasından hiç hoşlanmam."

Güçlkle yutkunarak, "Bunu anlayabiliyorum," dedim.

Burnumun içini bıçağın ucuyla dürttü ve ağzımın üstünden boynuma doğru ince bir kan sızısı inmeye başladı. Gözleri gözlerime sadece birkaç santim mesafede, ağzı neredeyse kanımı yalayabileceği kadar yakındı. Bir sonraki hareketinin bu olmasından ve tadını beğenmemesinden korkuyordum. Sağ burun deliğimin içinde bir bıçak olması canımı yakıyordu. Yine de bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünemiyordum. Diğer taraftan, arabada uyuyan Kalika için kendim için olduğundan daha fazla endişe duyuyordum. Gerçekten iyi bir anneydim. Beni bu kötülük dolu yere getiren tek şey kızıma duyduğum sevgiydi. Krişna anlayacaktı.

Onu çok yakında göreceğimi hissediyordum.

"Sende neyi sevmediğimi biliyor musun?" diye sordu. "Kibrin. Lisede kibirli bir kız arkadaşım vardı. Adı Sally'ydi ve ken-

dinden o kadar emindi ki." Duraksadı. "Ta ki burnunu ve dudaklarını kaybedene kadar. Yüzünün sadece yarısı kalan bir kız, asla ukalalık yapamaz."

Akıllılık ederek çenemi kapalı tuttum.

Ön kapı vuruldu. Billy ucu hâlâ burnumun içinde olan bıçağı yukarı doğru itip, beni başımı arkaya yatırmak zorunda bıraktı. "Sakin ses çıkarma," diye fısıldadı. "Bir anda ölmek ve gıdım gıdım ölmek arasında çok fark var. İnan bana, dikkatleri çekmeye yeltenirsen, seni öldürmem bir hafta bile sürebilir."

Kirpiklerim aşağı yukarı kırıştı. Anlıyor ve kabul ediyordum.

Kapıdaki kim olduğunu biliyordum. Bir kez daha vurdu.

Billy ter döküyordu. Belli ki, ses geçirmez örümcek barınağının sesi sızdırıldığından ve komşulardan birinin polis çağırması olmasından korkuyordu. Tek yapabildiği beklemek ve endişelenmekti. Fakat merakı uzun sürmedi. Kapı yavaşça açıldı ve göz alıcı koyu renk saçları ve iri, siyah-mavi gözleri olan beş yaşında, güzel bir kız çocuğu başını içeri uzattı.

"Anne," dedi Kalika. "İyi misin?"

Billy şaşırılmış ve büyük ölçüde rahatlamıştı. Bıçağı indirdi. "Senin kızın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Burada ne işi var?"

"Benimle geldi. Arabada uyuyordu."

"Lanet olsun. Bir kızın olduğunu bilmiyordum."

"Hakkımda bilmediğin birçok şey var." Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek Kalika'ya baktım. İyi bir anne gibi onu gitmesi için uyarmalı mıydım, yoksa sessiz kalıp bu cehennem deliğinden canlı çıkmaya mı çalışmalıydım? Dürüst olmak gerekirse

Kalika'nın ne kadar hızlı ve güçlü olduğunu bilmiyordum. Fakat onun boyutları ve yaşındaki bir vampir Billy'yi alt edebilirdi. Bütün bir dikkatle, "İyi değilim, canım," dedim.

"Sana söylemiştim," diye cevapladı.

Billy bıçağını çekip yanımda durdu. Üstünde benim kanımdan bolca taşıdığı için o da kanar gibiydi. Baş belası bıçağını sağ elinde tutuyordu ve parlak revolveri kemerine sıkıştırılmıştı. Ayrıca, gözlerindeki ışık radyoaktifti. Bir PSP'deki Karındeşen Jack kadar güvenilmez görünüyordu. Bununla birlikte, dileğini duymak için sabırsızlanan Noel baba gibi, Kalika'ya yaklaşmasını işaret etti.

Tatlı bir sesle, "Buraya gel, hayatım," dedi.

Ve Kalika, her detayı inceleyerek, -zeminin yapısı, Billy'nin duruşu, tavanın yüksekliği, mobilyaların düzenlenmesi- öldürmeye yaklaşan tecrübeli bir vampir edasıyla kararlı ve ağır adımlarla yaklaştı. Kollarını iki yana sarkıtmıştı, bacakları hafifçe aralıktı ve her iki yöne de hızlı hareket edebilmek için parmaklarının üstünde yükselmişti. Billy onda bir sıra dışı bir taraf olduğunu hissetmişti. Aralarında sadece üç metre kadar kalınca, gülümsemesi tamamen silindi. Bense bulunduğum yerden, merak ve korkuyla izliyordum. Kızıma olan sevgimin gerçek boyutunu ancak o zaman anladım. Ona bir şey olduğunu görmektense, defalarca kez ölmeyi tercih ederdim.

Kalika tam karşısında durunca Billy, "Adın ne, tatlı şey?" diye sordu. Sesi -belki de yüzüne kilitlenmiş bakışın gücü yüzünden- huzursuzdu. Kalika, o an için beni yok sayar gibi başını yana eğdi.

"Kalika," dedi.

Billy'nin kaşları çatıldı. "Bu nasıl bir isim, çocuk?"

"Hint ismi. Adım bu."

"Anlamı ne?"

"Pek çok anlamı var. Ve çoğu sır." Kalika sonunda beni işaret etti. "Annemin canını yakmışsın. Kanıyor," dedi.

Billy abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Bunu biliyorum, Kalika ve üzgünüm. Ama önce annen beni incitti. Ben ona sadece kendimi savunmak için zarar verdim."

Kalika gözünü kırpmadan, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Sen iyi bir adam değilsin. Ama kanın iyi. Birazdan içeceğim." Duraksadı. "Şimdi artık silahını ve bıçağını bırakabilirsin. Artık onlara ihtiyacın olmayacak."

Billy hayret dolu bir akşam geçiriyordu. Yüzünde bir kurdunkini andıran bir gülümseme belirdi. Bana bakarak, "Bu çocuğa ne tür zırvallar öğretiyorsun, Sita?" dedi.

Omuz silktim. "Çok fazla televizyon seyrediyor."

Billy bir homurtu çıkardı. "Tanrım, bu aileye inanamıyorum." Kızıma doğru bir adım attı; bıçağı hâlâ sağ elindeydi. "Benimle gel, küçük kız. Seni diğer odaya koyacağım. Annenle bekleyemeyecek bir işimiz var. Ama uslu durursan seni birazdan salarım." Billy boştaki elini Kalika'ya uzatıyordu. "Haydi, bana elini ver."

Kalika masum bir tavırla uzanıp bu eli tuttu. Hatta Billy'nin parmaklarının kendi minik parmaklarının üstüne kapanmasına izin verdi. Ama sonra, insan gözlerinin takip edemeyeceği kadar büyük bir hızla Billy'nin diğer elini yakaladı, bileğini akıl almayacak bir açıyla büktü ve bıçağı midesine sapladı. Bıçak kabzasına kadar içeri gömülmüştü. Kalika'nın ona ne yaptığına bakarken, Billy'nin yüzünde şaşkınlık ve acı dolu bir ifade belirmişti. Bir rüyada gibi, yavaşça bıçağı bıraktı. Sağ bileğinin kırıldığı belliydi. Pantolonuna kanlar akıyor ve Kalika ona ilk kez, aldığı zevki gösteren bir ifadeyle bakıyordu.

"Acıktım," dedi.

Billy nefes almaya çalıştı, ama ölümcül bir tehlike altında olduğunu ve belki de çoktan hıyı yutmuş olabileceğini nihayet anlamıştı. Gittikçe azalan gücünü toplamaya çalışarak, bıcağını Kalika'nın başına doğru savurdu. Fakat Kalika bir saniye önce durduğu yerde olmadığı için ıskaladı. Annesinin kızındı. Alışveriş merkezinden aldığı parlak pabuçlu sağ ayağıyla iki tekme savurdu ve Billy'nin dizlerindeki eklem kırkırdakları kırıldı. Genç adam kırık dizlerinin üstüne yığılırken, acı dolu bir çığlık koyuverdi.

"Bunu bana nasıl yapabiliyorsun?"

Kalika ona doğru bir adım attı ve saçlarından tutup başını kaldırdı. Gırtlığını inceliyordu. Yüzündeki dinginlik benim için bile ürkütücüydü.

"Adımın tam anlamını anlayabilseydin," dedi, "bunu sormana hiç gerek kalmazdı."

Billy gıdım gıdım, damla damla öldü.

Kalika ellerimi çözmeden önce kendi işini gördü.

Ben, Lanetli Sita bile, bakmaya dayanamadım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kalika bir sonraki hafta tam olgunluğa, yaklaşık yirmi yaşına –neredeyse benim bir vampire dönüştüğüm yaşa– erişti. Büyümesi bu noktada durmuş gibiydi. Şaşırmadım. Bir insanın onlu yaşlarının sonunda gücünün hem zihinsel hem de fiziksel olarak en üst noktasında olduğu değişmez bir gerçektir. Kalika'nın çok güçlü olduğu kesindi, ama ne kadar olduğundan emin değildim. Billy'yle yaşadığımız olay dışında, yeteneklerini benim önümde asla sergilemiyordu. Kesin olan tek bir şey vardı; artık öğle yemeklerini benim getirmeme ihtiyaç duymuyordu. Şimdi artık uzun saatler boyunca –geceleri ve yaya olarak– evden uzakta kalıyordu. Döndüğü zaman nerede ve kiminle olduğunu sormuyordum. Bilmek istemiyordum.

Tabii ki bu yalandı. Her gün açıklanamayan cinayet haberleri için gazeteleri tarıyordum. Fakat tek bir habere dahi rastlamam, merakımı kamçılıyordu.

Polis henüz Billy'yi –ondan geriye kalanları– bulabilmiş değildi. Fakat artık an meselesiydi. Kurbanlarını da ortaya çıkarmalarını umut ediyordum.

Elim ve omzum hâlâ bandajlıydı. Kendime bir doktora ya da hastaneye gitme lüksünü tanımamıştım ama kendi kendimi fena

dikmemiştim. Yine de yara izlerini hayatımın sonuna dek taşıyacağımı biliyordum.

Kızımın yeme alışkanlıklarındaki değişiklik, Eric'i yatak odasında kilit altında tutmam için bir neden kalmadığı anlamına geliyordu. Ne yazık ki onu salıverdikten sonra doğruca polise gitmesini engellemenin bir yolunu bulamıyordum. Sadece başka bir şehre, hatta başka bir eyalete taşınmak çözüm değildi. Şey, büyük olasılıkla faydası olabilirdi ama ben taşınmak istemiyordum. En azından Paula'nın bebeği dünyaya gelene kadar. Kalika ve Ray de taşınmak konusunda isteksizdiler ve görüşlerini defalarca belirtmişlerdi.

Bu yüzden, Eric'i kilit altında tutmaya devam ettim, ama artık kanını almıyordum. Bunun onu neşelendireceğini ve gücünü geri kazanabileceğini ummuştum. Fakat şimdi depresyon sancıları çekiyor ve tek bir lokma dahi yemiyordu.

Ona hamburger ve patates kızartması yedirmeye çalışırken, "Haydi ama Eric," dedim. "Bu bir Big Mac ve yanında McDonald's'ın büyük boy altın rengi patates kızartması var. Yanında bir de vanilyalı *milkshake* getirdim." Bana bakmayı bile reddedince, başına dokundum. Tanıştığımız günden bu yana yaklaşık on beş kilo kaybetmişti ve teni soluk bir sarıya dönmüştü. Gözlerinin altında, üzüntünün ve ona vurduğum zamanların eseri siyah halkalar vardı. Burnu hâlâ kırık ve nefes almakta zorlanıyordu. Hele de bu şekilde bağlıyken. Yumuşak bir sesle ekledim: "Bir şeyler yemelisin. Burada eriyip gideceksin."

Alçak sesle, "O zaman beni neden söz verdiğin gibi özgür bırakmıyorsun?" diye sordu. "Hastayım. Biliyorsun, gerçekten hastayım."

"Gitmene izin vereceğim. Seni salıverme yolunu kafamda çözer çömez. Polise gitmenden endişe duyduğumu anlamahısın. Sen özgür kalmadan önce, ben buradan çok uzaklara gitmiş olmalıyım."

"Polise hiçbir şey anlatmayacağım. Ben sadece eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum. Çok sürmeyecek." Hamburgeri ona doğru ittim. "Bir ısırık, benim için. Ben de patateslerinden yerim. Beni ilk buluşmamızda götürdüğün kahve dükkânındaymışız gibi yapabiliriz."

Bu, büyük ihtimalle söylenecek en iyi şey değildi. Yeniden hıçkırma başladı. "Seni iyi bir kız sandım. Sadece konuşmak istedim. Canımı yakacağını ve bütün kanımı alacağını bilemezdim."

"Ama artık kanını almıyorum. İşler düzelmeye başladı. Yakında anne ve babanı göreceksin. Onlar da seni gördükleri için çok heyecanlanacaklar. Bunu düşün, Eric ve olumlu tavrını korumaya çalış. Ne inanılmaz bir eve dönüş yaşayacağını hayal et. Ülkedeki bütün TV kanalları seninle röportaj yapmak isteyecek. Hatta hikâyeni olduğundan daha heyecanlı hâle bile sokabilirsin. Koca bir vampir ordusunun sana gece gündüz işkence ettiğini ve kanını şeytani ritüeller için kullandıklarını anlatabilirsin. Medya buna bayılır; şeytan olayları gerçekten ilgilerini çekiyor. Ünlü bir isim, bir kahraman olacaksın. Ve sonrasında bir yığın kız arkadaşın olacak. Kızlar sana gelecekler. Kahramanlar seksidir. Parkta kız peşine düşmene gerek kalmayacak."

Moral konuşmam boşa gitmişti. Bana kan çanağı gözleriyle bakarak burnunu çekti. "Sen gitmemi istesen bile, o asla izin vermez."

Duraksadım. "O da kim?"

"Kanımı verdiğin kız."

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

"Onu gördüm. Ona hizmet ediyorsun ve sen farkında değilsin ama ben onun insan olmadığını biliyorum. Gözlerini gördüm, içlerindeki derin kırmızı ateşi. İnsan kanı içiyor ve kötü." Tanrı tarafından bir vahiy bağışlanmış ve aksine asla ikna olmayacak biri gibi başını sallıyordu. "Beni öldürüp iç organlarımı yedikten sonra seni de öldürecek ve beynini yiyecek."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim.

Hamburgeri kucağına bırakıp odadan çıktım.

Ray oturma odasında idi. Kalika ise üzerinde tek parça mayıyla arka bahçede tam lotus pozisyonunda oturmuş, parlak güneşin altında gözleri kapalı hâlde meditasyon yapıyordu. Çimlere serilmiş beyaz bir havlunun üstünde oturuyor ve kılını kıpırdatmıyordu. Hatta neredeyse nefes almıyor gibi görünüyordu. Bu yeni alışkanlığıydı, ama ne üzerine meditasyon yaptığını sormaya çekiniyordum. Belki kendi adı ve gizli biçimleri üzerine yoğunlaşıyordu. Ne de olsa, bunlar güçlü mantralar olarak ün yapmışlardı.

Ray başını çevirip bana baktı. "Yiyor mu?"

"Hayır."

"Onunla ne yapacağız?"

Ray'ın karşısındaki kanepeye oturdum. "Bilmiyorum. Bıraksak mı acaba?"

"Bırakamayız. Şimdi olmaz."

"O zaman daha sonra salarız," dedim.

Ray başını salladı. "Bence bu kötü bir fikir. İzimizi kaybettirmemizi gerektirecektir. Yetkililere sahip olmalarını istemediğimiz bilgiler verecektir. Hemen itiraz etmeden önce bir düşün. Hükümetin seni aramaya devam ediyor olabileceğini kendin söylemiştin. Düzenli olarak kanını çeken güzel bir sarışın tarafından rehin alındığını duydukları zaman ne düşünecekler? İkiyle ikiyi toplar-

yacak ve bu ülkede hiç görülmemiş bir insan avı başlatacaklar. O vampir kanını hâlâ istediklerini unutma."

Düz bir sesle konuştum. "Düşünmemi istediğin nedir?"

Ray tereddüt etti: "Sorundan kurtulmak."

"Yani Eric'i öldürüp arka bahçeye gömmek gibi mi?"

"Onu oraya gömmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Ama evet, gitmesine izin verdikten sonra özgür kalmayı nasıl umabiliriz, onu bilmiyorum."

Ona dik dik bakarken gülümsüyordum. Bu, tezgâhtarların müşterilerine sakladıkları türden bir gülümsemeydi. "Biliyor musun, bir şeyi yeni idrak ettim."

"Neyi?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ah, evet, Ray'e benziyorsun. Onun gibi konuşuyorsun, hatta onun anılarına sahipsindir. Ama dürüstçe söylüyorum, senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Sita, ciddi ol. Gerçekle yüzleşmen gerek."

"Benim yaptığım da tam olarak bu zaten. Tanıdığım ve âşık olduğum Ray, asla masum bir genç adamı öldürmekten bahsetmezdi. Onun için sonuçları her ne olursa olsun. Bu fikir aklının ucundan dahi geçmezdi. Ve bir şey daha var; son birkaç gündür kızımızı izliyorum ve sana zerre benzemediğine yemin edebilirim. En ufak bir benzerliğiniz yok. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ray bir homurtu çıkardı. "Bu soruya senin cevap verebilmen gerek. Hamile kalan sensin."

"Keşke verebilseydim. İnaniyorum ki, verebilseydim daha pek çok soru yanıt bulmuş olurdu."

"Mesela?"

Gülümsemem kaybolmuştu. "Sana ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyorum. Sana güvenmiyorum ve Eric'i öldürecek değilim. Konu o boyuta gelmeden, buradan gitmiş olacağız. Ve hükümeti peşime takılıp takılmaması umurumda değil."

"Paula bebeğini dünyaya getirene kadar, hiçbir yere gitme-
yeceksin."

"Bu konuşmanın konusu Paula'nın bebeği değil. Ayrıca, saçlamalarımaya yanıt vermediğini görüyorum. Kendini savunmaya dahi yeltenmiyorsun."

"Çünkü çok saçmalar. Ne diyebilirim ki?" Koridora doğru baktı. "Eric ölmeli ve ne kadar çabuk ölürse, o kadar iyi olur."

"Bunu Kalika'yla da paylaştın mı?"

"Evel."

"Sana katılıyor mu?"

Ray cevap vermekten kaçınıyordu. "Şu veya bu şekilde bir cevap vermedi."

"O hiçbir zaman çok fazla şey söylemez." Doğrudum ve parmağımı Ray'e uzattım. "Ama bir konuyu net bir şekilde ortaya koyayım. Eric'in saçının bir teline zarar gelirse, pişman olursun."

Sözlerim Ray'i eğlendirmişe benziyordu. "Artık bir vampir değilsin. Tehditlerini destekleyecek bir şeyin yok."

Cevap verme şansım olmadı. Şans eseri –tabii şans diye bir şey varsa– aynı anda bir polis arabası evin önüne çekti. Eric'in ağız bandını geri yapıştırmadığımı hatırladığımda iki polis memuru evin kapısına varmıştı bile. Son birkaç gündür bantsız durmasına izin veriyordum. Çılgık atmanın cezasının ne olduğunu iyi biliyordu.

Yine de, evde polisin olduğunu duyarsa ne yapardı?

Ray, Eric'inkine değil, arka taraftaki odaya koştu. Kapıyı ben
açtım. Sarışın ve esmer iki polis. Yakışıklı ve esmer olan, elinde
bir fotoğrafını tutuyordu. Harika.

"Merhaba," dedi. "Ben Memur Williams ve bu da ortağım Memur Kent. Bu genç adamın nerede olabileceği konusunda bilgi edinmek için çevreyi tarıyoruz. Adı, Eric Hawkins. Yaklaşık üç hafta önce ortadan kayboldu." Duraksadı. "İçeri gelebilir miyiz?"

"Tabii ki." Kapıyı iyice açtım. Polis memurları içeri adım atarken, "Bu adam buralarda mı yaşıyormuş?" diye sordum. "Özür dilerim, lütfen, oturun."

Kent ve Williams kanepeme yerleştiler. Konuşmayı Williams yapıyordu. Lider oydu besbelli, gözleri her yeri tanyor, ipucu arıyordu. Bol kaslı Kent, zorlu bir maçın ardından rahat etmeye başlıyordu. Bir sporcu gibi, hâlimden hoşnut görünüyordu. Tam karşılaştığımdaki kanepeye çıktım.

"Buraya biraz uzak bir yerde yaşıyor," dedi Wil-

"Aslında, Eric buraya biraz uzak bir yerde yaşıyor," dedi Williams. "Fakat komşularınızın birinden bu tarife uygun birinin evinize girerken görüldüğü bilgisini aldık. Ayrıca, aynı komşu, Eric'in ortadan kaybolduğu gün, arabasını sizin kapınızın önüne park edilmiş hâlde gördüğünü de söyledi."

"Demek sadece bu bölgeyi taramıyorsunuz. Buraya özellikle beni görmeye geldiniz." Eric'in fotoğrafını işaret ettim. "Bu adamı daha önce hiç görmedim."

Williams ciddi idi. "Eric'in kaybolduğu gün birlikte basketbol oynadığı iki adamdan da tarif aldık. Scott Park'tan yanında tarifinize uyan genç bir bayanla ayrıldığını söylediler."

Elimi, avucum dışı dönük hâlde kaldırdım. "Bir dakika! Elinizde benim tarifim falan yok. Ben Scott Park'ın nerede olduğunu bile bilmem. Bu adamlar size tam olarak ne söylediler?"

Williams katli bir kağıdın üzerine karalanmış notlara göz attı. "Parkta, yanında on sekiz ila yirmi bir yaşları arasında, güzel, sarışın bir kadınla ayrıldığını. Saçlarının uzun olduğunu. Sizininki gibi. Etkilenmemiştim. "Güney Kaliforniya'da uzun saçlı ve şirin sayılabilecek binlerce kız var."

"Bu doğru, bayan," dedi Williams. "Biz sadece bir ipucunu incelemeye aldık." Duraksadı. "Üç hafta önce, mavi bir Honda Civic kullanan bir ziyaretçiniz oldu mu?"

"Hatırlayamıyorum. O kadar çok arkadaşım uğrar ki. Hepsinin çeşit çeşit arabası var."

Williams bu defa, "Eric'e benzeyen bir arkadaşınız var mı peki?" diye sordu. "Komşularınızdan birinin yanlışlıkla Eric'le karıştırılabileceği bir arkadaş?"

Omuz silkti. "Ona ilk bakışta benzeyebilecek arkadaşlarım var tabii."

Williams arka bahçeye doğru baktı. Kalika artık orada değildi. "Etrafa bakınmamızın bir sakıncası var mı?"

"Arama emriniz var mı?"

Williams ihtiyatlıydı. "Biz sadece bir iki soru sormak için uğramıştık."

"O zaman tabii ki sakıncası var. Bakın, ben burada erkek arkadaşım ve bir kız arkadaşım ile birlikte yaşıyorum. Biz adam kaçırmayız ve bu imanınızdan hiç hoşlanmadım."

Kent ağzını ilk kez açtı. "O zaman neden etrafa bakınmamıza izin vermiyorsunuz?"

"Bu benim tercihim."

"Elinize ne oldu?" Kent, Billy'nin ikinci saldırısının izini örten bandajımı işaret ediyordu.

"Kırık bir bardakla kestim," dedim.

Kalika beline, mayosunun üstüne sardığı bir havluyla koridor tarafından oturma odasına girerken yumuşak bir sesle, "Merhaba?" dedi. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim hızlı hızlı. "Beyefendiler tam da gidiyorlardı." Williams ayağa kalktı ve Eric'in fotoğrafını Kalika'nın görebileceği şekilde öne uzattı. "Bu genç adamı hiç gördünüz mü?"

Kalika resmi inceledi. Sonra serinkanlı bir gülümsemeyle benden yana baktı. "Evet."

Tam benim kızımın beklenenecek bir hareket. Şimdi de Billy'yi anlatacağı.

Williams bana ters bir bakış attıktan sonra, "Nerede gördünüz?" diye sordu.

Kalika düşünceliydi. "Size yeri gösterebilirim. Buraya pek uzak değil. Sizi oraya götürmemi ister misiniz?"

Boğazımı temizledim. "Buna hiç gerek yok."

"Benim için sakıncası yok," dedi Kalika. "Sorun olmaz."

Başımı eğdim. Bu adamların önünde tartışmak hiçbir fayda sağlamayacaktı.

"Fazla uzun sürmesin," dedim.

Kalika memurlarla birlikte çıktı. Mayosunu değiştirme zahmetine bile girmemişti. Bunun adamlar için bir sakıncası yok gibiydi. Kalika annesinden daha göz alıcı bir kadındı ve gözlerini ondan ayıramıyorlardı. Gözlerini ondan ayırmamaları ve ailelerinin olmaması için dua ediyordum. Şimdi artık polis memurları için endişeleniyordum.

Kalika çıktıktan on dakika sonra Paula aradı.

Doğum başlıyordu. İki dakika içinde yanında olacağıma söz verdim.

Kapıdan çıkarken, Ray beni durdurdu. "Bebek doğunca bizi ara."

Yanından geçtim. Ona telefondakinin kim olduğunu söylememiştim ama sanırım yüzümden belli oluyordu. "Düşünürüm!" Merdivenleri inerken sesini duydum. "Unutma, Kalika'ya bebeği görmesine izin vereceğine dair söz vermiştin." Onu duymazdan geldim. Ya da gelebilmeyi diledim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Doktorunun beklediği yerel hastaneye gitmemeye karar verdiğimde, Paula'nın kasılmaları başlamıştı. Sola saptım ve otobana yöneldim. Ben gaz pedalına asılırken, Paula acı ve şok içindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

"Senin hastanenden hoşlanmadım," dedim. "Donanımlı değil. Seni çok daha iyi bir hastaneye götüreceğim. Merak etme, param var. Ben ödeyeceğim."

"Ama beni bekliyorlar. Evden çıkmadan aradım."

"Önemi yok. Hastane sadece otuz dakikalık mesafede." Aslında kırk dakikadan fazla mesafedeydi. "Seveceksin. Üstelik dağ manzaralı bir oda tutabiliriz."

"Ama ben tatile çıkmıyorum ki. Bir bebeğim olacak. Manzaralı bir odaya ihtiyacım yok."

"Manzara olması her zaman iyidir," diye yanıtladım bacağına sıvazlarken. "Endişelenme, Paula. Ne yaptığımı biliyorum."

Bu bebeğin ne özelliği olduğunu bilmiyordum. Ray ve Kalika'nın onu neden saplantı hâline dönüştürdüklerini de. Bildiğim tek şey, dünya üzerinde bebeği görecektik son iki kişinin onlar olduğuydu.

Paula'yı götürdüğüm hastane, meşhur Cedars-Sinai bizi görünce şaşırды. Fakat burunlarının dibinde salladığım nakit ve kredi kartlarım sayesinde, personel derhâl hazır ola geçti. Acil bakım kalitesinin genelde parayla belirlenmesi ne berbat bir şeydi. Paula'nın elini tutarak evrakları doldurmasına yardım ettim. Ardından birlikte doğumhaneye alındık. Bebek hızlı geleceğe benziyordu. Bir hemşire benden önlük giymemi ve maske takmamı istedi. Nazikti; soru sormadan Paula'nın yanında kalmama izin verdi.

Paula şimdi kan ter içinde ve benim sıklıkla yakınlık kurduğum, gerçek anlamda acı verici sancılar içindeydi. Bir anesteziist geldi; sancıların keskinliğini azaltmak için Demerol vermek ya da vücudunun alt kısmını uyuşturmak için epidural yapmak istiyordu. Ama Paula başını salladı.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi. "Arkadaşım yanımda."

Anesteziist bundan hoşlanmamıştı ama ben Paula'nın cümlesiyle duygulanmışım. O kadar insanileşmişim ki. Duygusal saçmalıkların bile benim için bir anlamı vardı. Paula'nın eli avucumun içinde ter içindeydi, ama onunkinden daha yumuşak bir dokunuşu neredeyse anımsayamıyordum bile.

"Yanımdayım," dedim. "Yanımda kalacağım."

Bebek hepimizi yanılttı. Nihayet teşrif ettiğinde, aradan sekiz saat geçmiş, gece çökmüştü. Üç kilo üç yüz gram ağırlığında, çoğu bebekten daha saçlı ve önümüzdeki birkaç ay içinde kahverengiye döneceğini tahmin ettiğim iri, mavi gözlü bir bebektir. Bebeği kucağına ilk alan ben oldum -doğumu gerçekleştiren doktordan sonra- ve kulağına çocuğa gerçek özünü ya da ruhunu anımsatması gereken eski mistik sembolü fısıldadım.

Tekrar tekrar, "Vak," dedim. Bu gerçekten de bebeğin duyduğu ilk ses oldu, çünkü çığlık atarak doğmamıştı, doktor ve di-

şerleri doğum anında tuhaf biçimde sessizleşmişlerdi. Aslında sanki bir an için zaman durmuştu.

Vak, aziz ve peygamberlere beyaz ışığı getiren ve başımızın üstünde duran Anne'nin, Konuşma Tanrıçası Saraswati'nin isimlerinden biriydi. Ben, "Vak," deyince bebek gülümsedi. Ona daha şimdiden âşık oldum, diye düşündüm. Yüzünü usulca okşadıktan sonra Paula'ya uzattım. Babasının kim olduğunu merak ediyordum.

Paula, "İyi mi?" diye sorarken harcadığı çabadan bitkin, fakat aynı zamanda cennetten çıkmış kadar mutluydu.

"Evet, o kusursuz bir bebek," dedim ve sözlerimde bir özellik, olacak şeylere ve yaşanacak hayata dair bir tür önsezi hissederek usulca güldüm. "Ona ne isim vereceksin?" diye sordum.

Paula oğlunu kucaklayıp yüzüne yaklaştırdı, bebek uzanıp gözlerine dokundu. "Bilmiyorum," dedi. "Düşünmem gerek."

Hemşirelerden biri, "Daha önce bir isim düşünmediniz mi?" diye sordu.

Paula şaşırmış gibiydi. "Hayır. Hiç."

Ölüm de hayatın bir parçasıydı. Kalika'nın o iki polisin üstesinden nasıl geldiğini öğrenmek için evi ararken, mezar ve çocuk odasının aynı duvarın karşıt uçlarında oturduklarını biliyordum. Birbirlerine içinde iskeletlerin kilitli durduğu ve geçmişin zaman zaman bugüne musallat olabildiği karanlık bir dolapla bağlıydılar. Krişna, "Doğan her şey ölür," demişti. "Ve ölen her şey yeniden doğar." Her ikisinin de yas sebebi olmaması gerekirdi. Bununla birlikte, elli yüzyıla yayılan bir tecrübeye sahip olan ben bile olcuklara hazırlıklı değildim.

Telefonu Kalika açtı. Saat akşamın onuydu.

"Merhaba, Anne," dedi.

"Ben olduğumu biliyor muydun?"

"Evet."

"Nasılsın? Eve yeni mi döndün?"

"Hayır, bir süredir evdeyim. Sen neredesin?"

Tereddüt ettim. "Ray sana söylemiştir."

"Evet. Hastanede misin?"

"Polislerle nasıl gitti?"

"İyi."

Bir sonraki soruyu sormakta zorlandım. "İyiler mi peki?"

"Onlar için endişelenmene gerek yok, Anne."

Gözlerimi kısa bir an için yumdum. "Onları öldürdün mü?"

Kalika serinkanlıydı. "Bu senin sorunun değil. Bebek doğdu. Onu görmek istiyorum."

Bebeğin doğduğunu nasıl biliyordu? "Hayır," dedim. "Paula hâlâ doğumda. Bebeği göremezsin."

Kalika'nın cevap vermesi uzun sürdü. "Hangi hastanedesiniz?"

"Yerel hastanede. Ray'le bir iki dakika konuşmak istiyorum."

"Ray burada değil. Hastanenin adı ne?"

"Ama Ray nadiren dışarı çıkar. Orada olmadığından emin misin?"

"Burada değil. Sana doğruyu söylüyorum, Anne. Sen de bana doğruyu söyleyeceksin. Bulduğunuz hastanenin adı ne?"

İnsan olarak bile bir şeylere zorlanmayı sevmiyordum. "Tamam, sana söyleyeceğim. Ama sadece bana bu bebeği görmenin neden bu kadar önemli olduğunu söylersen."

"Anlamazsın."

"Seni ben doğurdum. Sandığından daha yaşıyım. Düşündüğünden çok daha fazlasını anlarım. Bir dene."

"Bu senin sorunun değil."

"Pekâlâ. O zaman çocuğun nerede olduğunu söylemek de benim sorunun değil. Ray'le konuşmak istiyorum."

Kalika yumuşak bir sesle konuşuyordu, ama sesinde gerginlik vardı. "Burada olmadığını söyledim. Ben yalan söylemem, Anne." Duraksadı. "Ama Eric burada."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yanımda, kanepede oturuyor. Elleri hâlâ bağlı ama ağzı tıkalı değil. Onunla konuşmak ister misin?"

Kendimi donmuş bir nehrin siyah bir denize doğru akan, erimeye yüz tutmuş yüzeyinde durur gibi hissediyordum. Önümde bir sis yükseliyordu; sonraki anlar gölgede oynandı. Kalika'yla ilgili tahminde bulunmam imkânsızdı, çünkü bütün hareketleri -hem insanlar hem de vampirler için- açıklanamaz türdendi. Belki de ona çıkışmam bir hata olmuştu.

"Bana Eric'i ver," dedim.

Anlık bir hışırtı oldu. Kızım ahizeyi eliyle kapatmış olmalıydı. Sonra hat netleşti. Eric'in sesi hiç iyi gelmiyordu.

"Alo?"

"Eric, benim. İyi misin?"

Hızlı hızlı nefes alıyordu; korkmuştu. "Bilmiyorum... O... Bu kişi ona bir şey söylemen gerektiğini, yoksa bana kötü bir şey olacağını söylüyor."

"Telefonu ona geri ver. Hemen şimdi!"

Karmaşa dolu birkaç saniye daha geçti. Fakat hatta yine Eric vardı. "Seninle konuşmak istemiyor. Hangi hastanede olduğunuzu

ona söylemen gerektiğini söylüyor. Yalan söylersen anlarmış ve bana gerçekten çok kötü bir şey olurmuş." Eric'in korkudan nefesi kesiliyordu. "Ona hastanenin adını söyleyebilir misin? Lütfen? Bu kız... çok güçlü. Beni tek eliyle kaldırıp buraya taşıdı."

"Eric," dedim. "Onu, onunla konuşmam gerektiğine ikna etmeye çalış."

Eric'in Kalika'yla konuştuğunu duydum. Fakat Eric hatta kalmak zorunda bırakılmıştı. Kolları ile bacaklarının hâlâ bağlı olduğunu ve Kalika'nın ahizeyi kulağına tuttuğunu hayal edebiliyordum. Gözlerindeki yaşları gözümün önüne getirebiliyor ve ona ettiğim sayısız yemini duyabiliyordum.

"Ama sana ölmeyeceğine söz verebilirim. Yemin ederim, Eric ve ben sözümü tutarım."

"Bana yardım etmen gerek," diye haykırdı. "Uzun tırnakları var ve ona hangi hastanede olduğunu söylemezsen gırtlığımı deşeceğini söylüyor. Ah! Bana dokunuyor!"

"Ona hastanenin adının St. Judes olduğunu söyle!"

"St. Judes'muş!" diye haykırdı. Ruhumu paramparça eden bir duraksama daha. "Yalan söylediğini söylüyor. Ah, Tanrım! Tırnakları!"

Saç diplerimden ter fışkırıyordu. Kalbim titreşen bir matkaba dönmüştü.

Telefona, "Kalika!" diye bağırdım. "Konuş benimle."

"Başını sallayıp duruyor." Eric ağlıyordu. "Boynumu çiziyor. Tanrım, bana yardım et!"

Sükûnetimi korumak için büyük çaba harcıyordum ama sa-vaşı kaybettim. "Eric, telefonu yüzüne dayal!"

"Ah, Tanrım, kanıyorum. Boynumu kesti. Kanım fışkırıyor. Bana yardım et!"

"Eric, ona hastanenin adını vereceğimi söyle! Söyle ona!"

Eric öksürmeye başladı. "Bu benim başıma gelmiş olamaz! Ölemem. Ölmek istemiyorum."

Bunlar anlaşılabilir son sözleri oldu. Sonrası -yaklaşık iki dakika daha sürdü- salya sümük ve acınası bir ağlamaydı. Yerini boğuk iç çekişlere bıraktı ve sonrasında, kalp atışlarının durduğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Telefonun asılı durduğu duvarın dibine çöktüm. İnsanlar koridor boyunca bana bakıyorlardı ama onları görmezden geldim. Kalika sessizliğin tadını çıkaramama izin verdi. Aradan bir dakika daha geçtikten sonra telefona döndü.

"O hâlde hiç doğmamalıydı," dedi sakın bir sesle. "Ona söylemek istediğin bu muydu, Anne? Meşhur sözün?"

Şoktaydım. "Sen..." diye fısıldadım.

"Bebeği görmek istiyorum, Anne," diye tekrarladı.

"Hayır."

"Hastanenin adı ne? Nerede?"

"Bunu sana asla söylemem!" diye haykırdım. "Sen bir canavarısın!"

Gülümsüyor gibiydi. Dile getirmediği sevincini bir şekilde hissetmiştim. Ancak sesi duygusuzdu. "Ya sen nesen? Krişna sana Kali Yuga'daki vampirler hakkında ne söylemişti?"

Ray'in Krişna'yla yaptığımız konuşmayı Kalika'ya aktardığını tahmin edebiliyordum. Önemi de yoktu; felsefi tartışmalara uygun bir ruh hâlinde değildim. İçimde her zaman bir kız evladının dolduracağına inandığım acı verici bir boşluk vardı. İroni acıydı, çünkü gerçek Kali her zaman sonsuz boşluk olarak tarif edilirdi ve şimdi içimdeki boşluk sonsuzluğa uzanıyormuş gibi geliyordu. Eric'in ölüm çılgınlıkları kafatasımın içinde yankılanmaya devam ediyordu.

"Artık bir insanım," diye fısıldadım. "Mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmem."

"Aynı şey benim için de geçerli. Bu bebek, onun için ne hissettiğimi anlamıyorsun."

"Ne hissettiğimi mi? Sende duygu diye bir şey yok, kızım."

"Tartışmayacağım. Sorularımı tekrar etmeyeceğim. Ya hemen cevap verirsin ya da pişman olursun."

"Sana bir daha asla cevap vermeyeceğim."

Kalika hiç tereddüt etmeden, "Burada konuşmanı istediğim biri daha var," dedi. "O da kanepede yanımda oturuyor. Ama ağzını bantladım. Bir dakika verirsen, bandı hemen çıkarırım."

Ah, hayır. İnleyerek yüzümü buruşturdum. Benim şeytan çocuğum.

Şimdi hattın diğer ucunda Seymour vardı. Sesinin iyi çıkması için kendini zorluyor gibiydi.

"Sita. Neler oluyor?"

Sesim acıyla doluydu. "Orada ne arıyorsun?"

"Altı saat önce kızın beni aradı. Benimle konuşması gerektiğini söyledi. Sanırım ona numaramı Ray vermiş. İkimizin liseli, normal gençler olduğumuz zamandan arkadaş olduğumuzu hatırlıyoursundur. İlk uçağa atladım. Kızın beni havaalanından aldı." Duraksadı. Büyük olasılıkla Eric'in cesedine bakıyordu. "Başlangıçta gerçekten dost canlısı bir hâli vardı."

"Sana gelmemeni söylemiştim. Tehlikeli olacağını anlatmıştım."

"Evet, ama senin için endişelendim."

"Anlıyorum. Ray orada mı?"

"Onu görmedim." Seymour öksürdü; korkusunu duyabiliyordum. Arka planda konuşma sesleri vardı. "Kızın bana hangi hastanede olduğunu söylemen gerektiğini söylüyor."

"Yoksa sana kötü bir şey mi olacakmış?"

"Tam olarak öyle demedi, ama sanırım öyle olacağını varsaymak daha tedbirlice olur." Duraksadı. "Yalan söyleyip söylemediğini anlayabiliyor gibi bir hâli var."

"Gereğinden fazla şeyi anlayabiliyor." Bununla birlikte, Kalika tam olarak nerede olduğumu hissetmek konusunda yetersiz kalıyordu. İnanılması güç psişik yetenekleri arasında, bu eksikliğini ilginç buluyordum. "Onunla konuşmak istediğimi söyle."

Boğuk konuşmalarından parçalar yakaladım. Seymour hatta kaldı. "Hastanenin adını ve yerini bana söylemen gerektiğini söylüyor." Seymour durdu. Sesine bir çaresizlik duygusu eklenmişti. "Eric'e yaptığı şey... burada olup görmen gerekirdi. Eski sen, bunun yanında izci kız kalırdı."

"Tahmin edebiliyorum." Çılgın gibi düşünüyordum. "Ona bir karşı teklifimin olduğunu söyle. Çocuğu ona tam yirmi dört saat sonra getireceğim. Yarın akşam saat onda, Santa Monica Rıhtımı'nın ucunda. Ona, senin kılına zarar gelmesi hâlinde, bütün yerküreyi arasa bile bebeği asla göremeyeceğini söyle."

Seymour teklifimi aktardı. Kalika sabırla dinliyor gibiydi. Sonra ahizenin üstü örtüldü; kızımın Seymour'a bir şeyler söylediğini tahmin ettim. Aradan bir iki dakika geçti. Nihayet Seymour geri döndü.

"Neden yirmi dört saate ihtiyaç duyduğunu bilmek istiyor."

"Çünkü bebeğin bir gün boyunca kuvözde kalması gerekecek. Ona bunun normal bir hastane prosedürü olduğunu anlat."

Seymour sözlerimi tekrar etti. Bu defa ahizenin üstünü örtmemişti ama Kalika'nın ne söylediğini yine de duyamıyordum. Sesi fazla yumuşaktı. Bu oyundan sıkılmışım. Ama kızımın kritik zamanlarda benimle doğrudan konuşmamasının bir nedeni vardı. Bu benim çaresizliğimin boyutlarını artırıyor ve stratejisi, kafasının nasıl çalıştığı konusunda oldukça fazla ipucu veriyordu. O usta bir manipülatördü. Kayıp iki polis memurunun akıbeti konusunda, Eric için olduğumdan daha umutlu değildim. Seymour nihayet kızımın en son mesajını aktardı.

"Kuvöz konusunda yalan söylediğini ama umurunda olmadığını söylüyor," dedi. "Bebeği getirdiğin müddetçe, seninle buluşmak için bekleyebilirmiş."

"Seni de getirmesi gerek," dedim. "Canlı olarak."

Seymour neşeli bir tavırla, "Bunu da pazarlık maddesi yaptım zaten."

"Santa Monica Rıhtımı'nın neresi olduğunu biliyor mu?"

"İkimiz de Santa Monica'da olduğunu biliyoruz."

İyimser görünmeye çalışarak, "Dayan, Seymour," dedim. "Seni bu karmaşadan bir şekilde kurtaracağım."

Duraksadı. "Ne gerekiyorsa yap, Sita."

Kalika telefonu elinden almış olmalıydı. Hat kesilmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Büyü yapmak için en uygun saatler olan gece yarısı çökmüştü. Boş koridorda durmuş, camın arkasından kuvözlerinde yatan bebeklere bakıyordum. Altı taneydiler, hepsi de o kadar masum görünüyorlardı ki. Hele Paula'nın ki. Bir yenidoğan hemşiresi bebeklerle ilgileniyor, ateşlerini, nabızlarını ölçüyor, kanlarını alıyordu. Benim camdan baktığımı görmüştü. Dikkatini çekmiş olmalıydım, çünkü kapıya geldi ve iyi olup olmadığımı sordu. Ayaklarımı sürüyerek yanına yaklaştım.

"Evet. Hastaneden ayrılmadan önce arkadaşımın bebeğini bir kez daha kucağıma almak istiyordum. Tekrar ne zaman gelebilirim bilmiyorum."

Hemşire çok tatlıydı. "Sizi daha önce annenin yanında görmüştüm. Bir önlük ve maske takarsanız onu kucağınıza alabilirsiniz. Size gerekli malzemeleri bulayım. Hangisiydi?"

"Yedi numara."

"Adı yok mu?"

"Henüz yok."

Kısa süre içinde uygun kılığa bürünmüş ve yenidoğanlar ünitesine alınmışım. Hemşirenin Paula'nın bebeğinden kan almasını ve tüpü diğer tüplerin yanına, plastik bir kaba yerleştirmesini iz-

ledim. Beyaz etiketin üstüne Ramirez yazmakla yetinmişti. Hemşire, yedi numarayı kucağıma uzattı.

"Çok güzel," dedi.

"Evet. Annesine benziyor."

Yaşadığım şokun ardından bebeği kucaklamak iyi gelmişti. Her nasılsa, ona böyle yakın olmak beni yatıştırmıştı. Güzel mavi gözlerine baktım ve bana gülümser gibi baktığını görünce güldüm. Hayat doluydu. Sürekli tekmeler savuruyor, minik elleriyle bana uzanmaya ve dokunmaya çalışıyordu. Neredeyse annesi gibiydim, ona öyle çok değer veriyordum.

"Neden bu benim çocuğu olamadı ki?" diye fısıldadım.

Tabii ben bir kızım olması için dua etmiştim.

On dakika sonra, hemşire çıkmaya hazır olduğumda bebeği istersem Paula'nın odasına götürebileceğimi söyledi. Konuşurken sırtı bana dönüktü.

"Götürürüm," dedim.

Sıradaki son bebekle uğraşmaya devam ederken, "Bir saat sonra bebeği kontrol etmeye gelirim," dedi. Kapıya döndüm.

"Paula'ya söylerim," dedim.

Sonra durdum ve kan tüplerine baktım. Ilık, kırmızı kan. Beş bin yıl boyunca hayatımın merkezi olmuştu. Belki de bu yüzden durmuştum. Yakınında olmak, kokusunu duymak, koyu renginin tadını çıkarmak istiyordum. Bununla birlikte, kısmen şüphe içindeydim. Bu kanda -yedi numaranın kinde- beni çeken özel bir şey vardı. Kırmızı sıvı beni âdeta hipnotize ediyordu. Hiç düşünmeden tüpü plastik kabından çıkarıp cebime attım. Hemşire benden tarafa bakmamıştı bile.

Bebeği Paula'ya götürdüm.

İçeri girdiğimde, oturur pozisyonda, elinde bir tespihle dua ediyordu. Kapıda sessizce durup birkaç dakika boyunca onu seyretiltim. Dua ederkenki odaklanışında bir şey vardı. Beni allak bulak eden bir yoğunluk ve hafifliği aynı anda yansıtıyordu. Konuşması bir fısıltının ötesine geçmiyordu ama kelimeleri bütün odayı kaplar gibiydi. "Cennetteki Babamız..."

"Merhaba," dedim en sonunda. "Sana bir armağan getirdim."

Paula sevinmişti. Ancak sadece ben çocuğu ona uzatırken gülümsedi. Çocuk akıllıydı; aranmaya başladı ve çok geçmeden sağ göğsünü buldu. Loş odada Paula'nın yatağının yanına oturdum. Pencere açıldı ve bir hayli yüksekteydik. Şehrin ışıkları önümüzde bir mücevher ve toz sisi gibi uzanıyordu. Seymour hiç aklımdan çıkmıyordu. Tabii Eric de. İmkânsız başarılamak için yirmi dört saatim vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Harika. Hiç ağrım kalmadı gibi bir şey. Tapılası bir bebek, değil mi?"

"Biraz daha tapılası olsaydı, etrafına toplanıp hayran hayran bakmaktan başka bir şey yapamazdık."

"Yanımda kaldığın için sağ ol."

"Seni buraya getirdiğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

Paula şaşkındı. "Hastaneyi sevdim, ama beni neden buraya getirdin?"

Öne doğru eğildim. "Bu soruyu dürüstçe cevaplamak isterim. Sana daha önce yalan söyledim ve sanırım sen de bunun farkındasın. Birkaç dakika içinde anlatacağım. Ama önce, çocuğunun babasının kim olduğunu sorabilir miyim?"

Paula'nın canı sıkılmışa benziyordu. "Neden soruyorsun?"

"Tam olarak bu tepkin yüzünden. Aynı soruyu seninle tanıştığımız gün sorduğumda da benzer bir tepki vermiştin." Duraksadım. "Nasıl hamile kaldığını gerçekten bilmek istiyorum."

Paula beni geçiştirmeye çalıştı. "Ah, sanırım bilindik yöntemle."

"Öyle mi?"

Paula beni dikkatle süzdü. Bebeğini emziriyor olmasına rağmen, bakışları hırçınlaşmıştı. Bana bire bir aynı iltifatta bulunması ironikti.

"Sezgilerin kuvvetli, Alisa," dedi. "Bunu ilk tanıştığımız gün fark ettim. Gözünden bir şey kaçmıyor. Hep böyle miydin?"

"Uzun süredir."

Paula iç geçirdi ve camdan dışarı, şehrin ışıklarına baktı. "Buraya Melekler Şehri deniyor. Söylemek zorunda olduğum bir sonraki cümleye inanmak için melek olmak gerek. St. Andrews'daki rahip bana inanmadı. Bir gün günah çıkarırken ona bütün hikâyemi anlattım. Bana on kere Ave Maria Duası okumamı emretti." Ekledi: "Bu büyük bir kefarettir."

"Büyük bir hikâye olsa gerek."

Paula başını salladı. "Kafa karıştıncı bir hikâye. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En başından başla. Bu her zaman en kolayıdır."

Çocuğu göğsünü emmeye devam ederken, Paula hâlâ dışarıya bakıyordu. "Ben yetimhanede büyüdüm -sana söylemiştim- ve hayatımın büyük kısmını, çevremde pek çok insan olmasına rağmen yalnız geçirdim. Bilerek ve isteyerek kendi dünyamda yaşıyordum, çünkü bütün çevrem bana fazla haşin geliyordu. Ama mutsuz denecek biri değildim. Hatta sık sık, sıra dışı neşe ve mutluluk anları yaşıyordum. Bir çiçek ya da bir kelebek -hatta sadece bir ağaç- görüp neşelenebilirdim. Hatta bazen neşem o kadar coşkulu

olurdu ki, kendimden geçerdim. Birkaç kez nerede olduğumun ve ne yaptığımın izini kaybettiğim bile oldu. Bu olduğu zaman, kaldığım yetimhaneyi yöneten kadın tarafından bir doktora götürüldüm. Türlü testler yaptılar ve zalim bir teşhis kondu."

"Epilepsi," dedim.

Paula şaşırmıştı. "Nereden bildin?"

Omuz silktim. "Birtakım şeyler gördükleri ve bazı sesler duydukları için Aziz Paul ve Jeanne d'Arc'a da sara teşhisi konmuştu. Mistik şahsiyetler için hâlihazırda en çok rağbet gören teşhis -geçmişte de, bugün de- bu. Özür dilerim, lütfen devam et."

"Bunu bilmiyordum. Tek bildiğim, en canlı hissettiğim anlarda normal bilinç düzeyimi korumakta güçlük çektiğimdi. Fakat kendimden geçişlerim, bayılmak gibi değildi. Tam aksine, güçlük ve ışık dolu, engin bir âleme taşınmış gibi hissediyordum. Tek fark, her şeyin içimde olup bitmesiydi. Bunu kimseyle paylaşmıyordum. Bu tecrübeler, bütün çocukluğum ve ergenlik dönemim boyunca devam etti. Bende bir tür... nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

"Kendinden geçtiğin anlarda, kendini Tanrı'ya yakın hissediyordun," dedim.

"Evet. Kesinlikle. Kutsal bir varlık hissediyordum. Yaşım ilerledikçe keşfettim ki, uzun süre dua ettiğim zaman, translar geliyordu. Ama bu olsun diye dua etmiyordum. Dua etmek istediğim için dua ediyordum. Tanrı'yı düşünmek istiyordum. Başka hiçbir şeyi değil. Beni tam anlamıyla tatmin eden tek şey buydu." Duraksadı. "Kulağa saçma mı geliyor?"

"Hayır, ben de Tanrı'yı sık sık düşünürüm. Devam et."

"Buradan sonrası tuhaflaşıyor. Beni peşinen affetmelisin." Duraksadı. "Çölü severim. Arabayla çölün derinliklerinde tek başıma

yol almaya bayılırım. Hele Joshua Milli Parkı'nda. Yüksek ağaçları severim. Hiçliğin ortasında, muhafızlar gibi, kolları havada sabırla dururlar. Bir şekilde biz diğerlerini koruyorlarmış gibi hissedirim. Her neyse. Dokuz ay önce, gün batımına doğru tek başıma yine oradaydım. Bir kayalığın üstüne oturmuş, güneşin batışını izliyordum. İnanılmaz bir güzellikti. Renkler, kırmızı, turuncu ve mora boyanmış bulutlar... Kum ve güneşten yapılmış bir gökkuşağına benziyordu. Hava o kadar sessizdi ki, bir karıncanın yürüyüşünü duyabileceğimi düşünüyordum. Bütün günü orada geçirmiştim ve karanlık çöker çökmez şehre dönmek üzere yola koyulacaktım. Fakat güneş ufukta kaybolurken, daha önce de sıkça olduğu gibi, zaman kavramını kaybettim."

"Ama bu defaki farklıydı, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar zifiri karanlık çökmüştü. Gökyüzü milyonlarca yıldızla doluydu. O kadar parlaklardı ki, pekâlâ uzayda olabilirdim. Bunu abartmam, o kadar parlaklardı ki normal değillerdi Bambaşka bir dünyaya, devasa bir yıldız öbeğinin içine ışınlanmış gibiydim ve bu gece göğüne bakıyordum."

"Ve bütün bu süre zarfında uyanıktın?"

"Evet, mutluydum, ama çevreme karşı sahip olduğum farkındalığı yitirmemişim. Joshua ağaçlarını hâlâ görebiliyordum."

"Fakat büyük bir zaman dilimine dair farkındalığını yitirmiştin."

"Daha çok, zaman beni yitirmiş gibiydi. Her neyse, başka bir şey olmaya başladı. Ben yıldızlara hayran hayran bakarken, tam üstümdeki mavi yıldız ciddi anlamda parlamaya başladı. Sanki dünyaya ve bana giderek yaklaşıyordu. Korktuğumu hissettim. O kadar parlaktı ki, birden körleştim. Gözlerimi yummak zorunda

kaldım. Yine de geldiğini hissedebiliyordum. Sıcaklığını. Beni canlı canlı kızartıyordu."

"Acı duyuyor muydun?"

Paula doğru kelimeleri seçmek için çabalıyordu. "Büyülenmişim desem daha doğru ifade etmiş olurum. Yüksek perde-den bir ses, alanı titreştirmeye başlamıştı. Hatırla, gözlerim kapalıydı ama ışığı görebiliyordum ve gittikçe yoğunlaştığını biliyordum. Yıldızın ışınları göz kapaklarımı deliyordu. Seslerse kulağımı. Çığlık atmak istedim; belki de atıyordum. Ama gerçek anlamda fiziksel acı içinde olduğumu sanmıyorum. Daha çok, dönüşüm geçiriyor gibiydim."

"Dönüşüm geçirmek mi? Neye dönüşüyordun?"

"Bilmiyorum. O anda edindiğim intiba buydu. Bu ışığın, ısı-nın ve sesin beni değiştirdiklerini hissediyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Bayıldım."

"Hepsi bu mu?"

"Dahası da var. Sonrasında kendime geldiğimde sabah olmuştu; kayalığın üstünde yatıyordum ve güneş gözlerimin içine doluyordu. Bütün bedenim sızım sızım sızılıyordu ve inanılmaz bir susuzluk çekiyordum. Ayrıca, tenimin açıkta kalan yerleri yanmış gibi hafifçe kızarmıştı." Durdu.

"Ne oldu?"

"Buna inanmayacaksın."

"Bana az önce söylediklerine inanırsam, her şeye inanırım. Anlat bana."

Paula bana bakıyordu. "Bana inanıyor musun?"

"Evet. Ama lütfen söylemek istediğin şeyi söyle."

"Etrafımdaki *joshua* ağaçları daha da uzamıştı."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bir gece öncesinin iki katı uzunluktaydılar."

"İlginç. Beni bir gün oraya götürebilir misin?"

"Tabii. Ama o günden beri hiç gitmedim."

"Ama neden?" Nedenini bilmeme rağmen bunu sormuştum.

Paula derin bir nefes aldı ve bakışlarını oğluna indirdi. "Çünkü bu olaydan altı hafta sonra hamile olduğumu öğrendim." Kendi kendine kıkırdadı. "Bir hayli tuhaf, değil mi?"

"Sadece o aralar kimseyle seks yapmamışsan."

"Yapmıyordum."

"Bakire miydin?" diye sordum.

"Hayır. Ama o dönemde bir erkek arkadaşım yoktu. Yakın zamanda hiç kimse olmamıştı. Delirdiğimi düşünüyor olmalısın."

"Bilmiyorum," dedim. "Hayatım boyunca birkaç defa uzaylılar yere indiler ve beni yatağa atmaya çalıştılar."

Paula aceleyle, "Uçan daire görmedim," dedi.

"Şaka yapıyordum," dedim. "Görmediğini biliyorum." Düşünceliydim. "Bu olaydan sonra sıra dışı başka semptomların oldu mu? Yani, hamile kalman dışında?"

Paula durup düşündü. "Son birkaç aydır renkli rüyalar görüyorum. Çok güçlüler ve beni uyandırıyorlar."

"Neyle ilgili rüyalar?"

"Hiçbir zaman net olarak hatırlayamıyorum. Ama rüyalarım hep yıldızlar var. Çok güzel mavi yıldızlar; çölde gördüğüm türden..."

Krişna'lı rüyalarımı anımsamıştım.

"Sence bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

Çekingen bir tavırla, "En ufak bir fikrim yok," dedi.

"Ama bir teorin olmalı," dedim.

"Hayır. Hiç yok."

"Sence çölde bilincini kaybetmiş hâlde yatarken tecavüze uğramış olabilir misin?"

Paula dediklerimi düşündü. "Mantıklı izahı bu olurdu. Ama uyandığımda her yanımda sızlıyor olmasına rağmen, orada herhangi bir ağrı, sızı yoktu."

"Ama tecavüze uğramış olman olası."

"Evet. Kendimi tamamen kaybetmiş durumdaydım. O süre zarfında bana her şey olmuş olabilir."

"Kıyafetlerinde herhangi bir bozulma var mıydı?"

"Biraz... Üzerimde farklı duruyorlardı sanki."

"Ne demek istiyorsun?"

Paula tereddüt etti. "Kemerim daha sıkı gibiydi."

"Çıkarılıp yeniden takılmış ve bir delik daha sıkı iliklenmiş gibi mi?"

Paula başını öne eğdi. "Evet. Ama gerçekten de tecavüze uğradığımı sanmıyorum."

"Epilepsi nöbeti geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bende epilepsi olduğunu sanmıyorum. Artık o teşhise inanmıyorum."

"Ama *joshua* ağaçlarının bize muhafızlık yaptığına inanıyorsun? Melekler gibi?"

Gülümsedi. "Evet. Ben doğuştan inançlıyım."

Gülümsemesi o kadar nazik, o kadar içtendi ki. Bana Krishna'nın arkadaşı Radha'nın gülümsemesini anımsatmıştı. Kararımı o anda verdim. Öne doğru eğildim ve ciddi bir tavırla konuştum. Sen bu numadaki değişiklik Paula'yı irkiltmişti.

"Sana kötü haberlerim var, Paula. Kendini hazırlamanı ve beni, tıpkı benim seni dinlediğim gibi, açık bir dimağla dinlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki. Sorun ne?"

"Tanıdığım iki kişi, tam olarak anlayamadığım nedenlerden ötürü bebeğini istiyorlar."

Paula afallamıştı. "Ne için istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Fakat bu kişilerden birinin, genç kadının, katil olduğunu biliyorum." Gözlerim yanıyordu, sesimin titremesini engellemekte zorlanıyordum. "İki saat önce bir arkadaşımı öldürdü."

"Alisa! Bu doğru olamaz! Kim bu kadın?"

Başımı salladım. "Öylesine güçlü, zeki ve acımasız biri ki polise gitmenin ve olanları anlatmanın bir anlamı yok."

"Ama polise gitmek zorundasın. Bir cinayet işlendiyse polis mutlaka haberi olmalı."

"Polis onu durduramaz. Onu ben de durduramıyorum. Bebeğini istiyor. Şu anda onu arıyor ve bebeği almak için buraya geldiğinde, sen de durduramayacaksın." Duraksadım. "Sen benim dostsundur, Paula. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama ben dostluğun zamana dayandığına inanmam. Sanırım sen de dostun olduğumu ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsundur."

Paula başını salladı. "Biliyorum."

"O zaman şimdi benim için bir şey yapman gerekiyor. Bu akşam, oğlunla birlikte bu hastaneden ayrılacaksın. Sana verebilece-

ğim param, hem de çok param var. Buradan uzaklarda bir yere gitmeli, neresi olduğunu bana bile söylememelisin."

Paula için fazla hızlı konuşuyordum. "Beni bu hastaneye getirme nedenin de bu muydu?"

"Evet. Onlar senin yerel hastaneye gideceğini sanıyorlardı. Ama bebeği bu şehirde bir yerde doğurduğunu biliyorlar. Akıllılar, hangi hastaneye giriş yaptığını öğrenmek için bütün hastaneleri tarayacaklardır. Ve yerini eninde sonunda bulacaklardır."

"Genç bir kadından bahsettin. Diğeri kim?"

Acı boğazıma bir yumru gibi oturmuştu. "Erkek arkadaşım."

"Ray?"

"Evet, ama o eskiden tanıdığım Ray değil." Başımı eğdim. "Şu anda ondan bahsedemem. Asıl tehlikeli olan, kız. Sadece yirmi yaşında. Adı Kalika. Bir şeyi kafasına koyduğu zaman onu durdurabilecek kimsenin olmadığını söylüyorsa, lütfen buna inan."

Paula, "Ama nasıl o kadar güçlü olabilir ki?" diyerek karşı çıktı.

Ona dik dik baktım. "Öyle doğdu. Anlıyor musun, o, normal şartlar altında doğmadı. Oğlun gibi, onun doğumu da, hatta ana rahmine düşüşü bile bir gizemle çevrili."

"Anlat bana."

"Yapamam. Anlatsam da inanmazsın."

"İnanırım. Sen bana inandın."

"İnandım, çünkü ben de hayatımda çok tuhaf dönemlerden geçtim. Fakat Kalika bugüne dek karşılaştığım her şeyi aşıyor. Ruhu bütün engellere rağmen yaşıyor. Şu anda buraya gelmek üzere yolda olabilir. Sana yemin ederim, eğer buraya siz gitmeden önce ulaşırsa çocuğun ölecek."

Paula karşı koymadı. Tuhaf biçimde sessizleşmişti. "Uyardı mıştım," dedi.

Afallama sırası bendeydi. "Seni kim uyardı?"

"Bir rüyada geldi."

"Ama rüyalarının hiçbirini anımsamadığını söylemiştin."

"Bunu hatırlıyorum. Geniş bir arazide duruyordum. Beyaz saçlı ve çarpık gülümlü yaşlı bir adam yanıma geldi ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir şey söyledi. Şu ana kadar tabii."

"Ne söyledi?" diye sordum.

"Dedi ki, 'Herod istediğini elde edemeyen kötü bir kraldı. Ama tehlikenin nerede saklandığını bilirdi.' Sonra yaşlı adam durdu ve bana, 'Sen tehlikenin nerede saklandığını biliyor musun, Paula?' diye sordu." Paula duraksadı ve bir kez daha bebeğine baktı. Şimdi ikimiz de ona bakıyorduk. "Garip bir rüyaydı."

"Evet." Kalbim kaygıyla ağırlaşmıştı. "Gidecek misin?"

Paula başını salladı. "Evet. Sana güveniyorum. Ama nereye gideceğimi sana neden söyleyemiyorum?"

"Bu kız, Kalika. Bilgiyi zihnimden koparıp alabilmesinden korkuyorum."

Paula yüzünü buruşturdu. "Ama sana ulaşmanın bir yolunu bulabilmem gerek."

"Sana özel bir numara vereceğim. Bundan tam bir ay sonra ara, adını ve numaranı bırak. Ama nerede olduğunu bana söyleme. Benimle konuşana -konuştuğunun ben olduğumdan kesinlikle emin olana- dek, bekle. Bu çok önemli."

Paula benim için endişelenmişti. "Sen tehlike altında mısın?"

Geriye çekildim ve bir an için gözlerimi yumdum. En büyük görevim beni bekliyordu ve bitkindim. Keşke eski güçlerime sahip olabilseydim. Keşke, İngilizcedeki en can sıkıcı kelimeydi.

Ama ya yine güçlü olursam?

Bir vampir kadar güçlü?

Ne Seymour'un ne de benim ölmemiz gerekirdi.

Ama kızım ölürdü. Belki.

"Endişelenme," dedim Paula'ya. "Benim bir koruyucum var. Geçmişten tanıdığım harika bir adam, söylediklerini yapmam hâlinde beni koruyacağına söz vermişti. Ve sözünü tutmaya muktedir biriydi."

Krişna'ya sayısız defa itaatsizlik ettiğimi ona -tabii ki- söylemedim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Arturo'nun dönüşüm simyası, bir insanın dönüşmek istediği şeyin maddesinin, o kişinin aurasında yüksek düzeyde titreştirilmesiyle çalışıyordu. İnsan olmak için, Seymour'un kanını almış ve içinden güneş ışıklarının geçtiği şeffaf camdan bir tüpün içinde, özel olarak düzenlenmiş muknatis ve kristallerle çevrili bakır bir plakanın üzerine uzandığım yerde, başımın üstünde tutmuştum. Bu gereçlerin tam olarak nasıl kullanılacağını sadece Arturo biliyordu. Yeni Çağ, onun bilgisinin asırlarca gerisindeydi hâlâ. Yeni Çağ mistisizminin savunucuları ellerinde kuvars kristalleri ya da ametistler tutarak banularını rahatlatabiliyorlardı, fakat Arturo bu mineralleri aydınlatmaya, hatta ölümsüzlüğe ulaşmak için kullanırdı. Tek zaafı, ölümsüzlüğe ulaşmak için kendine kız arkadaş olarak bir vampir seçmiş olmasıydı. O bir rahipti ve büyük bir yanılıyla ona İsa'nın kanının dengini verebileceğimi sanmıştı. Dine hakareti en büyük günahı ve nihayetinde mahvı oldu. Beni kullanmaya çalıştı; bana ihanet etti. Fakat artık ölüydü ve ben onun yasını tutuyordum.

Yeniden vampir olmak için, vampir kanı kaynağı bulmam gerekiyordu.

Doğal olarak Seymour'a yalan söylemiştim. Olası bir kaynak vardı: Yakşa. Bununla birlikte, Yakşa'nın bedenini denizde

batırmıştım ve yerini -vampir güçleri olmadan- asla bulamazdım. Yine de kanını, bedeninin haricinde, elde edebileceğim bir kaynak daha vardı. Eddie Fender, Yakşa'yı haftalar boyunca bir dondurma kamyonuna tutsak etmiş, onu soğukta ve savunmasız bırakmıştı. Sonunda, bacakları ve gövdesinin alt kısmı olmayan Yakşa'yı bu kamyonun ben kurtarmıştım. O kamyonun hayli kan kaybetmişti ve o kan donmuş ve korunaklı hâlde hâlâ o kamyonun ortasında olmalıydı.

Fakat o kamyon Eddie'yi ve vampir ekibini öldürmek için yaktığım deponun yakınındaki bir sokağa park edilmişti. Bu olayın üstünden yaklaşık iki ay geçmişti. Kamyonun hâlâ orada olması düşük bir ihtimaldi. Polis kamyonu çoktan el koymuş ve terk edilmiş bir park alanına çekmiş olmalıydı. Yine de, düşük de olsa, kanlı bir lolipop bulabilme şansımı zorlamak için şehrin fakir semtlerinden birindeki o pasaklı sokağa koştum. Çaresiz insanlar, çaresizce şeyler yaparlar.

Ama dondurma kamyonu hâlâ oradaydı. Vay canına.

Beyaz saçlı, asık suratlı, evsiz bir adam, şoför kapısının yanında, paçavralarının içinde oturuyordu. Alüminyum kutularla ve Büyük Bunalım döneminde üretilmiş gibi görünen battaniyelerle yüklü bir alışveriş arabası vardı. Zayıf ve kamburdu, ama yanına yaklaşıırken bana ısıltı gözlerle bakıyordu. Kaldırımın ortasında oturmuş, küçük bir kutu süt içiyordu. Hemen parama uzandım. Bu gece şanslı gecesi idi. Ona bir yüzük verecek ve toz olmasını söyleyecektim. Ancak sesindeki bir şey, duraksamama neden oldu. Karşılığı bir hayli kişiseldi.

"Bu akşam çok iyi görünüyorsun," dedi. "Ama telaşın olduğunu biliyorum."

Tepesinde durup çevreme bakındım. Görünürde kimseler yoktu ama gecenin kör bir vaktiydi ve bu getto, tecavüze uğra-

mak ya da öldürülmek için harika bir yerdi. Buraya son gelişimde birkaç polisi hırpalamak zorunda kalmıştım. Beni fahişe sanmışlardı ve içlerinden biri beni tutuklamak istemişti. Evsiz adamı dikkatle süzdüm.

"Telaşın olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Sırttı. Sırtışı tahmin edebileceğimden çok daha parlaktı. Pislik içinde olmasına rağmen ısıltı parlayan gözleri gibi.

"Birkaç şey bilirim," dedi. "Sanırım bu kamyonu istiyorsun. Senin için göz kulak oluyordum."

Hafifçe güldüm. "Bunu takdir ettim. Şu anda canım fena hâlde dondurma çekiyor."

Başını salladı. "Soğutma ünitesi hâlâ çalışıyor. Çalışır durumda muhafaza ettim."

Etkilenmiştim. "Alet edevat konusunda becerikli misindir?"

"Zamanında tamir ettiğim bir iki şey olmuştu." Bana elini uzattı. "Lütfen bana yardım et. Yaşlı kemiklerim ağrıyor ve seni çok uzun zamandır bekliyorum."

Ona yardım ettim; biraz pislenmek umurumda değildi. "Ne zamandır buradasın?"

Üstünü başını silkeledi, ama bu yırtık pırtık kıyafetlerini daha beter hâlde sokmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sorum karşısında, alkol kokmamasına rağmen, kafasını karıştıracak bir şey yapmışım gibi gözlerini kırptırdı. Sütünü bitirdi ve boş kutuyu alışveriş arabasına koydu.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi en sonunda. "Sanırım, senin son gelişinden beri buradayım."

Bedenimde tuhaf bir hissin dolaştığını hissedince duraksadım. Ama sonra bunu görmezden geldim. Aklımda, gecenin bir

yarısı kıymetli dakikalarımı yaşlı bir adamla ziyan edemeyecek kadar çok şey vardı.

"Buraya birkaç aydır gelmedim," dedim cebime uzanırken. "Bak, sana..."

"Demek ki o kadar uzun zamandır buradayım," diyerek sözümü kesti. "Döneceğini biliyordum."

Elim birkaç yirmiliğin etrafına sarılı hâlde durdum. Sakin bir tavırla, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

Çarpık bir gülümsemeyle, "Parana ihtiyacım yok," dedi. Döndü ve ayaklarını sürüyerek sokak boyunca yürümeye başladı. "Sen yapman gerekeni yap. Hiç kimse seni çok fazla denemediğin için suçlayamaz."

Gecenin içinde gözden kaybolurken, arkasından bakakalmıştım. Ne tuhaf bir yaşlı adamdı. Alışveriş arabasını geride bırakmıştı. Adının ne olduğunu merak etmiştim.

Kamyonun arka bölümü kilitliydi, ama yerde bulduğum bir tuğlayla kilidi kırdım. Aslında kilidi son girişimde kırdığıma yemin edebilirdim. Elimle bir fenerle içeri süzüldüğümde, içerisi buz gibi soğuktu.

Kapının tam iç tarafında, donmuş bir kan birikintisi duruyordu.

Tırnağımı altına kaydardım ve kırmızı tabakanın tamamını bir seferde kaldırdım. Fenerimi buzlu cama tutarken, muazzam bir güçle dolduğumu hissediyordum. Ellerimin arasında ölümsüzlüğü tutuyordum; Krişna bu kanı benim bulmam için saklamıştı sanki. Arabaya dönünce buzu küçük parçalara ayırdım ve paslanmaz çelik termosun içinde erimeye bıraktım.

Şimdi Las Vegas'a dönmem gerekiyordu. Gecenin bir yarısı olmasa uçakla giderdim ama şimdi arabayla gitmek zorundaydım. Ve bu, hız sınırlarını zorlasam bile en az dört saat boyunca direk-

siyon sallamak demektir. Ayrıca, Arturo'nun evinin hükümet ajanları tarafından gözetleniyor olması ihtimalini de göz önünde bulundurmalıydım. Gazetelerden okuduğum kadarıyla, çöldeki nükleer patlamanın yankıları henüz son bulmamıştı. Öldüğümü düşünüyor olmalıydılar. Ama öldüğümü tahmin ettiklerini sanmıyordum. Bu ikisi arasında önemli bir fark vardı.

Güneş ışıkları dönüşümüne güç katacaktı. İşin en önemli noktası, yeniden vampire dönüşümümde -tabii mümkünse- elimde günün büyük kısmının olmasıydı. Ralphe gibi, kana susamış bir hortlak olmak gibi bir olasılık da vardı. Fakat simyanın eski çağdan kalma deneyinin riskini almaktan başka çarem yoktu. Uğrunda çokça savaştığım insanlığımdan vazgeçmek acıklı olsa da, kışkırtıcı içe eski güçlerime özlem duyduğumu itiraf etmeliydim. Kızımın eşit şartlarda yüzleşmek ve karşısında dizlerim titremeden durabilmek iyi gelecekti.

Bununla birlikte, özellikle de bir vampire dönüştüğüm takdirde, ben onu titretmek niyetindeydim.

Kiminle dans ettiğini fark ettiğinde, artık çok geç olacaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Las Vegas yolu beklediğimden daha keyifli geçti. Karanlık, boş yolda son hızla ilerlemekte beni rahatlatan bir şey vardı. Polis için gözümü dört açarak, hız limitimi seksende sabitledim. Ufkun, dünyanın kumar başkentinin renkli neonlarının kirli gölüyle aydınlanması çok sürmedi. Bugün kırımızı zarı atacağımı düşünüyorum ve başarılı bir DNA birleşimi için dua ediyordum. Doğuda gökyüzü daha şimdiden ışıkla birlikte ısınmaya başlamıştı. Güneş yakında yükselecekti.

Arturo'nun evinin bir blok uzağına park ettim ve FBI ajanları, polisler ya da ordu personelinden kimse var mı diye etrafı kolaçan ettim. Fakat ortalık sakindi; yanıp kül olan ordu üssünün serpintileri arasında burası unutulmuş olmalıydı. Arturo'nun evinin arka taraftaki çitlerin üstünden atlayıp, açık bir pencereden içeri süzülmem bir dakikadan az zamanımı almıştı. Mutfak masasının üstünde, yirmiye otuz santimlik ucuz bir çerçevenin içinde, Arturo'yla benim Strip'te geçirdiğimiz akşam çekilmiş bir fotoğrafımız duruyordu. Benim onu talihsiz bir devlet görevlisi, onun da beni enayinin teki sandığı zamanlardan kalma bir fotoğraftı bu. Fotoğraf duraksamama neden olmuştu. Çerçeveyi elime alıp Arturo'nun hatlarını inceledim. Bu yüzde tanıdığım birini fazlasıyla hatırlatan bir şey vardı.

Şaşkınlık içinde, "Kalika'nın babası sensin," diye fısıldadım. Ve bir anda bütün taşlar yerine oturdu. Vampirler, birbirleriyle ya da insan partneriyle eşleştikleri durumlarda kısırdılar. Fakat Arturo ne insan ne de vampirdi. O, Orta Çağ'da yaratılmış bir melez; iki türün birleşimiydi. Beni hükümete satmasından hemen önce, Las Vegas'taki bir otel odasında birlikte olmuştuk. Dünyamdan önce hamile kalmıştım. Başka bir deyişle, Kalika'ya hamile kaldığımda hâlâ vampirdim. Bununla birlikte, kısmen insandı ve bu, güneşe karşı duyarsızlığını açıklıyordu. Genetik zıttı tuhaf atılışının sonucuydu ve belki de karanlık kökeninin yeryüzünde yeniden vücut bulması için gereken de tam olarak buydu.

Ve ben, babasının Ray olduğunu sanmıştım.

Daha ağzını açmadan, arkamdaki varlığını hissettim.

"Daha önce tahmin edememiş olmana şaşıyorum," dedi.

Elimde fotoğrafla döndüm. Ray, durumuna uygun düşecek şekilde, gölgelerin içinde kalmıştı. Bir anda anladığım tek şey Kalika'nın doğumu değildi. Ama henüz tamamen netleşmemiş yeni içgörülerim, mantıklı sağduyunun yaşayan bedenine bürünmeyi reddeden yanlış tanımlanmış hayaletlerdi. Çaresizlik ve inkâr beni içine çekiyordu. Arkamda bir mezar taşıyla, buharı tüten bir mezarlıkta durur gibi hissediyordum. Cesedin ölüm tarihi geleceğe aitti ve adı, asla kurumayacak kanla karalanmıştı. Gerçeği biliyor, ama bakmayı reddediyordum.

Ve bu mezar taşında bir ayna vardı.

Hafif bir siyah toz tabakasıyla kaplı bir ayna.

"Bana söyleyebilirdin," dedim.

"Sana sadece duymak istediklerini söyleyebilirdim."

Acının zayıflığı bütün uzuvlarıma yayılmıştı. Ray gözümde çarpık bir yaratığa dönüşmüştü; bakmaya tahammül edemediğim,

ama gitmesini de istemediğim. Elimde kala kala bir tek o kalmıştı. Zihnindeki mezarlık, saklı mayınlarla kaplıydı. Hareket eder ya da onunla konuşursam, mayınlardan biri patlayacak ve kucağıma bir iskelet savuracak diye korkuyordum.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Beni sen getirdin."

"Kalika burada olduğumu biliyor mu?"

"Sanmam. Ama biliyor da olabilir."

"Ona söylemedin mi?"

"Hayır."

Fotoğrafi yerine bıraktıktan sonra, kendimi toplamak için birkaç saniye durdum. Mezar taşı yıkılırken, hayalimdeki mezarlık da dağılıp gitti. Yine de bir zamanlar Arturo'nun yaşadığı bu evde durmaya mecburdum.

Sonunda, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Hâlâ gölgedeydi. "Cevaplanmasını istemediğin hiçbir şey sorma."

"Ama cevap istiyorum."

Başını salladı. "Çok az kişi gerçeğin tamamını duymak ister. İnsan ya da vampir olman fark etmez. Gerçek gözde fazla büyütülür ve çoğunlukla acı vericidir." Ekledi: "Bırak gitsin, Sita."

Sesim duygu yüklüydü. "Tek bir şeyi bilmem gerek."

Beni, "Hayır," diyerek uyardı. "Bunu kendine yapma."

"Küçük bir şey. Beni Las Vegas'ta nasıl bulduğunu biliyorum. Bunu izah ettin ve benim de aklıma yattı. Ama Los Angeles'ta izimi tekrar nasıl bulduğunu hiç anlatmadın. Ben arabayla buraya gelirken, senin bu evin bodrumunda yeniden insana dönüşüyor olman gerekirdi."

"O gece karanlıktı," dedi.

Cevabı aklımı karıştırmıştı. "Her gece karanlıktır."

"Bodrum da karanlık olurdu."

Zihnim netleşmişti. "Simyayı harekete geçirmek için güneş ihtiyacın var."

"Evet."

"Yani hâlâ vampir olmalısın."

"Hayır."

"Bizi Los Angeles'a kadar izlemiş olman gerek."

"Hayır."

"Kimsin sen? Eddie'nin kanı sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Eddie'nin kanı bana hiç değmedi."

"Ama demiştin ki..."

"Yalan söyledim," diyerek sözümü kesti. "Benden sana yalan söylememi istedin. Gerçeği istemiyorsun. Gerçeği istediğine dair kendine yemin ediyorsun, ama sahte tanrıların mihrabında yemin ediyorsun. Unut gitsin, Sita. Burayı birlikte terk edebiliriz. Sen izin verirsen, bizim için her şey eskisi gibi olabilir. Her şey sana bağlı."

"Duymaya hazır değilsin."

"Ne zaman hazır olacağım?"

"Yakında."

"Bunu biliyor musun?"

"Ben çok şey biliyorum, Anne."

"Neden bana bağlı?" diye sordum. "Bize olanlardan sen de en az benim kadar sorumlusun."

"Hayır."

"Hayır demeyi kes! Evet demeyi de! Açık konuş!"

Cevap vermesi uzun sürdü. "Ne dememi istiyorsun?"

Ellerimi başımın iki yanına koydum. "Bana kim olduğunu söyle yeter. Neden eski Ray gibi olmadığını. Beni o kahve dükkânında nasıl bulduğunu?" Kendimi çok güçsüz hissediyordum. "Kapımı neden çaldığını?"

"Kapını ne zaman çaldım?"

"Burada," dedim. "Burada kapımı çaldın. Sen olduğunu söyledin."

"Kapını ne zaman çaldım?" diye tekrarladı.

Tabii ki bu soruya cevap vermemiştim. O zamanı soruyordu, bense mekândan bahsediyordum. Duyulması ve anlaşılabilmesi için sonraki sözlerimi havaya söylemek zorunda kaldım.

"Benim insana dönüşmemden hemen sonra ortaya çıktın."

"Evet."

"Bunun dikkat çekici bir tesadüf olduğunu söylüyorsun."

"Sana artık durman gerektiğini söylüyorum."

Başımı salladım ve kendi kendime, "İki olayın bağlantılı olduğunu söylüyorsun," dedim. "Dönüşüm ve senin yeniden ortaya çıkman. Hayatıma sadece insana dönüştüğüm için geri geldiğini..."

"Yaklaştın."

Duraksadım. "Neyi atlıyorum?"

"Her şeyi."

"Ama az önce yaklaştığımı söyledin."

"Zar atmada yakın diye bir şey yoktur. Ya kazanırsın ya kaybedersin."

"Geri döndüğün zaman ne kaybettim?"

"Ne kaybettiğinin önemi yok. Asıl önemli olan neden kaybettiğin."

"Şimdi şarkımı dinle. Bütün yanılısamaları, bütün eziyetleri defol-
yor Kendini kaybolmuş hissettiğinde onu, beni hatırla. En çok arzula-
dığım şeylerin sana en büyük kederi getirdiğini göreceksin."

Efendimizin sözlerini hatırlayarak, "Her zaman iki şeyi ar-
zuladım," dedim. "Beş bin yıl boyunca. Yakşa'nın geldiği ve beni
vampire dönüştürdüğü gece benden alınan iki şeyi. Kocamı ve ka-
zımı çaldığı gece. İkisini de bir daha hiç görmedim."

Ray sempatik bir tavırla, "Biliyorum," dedi.

Başımı öne eğdim. Şimdi gölgede kalan bendim.

"Fakat sen hayatıma girince, Rama bana geri verilmiş gibi his-
settim. İnsana dönüşüp bebeğine hamile kaldığımı sandığımda,
Krişna'nın Lalita'yı bana geri gönderdiğini sandım." Yüzümde bir
belki de iki gözyaşı damlası vardı. Durmak ve derin bir nefes al-
mak zorunda kaldım. "Ama öyle olmadı. Hasretini en çok çekti-
ğim şeyler, en büyük yanılısamalarım oldu. Ve bana en büyük ke-
deri getirdiler."

"Evet."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Gerçek değiller," dedim.

"Evet."

"Bir vampir olarak yanılısamalarımı algılayabiliyordum ve bunca
senedir ayakta kalmamı buna borçluydum. Ama insan olarak ne-
yin gerçek, neyin sahte olduğunu göremedim. Çok güçsüzdüm."

"İstediyini yaratırsın. Bu hep böyle oldu. Hoşuna gitmiyorsa, her
zaman çekip gidebilirsin."

Nazik bir tutkuyla konuştu: "Söyleme, Sita."

Ama söylemek zorundaydım. Ona baktığımda sanki diğer ta-
rafını görebiliyormuşum gibi hissediyordum. Şimdi neden hiç di-

şarı çıkmadığını anlıyordum. Arkadaşlarımla neden tanışmadığını,
neden Kalika ve benim dışında kimseyle konuşmadığını. Neden
her şeyi kendi ellerimle yapmam gerektiğini. Çünkü benimkiler-
den başka kullanabileceğimiz el yoktu.

"Sen gerçek değilsin," dedim.

Gölgeden çıktı. Yüzü o kadar güzeldi ki.

"Bir önemi yok, Sita. Önemli değilmiş gibi yapabiliriz. Seni
terk etmek istemiyorum."

Bedenim bir mutsuzluk kadehine dönüşmüştü. "Ama sen ölü-
sün," diye inledim.

Bana dokunabileceği kadar yakınımaya geldi. "Bir önemi yok."

Gözlerimden bir damla yaş dahi süzülüyor, bedenim kuru
huçkırıklarla sarsılıyordu. Bunlar nemli gözyaşlarından daha kö-
tüydüler, çünkü buharlaşmış ıstıfabın kanıtıydılar ve karşımda
duran erkek arkadaş silüetine gösterebileceğim tek şey onlardı.
Beni sadece kendimi buna değer bulduğum sürece sevecek bir
aşık. Ona sırt çevirdiğimde onun da bana sırt çevirmesine şaşma-
mak gerekirdi. Mezar taşının üstündeki bir aynaydı. Siyah toz ta-
bakası kalktı ve aynada, bu evin merdivenlerine ilk geldiğim ve
kapının çalındığını duyduğum andan bu yana kendimi ağır ağır
gömmekte olduğumu gördüm.

Kim o? Sevgilin. Kapıyı aç.

"Bu kapıyı açık tutamam," diye fısıldadım.

Alt dudağıma dokundu. "Sita."

Başımı çevirdim. "Hayır. Geri dönmen gerek."

"Nereye?"

"Geldiğin yere."

"Orası sonsuz boşluk. Orada hiçbir şey yok. Ben yokum."

Sesime isterik bir tını yansımıştı: "Orada değilsin. Sen bir hayaletten de betersin. Seni kimse göremiyor! Seni nasıl sevebilirim ki?" Elimi tuttu. "Ama beni hissediyorsun. Burada olduğumu biliyorsun."

Tutuşundan kurtulmak için elimi salladım, ama sonunda kendimi onu daha sıkı tutarken buldum. Fakat eskiden yaptığım gibi kalbime bastırmamıştım. Eli soğuktu.

"Hayır," dedim. "Burada olmadığını biliyorum."

Parmaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Bunu hissediyor musun?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan olan sensin. Varlığına nasıl son verebilirim?"

Sözlerim onu yaralamıştı; nihayet, varlığının özünü yırtıp parçalar gibiydiler. Bir an için yüzü titredi ve sonra odağımdan çıktı. Yine de ani bir nefes aldı ve sıcak, kahverengi gözleri gözlerime kilitlendi. Sadece bir ayna değil, bunun yanı sıra zaman ve mekândan daha fazla seçeneğin olduğu boyuttan gelme bir hologramdı. O nihai *maya*, tam bir yanılısamaydı. Yasımın kılığına bürünmüş kusursuz aşk. Onunla kahve dükkânında karşılaştığımda, üzerinde öldüğü andaki kıyafetlerin olmasına şaşmamak gerekirdi. Bütün ölümlülerin bu dünyadan ayrılırken geçtikleri tünelden geri çağırılmış bir anıdan başka bir şey değildi. Evet, Ray ölmüştü ama ben onun benim de ölümüne dönüşmesine izin vermiştim.

Düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Umudu azalmıştı. Son sorumu yanıtladı.

"Bir vampir olarak öldüm," dedi. "Beni bir vampiri öldüreceğin şekilde öldürmelisin." Yakındaki bir masadan bir bıçak kapıp elime tutuşturdu. "Kalbim sadece senin için çarpıyor."

Kalbini kesip çıkarmamı istiyordu. Onu itmeye yeltendim ama beni yakınında tutuyordu. Nefesini, bir kış rüzgârının okşama misali, yüzümde hissediyordum. Fakat şimdi gözleri tuhaf, kırmızı bir ışıkla yanıyordu; zaman zaman kızımın gözlerinde de görür gibi olduğum ışıkla. Aklımdan geçenleri okurken başını ağır ağır salladı.

"Sonsuz boşluğa dönersem," dedi, "orada Kali'yi göreceğim." Bıçağın sapını avucuma bastırdı. "Elini çabuk tut. Haklısın, sevgi bitti. Ölmek istiyorum."

Son yorumuna cevap olarak, "O hâlde hiç doğmamalıydım," dedim.

Cılız bir gülümsemeyle, "Hoşça kal, Sita," diye fısıldadı.

Onu kalbinden bıçakladım. Etini ve kemiklerini kestim; kanı ellerime, kıyafetime ve yere akıyordu. Kali'nin hiçliği, sonsuz boşluğun siyah kanı. Ama onu öldürürken çılgılık attım. Tanrı'ya merhamet etmesi için yalvardım ve bıçak esrarengiz biçimde elimden düşüp, kuru zeminde sıçradı. Kan buharlaşmıştı.

Kalbi artık atmıyordu ve ben de kan içinde değildim.

Gitmişti. Eski aşkım artık yoktu.

Dışarıda, güneş doğuyordu.

Yakşa'nın kanını aldım ve bir zamanlar Seymour'un kanının durduğu şişeye döktüm; şişeyi bakır ve kristallerin üstüne, haç biçimindeki mıknatıslar ile güneş ışınlarını doğruca Arturo'nun gizli bodrum katına yansıtan parlak aynanın arasına yerleştirdim. Bakırın üstüne eğildim ve simya, titreyen vücudumun üstünde ka-

ranlık büyüsunü devreye soktu. Güneş nihayet battığında ve sü-
reç tamamlandığında tam olarak ne olacağımı merak ediyordum.
Ani bir kararla, tüpün içine Paula'nın çocuğunun kanından da
birkaç damla eklemiştim. Kalika'nın her şeyden çok istediği ça-
cuğun kanından.

Bana iyi gelmesini ummaktan başka şansım yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O akşam saat sekizde, Bay ve Bayan Hawkins'in oturma odasında, Eric'in gırtlığının kesildiği son ana kadar hasretini çektiği evde oturuyordum. Eric'in anne ve ba-
bası tahmin ettiğimden daha gençlerdi. Bay Hawkins kırk iki ya-
şından büyük olamazdı ve karısınınsa kırkına bastığından şüp-
heliydim. Çok genç yaşta evlenmiş ve Eric'i onlu yaşlarının so-
nunda dünyaya getirmiş olmalıydılar. Bay Hawkins ciddi ifadeli
bir adamdı, ama bu üzerinde çalışılmış ve hastalarına karşı ta-
kindiği bir ifade olsa gerekti. Ciddiyetinin altında zekâsını ve do-
ğal merakını görebiliyordum. Anne, etine dolgun ve sevecen bir
kadındı ve hiç durmaksızın oğlunu düşünürken elleriyle oynu-
yordu. Kalbini yüzünde taşır gibiydi; gözleri aralıksız ağlamak-
tan kıpkırmızı olmuştu. Adreslerini rehberden bulmuştum. Tam
karşımda oturuyor ve konuşmamı bekliyorlardı. Bunu söyleme-
nin kolay bir yolu yoktu.

"Oğlunuz öldü," dedim. "Dün gece öldürüldü. Merakla ya-
şamaktansa, bilmeyi tercih edersiniz diye düşündüm. Gitmeden
önce size cesedinin bulunabileceği yerin adresini vereceğim. Bu-
raya çok uzak sayılmayacak bir evde." Duraksadım. "Size bu bil-
giyi getirdiğim için çok üzgünüm. Her ikiniz için de büyük bir
şok olduğundan eminim."

Bayan Hawkins iç parçalayan hıçkırıklara boğulurken, yüzünü ellerine gömdü. Bay Hawkins'in burun delikleri öfkeyle şişmişti. "Siz bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Bana baktığınız zaman Eric'i parktan alan kadının tarifine uygun birini görüyor olmalısınız. Aslında ben oyum. Ama oğlunuzu ben öldürmedim. Aksine, onu kurtarmak için büyük mücadele verdim. Başaramadığım için üzgünüm. Eric tatlı bir çocuktur. Ve ondan gerçekten çok hoşlanmıştım."

Ciddi bir karmaşa yaşıyorlardı; bu elbette kaçınılmazdı. Bay Hawkins, "Bu doğru olamaz," diye kekeleydi.

"Ama doğru. Eve gittiğiniz zaman bunu kendi gözlerinizle göreceksiniz. Ama ben sizden önce polisi oraya göndermeyi tercih ediyorum. Eric boğazında açılan ciddi bir yara yüzünden öldü." İstemeye istemeye ekledim: "Buraya gelmeden önce ortalığı temizlemeye çalıştım ama hâlâ bol miktarda kan var."

Bayan Hawkins hıçkırmaya devam ederken, Bay Hawkins koltuğunda öne eğilmişti. Kanın hücum ettiği yüzü kıpkırmızıydı ve öfkeyle titriyordu. "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Adımın bir önemi yok. Oğlunuzu benim kaçırdığım doğru, ama kötü bir niyetim yoktu. Bana inanmamanızı anlıyorum. Ve benden nefret etmenizi. Tam tersi bir durumda, büyük olasılıkla ben de sizden nefret ederdim. Fakat size kimliğimi belli edecek hiçbir şey veremem ve buradan çıkıp gittiğim zaman, beni bir daha hiç görmeyeceksiniz. Polis beni asla bulamayacak."

Bay Hawkins bir homurtu çıkardı. "Bu evden hiçbir yere gitmiyorsunuz, genç bayan. Sizinle işim biter bitmez polisi arayacağım."

"Polisi aramalısınız. İhtiyaç duyacağınız adresi bir kâğıda yazdım." Kâğıt parçasını alıp uzattım. Bay Hawkins uzanırken, kaşlarını çatı. "Size evi tarif de edebilirim ama dün oraya giden iki

polis memurunun öldürüldüğü konusunda sizi uyarmak zorundayım. Ya da oğlunuzu öldüren kişiyle gittikleri ve geri dönmedikleri için öldüklerini tahmin ediyorum desem daha doğru olur."

Bu son yorumu eklemiştim, çünkü eve onları aramak için hiç kimsenin gelmemiş olması beni şaşırmıştı. Yarım saat önce Kalkın ve Seymour'u aramak için uğradığımda, evin yetkililer tarafından incelendiğine dair en ufak bir ipucu görememişim. Hele Eric pıhtılaşmış kanıyla kanepede otururken. Onu temizlemeye çalışmak hiç eğlenceli değildi. Acı çekerek ölmüş gibi görünüyordu ki, öyle de olmuştu.

Bay Hawkins, "Anlattıklarınız saçmalıktan başka bir şey değil," dedi.

Sadece, "Size gerçeği söylüyorum," dedim.

Bayan Hawkins nihayet nefes alabilmişti. "Bu şahıs, oğlumu neden öldürdü?"

"Beni yeni doğmuş bir bebeğin nerede olduğunu söylemeye mecbur bırakmak için. Oğlunuzu öldüren şahsın bu bebekle ilgili bir saplantısı var. Ona ulaşmak için her şeyi yapardı. Fakat ben ona istediği bilgiyi vermeyi reddettim ve Eric öldürüldü." Duraksadım. "Bütün bunların sizin için hiçbir önemi yok. Hiçbiri sizin bir anlam ifade etmeyecek. Ama şunu bilmenizi isterim ki, bu evden ayrılınca o genç kadınla bir araya gelecek ve onu durdurmak için elimden geleni yapacağım. Oğlunuzun başına gelenler için intikam almak ya da en azından adaletin yerini bulduğunu görmek isteyeceğinizi biliyorum. Bu akşam, size her ikisini de sağlamaya ve bu kişinin başka bir cinayet işlemesine mani olmaya çalışacağım." Aniden ayağa kalktım. "Şimdi gitmem gerek."

"Hiçbir yere gidemezsin!" Bay Hawkins ayağa kalkmaya çalışırken haykırmıştı. Fakat daha kalçasını koltuktan ayıramadan

tek elimle, hiç zorlanmadan onu tekrar yerine oturttum. Gücüm onu hayrete düşürmüştü.

"Lütfen," dedim nazikçe. "Beni burada tutamazsınız. Bu mümkün değil. Ve peşime düşmeyin. Sadece şunu bilin, oğlunuz çok cesurdu ve kontrolümüz dışındaki güçler, hayatının vaktinden evvel nihayet bulmasına neden oldu. Bu ölümü Tanrı'nın iradesinin bir parçası olarak anlamaya ve öyle görmeye çalışın."

Ve sonra hızla oradan ayrıldım. Tepki gösterecek fırsatları bile olmamıştı. Sonraları, ziyaretimin bir rüya olup olmadığından emin olamayacaklardı. Ancak polisi aradıktan hemen sonra doğruca eve gideceklerini biliyordum. Ve ölü oğullarını herkesten önce göreceklerini. Onu seviyorlardı ve onun gözlerini kapatacak eller de onlarınki olmalıydı.

Arabam bloğun diğer tarafındaydı. Bindiğim gibi okyanusa doğru yola çıktım. Kaderle ve kızımın bir randevum vardı. Ve hangisine daha az güvendiğime karar veremiyordum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Dönüşüm işe yaramış ve gerçekten de yeniden vampir olmuşum. Bununla birlikte, pek çok açıdan daha önceki hâlimden farklıydım. Güneş ışınlarını aurama süzen daha çok Yakşa'nın kanıydı ve gücümdeki büyük artışın ana nedeninin bu olduğuna şüphe yoktu. Daha önce on beş metre yukarı sıçrayabiliyordum, şimdi artık otuz metreye çıkabiliyordum. Bir kilometre ötedeki bir yaprağın kopup yere düştüğünü duyabiliyordum, artık iki katı mesafedeki bir karıncanın yuvasından çıkıp gittiğini duyabiliyordum. Koku duyum harikaydı; gece havası benim için bir kokular ansiklopedisinden farksızdı. Ve gözlerim lazer gibiydi. Sadece eskisinden daha uzağı görmekle kalmıyor, bakışımın daki ateşi de hissedebiliyordum. Kalika'nın bile bu ateşin gücüne dayanabileceğinden şüpheliydim.

Ancak ince değişiklikler sadece güç ve kuvvetle sınırlı değildi. Hayatıma bir şey daha girmişti; bütün hayatım boyunca tanımadığım bir şey. Bunu tanımlayabilecek bir kelime bulamıyordum. Sadece... şanslı hissediyordum; talih yüzüme gülecekmiş gibi. Başımın üstünde beyaz bir yıldız parlıyor gibiydi; belki de maviydi. Bunun Yakşa'nın kanına eklediğim şeyin etkisi olup olmadığını merak ediyordum.

Rıhtıma doğru hızla ilerlerken, kendimden emindim.

Arabamla yaklaşırken, rıhtımın yanındaki Santa Monica plajı ıssızdı. Bu durum merakımı uyandırmıştı; ne de olsa saat henüz akşamın onuydu. Doğru, hava soğuktu, ama iş başında başka güçlerin de olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Açık alanın üstüne psişik bir bulut, yıldızimsı maddeyle kaplı bir maya sisi çökmüş gibiydi. Gücü bariz biçimde hissediyordum; özgüvenim sarısalmıştı. Bunu sadece kızım yaratabilirdi ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Hayatın kendini emer gibiydi; insanların mekânı terk etmeleri bu yüzden olsa gerekti. Arabamı rıhtımın aşağısındaki bloğ a park ederken tek bir insan görmedim. Hepsi evlerine kapanmış, çocuklarına kâbuslarının gerçek olmadığını anlatmaya çalışıyor olabilirlerdi. Kendimi de bir rüyanın içinde ilerliyormuşum gibi hissediyordum. Yeni kazandığım güçlerim fiziksel anlamda heyecan vericiydi ama Kalika'yla karşı karşıya gelme korkum, üzerimde ağır bir yükü.

İkisini rıhtımın ucunda gördüm.

Seymour denize bakıyordu. Kalika ise üzerinde uzun, beyaz bir elbiseyle hemen yanındaydı ve ekmek kırıntılarıyla kuşları beslemekle meşguldü. Sadece yarım kilometre ötedeydim ama hatlarını tek tek seçebiliyordum. Seymour manzaranın tadını çıkarır gibi görünse de, sürekli Kalika'ya bakıyordu. Boynundaki kaslar gerilmişti; korkuyordu. Ancak henüz yarar almamış gibi görünüyordu ve bunun için minnettardım.

Kalika gizemin ta kendisiydi. Gökte, uzun, siyah saçlarının arasından görünen ve kapkara bir rüzgârın altında gümüş tozu misali parlayan dolunay vardı. Kuşları yemlerken onun için başka hiçbir şeyin daha büyük bir anlamı yokmuşçasına, bütün dikkatini onlara vermişti. Bu, Kalika'nın daha önce hiç fark etmediğim bir özelliğiydi. Bir şey yaptığı zaman, zihninde başka hiçbir şeye yer yoktu. Eric'in gırtlığını deşerken, yüzde yüz onunla olduğuna hiç

şüph e yoktu. Yanında bir rehinenin olduğı düşünülürse, bu keyif kaçırıcı bir durumdu. Kali ve ipe dizdiğı kafatasları. Gece bitmeden kızım kolyesine üç taze kafatası daha ekleyecek miydi acaba?

Hastaneden bir taksiye binen Paula'yı düşündüm. Cebinde yirmi bin dolar nakit ve kucağında hastane battaniyesine sarılı güzel bir erkek bebekle geceye karışan Paula'yı. Sırf yeni bir arkadaş ona tehlikede olduğunu söyledi diye. Gerçi, onu uyaran rüyadaşı da olmuştu. Rüyasında gördüğünü söylediğı yaşlı adam tarihinin, dondurma kamyonunu gözet en adama olan benzerliğı gerçekten çok tuhaftı doğrusu.

"Bu akşam çok iyi görünüyorsun. Ama telaşın olduğunu biliyorum."

Kimdi o adam?

Bu, çözümünü bir başka zamana kalacak bir gizemdi.

Yaklaştığımı gizlemek için en ufak bir çaba harcamadım. Bunun gereksiz olduğunu biliyordum. Bununla birlikte, bir insandan beklenecek şekilde hareket ediyordum. Adımlarım çekingen, nefesim sıkıldı. Yüz kaslarım endişeyle gerilmiş, omuzlarım yenilgi beklentisiyle öne doğru eğilmişti. Fakat Kalika kuşları beslemeye devam ettiğı ve ben neredeyse üstlerine çıkıncaya kadar benden tarafa bakmadığı için gösterim sonuçsuz kaldı. Rıhtımın ucuna beş altı metre kala durdum. Seymour umut ve dehşet karışımı bir ifa-deyle bana bakıyordu. Çocuğ un yanımda olmadığını fark etmişti. Eric'in şah damarından fışkıran kanın görüntüsü beyninin derinliklerine kazınmış olmalıydı. Her ne kadar belli etmemek için mücadele etse de, her zamanki özgüveninden eser yoktu. Zorla da olsa gülümsedi.

"Geç kalmamana sevindim," dedi ve önceki gece, Paula'nın çocuğ u dünyaya geldiğinde dolunay hâline dönüş en ayı işaret etti. "Ne hoş bir akşam, değıl mi?"

"Buradayım," dedim Kalika'ya. "Onu bırak, gitsin."

Şimdi, sandaletli ayaklarının dibinde kırıntıları eşeleleyen bir avuç güvercinle bana bakıyordu. Uzun, beyaz elbisesi -daha önce hiç görmemiştim- kusursuz bedeninde çok güzel görünüyor, ipeksi kumaşı ay ışığının karıştığı esintiyle dalgalanarak olgun kıvrımlarını sarmalıyordu. Ellerini birbirine vurup silkeleyerek doğrulunca, kuşlar kaçıştı.

"Çocuğu getireceğini sanmıyordum," dedi sakın bir sesle.

"Ama kendim geldim. Seymour'u bırak."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü ben senin annenim ve senden bunu talep ediyorum. Bu yeterli bir neden olmalı."

"Ama değil."

"O çok genç. Bizim işlerimize karıştırılmamalı."

Kalika bu sözlerim karşısında hafifçe gülümsedi. "Ben de gencim, Anne," dedi. "Kısa hayatım boyunca neden olduğum her türlü patavatsızlık için affedilmeliyim."

"Benim affıma ihtiyacın var mı?"

"Sanırım yok." Ayaklarının dibinde yemlenmeye devam eden tek bir kuş kalmıştı. Kalika yere eğildi, kuşu eline alıp doğruldu. Güvercinin tüylerini okşarken kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra bana döndü. "Bana yalan söylemenin iyi bir fikir olmadığını çoktan öğrenmiş olman gerekirdi."

"Beni yalan söylemeye sen zorluyorsun," dedim. "Sızlanman çok anlamsız."

"Yine de, bu sende huy olmuş. Asırlar boyunca yalan söylemişsin. Ve bunda en ufak bir yanlışlık görmüyorsun."

"O çocuğun hayatını korumak için gerekirse milyonlarca yalan söylerim," dedim ve ekledim, "ama sevdiklerime yalan söylemekten nasıl nefret ettiğimi senin de biliyor olman gerek."

Kalika, kuşu okşamaya devam ediyordu. "Beni seviyor musun, Anne?"

"Evet."

Başını onaylar gibi salladı. "Gerçek. Seymour'u seviyor musun?"

"Evet."

"Başını koparsam üzülmür müsün?"

Seymour, "Umarım bu hileli bir soru değildir," diye mırıldandı.

"Onu incitmemelisin," dedim. "O benim dostum ve sana hiçbir şey yapmadı. Şimdi onu bırak, gitsin. İkimiz çocuğu konuşalım."

Kalika bir kez daha usta manipülatör rolüne bürünmüştü. Güvercini havaya kaldırdı. "Ya bu kuş? Onu da bırakırmeli miyim? Uçup gitmesine ve bu doğumu tamamlamasına izin vermeli miyim? Bunu yapıp yapmamamın hiçbir öneminin olmadığını biliyor olmalısın, *Kadim Kişi*. Kuş öldüğü zaman, sadece yeniden doğacak. İnsanlar için de aynı şey geçerli. Birini öldürsen bile, zağacak. İnsanlar için de aynı şey geçerli. Birini öldürsen bile, zaman içinde bir başka bedende yeniden canlanır. Belki de Eric ve Billy daha iyi şartlara doğacaklardır. Eric öldüğü zaman pek iyi durumda değildi ne de olsa." Durdu ve kuşun kulağına yeni bir şeyler fısıldadı. "Ne dersin, Anne?"

Sorusunda, verdiği örneklerde bariz olanın dışında, rahatsız edici bir şeyler vardı. Belki de bana dürüstçe içsel durumuyla, kim olduğuyla, gerçekten ne olduğuyla ilgili bir şeyler söylemeye çalışıyordu. *Vedalar*'da, bir şeytanın Krişna'nın elinde ölmesi hâlinde, daha o anda özgürlük kazandığı defalarca anlatılır. Fakat Kali'nin beden bulması ve sayısız kahramanlığı hakkında daha az sayıda kitap vardı ve ben kızımın gerçek Kali olduğunu kabul etmeye

henüz hazır değildim. Tabii bunu ona doğrudan sorabilirdim, fakat bunu yapma düşüncesi bile içimi endişeyle doldurmaya yetiyordu. Ve daha pek çok şey için aynı şey geçerliydi; kuşu ağzına yakın tutuşu, Seymour'a attığı seri bakışlar, beni süzerken hiçbir şeyi kaçırmayan bakışlarındaki hareketsizlik. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını ve ne zaman yapacağını kestirmek imkânsızdı. Onu yanıtlamak için elimden geleni yaparken, Krişna'nın ona neler söyleyebileceğini düşünmeye çabalıyordum. Gerçekten, ben bir azize değildim ve ikiyüzlü görünmeden ahlak nutukları çekmem imkânsızdı.

"Her hayatın arkasında bir anlam var," dedim. "Bir amaç. İnsanların ya da kuşların Tanrı'ya dönmeden önce binlerce hayat sürmesinin bir önemi yok. Her hayat kıymetlidir. Ve her can alışında, kötü karmaya maruz kalırsın."

"İşin aslı öyle değil." Kuşu yüzünün yan tarafına sürtüyordu. "Karma bana dokunmaz. Karma insanlar ve vampirler içindir."

Tam da olmamak adına büyük çaba harcadığım şey olduğum için bana sitem ettiğini fark etmiştim. "Bu son birkaç yüz yıl içinde güçlü bir nedenim olmadan nadiren öldürdüm," dedim.

"Eric ve Billy bir nedenden öldüler," dedi.

"Eric hangi neden için öldü?"

"Sana ilham vermek için."

Tiksinmiştim. "İlham almış gibi bir hâlim var mı?"

"Evet," dedi. "Ama daha önceki sorumu, hani şu Seymour'un başıyla ilgili olanı yanıtlamadın." Ona doğru tehlikeli bir adım attı. Seymour yerinden sıçradı. Onu suçlayamazdım. Ama Seymour'un gözlerinin içine baktım. Daha başka ani hareketlerde bulunmasını istemiyorum. Kalika sözlerini sürdürdü. "Başını koparsam, üzülür müsün?"

Bir karar vermem ve bunu hızla yapmam gerekiyordu. Seymour'a daha fazla yaklaşmasına izin vermeden saldırabilirdim. Öne doğru atılırsam, burnuna bir tekme indirebilir ve burun kırardaklarını beynine gönderip ölümüne neden olabilirdim. Seymour darbemi görmezdi bile. Kalika daha o anda ölmüş olurdu. Ama kızımın aramda hâlâ dört beş metrelik bir mesafe vardı ve bu ideal bir uzaklık sayılmazdı. Zamanında tepki verebilir ve hamlemi savuşturabilirdi. Ve o zaman, daha ben toparlanamadan Seymour ölmüş olurdu.

Beklemeye karar verdim. Sabırlı olmaya.

Sabırının, Kalika'ya olan bağlılığımın bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

O benim kızımdı. Onu nasıl öldürebilirdim ki?

"Evet," dedim. "Üzüleceğimi sen de biliyorsun."

Kalika güvercini hafifçe sıktı. "Peki ya bu kuşun başını koparırsam da üzülür müsün?"

Canım sıkılmıştı. "Bu saçma soruları neden soruyorsun?"

"Cevaplarını duymak için."

Seymour, "Bu bana hileli bir soru gibi geldi," diye uyardı.

Duraksadım. Haklıydı. "Öldürmek için bir neden yoksa, bence onu salarak rahat bırakmalısın."

"Soruma cevap ver," dedi.

"Kuşu öldürürsen üzülmem," dedim.

Kalika kuşun başını kopardı. Kopan kemiğin ve dokuların çıkardığı ses, mide bulandırıcıydı. Kızımın güzel beyaz elbisesinin önüne kan sıçramıştı. Seymour az kalsın bayılıyordu. Kalika, kuştan geri kalanları gözlerini benden ayırmadan, son derece rahat bir tavırla omzunun üstünden arkaya, aşağıdaki karanlık sulara

attı. Ve ancak o zaman gözlerinin derinliklerinde kızıl bir pırıltı seçebildim. Vedalar buna zamanın sonundaki yangın derdi. Son alacakaranlığın dumanlı gölgesi. Kalika bunu gördüğümü anlamış olmalıydı ki, gülümsüyordu.

"Üzgün görünüyorsun, Anne," dedi.

"Acımasızsın," dedim. "Sağduyulu düşünceden arınmış acımasızlık, delilikten çok da uzak değildir."

"Sana söylemiştim; kendime göre nedenlerim var." Yüzünün sol tarafındaki kanı sildi. "Bana, Paula Ramirez'in çocuğunun nerede olduğunu söyle."

Seymour'a baktım. "Yapamam," dedim.

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Komik olmaya çalışmıyordu.

"O çocuğa zarar vereceğim sonucuna nereden vardın?" diye sordu.

"Daha önceki dengesiz davranışlarından," diye cevap verdim.

"Billy'yi öldürmeseydim, bu akşam burada olmayacaktın. Eric'i öldürmeseydim de bu akşam burada olmayacaktın."

"Son yirmi dört saat hayatta kalabilmem için Eric'in ölmesine ihtiyacım yoktu."

Kalika sesinde en ufak bir değişiklik olmadan, "Sahi mi?" dedi.

Artık bir vampir olduğum gerçeğine gönderme yapıyor olabiliirdi. Ve Eric'in dehşet verici ölümünün sağladığı motivasyon olmadan bu dönüşümü asla gerçekleştirmeyeceğime. İma ettiği gerçekten buysa, haklı olabilirdi. Ama çaresiz olduğumu düşündüğünü ummayı sürdürüyordum. İdeal pozisyon olsun olmasın, yakında saldırmam gerektiğini hissediyordum. Kuşun ölümü, kızımın doğasının şiddetten uzak olduğu inancımı güçlendirmemişti. Cevap vermeme bekliyordu.

"Paula'nın bebeği konusunda sana güvenemem," dedim bir adım daha yaklaşıırken. "Bunu anlıyor olman gerek." Hemen cevap vermediğini görünce, "Polislere ne yaptın?" diye sordum.

"Karmalarını tamamladım."

"Bu bir cevap değil."

Kalika yaklaştı; şimdi Seymour'un sol tarafıyla arasında sadece bir buçuk metrelik bir mesafe bulunuyordu. Seymour ona barmıyordu bile. Sadece bana, onu AIDS'ten kurtaran, hikâyelerine ilham veren yaratığa, kurtarıcısı ve ilham perisine bakıyordu. Gözleri bir mucize için yalvarır gibiydi.

"Ya sana çocuğa zarar vermeyeceğime söz verirsem?" dedi

Kalika. "Beni ona götürür müsün?"

"Hayır. Götüremem."

Az da olsa şaşırmış gibiydi. Ama sesinde ya da yüzünde gerçek duygudan eser yoktu. İnsan ifadeleri onun için sadece birer araçtı. Yemek yerken, okurken, yürürken ya da öldürürken bir şey hissettiğinden şüpheliydim.

"Hayır mı?" dedi Kalika. "Sana daha önce hiç yalan söyledim mi?" Kollarını esnetiyormuş gibi hareket ettiriyordu. Keskin tırnaklarından kan damlıyordu. Bir mikrosaniye içinde Seymour'a uzanabileceğini ve her şeyin son bulabileceğini biliyordum. "Ben senin kızınım," dedi. "Ama yalan söyleme alışkanlığın bana geçmemiş."

"Kalika," dedim yalvarır gibi. "Mantıklı ol. O çocuğu neden görmek istediğini söylemeyi reddediyorsun. Bu durumda sadece ona zarar vermek niyetinde olduğun sonucuna varabilirim." Duraksadım. "Doğru, değil mi?"

"Bu soru benim için anlamsız."

İleri doğru bir adım daha attım. Artık sadece üç metre kadar uzağımdaydı ama daha da yakın olmak istiyordum. "Bu ço-

cukta bu kadar özel olan ne?" diye sordum. "Bana en azından bunu söyleyebilirsin."

"Hayır."

"Ama neden?"

İnceden inceye eğleniyordu. "Yasak."

"Ah, ama masum insanları öldürmek yasak değil, öyle mi? Kim yasakladı?"

"Anlamazsın." Durdu. "Ray nerede?"

Adımım havadayken donakaldım. "Gitti."

Anlamış gibiydi. "O da yasaktı." Seymour'a baktı, dudaklarında tatlı bir kızın flört ederken takınacağı türden bir gülümseme vardı. Fakat dudaklarından dökülen kelimeler tatlı olmaktan çok uzaktı. Daha çok bir uyarı gibiydi. "Bazı şeyler bir defa kırıldı mı, tamir edilmeden bırakılmalı."

Kararım benim adıma verilmişti. Ses tonunda, Seymour'a uzanmasının an meselesi olduğunu ve başının, tıpkı kuşunki gibi -Kalika'nın üstünde aynı duygusal etkiyi bırakarak- parmaklığın diğer tarafına uçmak üzere olduğunu düşündüren bir şey vardı. Saldırdım.

Geri kazandığım vampir bedenim bana hiç yabancı değildi. Yeniden alışmak için zamana ihtiyacım yoktu. Hatta eskisinden daha doğal geldiğini bile söyleyebilirdim. Ancak eski bir öldürme tekniğine -burnu beyne saplama- bağlı kalmaya kesinlikle kararlıydım. Bu doğrudan ve etkili bir yöntemdi. Tek sorunum, kaslarımı harekete geçirmeye hazırlarken onu hâlâ seviyor olmamdı.

Kalika sağ kolunu uzatmaya başladı.

Yukarı ve ileri doğru atıldım. Yerden yükselirken hiç zorlanmamıştım. Kayda alınsam ve daha sonra ağır çekimde izlensem, insan gözleri yer çekiminin üzerimde hiçbir etkisi olmadığı sonu-

cuna varırdı. Elbette bu doğru değildi; uçamıyordum. Bu yanılmanın sorumlusu sadece güçtü. Kalika'nın üstüne doğru, sağ ayağımı Thor'un çekici gibi savurarak atıldım. Arkaya büküldüm, yakında bitmiş olacaktı.

Ama havadayken tereddüde düştüm. Sadece birazcık.

Büyük ihtimalle sonucu değiştirmeyecekti, ama bunu asla bilemeyecektim.

Kalika'nın gözlerinin derinliklerinden kızıl alevler yükseliyordu. İlahî çekicim ham demir cevherinden yapılmaydı. Kızım ayağını yüzüne ulaşmadan yakaladı. Gerçek zaman geri döndü ve Kalika ayağımı daha da sıkı tutarken, çaresiz, yavaş bir yatay düşüşe geçtim. Seymour dehşet dolu bir çığlık attı. Benimkiyse işkence misali bir acının ses bulmuş hâliydi. Bileğimi neredeyse kırılma noktasına kadar çevirmişti. Sırtım ve kafatasımın arkası asfaltta vurdu. Kalika çizmemi sıkı sıkı tutmaya devam ederek tepeme dikilmişti. Yüz ifadesi şaşırtıcı derecede nazikti.

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Evet."

Kalika bileğimi kırdı. Kemiklerin ateşteki çıralar misali çıtırdadıklarını duydum ve kızıl bir acı dalgası bacağımdan yukarı, beynime tırmandı. Ben yerde kıvrılırken, Kalika geriye doğru bir adım attı ve beni sabırla izledi. Seymour'un yanından bir an olsun uzaklaşmıyordu. Acı yoğun, ama iyileşmeye başlamam çok sürmedi. Bünyemde Yakşa'nın kanını taşımamın süreci hızlandırdığına hiç şüphe yoktu. İki dakika içinde ayağa kalkıp ağır-
lığımı bileğime verebilir hâle gelmişim. Ama birkaç dakika boyunca tekme savuramayacaktım ve o da bunu biliyordu.

Kalika, Seymour'u sol kolundan yakaladı.

Seymour'un ağzı şok içinde açılmıştı.

"Bilmek istediğim şeyi bir daha sormayacağım," dedi. Dik durmaya çalışıyordum. Aşağılar gibi bir sesle, "Sende beni en çok rahatsız eden şey ne, biliyor musun? Her zaman bir insan kalkanının arkasına saklanıyorsun. Ben buradaydım. Sen oradasın. Bu işi neden aramızda halletmiyoruz? Tabii eğer buna cesaretin varsa, kızım."

Kalika meydan okumamı onaylamış gibiydi. Gülümsedi. Bu gülümsemesinde samimiyet vardı sanki. Ama onu mutlu bir ruh hâline sokmanın iyi bir şey olduğundan emin değildim, çünkü Seymour'u tek eliyle gömleğinden tuttu ve rıhtımın yan tarafından aşağı fırlattı. Bu öyle beklenmedik bir hamleydi ki, bir saniye için ne yapacağımı bilemeyerek donakaldım. Koşarak parmaklağa ulaştığımdaysa Seymour'un suya çarptığını gördüm. Kalika onu sertçe ve yüksekte atmıştı. Seymour'un yüzeye çıkması zaman aldı. Öksürüyordu, ama iyi gibi görünüyordu. Yüzme bilmeyen Joel gibi olmadığını umuyordum.

"Seymour!" diye seslendim.

Anlaşılmaz bir cevap verdi ama iyiye benziyordu.

Kalika yanımda duruyordu. "Mizah anlayışı güçlü," dedi.

"Onu esirgediğin için teşekkürler." Rıhtım uzun, su soğuktu. Kıyıya çıkabilmesini umuyordum. "Ona bir şans verdiğin için de."

"Minnetin benim için hiçbir anlamı yok," dedi.

Meraklanmıştım. "Senin için neyin anlamı var?"

"Her şeyin özünün. Öz yargılamaz. Hareketlerden etkilenmediği gibi, hareketsizliği de ödüllendirmez." Omuz silkti. "Sadece vardır, benim gibi."

"Bebeğin nerede olduğunu sana söyleyemem. Paula'ya bana nereye gittiğini söylememesini özellikle tembihledim. Şu anda Kanada'da olabilirler, Meksika'da da."

Bu açıklamalarım Kalika'yı rahatsız etmişe benzemiyordu. "Bana söylemediğin bir şeyler olduğunu biliyorum. Çocukla gelecekte kuracağın temasla ilgili bir şeyler. Paula'ya az önce söylediklerinin dışında da bir şeyler söyledin. Nedir o?"

"Başka hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun," dedi.

"Yalan söylüyorum diyelim. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Ve beni öldürürsen, istediğin cevabı elde edemeyeceksin." Duraksadım. "Ama senin bile kendi anneni öldürebileceğine inanmam."

Uzandı ve uzun sarı saçlarına kanlı eliyle dokundu. "Güzel-sin, Sita. Koca bir çağ boyunca yaşadın. Her millet ve dönemden kadın ve erkeği zekânla alt ettin. Hatta yaratıcını kandırıp Krişna'ya ettiği yeminden seni azat etmesini bile sağladın."

"Ben Yakşa'yı kandırmadım. Onu kurtardım."

Saçımla oynamaya devam ediyordu. "Dediğin gibi olsun, Anne. Bildiğin ve hatırladığın şeylere inanıyorsun. Fakat benim hafızam çok daha yaşlı ve ölüm ya da ölüm tehdidi elimdeki tek ikna aracı değil." Saçımı hafifçe çekti. "Benim sadece bir vampir olmadığımı çoktan anlamış olmalısın."

"O hâlde nesen sen?"

Çenemi avucunun içine aldı. "Gözlerimin içine bak, görürsün."

"Hayır. Bekle!"

"Bak, Anne." Başımı çevirdi ve gözlerimin içine baktı. Bakışlarını kaçırmanın söz konusu değildi. Böyle bir seçenek yoktu. Gözlerinin mavi-siyah rengi kara bir deliğin çekimine, kâinata can veren en eski tohumun etkisine sahipti. O gözlerden yayılan güç kozmikti. Gökkuşağının unuttuğu renklerle parlıyorlardı. Bununla birlikte, çok güzel, ancak masum bir genç kızın sahip olacağı tür-

den gözlerdi ve onlara yeniden âşık oldum. Çok uzaklardan kızımın sesini duyuyordum; yankılanan fırtınanın sesi ve gecenin bir yarısı kucagımda uyuyakalan bir bebeğin fısıltısı. "Çocuğuna dikkatle bak," diyordu.

Baktım. Bakmak zorundaydım.

Orada gezegenler, yıldızlar, galaksiler vardı ve görünüşte sonsuzdular. Yine de hepsinin ve gökyüzünün bel kemiğinin ötesinde, *Vedalar*'ın da dediği gibi, cenazelerin yakıldığı bir odun yığını vardı. Ana Kali, zamanın kendisini yok eden Efendi Kali'yle birlikte orada oturuyordu. Bütün gezegenler tek tek ölür ve her güneş kademe kademe yayılıp kırmızı cücelere dönüşürken, yaratılışın sonunu işaret eden alevler yükselmeye başladı. Donmuş asteroitleri yalayıp geçiyor, kayıp kuyruklu yıldızları yakıyorlardı. Ve Kali, ölü yaratılışın külleri ile unutulmuş ruhların kafataslarını o mutlak boşlukta topluyordu. Onları bir başka zaman için saklıyordu; dünyaların yeniden nefes alacağı ve insanların yeniden gökyüzüne bakıp, yıldızların ötesinde nelerin yattığını merak edecekleri zaman için. Fakat bu insanların hiçbiri, kül oldukları zamanda onları sadece Kali'nin anımsadığını bilmeyeceklerdi. Geriye mezarlarını örtecek kimsenin kalmadığı bir zamanda, onları kimin gömdüğünü hiçbiri bilmeyecekti. Hatırlasalar bile, hiçbiri ulu Kali'ye tapınmayacaktı, çünkü ondan fazlasıyla korkuyor olacaktı.

Onu hatırlarken korktuğumu hissettim.

Bana hatırlamamı söylerken.

Gökyüzünde bir ses daha vardı.

Sanırım bu benim sesimdi. Şok, imgelemi dağıtmıştı.

Sendeleyerek kızımdan uzaklaştım. "Sen Kali'sin!" derken nefesim kesilmişti.

Bana sadece bakıyordu. "Bana Paula'nın bir ay sonra araya-
cağı numarayı söyledin." Arkasını döndü. "Bilmek istediğim tek
şey buydu."

İmgelemin gücünü üstümden atmak zordu.

"Bekle! Lütfen, Kalika!"

Omzunun üstünden arkasına baktı. "Evet, Anne?"

"Çocuk kimdi?"

"Gerçekten bilmen gerekiyor mu?"

"Evet."

"Ama bu bilgi sana pahalıya patlayacak."

"Bilmem gerek!" diye haykırdım.

Kalika cevap olarak rıhtımın ucuna dek yürüdü. Orada dizlerinin üstüne çöktü ve bir tahtayı çekip çıkardı. Bu eski bir tahtaydı. Uzun ve dardı, fakat Kalika güçlü parmaklarıyla onu işlemeye başlayınca, daha batıl çağlardan çok iyi hatırladığım bir şeye benzemeye başladı. Yaptığı şeyin bir kazık olduğunu anlamakta geç kalmıştım. Küçük mızrağı başının üstüne kaldırdı ve havaya fırlattı.

Kazık suya saplandı.

Seymour'un sırtına. Seymour haykırdı ve suyun dibine batmaya başladı.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Kalika bir an bana baktı. "Sana pahalıya patlayacağını söylemişim." Arkasını döndü. "Ben yalan söylemem, Anne."

Bileğim henüz tam olarak iyileşmemişti ama hâlâ güçlü bir vampirdim. Rıhtımın yan tarafından sıçradım ve soğuk, tuzlu suya Seymour'un yüzeyin yarım metre kadar altına indiği yerde çarptım. Onu nefes alması için yüzeye çekerken, acıyla inlediğini duydum. Gözlerim karanlıkta da en az gün ışığındaki kadar iyi

görüyordu. Kazık omurgasının alt kısmına saplanmıştı. Ucu, göbek deliğinin olması gereken yerden çıkıyordu. Kanı, bozuk bir musluktan sızan su misali akıyordu.

"Acıyor," dedi.

Onu yüzeyde tutmaya çabalarırken, "Seymour..." dedim. "Benimle kalman gerek. Kıyıya çıkarmayı başarabilirsem, seni kurtarabilirim."

Kazığa uzandı ve acıyla inledi. "Çek çıkar şunu."

"Hayır. Birkaç saniye içinde kan kaybından ölersün. Ancak kıyıya ulaştığımız zaman çıkarabilirim. Olabildiğine hızlı yüzebilmem için bana sıkıca tutunmalısın. Dinle beni, Seymour!"

Ama şoka girmek üzereydi bile. Nefesi kesilir gibi, "Bana yardım et, Sita," dedi.

"Hayır!" Onu tokatladım. "Benimle kal. Seni kıyıya çekeceğim." Sonra kolumu ona doladım ve boşta kalan tek kolum ve çizmeli ayaklarımla olabildiğince hızlı yüzmeye başladım. Ancak suyun içinde hız, Seymour'un yanında değildi. Ben kumsala doğru yol alırken akan suyun kazığa uyguladığı basınç, acıdan kendinden geçmesine neden oldu. Ayrıca tazyikli su, kan kaybını da hızlandırmıştı. Yine de acele etmekten başka şansım olmadığını hissediyordum.

Bayılmak üzereyken, "Dur, Sita," diye inledi. "Dayanamıyorum."

"Dayanabilirsin! Bu defa sen benim hikâyemin kahramanısın. Hepsini daha sonra yazabilirsin. Bu acı kalıcı olmayacak ve birkaç gün sonra olanlara gülüp geçeceksin. Çünkü bu akşam, her zaman sahip olmak istediğin şeyi elde edeceksin. Vampir olacaksın."

İlgisini çekmiştim ama ölmesine ramak kalmıştı. Kumsal sadece iki yüz metre ötedeydi. "Gerçekten mi?" diye geveledi. "Gerçek bir vampir mi?"

"Evet. Bütün gece dışarıda kalıp parti yapabilecek, hiçbir zaman yaşlanmayacak ve çirkinleşmeyeceksin. Dünyayı gezeceğiz ve sen, hayal dahi edemeyeceğin kadar çok eğleneceksin."

Cılız bir sesle, "Parti," dedi ve yüzü suya battı. Ağzını yukarıda tutmaya çalışmak hızımı kesmişti ama ayaklarımı çırpmaya devam ettim. Bizi rıhtımdan seyreden biri, bir sürat teknesinin kumsala bindirmek üzere olduğunu düşünebilirdi. Kum artık sadece yüz metre uzaktaydı.

"Dayan," dedim.

Nihayet bir buçuk metrelik suya vardığımız zaman, ayaklarımı yere basabildim. Onu kumsala taşıdım ve yan yatırdım. Çevrede bize yardım edebilecek kimse yoktu. Kanı, sırtında olduğu gibi, ön tarafında da ahşap kazığın etrafından akmaya devam ediyordu. Rengi un gibi bembeyaz olmuştu. Zorlukla nefes alıyordu ve kulağına bağırmanın rağmen, beni duyma noktasının ötesine geçmiş olmasından şüpheleniyordum. Kanımın gücünün ötesine. Durum Ray ve Joel'la olduğundan daha kötüydü. O ikisinin bedenlerine saplanmış bir nesne yoktu. Böyle bir nesnenin etrafında bir vampirin eti bile iyileşemezdi ve ben kazığı öylece çekip çıkarmaktan korkuyordum. Kazığın çıkmasıyla birlikte hayatının da akmaya başlamasından ve soğuk kumun üstünde kaybolmasından çekiniyordum.

"Seymour!" diye bağırdım. "Bana geri dön!"

Bir dakika sonra, her şey kaybolmuş gibi görünür ve artık nefes dahi almazken, duam esrarengiz biçimde kabul gördü. Hatta o bilindik -bende hem gülme hem de ona vurma isteği uyandıran- Seymour sırtışıyla gülümsedi. Fakat bu defa gözyaşlarına boğulmuştum. Tenindeki soğukun Azrail'in dokunuşundan kaynaklandığını biliyordum. Ölüm aramıza dikilmişti ve bir vampir için bile, kenara çekilmeyecekti.

"Seymour," dedim. "Nasılsın?"

"İyi. Acı geçti."

"İyi."

"Ama üşüyorum." Bedeni bir titremeye sarsıldı. Dudaklarından koyu renk kan akıyordu. "Bu normal mi?"

"Evet, tamamen normal." Artık kazığı hissetmiyor, hatta durumun ne kadar ciddi olduğunu bile algılamıyordu. Bilincini kaybettiği sırada ona kanımı verdiğimi sanıyordu. Elimi sıkmaya yeltendi, ama çok güçsüzdü. Bir şekilde konuşmaya devam ediyordu.

"Artık sonsuza dek yaşayacak mıyım?" diye sordu.

"Evet." Yüzümü yüzüne yasladım. "Sonsuza dek."

Gözleri kapandı. "Seni sonsuza dek seveceğim, Sita."

"Ben de," diye fısıldadım. "Ben de."

Daha fazla konuşmadık.

Bir dakika sonra, kollarımın arasında son nefesini verdi.

SON SÖZ

Bedenini Los Angeles'ta yaşadığım dönemde sıkça yürüdüğüm dağlardaki yüksek bir noktaya götürdüm. Çevreden topladığım dal parçalarıyla, bir tarafında çöl, diğer tarafındaysa şehir manzarası olan bir kayalığın üstünde bedenini yakmak için bir yığın oluşturdum. Seymour ellerimle hazırladığım bu odun yığınının üstünde, huzur içinde yatıyordu. Kum-saldayken kanlı kazığı çıkarıp atmıştım. Şimdi artık sırtüstü yatabiliyordu. Elleri kocaman kalbinin üstünde birleşmişti.

"Sen," dedim. "Sen en iyisiydin."

Sağ elimde bir kibrit vardı ama nedense onu tutuşturmayı bir türlü beceremiyordum. Yüzü o kadar huzur doluydu ki, ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Ama saatlerin ilerlediğini ve birazdan rüzgâr çıkacağını biliyordum. Alevler işlerini bir an önce bitirmeliydi. Seymour ormanları her zaman çok sevmişti ve şiddetli bir yangında zarar görmelerini istemezdi. Sevdiği daha pek çok şey vardı ve ben o şeylerden biri olabildiğim için mutluydum.

Kibriti bir ağaç kabuğuna sürtüp tutuşturdum.

Parlak bir kızıllıkla yanıyordu; Kali'yi düşünmemek elimde değildi.

O anda zihnimden bir yığın şey geçiyordu.

Pek çok soru ve pek çok cevap.

Yine de alevın parmak uçlarıma kadar yanmasına izin verdim.

Acı ve biraz duman vardı. Kibrit söndü.

Cebimden içinde kan olan tüpü çıkardım.

Yedi numara. Ramirez. Başımı kaldırıp göğe baktım.

"Bedeli ne, Kalika?" diye sordum.

Tüpü açınca, kanın yarısını yaranın etrafına, yarısını da Seymour'un boğazından aşağı döktüm. Sonra gözlerimi yumdum ve beş dakika boyunca, sessizce bir ağacın arkasında durdum. Bazen gizemlerin açıklığa kavuşturulmaması en iyisiydi. Umutlarım yere bir olmayı reddediyordu. Sevgiyi bulmuş ve kaybetmişim, ama belki de en sonunda yeniden keşfettiğim şey, sevgiye olan inancımdı. Öylece durup dua ettim. Mutluluk ya da mucize dilemeden, sadece dua ettim. Ve bu kadarı yetti.

Sonunda odun yığınının olduğu yere geri döndüm.

Seymour ağaç dallarının üstünde oturmuş, bana bakıyordu. Ölümçül yarası iyileşmişti.

"Buraya nasıl geldik?" diye sordu.

Tabii ki gülmem gerekiyordu. "Uzun hikâye," dedim.

Ama onun için hikâyeyi nasıl tamamlayacağımı merak ediyordum.

Ve hâlâ çocuğun kim olduğunu merak ediyordum.

Dahası, geçmişte kim olduğunu.

ŞEYTANİ SUSUZLUK

BİRİNCİ BÖLÜM

Ben bir vampirim. Yüzyıllar boyunca, yeryüzündeki son vampir olduğuma, var olan en güçlü yaratık olduğuma inandım. Bu inanç bana büyük bir özgüven aşıladı. Hiçbir şeyden korkmuyordum, çünkü hiçbir şey bana zarar veremezdi. Sonra, unutulmayacak bir gün, sözde ölü yaratıcım Yakşa peşime düştü ve ben gücümün her şeye yetmeyeceğini keşfettim. Kısa bir süre sonra, ortaya başka bir vampir daha çıktı: Eddie Fender adında biri. Yakşa'nın gücüne sahipti ve ben bir kez daha yok olmanın kıyısından döndüm. Yine de –hem Yakşa hem de Eddie'ye rağmen– hayatta kaldım ve sırrına akıl ermeyecek bir güce ve anlaşılmaz bir ikna kabiliyetine sahip bir kız çocuğu dünyaya getirdim: Kalika, Kali Ma, Karanlık Ana, yüce Yıkım Tanrıçası. Evet, tek çocuğumun beden bulmuş ilahî bir varlık, bazılarının tarif edeceği gibi, bir *avatar*⁴ olduğuna inanıyordum. Sarsıcı bir imgelemde bana sonsuz büyüklüğünü göstermişti. Tek sorun, kızımın dünyaya vicdandan yoksun hâlde gelmiş gibi görünmesiydi.

Aslında üç küçük sorunum daha vardı.

Kalika'nın nerede olduğunu bilmiyordum.

Onu yok etmem gerektiği biliyordum.

Ve onu seviyordum.

⁴ Hinduizme göre tanrıların yeryüzüne indiklerinde büründükleri şekil. (yay. n.)

Bu ikilemlerin hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, ama bir araya gelince oldukça tehlikeli bir birleşim oluşturunca. Kızıma rakip olmak için dünyaya gelmiş bir çocuk daha vardı. İlk ismini bilmiyordum, ama arkadaşım Paula Ramirez'in oğluydu. Bu çocuğun gücü, benim için esrarını koruyordu. Tek bildiğim, içinde kanı bulunan küçük bir tüpün, en yakın dostum Seymour Dorsten'i ölümden döndürmeye yettiği idi. Paula ve oğlunun nerede olduklarını da bilmiyordum. Kalika'yla birlikte olup olmadıklarını bilmediğim gibi. Eğer öyleyse, her ikisi de büyük olasılıkla ölmüş olmalıydı. Hepsinin ötesinde, kızım bu çocuğu istiyordu.

Ama neden? Bilmiyordum.

Sorunların arasında sıkışıp kalmıştım.

Durmak bilmiyorlardı.

Yanımda Seymour Dorsten'la, Santa Monica'daki Unity Kilisesi'nin önünde duruyordum. Santa Monica'ya -rıhtıma- son gelişimizin üstünden üç ay geçmişti. O gün, Kalika önce Seymour'un hayatını bağışlamayı seçmiş, sonra da zavalılık okyanusa çırpırken omurgasına bir kazık saplamıştı. Bunu bir noktaya dikkat çekmek için yaptığını söylemişti.

"Gerçekten bilmen gerekiyor mu?"

"Evet."

"Ama bu bilgi sana pahalıya patlayacak."

Sorduğum soru Paula'nın çocuğunun kim olduğuydu. Cevabıysa Seymour'u öldürmek olmuştu; hayli merak uyandıran bir cevap. Kalika, Seymour'u öldürmese, çocuğun kanını ölü bir insanın üstünde kullanmak aklımdan bile geçmezdi. Ve onun ne kadar özel olduğunu asla öğrenemezdim. Gerçi Seymour bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Kazığa geçirilmenin şoku, o geceye dair anılarını silikleştirmişti. Rıhtımdan aşağı, suya atıldığını ha-

lıyordu, o kadar. Elbette onu vampire dönüştürmem için baskı yapmaya devam ediyordu. Sonrasında müthiş bir seks yapacağı-mıza -en azından biraz seks yapacağımıza- inanıyordu. Onunla yatmıyordum, çünkü bunun sevgi ve aşağılamalardan oluşan hassas dengemizi yok etmesinden korkuyordum.

Seymour tam onuncu kez, onu bu Yeni Çağ söylevine neden sürüklediğini soruyordu. Konuşmanın adı: İsa'nın Doğuşu; Bir Mısır Kehanetinin Gerçekleşmesi'ydi. Konuşmacı, Suzama Topluluğu adında bir Yeni Çağ grubunun kurucusu, Dr. Donald Seter'di. Dr. Seter'in sunumuna kamuoyuna açıkladığı iki inanılmaz bulgu yüzünden katılmak istiyordum. Radyodaki bir sohbet programında İsa'nın yeniden doğduğunu ve Paula'nın çocuğuyla aynı gün dünyaya geldiğini söylemişti. Elbette Paula'dan bahsetmemişti ve çocuğun kimden dünyaya geldiğinden de habersizdi. İkinci bulguysa, elinde, sözüm ona bu yeniden doğuşun detaylarını anlatan eski bir Mısır yazıtı olduğunu iddia etmesiydi.

Büyük bir tesadüf sonucu tarih örtüşmese ve orijinal Suzama'yı beş bin yıl kadar önce, Mısır'da bulduğum dönemden tanıyor olmasam, ikinci iddiayı asla dikkate almazdım. Suzama bir noktada hocam olmuştu ve onun bir kâhin olduğunu kesin olarak biliyordum.

Fakat daha önce Suzama yazıtından bahsedildiğini hiç duymamıştım.

Dr. Seter'in yazıtı nereden elde ettiğini ve bunun doğruluk payını merak ediyordum.

Ama bütün bunları Seymour'a anlatabilmem için ona önce, Hispanik kökenli üç saatlik bir bebeğin kanıyla hayata döndüğünü açıklamam gerekiyordu. Hafızasındaki tikanıklığın bir nedeni olduğuna inanıyor ve kurcalamaktan çekiniyordum. Ayrıca ona gerçeği anlatmam hâlinde bana inanmamasından korkuyor-

dum. Kim inanırdı ki? Tanrı, Oğul ve masum gebe kalıplara, kendini potansiyel bir fanatik gibi hissetmeden kafa yormak zordu. Hele Paula -kendi ifadesine göre- bakire değilken.

Seymour, "Bir sinemada olabilirdik," dedi. "Akşam yemeği yiyebilirdik. Ayrıca bu Hristiyanlık olayı canımı sıkıyor. Kendini göstermesi için iki bin yıldır bekliyorlar. Geri dönecek olsa çoktan burada olurdu."

"Krişna dönme sözü verdi," dedim. "Tanınmayacağını söyledi." "Flütünü getirmeyecek miymiş?"

Seymour kilisenin dışındaki konferans afişini inceliyordu. "Sen tarihsin. Bu soytarıdan öğreneceğin ne olabilir ki?"

Bir şeyler söylemek zorundaydım, yoksa Seymour konuşmayı dinlemeyecekti. Aslında onu neden getirdiğimden emin değildim, ama bir noktada ona kalbimi açmam ve tavsiyesini sormam gerekeceğini biliyordum. Geçmişte hep olduğu gibi. Konferans sırasında yanımda olmasını istiyordum, çünkü böylece tavsiyelerine ihtiyaç duyduğumda her şeyi biliyor olacaktı.

Yine de konuşmaya başlarken tereddütlüydüm. Onu hayatımın derinliklerine her soktuğumda, tehlikeye daha da yaklaşıyordum. Yine de kendime, özellikle de kızımın neler yapabileceğini gördükten sonra, yanımda kalmanın onun kararı olduğunu hatırlattım. Çaresizlik içinde Paula ve oğlunu aradığımın farkında olmasa da, en azından kızımın peşinde olduğunu biliyordu. Paula araması için verdiğim numarayı henüz aramamıştı. Benimle temas kurmayı iki ay önce -onunla vedalaşmamızdan tam bir ay sonra- denemiş olması gerekirdi. Kalika'nın ona benden önce ulaşmış olmasından endişe duyuyordum. Dr. Seter'in konferansına nerede olabilecekleri konusunda birtakım ipuçları edinebilmek umuduyla gelmiştim. Gerçi bunun çok olası olmadığını da farkındaydım.

"Dr. Seter elinde Suzama'nın kaleme aldığı bir yazıt olduğunu söylüyor," dedim. "Suzama, gerçek bir insan, İsis Kilisesi'nin saygın bir rahibesiydi." Duraksadım. "Onu tanıyordum, ondan ders almıştım."

Seymour etkilenmişti. "Sana ne öğretti?"

"Başımın üstündeki ışığı kalbime nasıl taşıyabileceğimi."

"Ne?"

"Öncelikli olarak ezoterik meditasyon biçimlerini öğretmişti. Sayısız yeteneği vardı." Seymour'u kolundan tuttum ve kilise kapısına çektim. "Sonra hakkında daha fazlasını anlatırım."

Girişte bir kayıt masası ve bağış sepeti vardı. Sepete birkaç dolar attım. Koyu mavi takım elbisesini kırmızı bir kravatla tamamlamış genç bir adam, kapıda durmuş insanları karşılıyordu. Aslında içeride benzer kılıklar içinde -lacivert giysili ve parlak yüzlü- genç ve güzel, bir yığın kadın ve erkek vardı. Dr. Seter'in müritleri olduklarını fark etmiştim, ama adamın bir mezhep yarattığı sonucuna varmak konusunda tereddütteydim. Ne de olsa, bütün Yeni Çağ ya da Hristiyan grupları mezheplere delalet etmezlerdi. Ayrıca mezhep kurup kurmaması umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, neden bahsettiğini bilip bilmediğiydi.

Gelenleri karşılamakla meşgul olan genç adam, beni selamlamak için durdu.

"Hoş geldiniz," dedi. "Bu konuşmadan nasıl haberdar olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Radyoda duydum," dedim. "Dün gece. Dr. Seter'in sohbetini dinledim."

"KEXT?" diye sordu.

"Evet, oydu," dedim. "Doktoru uzun süredir tanıyor musunuz?"

"Öyle sayılır." Genç adam gülümseyerek elini uzattı. "James Seter. Babam için çalışıyorum. Kendimi bildim bileli." Duraksadı. "Ve siz?"

"Ben Alisa. Bu da Seymour."

Seymour benden sonra James'in elini sıkarken, "Merhaba," dedi. Fakat James Seter gözlerini bana dikmişti.

Bana, "Dr. Seter'in kitabını okudunuz mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Burada bir kopyasını edinirim diye umuyordum."

"Konuşma sonrasında satışa çıkacak," dedi James. "Bana sorsanız büyüleyici bir kitap."

"Babanızın İsa'nın doğumunu bu kadar kesin ve net olarak öngörmesine sağlayan ne oldu?"

"Suzama yazıtı. Mesih'in bir sonraki gelişi hakkında oldukça detaylı bilgiler içeriyor. İsa'nın ilk gelişini çok net ve doğru olarak öngörmüş."

Gülümsedim. "Siz bütün bunlara inanıyor musunuz?"

Başını salladı. "Suzama'nın çok büyük bir yeteneği vardı. Kelimelerini incelerken tek bir hatasını dahi görmedim."

"Hatırı sayılır bir dokümana benziyor," dedim. "Modern arkeologlar, dil bilimciler ya da ilahiyatçılar bu yazıtı neden incelememişler acaba?"

James tereddütlüydü. "Babam konuşması sırasında bütün bu sorulara cevap verecek. Ona sormanız daha iyi olur. Yazıtla ilgili eksiksiz bir bilgiye sahip."

"Son bir sorum daha olacak," dedim. "Bu akşam orijinal yazıtı yanında getirdi mi acaba?"

"Korkarım ki hayır. Yazıt paha biçilmez bir sanat eseri. Bunu halka açık bir konuşmada riske atamazdık."

Sözlerinde en ufak bir kandırmaca hissetmemiştim ki, keskin bir kulağım vardı. Ayrıca tavırlarına bir rahatlık, doğallık hâkimdi. Bir fanatik gibi hareket etmiyordu. Gerçi koyu renk gözleri beni süzmeye devam ediyordu. Sanırım benden hoşlanmıştı. Dikkat çekecek kadar yakışıklıydı ve yirmi iki yaşından büyük olamazdı.

Teşekkürlerimi mırıldandıktan sonra Seymour'un elini tuttum ve kiliseye girip yer aramaya başladım. İçerisi kalabalıktı, ama ön tarafa yakın bir sıraya sıkışmayı başardık. Dinleyiciler, genci yaşlısı, avaresi, profesyoneliyle çeşit çeşit insandan oluşuyordu. Yazıtı inceleme fırsatı bulamayacağım için hayal kırıklığı yaşıyordum. Hakiki olup olmadığını ayırt edebileceğimden emin dim. Suzama hiyeroglif konusunda oldukça becerikliydi. Eserlerini çok iyi anımsıyordum.

Beş dakika sonra Dr. Seter içeri girdi.

Beyaz saçlı ve mütevazı tavırlı, ufak tefek bir adamdı. Podiyuma doğru ilerlerken, altmış yaşın üstünde görünmemesine rağmen, yetmiş yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Gerçekte olduğundan daha genç görünmesinin nedeni hayat dolu hâli ve parlak gri gözleriydi. Ortalama bir gri takım elbise ve pahalı siyah pabuçlar giymişti. Oğlu kadar yakışıklı değildi. Aslında, biyolojik babasının o olmadığından, James'in evlatlık olduğundan şüphelenmiştim. Dr. Seter'da ilginç bulduğum bir âlim duruşu vardı. Yüzündeki çizgi ve düzlükler, zekâ ve kapsamlı bir eğitimin göstergesi gibiydiler. Bütün bunları derinlere inen, vampirlere özgü bir bakışla görebilmiştim.

James Seter babasını takdim etmek üzere öne çıktı. Bir dizi akademik başarı sıraladı. Dr. Seter Harvard'da teoloji, Stanford'da ise arkeoloji doktorası yapmıştı. Yayımlanmış pek çok makalenin

ŞEYTANI SEÇTİ

ve üç kitabın yazarıydı. James babasının son on yıldır Suzama yazıtı ve içerdiği bilgiyi dünyaya sunmak üzerinde çalıştığını anlattı. Babasının yazıtı ne şekilde ele geçirdiğinden bahsetmemiştii; büyük ihtimalle babasına anlatılacak ilginç bir şeyler kalsın istiyordu. Takdim konuşması kısa sürdü. Dr. Seter kısa sürede podyumdaki yerini aldı. Biraz tiz olsa da, hoş bir sesi vardı. Sözlerine hepimizi selamlayarak ve geldiğimiz için teşekkür ederek başladı. Sonra durdu ve sıcak, fakat mahcup bir gülümseme takındı.

"Birinin Mesih'in yeryüzünde olduğunu biliyor olması, hafın sayılır bir iddia," dedi. "Şu gün ve saatte, şu ülkede dünyaya geldiğini söyleyebilmesi. On yıl önce, böyle bir sohbe izleyici olarak katılmış olsaydım, takdim faslı boyunca dahi oturmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Oğlum James'in de belirttiği gibi, katı bir akademik geçmişe sahibim. On yıl öncesine kadar ikinci gelişine, hatta samimi olmak gerekirse, İsa'nın kendisine bile inanmazdım. Doktoramı teoloji alanında yaptığım için bu size şaşırtıcı gelebilir. Ama işin aslı, dinle ilgili çalışmalarımın katıksız akademik çerçevede kaldığıdır. Ben bir agnostiktim. Dünya dinlerine ne inanıyor ne inanmıyor, ama onları büyüleyici buluyordum.

"Şimdi yarınızı kaybedebileceğim noktaya geldik. Aslında, Suzama yazıtı üzerine konuşmaya başladığım ilk günlerde dinleyicilerimin dörtte birinin bu noktada, yazıtı takdimimde kalkıp gitmesi normaldi. O günlerden bu yana, söylemek zorunda olduğum şeyi dinlerken, sizlerden önümüzdeki birkaç dakika boyunca şüphelerinizi bir yana bırakmanızı en baştan rica ederek bu sayrı azaltmayı başardım. Yargılarınızı daha sonra da oluşturabilirsiniz. Bunun için bolca zamanınız olacak, bana inanın."

Dr. Seter kürsüdeki su bardağından bir yudum almak için konuşmasına ara verdi. Sonra boğazını temizledi ve sözlerine devam etti:

"Suzama yazıtı, Eski Mısır kültüründen gelmedir. Karbonla tarih saptama yöntemi ve hiyeroglif tarzı, yazıtın yaklaşık beş bin yaşında olduğuna, bir başka deyişle, Antik Mısır'a ait olduğuna işaret ediyor. Yazıtı Mısır'da değil, bugün ismini ifşa edemeyeceğim bir Batı Avrupa ülkesinde buldum. Bu gizliliğin sebebi bazılarınız için anlaşılır, bazıları içinse hor görülesi olabilir." Du-raksadı. "Üzerinde çalışmak için, bulunduğu ülkenin iznini al-nabilirim, ama özür dileyecek değilim. Dahası, yazıtı aldığım ül-kenin adını telaffuz etmediğim sürece, bu davranışmdan ötürü yasal olarak suçlanmam da mümkün olmaz. Ayrıca bilgi birikimi ve eğitimimle, yazıt üzerinde çalışmak için yeterince donanımlı olduğuma inanmışım.

"Çoğunuz bunu benim açımdan bir egotizm büyüklüğü ola-rak görebilirsiniz. Orijinal yazıtı kendime saklayarak, hakikiliği konusuna kuşku düşürmüş oluyorum. Hangi saygın bilim insanı böyle bir şey yapar? On yıl önce böyle bir davranıştan dolayı suçlu olacağımı söyleseniz, mümkün olmayacağını söylerdim. Eski sa-nat eserlerinin dünyaya ait olduğunu. Hiçbir şeyin saklanmaması ve sır tutulmaması gerektiğini. Bunun en temel bilimsel inanç ol-duğunu. Ama bu bilgiyi sakladım. Neden?

"Çünkü Suzama yazıtının kamuoyuna ifşa edilmesi hâlinde tehlikeli olabilecek birtakım bilgiler içerdiğine inanıyorum. Kimin için tehlikeli sorusunu sorabilirsiniz. Bir çocuk olarak İsa'nın ken-disi ve bütün olarak kamuoyu için. Zamanının kudretli bir kâhini olan Suzama, birilerinin İsa'yı vaktinden evvel bulmasını sağlaya-cak bilgileri kaydetmiş olabilir. Ayrıca yazıt, tahminimce tecrübe-sizler için tehlikeli sayılabilecek güçlü meditasyon biçimleri hak-kında bilgiler de içeriyor.

"Peki ben kim oluyorum da hangi bilginin insanoğlu için tehlikeli olabileceğine hükmedebiliyorum? Kendimi savunmak adına şu kadarını söyleyebilirim ki, Suzama'nın pek çok talimatını bizzat tecrübe etmiş bulunuyorum. Ve bu süreçte az kalsın canımdan oluyordum. Suzama metnini olduğu gibi ortaya sermek, benim bakış açımla, üst düzeyde bir sorumsuzluk olacaktır.

"Şu durumda söyleyeceklerime neden inanasınız? Hatta neden Suzama'nın varlığına dahi inanasınız ki? Bana inanmak zorunda değilsiniz. Sizden bunu istemiyorum. Fakat kanıt ölçüsü olarak orijinal yazıtın pek çok slaytını seçkin arkeologlarla paylaştım. Orijinal esere ulaşmalarına izin vermediğim için onlar da Suzama yazıtının hakiki olduğunu açıklamakta tartışmasız biçimde isteksizdiler. Fakat pek çoğu, görebildikleri kadarıyla eserin gerçek olduğunu sertifikalamaya istekliydi. Bu uzmanların bir listesi kitabımda kayıtlıdır.

"Uzun süre önce ölmüş bu kadının İsa'nın doğuşu ve yeniden doğuşu hakkında söyleyebileceği ne olabilir? Öncelikle Suzama, İsa'nın sadece bir kez değil, tarihimiz boyunca en az dört defa geldiğini ifade eder. Suzama'nın doğumundan iki yüz yıl önce, Hindistan'da Lord Krişna olarak, İsa'nın doğumundan beş yüz yıl önce, yine Hindistan'da Adi Shankara olarak ve son olarak İsa'nın ta kendisi olarak. Suzama yazıtı bu doğuşların her birini öngörür ve bütün bu yüce peygamber ve efendilerin ruhlarının bir olduğunu iddia eder. Dahası, metinde aynı sonsuz ruhun yakın zamanda, son üç ay içinde bir insan bedeninde can bulduğu da belirtilmektedir. Tam tarih geçen 15 Mart olarak verilir; çocuğun kaderinde burada, Kaliforniya'da doğması yazılıdır."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Dr. Seter su içmek için bir kez daha duraksadı. Az önce söylediği ağız dolusu söz üstüne,

bunu hak ettiğini düşündüm. Yeniden boğazını temizled ve sözlerine devam etti:

"Suzama'nın ne dediğini bildiğini ispatlayacak nasıl bir kanıtım var? Yazıtının orijinallliğini ve Eski Mısır'a ait bir ürün olduğunu kabul ediyorsam, o zaman şu ana kadar bir hayli sağlam bir iz bıraktığını da kabul etmem gerekir. Fakat bunun ötesinde, malzemenin bana verdiği iç onaylama yatıyor. Suzama'nın reçete edilmiş talimatlarını izleyerek, bazı dizelerin arkasında yatan gizli anlama dair sezgisel bir içgörü kazandım. Bu cümlemlerle birçok kaşın havaya kalktığını görebiliyorum. Talimatları ve kehanetleri üstü kapalı biçimde mi sunulmuştu? Anlamları yoruma açık olabilecek kadar kapalı bir biçimde?

"Her iki sorunun cevabı da hem evet hem hayırdır. Suzama tarihler konusunda genellikle net. Shankara ve İsa'nın ne zaman doğacaklarını haber veriyor. Fakat ezoterik uygulamalar söz konusu olduğunda kavramak zorlaşabiliyor. Metninin üzerinde çalışabilmek için insanın kendi zihninin de çalışması gerekiyor. Zaten, beni yazıtın kamuoyuna çıkmasına izin vermekten alıkoyan asıl husus bu son noktadır. Bilim insanları bilginin objektif ve ampirik olmasını talep ederler. Fakat bu tür bir çalışma, ruh ve Tanrı arayışı, benim zihnimde neredeyse tamamen subjektif bir keşiftir."

Dr. Seter durdu ve bakışlarıyla salonu taradı. "Soru almadan uzun uzun konuşmayı hiç sevmem. Bu yüzden şimdi birkaç soru kabul edeceğim."

Pek çok el havaya kalktı. Dr. Seter bizim oturduğumuz yere pek uzak olmayan, orta yaşlı bir adamı seçti. Adam konuşmak için ayağa kalktı.

"Öncelikle, bu dinî metni bulmayı nasıl başardınız?" diye sordu. "Sizi buna yönelten ne oldu?"

Dr. Seter hiç tereddüt etmeden, "Bir rüya," dedi. "Nerede olduğunu rüyamda gördüm, gidip o noktayı kazdım ve yazıtı buldum." Adam afallamıştı. "Ciddi değilsiniz."

Dr. Seter kalabalıktan yükselen uğultuyu bastırmak için elini kaldırdı. "İnanın bana, başka bir cevap verebilmeyi ben de istedim. Ne yazık ki başka bir cevap doğru olmazdı. Yazıtı bu şekilde buldum. Herhangi bir araştırma ya da on yıllarca süren bezdirici bir kazı olmadı. Aramaya başlar başlamaz buldum."

Adam hâlâ ayaktaydı. "Yani sizi Tanrı'nın ona yönlendirdiğine mi inanıyorsunuz?"

"Birinin beni yönlendirdiğine inanıyorum. Tanrı'nın kendisi miydi, bilemem. Aslında Suzama, İsa veya Shankara'dan hiçbir yerde Tanrı olarak bahsetmiyor. Onlara efendiler ya da mükemmelleştirilmiş varlıklar diyor. Ve hepimizin aynı yüksek kusursuzluk mertebesine doğru ilerlediğimize inanıyor." Dr. Seter duraksadı. "Gördüğüm, daha önce gördüklerimden farklı olarak oldukça etkili bir rüyaydı. Harekete geçmemin şart olduğunu hissettiğime sizi temin ederim." Kısa bir duraksamanın ardından, "Bir sonraki soru," dedi.

Arka taraftan genç bir kadını seçti. Kadının tepkili olduğu daha konuşmaya başlamadan hissediliyordu.

"Ya bütün bunları sizin uydurduğunuzu, Suzama yazıtının bir kandırmacadan başka bir şey olmadığını söylersem?"

"Bunun bir soru olmadığını söylerim." Dr. Seter duraksadı. "Sorunuz var mı?"

Genç kadın burnundan soluyordu. "Tek bir İsa vardı. Onu bu kâfirlerle karşılaştırmaya nasıl cüret edersiniz?"

Dr. Seter gülümsedi. "Bu tür sorular İsa'nın, günümüzdeki yenden doğuşu hakkında bildiğim her şeyi kamuoyuyla paylaşmama

kararımın doğruluğunu destekliyor. Bahsettiğim diğer isimler, zamanlarının büyük ruhani liderleriydi. Bugün bile, Hindistan'da dünyaya gelmiş olsaydınız, onların öğretilerini takip ediyor olabileirdiniz. Hristiyan olmanız büyük ölçüde bu ülkede dünyaya gelmiş olmanıza bağlı." Duraksadı. "Sizce de öyle değil mi?"

Kadın rahatsız olmuştu, ama meydan okumayı sürdürdü. "Hiç sanmıyorum. İsa'nın öğretilerini diğerleriyle karşılaştırarak çarpıyorsunuz."

"Dürüst olmam gerekirse, ben onları birbirleriyle karşılaştırarak hepsini yücelttiğime inanıyorum. Ancak konumuz bu değil. Sizden Suzama yazıtının doğruluğuna inanmanızı istemedim. Ben sadece, araştırmalarım ve kişisel tecrübeme dayanarak bu yazıtı inandığımı söylüyorum. Bunun sahte olduğunu düşünüyorsanız, pekâlâ. Ancak metin İsa'ya taptıklarını iddia edenlerin, geri döndüğünde onu inkâr edecek ilk kişiler olacakları konusunda uyarıyor."

Dr. Seter'in bu genç kadının küstah tavrıyla baş etme tarzını onaylıyordum. Dinî dogmayı hiçbir zaman takdir etmemiştim. Bu bana ırkçı önyargıların daha içten pazarlıklı hâli gibi geliyordu. Bununla birlikte, Dr. Seter'in üç ruhani liderin tek ve aynı varlık olduğu konusundaki görüşüne katıldığımdan emin değildim. Krişna'yı şahsen tanımış biri olarak, her ne kadar İsa'nın ilk havarilerinin efendilerinin söylediklerini çarpıttıklarından şüphe duyuyorsam da, o öğretilerin birçoğunu Krişna'nın kilerle bağdaştırmakta güçlük çekiyordum. Aynı şekilde Shankara'nın çalışmalarına, özellikle de yüzyıllar boyunca üzerinde çalıştığım Brahma Sutra hakkındaki yorumuna da aşinaydım. Doğu'nun Shankara'nın gelmiş geçmiş en büyük düşünür olduğu iddiasına katılıyordum. Bununla birlikte, onun öğreti tarzı hem Krişna hem de İsa'ninkinden çok farklıydı. Her şeyden önce, hiçbir zaman özel

biri -Tanrı'nın oğlu ya da kendisi- olma iddiası taşımamıştı. Fakat kayda geçmiş pek çok mucizeye imza atmıştı.

Her şeye rağmen, doktorun sözlerini büyüleyici buluyordum. Elimi kaldırdım ve gözlerimin bir insanın dikkatini üzerine çekme gücünün bir parçasını kullanarak, doktorun bakışlarını yakaladım. Hemen beni seçti. Sorumu sormak üzere, ben de diğerleri gibi ayağa kalktım.

"Suzama'nın bu çeşitli *avatar*'ların kesin doğum tarihlerini verdiğini söylüyorsunuz," dedim. "Fakat güneş takvimi Mısır'da MÖ iki bin yılından önce kullanılmıyordu. Suzama'nın bu tarihleri sunarken ay takvimini kullanmış olması gerek. Birini diğerine nasıl tercüme ettiniz?"

"Tercümeye gerek yoktu. Tarihler ay takvimine göre değil, güneş takvimine göre verilmişti."

Cevabı beni rahatsız etmişti. "Ancak bir arkeolog olarak bunun olasılık dışı olduğunu siz de biliyor olmalısınız. Bu, bulduğunuz yazıtın ya daha sonraki bir döneme ait olduğunu ya da sahte olduğu anlamına gelir."

Dr. Seter cesareti kırılmış gibi görünmüyordu. "Bir arkeolog olarak bu efendilerin doğumlarını ay takvimine göre değil, güneş takvimine dayanarak belirtmesi beni *şaşırttı*. Bununla birlikte, eğer onun derin önsezilerine güvenirsek, gelecekte ay takviminin kullanılmayacağını önceden anlamış olmasını da kabul edebilmeliyiz. Aslında -en azından bana göre- ay takvimini kullanmamış olması iddialarını destekliyor."

"Bahsettiğiniz üç isim dışında başka *avatar*'lara da değinmiş mi?"

Dr. Seter tereddütlüydü. "Evet, ama onların farklı bir çizgide olduklarını söylüyor."

"Örneğin İsis'in adı geçiyor mu?"

Dr. Seter şaşırmıştı. "Bunu kitaplarımın hiçbirine konu etmedim. Ama evet, Suzama, İsis'e tapınan bir grubun yüksek rahibesiydi." Durdu. "Bu soruyu neden yönelttiğinizi sorabilir miyim?"

"Bunu başka zaman konuşabiliriz," dedim ve hızla yerime oturdum. Seymour eğildi ve kulağıma, "Dikkati üzerine çekiyorsun," diye fısıldadı.

"Sadece konuşma sonrasında benimle ayrıca görüşme isteği uyandıracak kadar," dedim.

"Sence doğruyu mu söylüyor?"

"Doğruyu söylediğine kesinlikle *inanıyor*. İçinde en ufak bir kandırma isteği yok." Duraksadım. "Tabii, bu doğruyu söylediği anlamına gelmez. Hiç ilgisi yok."

Ve bunu bir düzine soru daha izledi.

"Suzama, Kaliforniya'yı nasıl tarif etmiş?"

Cevap: "Okyanusun karşı tarafındaki büyük adanın diğer ucunda, güneşin hep parladığı yer."

"İsa ne tür bir aileye yeniden doğmuş?"

Cevap: "Fakir ve dağılmış bir aileye."

"İsa hangi milletten olacak?"

Cevap: "Kahverengi tenli."

Pek çok insan bu cevaptan hoşlanmamıştı. Paula'nın bebeği de annesi gibi kahverengi tenli olmasaydı, bu durum beni kıkırdatabilirdi.

Sona doğru beni rahatsız eden bir soru soruldu. Belki de asıl rahatsız edici olan Dr. Seter'ın yanıtıydı. Yeni doğan İsa'nın çocuk olarak tehlike altında olup olmadığı soruldu. Dr. Seter cevabını

vermeden önce uzun bir tereddüt yaşadı. Belli ki Suzama metni bir tür uyarı içeriyordu.

Sonunda, "Evet," dedi. "Suzama, karanlığın güçlerinin çocuğu bulup yok etmeye çalışırken, dürüst olanın bile iradesini bükebileceğini belirtiyor. Çocuğun yerinin bulunmasına ve korunmasına yardım etmeninse, eski ve güçlü olanın görevi olduğuna işaret ediyor."

Elim daha o anda havaya kalkmıştı.

"Suzama bu karanlık güçlerin alacağı biçimleri tarif ediyor mu acaba?"

Duraksadı. "Hayır. Tam olarak değil."

Bütün gece boyunca söylediği ilk yalan buydu. Merakım uyanmıştı.

Yaşlı ve güçlü olan?

Bu gezegende benden daha yaşlı ve güçlü kim vardı ki?

İKİNCİ BÖLÜM

O akşam Dr. Seter'la kahve içmeyi aklıma koymuştum; bu yüzden şansımı artırmak için Seymour'u yanımdan gönderdim. Westwood'da gece matinesini yakalayacağına sevinmişti. Seymour'un bana mâni olabileceğini hissetmem, saygıdeğer doktora oğlu aracılığıyla ulaşmayı planlıyor olmam yüzündendi. Arka taraftaki masaya sadece yirmi papel ödeyip, Dr. Seter'in *Suzama'nın Sırrı* kitabının bir kopyasını aldım ve parlak yüzlü James'in insanlarla vedalaştığı tarafa yürüdüm. Çıkışın yakınında durmuş, dinleyicilere geldikleri için teşekkür ediyordu. İnsanların elini samimiyetle sıkan, hoş bir adamdı. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Alisa," dedi. "Soruların çok ilginçti."

"Adımı hatırlıyorsun, gururum okşandı." Durdum. "Belki gördüğümünden biraz daha yaşlı ve daha iyi eğitilmişimdir. Eski Mısır konusunda kapsamlı bir çalışma yaptım. Sen ve babanla Suzama yazıtı üzerine sohbet etmekten mutluluk duyarım."

Beni ciddiye almamıştı. "Bunun eğlenceli ve aydınlatıcı olacağından hiç şüphem yok, fakat babamın yarın sabah erken saatte San Francisco uçağına yetişmesi gerek."

Gözlerinin içine baktım ve kelimelerime bir miktar sıcaklık katarak, "Belki ona benden bahsedebilirsin," dedi. "Suzama'nın İsis'le olan bağlantısı hakkında bilgi sahibi olmamla ilgilenmişti."

James gözlerini kırıştırdı. Güçlü bir iradesi olmalıydı; sözlerine balıklama atlamamıştı.

"Onunla konuşabilirim ama senin de gördüğün gibi, eskisi gibi genç değil. Onu gereksiz yere yormak konusunda endişeliyim."

James'i çok fazla zorlamak istemiyordum. Ona bir şekilde zarar verme ihtimalim her zaman mevcuttu. Bir vampir olarak yeniden doğduğumdan beri gözlerimdeki gücü fazlasıyla keskin buluyor ve küçük dozlarda kullanıyordum. Fakat Dr. Seter'in arkasını dönüp gitmesini de istemiyordum. Geçmişe ait bilgimden bir dilimi, yalan biçiminde ortaya koymaya karar verdim. Etkileyici bir sahne yaratmak için James Seter'ı kenara çektim ve fısıldayarak konuştum:

"Elinizdeki Suzama yazıtı var olan tek yazıt değil," dedim. "Bende de bir tane var ama farklı olduğunu düşünüyorum. Babanla bilgi alışverişinde bulunmaktan mutlu olacağım."

James söylediklerimi hazmetmek için birkaç saniye durdu. "Ciddi olamazsın."

Düz bir sesle, "Ama ciddiyim," dedim. "Baban benimle bir araya gelecek olursa, ona bildiklerimi zevkle anlatırım." Durdum. "Otantik bir şeyi keşfedip keşfetmediğimi ilk dakikada anlayacaktır."

"Birlikte vakit geçirmeden önce seni sorgulamak isteyecektir."

Başımı salladım. "Bulduklarım hakkında burada konuşmam. Fakat lütfen babanı kaçığın teki olmadığımı ikna et."

"Nerede buluşmak istiyorsun?"

"Ocean Caddesi ile otoban yakınında, okyanusa üç blok mesafede bir kafe var. Yarım saat içinde orada buluşabiliriz."

Bu sevgili Ray'imın bana, daha doğrusu hayata geri döndüğü kahve dükkânıydı. Bana tecavüz etme girişiminde bulundukları için iki adamı öldürmemden hemen sonra ortaya çıkmıştı. Üstüm hafifçe kan lekeleriyle -karanlık bir sanrı için uygun bir süs- kaplıydı. O zamandan beri kafeye hiç uğramamıştım, fakat sapkın bir nedenden ötürü bu akşam oraya gitmek istiyordum. Belki de hayatıma çeşni olacak yeni bir hayalet ortaya çıkacaktı. Öyle olmayacağına umuyordum. Çünkü son hayalet benim için hâlâ açık bir yaraydı. Ray'in düşüncesi bile acıyla dolmam için yeterliydi. James beni inceliyordu.

"Bu akşam buraya geldiğinde," dedi James, "Suzama hakkında bilgi sahibi değilmişsin gibi davrandın. Neden?"

Uzanıp kravatını düzelttim. "Bildiklerimi bilseydin, James, sen de cahil görünmeyi seçerdin." Durdum. "Babana gelmesini söyle. Bekleyeceğim."

Yarım saat sonra, kafede Dr. Seter ve oğlunun karşısında otuyordum. Yalnız gelmişlerdi ki, bu iyiydi. Aslında gelmiş olmaları bile iyiydi, ama babayı oğlunun sürüklemiş olmasından şüpheleniyordum. Doktor benden herhangi bir ilahî vahyin gelmesini beklemiyormuş gibi, bulunduğu tarafa bakmıyordu. Ama onun için ısmarladığım elmalı turta ve dondurmanın tadını çıkarır gibi görünüyordu. Beş bin yaşında şirin bir sarışın olduğunuz zaman, cinayetten bile kolayca yırtabilirdiniz.

Dr. Seter çatalını turtayla tepeleme doldururken, "James arkeoloji öğrencisi olduğunuzu söyledi," dedi. Konuşma sırasında taktığı kravatı çıkarması dışında, aynı kılık içindeydi. Tavırları, daha önce binlerce kez yaptığı bir konuşmanın sonrasındaki keyfine bakan bir akademisyen gibi rahattı. Bir an için, Suzama yazıtını halka duyurmasının arkasında yatan etkeni merak ettim. Bu-

nun ona çok para kazandırdığını hiç sanmıyordum. Kitabının fiyatı makuldü ve yüksek fiyatlı seminerler vermiyordu. Gizli bir niyeti olmayan, iyi bir adama benziyordu.

Ciddi bir sesle, "Suzama'nın öğrencisiyim," dedim. "Elimde ona ait bir yazıtın olduğunu söylerken böbürlenmiyordum."

Sözlerim Dr. Seter'in komiğine gitmiş gibiydi. "Bu yazıtı nereden buldunuz?"

"Siz sizdekini nereden buldunuz?" diye sordum.

"Bu bilgiyi vermek konusunda neden isteksiz olduğumu izah etmiştim."

"Ben de aynı nedenlerden dolayı aynı isteksizlik içindeyim," dedim.

Turtasına döndü. Söyleyecek hiçbir şeyi olmayan cici bir kız olduğumu düşünüyordu.

Kibarca, "O zaman, sanırım yiyeceklerimizin tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şey yok," dedi.

Kitabının, Suzama yazıtının bir kısmının fotoğrafının olduğu sayfasını açtım. Eski papirüsün üstündeki hiyeratik yazıyı işaret ettim.

"Sanırım yeryüzünde bunu ilk bakışta okuyabilecek insanların sayısı bir düzineyi geçmez," dedim. "Siz bu insanlardan birisiniz. Ben de öyle. Şu satırda, 'Tanrıça'nın sırrı ayın on altıncı rakamında gizlidir,' diyor. 'Gökyüzündeki ay değil, yüksek merkezdeki yıldız. Sonsuz mutluluğun nektarı, samimi arayıcı tarafından burada sağılır. Ruhun bilgisi ancak burada ifşa edilir.'" Durdum. "Tercümem doğru mu?"

Dr. Seter az kalsın çatalını düşürüyordu. "Bunu nasıl bildiniz? Metindeki o satırı tercüme etmemiştim."

"Size söyledim, ben Suzama'nın öğrencisiyim."

James araya girdi. "Bu satırı senin için bir başkasının tercüme etmediğini nereden bileceğiz?"

"Çünkü size yazıtınızın saklı duran kısmında olması gereken bilgileri verebilirim. Örneğin, Suzama'nın ay rakamının gerçekte konumlandığı yer olan başının üstündeki beyaz ışığı çağırarak için kullandığı dört kelimelik mantrayı biliyorum. İlk kelimenin kalple, ikincinin boyunla, üçüncünün başla ilintili olduğunu biliyorum. Nefesin, mantrayla nasıl senkronize olduğunu ve dördüncü kelimeye Isis'in ilahî beyaz ışığının insan vücuduna indirildiğini de."

Dr. Seter bana afallamış gibi bakıyordu. "Dört kelimelik mantra nedir?"

Ciddi bir tavırla, "Elinizdeki yazıt sayesinde, bu mantranın sadece gizli bir şekilde, başlangıç zamanlarında açıklanması gerektiğini biliyor olmalısınız. Sanırım şu an itibarıyla Suzama'nın gizli meditasyon uygulamaları konusunda çok şey bildiğimi fark etmişsinizdir. Bu yüzden ona ait bir başka yazıtı ulaşabilmem gerektiğini anlamak sizin için kolay olmalı." Durdum. "Yanılıyormuyum?"

Dr. Seter beni süzüyordu. "Bir şeyler bildiğiniz kesin. Samimi olmam gerekirse, sizdeki yazıtı görmeyi çok isterdim."

"Önce sizinkini göstermeniz gerekiyor," dedim. "Hakiki olup olmadığını ayırt edebilirim."

James araya girdi. "Nasıl?"

Ona gülümsedim. "Benimkiyle karşılaştıracam."

"Elinizdeki yazıtın benimkiyle aynı olduğuna mı inanıyorsunuz?" sorusu Dr. Seter'dan geldi.

"Hayır. Sizdeki yeni efendinin başındaki bir tehlikeden bahsediyor. Benimki o konuya değinmiyor." Ekledim: "Yazıtınızın tehlikenin ne olduğunu belirtmediğini söylerken yalan söylüyordunuz."

Dr. Seter arkasına yaslandı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"
"Bir önemi yok. Bu doğru." Duraksadım. "Bana bu tehli-
nin nasıl tarif edildiğini anlatın."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi James. "Bu tür bir bilgi
sadece grubumuzun iç üyelerine verilebilir."

"Ah," dedim. "Organize ettiğiniz bu iç grubun amacı nedir?
Bulunduğu zaman çocuğu korumak mı?" Tepkilerine bakılma-
na hedefi tam on ikiden vurmuştum. "Sizce Mesih'in sizin koruma-
nıza ihtiyaç duyduğunu düşünmek biraz burnu büyük bir tavır
değil mi?"

Dr. Seter bana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Yine de dikka-
tini üzerimde toplamayı başarmıştım. "Ya yazıtın kendisi korun-
maya ihtiyacı olduğunu söylüyorsa?" diye sordu.

"Söylüyor mu?" diye sordum.

Dr. Seter, "Evet," dedi.

Gerçeği söylüyordu; en azından bildiği gerçeği.

James, "Baba," diyerek araya girdi. "Bunları daha yeni tanış-
tığımız bir yabancıнын önünde konuşmalı mıyız?"

Dr. Seter omuz silkti. "Suzama hakkında bizim kadar bilgi
sahibi olduğu belli olmuyor mu?"

"Ama bilmiyorum," dedim bir kez daha. "Onun hakkında çok
farklı şeyler biliyorum. Ben farklı bir kaynak malzemesiyle çalış-
yorum. Ama grubunuza dönecek olursak; çocuğu korumak için
nasıl bir görev üstlenecekler? Bu iş tam olarak nasıl yürüyecek?"

"Grubumuzun iç sistemini açığa vuramayacağımızı tahmin
edersiniz," dedi Dr. Seter. "Özellikle de hükümetin bir sonraki ke-
çik tarikatı ararken ülkedeki bütün ruhani grupları böylesine di-
diklediği zamanlarda değil. Lütfen bu işi akademik düzeyde tutu-

lm. Ben sizin elinizdeki materyali görmek istiyorum, siz de bende-
kini. Bilgi alışverişi için bir yer ve zaman belirmeye ne dersiniz?"
"Size söyledim," dedim. "Önce siz bana sizdekini göstereceksi-
niz. Orjinalliğine ikna olursam, ben de size elimdekini gösteririm."

Dr. Seter şüphelenmişti. "Neden eş zamanlı bir değiş tokuş
yapmıyoruz?"

Sıcak bir gülümsemeyle, "Materyalinize zarar verecek de-
ğilim," dedim. "Yazıtı bana gösterirken iyi giyimli kızlarınızdan ve
emleklerinizden en az bir düzinesinin etrafımızda olacağından emi-
nim." Duraksadım. "Seyahat ederken yanınızda taşıdığınızı tah-
min ediyorum. Neden bu akşam göstermiyorsunuz? Bir sonuca
varmak için uzun uzadıya incelemem gerekmeyecek."

Dr. Seter ve James uzun uzun baktılar. Doktor nihayet bir
durum yoklaması yaparak, "Ne zararı olabilir?" diye sordu.

James emin değildi. Beni süzmeye devam ediyordu. "FBI için
çalışmadığını nereden bileceğiz?"

Başımı arkaya attım ve kahkahayla güldüm. "Hiyeroglif oku-
yabilen bir FBI ajanını nereden bulabilirsiniz?"

James, "Ama grubumuzun amacını merak ediyorsun," diye
ısrar etti. "Bunlar hükümetin soracağı tarzda sorular."

James'in gözlerinin içine baktım ve gücümde ölçülü bir doz
gönderdim. "Hükümetten değilim. Kendim dışında kimseyi tem-
sil etmiyorum. Suzama metniyle ilgim sadece en yüksek ve en iyi
arzularla güdülenmiştir." Durdum ve doktorun gözlerinin içine
bakarak, "İzin verin, göreyim," dedim. "Pişman olmayacaksınız."

Dr. Seter soruma cevap vermek için başını sallarken oğlunun
koluna dokundu. "Seyahatlerde yanımızda taşıdığımız söylene-
mez ama çok uzak bir yerde değil." Durdu. "Palm Springs'te."

"Palms Springs." Ne tesadüf. Paula'nın çocuğuna -sözüm ona- hamile kaldığı Joshua Ağacı Ulusal Anıtı'na giderken Palm Springs'ten geçiliyordu. Bir süredir oraya gitmek istiyordum.

"James yazıtı size yarın sabah gösterebilir," dedi Dr. Seter saatine bakarak. "Bu akşam için çok geç oldu."

Ayağa kalktım. "Ama ben gece kızıyım. Ve incelerken sizin de orada olmanızı tercih ederim, Dr. Seter. Rica etsem, şimdi geldim mi?"

Cesaretim onu şaşırtmıştı. Başını kaldırıp bana baktı. "Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim, Alisa?"

Gülümsedim. "Suzama'nın sizin yazıtınızı kaleme aldığı dönemde çok yaşlı olmadığınızı biliyor olmalısınız."

Dr. Seter başını salladı. "Bunu bilmiyordum. Kaç yaşındaydın?"

"Sözümü geri alıyorum. Onu yazarken kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim yirminci yaş gününden önce öldüğü."

Benim gibi, diye eklemedim.

Bazıları -doğal olarak- vampirleri yürüten ölümler olarak kabul ederdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Palm Springs yoluna düşmeden önce, Pacific Palisades'teki yeni evimizin telesekreterine Seymour için bir mesaj bıraktım. Düzenli olarak iletişim kuruyorduk. Bu, birbirimize verdiğimiz bir sözdü. Daha önce, gecenin bir vakti onu hiçbir açıklama yapmadan terk etmiştim. Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair ona sözüm vardı. Üstelik kızım Kalika hâlâ or-talıkta ve peşimize bir daha ne zaman düşeceğini kestirmek imkânsızdı. Seymour ve ben birbirimizin arkasını kolluyorduk. Fakat içimden bir ses Kalika'yı yeniden görmemin çok sürmeyeceğini söylüyordu. İçten içe, çocuğu henüz bulamadığını ve sürekli olarak onu aradığını hissediyordum. Onunla ilgili önsezilerimin bütün anneleri çocuklarına bağlayan o psişik bağdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum doğrusu.

Dr. Seter ve James, Palm Springs'e giden uzun yolda önümdeki arabadaydılar. Beyaz, eski bir Volvo'ları vardı. Benimse yepyeni kırmızı bir Porsche'm. Direksiyonun başında James vardı. Aramızda sadece on beş metrelik bir mesafe tutmaya özen göstererek, sağ taraflarındaki hız şeridinde yol alıyordum. Konuştuklarını duyabildiğimi bilseler çok şaşırmışlardı. Bununla birlikte, yola çıktıktan ancak bir saat sonra -nihayet- konuşmaya başladılar. O ana kadar Dr. Seter bir uyuyup bir uyanıyordu.

James: "Bunu neden yapıyoruz?"

Dr. Seter: "Sence onu sadece görmezden mi gelmeliyiz?"

James: "Kesinlikle hayır. Ben de en az senin kadar meraklandım. Unutma ki görüşme konusunda ısrarcı davranan bendim. Ama bence yazıtı görmesine izin vermeden önce, geçmişini soruşturmalıyız."

Dr. Seter: "Yazıtı ne zarar verebilir ki? Hiyerogliflerin sadece bir kısmını tercüme etmesi bile saatler alır. Bu alanda ne kadar yetenekli olduğu umurunda değil." Duraksadı. "Göründüğünden daha büyük olmalı. Onun gibi okuyabilmek uzun yıllar alır."

James: "Ben göründüğünden yaşlı olduğuna eminim. Sana yaşını söylemediğinin farkındasın, değil mi?"

Dr. Seter: "Ne söylemeye çalışıyorsun? Suzama'nın uygulamaları konusunda ustalaştığını ve yaşını geriye çevirmeyi başardığını mı?"

James: "Mümkün. Yüksek başlangıçtan haberi vardı."

Dr. Seter: "Beni asıl şaşırtan da bu oldu. Grupta bunu bilen çok az insan var." Durdu. "Gerçeği söylüyor olmalı. Elinde başka bir metin var."

James: "Bence de. Ama soruları geçiştiriyor. Ona güvenmiyorum. Ona papirüsü gösterirken, tam güvenlik sağlanmasını istiyorum."

Dr. Seter: "Tabii ki. Arayıp haber verdin mi? Geldiğimizi biliyorlar mı?"

James: "Evet. Bütün grup orada olacak."

Dr. Seter: "Gerçekten mi? Neden? Hepsinin orada olmasına gerek yok ki. Diğerlerinin San Francisco yolunda olmaları gerek."

James: "Sana söyledim. Bu kıza güvenmiyorum." Bir duraksama daha. "Ama bir nedenim daha var."

Dr. Seter: "Neymiş o?"

James: "Alisa'nın çocukla ilgili doğrudan bilgi sahibi olup olmadığını merak ediyorum."

Dr. Seter: "İşte şimdi kurguluyorsun."

James: "Ben o kadar emin değilim. Çocuğun zarar görmesinden özellikle endişelenir gibiydi." Durdu. "Belki de bunu tersinden söylemeliyim; Karanlık Ana'yı bilip bilmediğini merak ediyorum."

Az kalsın yolun dışına çıkacaktım. Kalika'dan bahsediyorlardı. Kızım mı? Suzama kızımı beş bin yıl önce kötü olarak addetmiş olabilir miydi?

Dr. Seter: "Ben o izlenime kapılmadım."

James: "Gerçekten çok uçuk bir şey söyleyebilir miyim?"

Dr. Seter: "Yolumuz uzun. Her olasılığı tartışabiliriz."

James: "Ya Alisa, Karanlık Ana için çalışıyorsa?"

Dr. Seter güldü: "Tipi pek müsait değil gibi, sen ne dersin?"

James: "Bir düşün. Yirmi yaşında gibi görünüyor, ama otuz yıl eğitim almış birinin bilgisine sahip gibi. Ayrıca tavırları da ilginç. İnsanın gözüne içine bakıp, karşı koymakta güçlük çekeceği şeyleri söylemesi dikkatini çekmedi mi?"

Dr. Seter tekrar güldü: "Hiç fark etmedim. Bence ona karşı koymakta zorlanan biri varsa, o da sensin."

James: "Bilmiyorum. Sadece, yazıtı incelemesine izin vererek onu çocuğa yönlendirmediğimizi umuyorum."

Dr. Seter: "Fakat yazıtta çocuğun şu anda nerede olduğuna işaret eden bir şey yok. Tabii belki de hâlâ Kaliforniya'da olması ihtimali dışında."

James: "Belki bizim için öyle. Ama metinde bizim atladığımız ipuçları bulabilir." Duraksadı. "O çocuğu daha fazla tehlikeye sokacak bir şey yapmıyor olmamız için Tanrı'ya dua ediyorum. Karanlık Ana hakkında okuduklarımdan sonra, dost düşman bir kimsenin onunla karşı karşıya gelmesini istemem. Bence o tür kötüler sadece öldürmek için yaşıyorlar."

Dr. Seter: "Ama evlat, sen de biliyorsun ki son on yılı onunla karşılaşmaya hazırlanarak geçirdik." Durdu. "Okuduklarımızın yarısına bile inanırsak, bunun olması kaçınılmaz."

James: "Çocuğu korumak için seçilmiş olanların biz olduğumuza gerçekten inanıyor musun?"

Dr. Seter: "Öyle olmasa, bu kadar çok otomatik silah satın almazdım." İç geçirdi. "Doğrusu, Alisa'nın hükümetten olması, beni Karanlık Ana'yı temsil ettiği ihtimalinden daha fazla tedirgin ediyor."

James: "O zaman ona bir şeyler göstermemizin nedeni ne?"

Dr. Seter: "Dediğim gibi, bundan hiçbir zarar gelemes. Yazıtın istemeyeceğimiz kısımlarını tercüme etmek için zamanı olmayacak. Ayrıca merkezimizde hükümeti heyecanlandıracak hiçbir şey bulamayacak."

James: "Haklı olduğunu umarım." Durdu. "İnanılmaz güzel bir kız."

Dr. Seter: "Fark ettim."

Baş başa konuşmalarını büyüleyici bulmuştum.

Merkez diye bahsettikleri yer, belli ki hem iş yerlerini hem de konutları barındırmak adına bölgelere ayrılmış bir yerde kalan büyük bir evdi. Sokağa çok sayıda araba park edilmişti. Dr. Seter gibi ben de James'in bütün grubu buraya yönlendirmesine şaşırmış-

tım. Hele bir sonraki akşam San Francisco'da yeni bir konuşmaya katılacaklarken. Bununla birlikte, James'in benimle ilgili önsezileri şaşırtıcı derecede doğruydı. Beni Karanlık Ana'nın göndermiş olmasından şüpheleniyordu. Karanlık Ana'nın annesi olduğu öğrense, kimbilir neler hissederd? Onu Karanlık Ana'nın değil, onların tarafında olduğuma ikna etmem bir hayli zor olurdu.

Yine de kulak misafiri olmam sayesinde Suzama Topluluğu'nun amacının çocuğa zarar vermek değil, korumak olduğunu öğrenmiştim. Bununla birlikte, otomatik silahlardan bahsetmeleri beni rahatsız etmişti. Kalika'nın karşılarına dikilmesi hâlinde işe yarayacakları doğruydı, ancak bu tür silahların gerçek inananların eline geçmeleri hâlinde doğru zamanda, doğru hedefe çevrilmelerinin nadir rastlanan bir durum olduğunu çok iyi biliyordum.

James'in mükemmel önsezilerinin kaynağı neydi? Belki de bu yeteneğini Suzama'nın meditasyon uygulamalarını takip ederek geliştirmişti. Yaşı geriye çevirmeden bahsetmesini ilgi çekici bulmuştum. Suzama'nın sık sık, yaşlanmanın daha düşük bir bilinç seviyesinin ürünü olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum. Ölüm-süzlükse daha yüksek bir bilincin armağanıydı.

Arabamdan inerken, Dr. Seter ve James beni sıcak bir tavırla selamladılar.

Dr. Seter, "Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu.

"Yol boyunca yüksek sesle müzik dinledim." Diğer arabaları işaret ederek, "Bu akşam burada başka bir konuşma mı var?" diye sordum.

Dr. Seter, James'e baktı. "Grubumuzun büyük kısmı turun geri kalan kısmı için gerekli malzemeleri almak üzere merkeze döndü," diye açıkladı. "San Francisco konuşmamın ardından Doğu Yakası'na uçmam gerekiyor." Evi işaret etti. "İçeri buyurun. Kahve içer misiniz?"

"Teşekkürler. Yeterince uyanığım."

"Bu doğru," dedi James arkamızdan yürürken. "Gece insanı olduğunu söylemiştim."

İçeride lacivert takımlı -yarısı etekli, yarısı pantolonlu-, hepse genç ve çekici iki düzine kadar insan bizi bekliyordu. Bu üniforma olayına, özellikle de Dr. Seter gibi son derece rahat görünümlü birinin etrafında olmalarından dolayı bir anlam verememişim. Her ne kadar fanatiklikten çok uzak görünse de, belki de fikir James'e aitti. Büyük eve adımımı atarken, bütün gözler üstümdeydi. İçerisi düzenli, mobilyalar klasikti; evin her köşesi tozdan arınmış ve temizdi. Havada hafif bir kızarmış tavuk, patates püresi ve brokoli kokusu vardı. Suzama'nın aksine, vejetaryen değillerdi.

Masum yüzlerine bakarken, otomatik silahlarıyla -ortalıkta kimsenin olmadığı saatlerde- çölün derinliklerinde mi pratik yapıyorlar acaba, diye merak ettim. Otomatik bir silaha sahip olmak bile, hüküm giymek ve hapsi boylamak için başlı başına bir nedendi. Dr. Seter, düşmanın bu tür aşırılıklara gerek duyulacak güçte olduğuna ikna olmuş olmalıydı. Gerçi ben kim oluyordum da yorum yapıyordum? Düşmanı, sırf ağlmasına son vermek için gecenin bir yarısı başka bir insanın kanıyla besleyen o değildi. Sevgili kızım, ne kadar hızlı ve güçlü büyümüştü. Bir kavga sırasında canıma okuyabilirdi. Bu tecrübeyle sabitti.

Kalika'nın kişisel atıştırmalığı Eric Hawkins'in anısı çok uzak değildi.

"Ah, Tanrım, kanıyorum. Boynumu kesti. Kanım fışkırıyor. Bana yardım et!"

Ama ona yardım edememişim. Onu sadece kullanmayı başarmıştım.

Benimle aynı yaşlarda görünen genç bir kadın elimi sıkmak için öne çıktı. "Adım Lisa," dedi. "Siz de Alisa olmalısınız."

"Evet."

"Hiyeroglifleri okuyabildiğinizi duyduk."

"Hiyeroglifler ve çizgi romanlar her zaman favorim olmuştur," dedim. Bir gülüşme oldu. "Nerelisin, Lisa?"

"Kuzey Dakota. Dr. Seter'la geçen yıl orada tanıştım..."

Dr. Seter araya girdi. "Lisa muhasebecimizdir. Ben ona patron derim."

Grup güldü. Adamı sevdikleri açıkça belliydi.

Bir bodrum katına indirildim. Güney Kaliforniya'da çok az evin bodrumu vardı ve buradaki, en basit tabirle özeldi. James arkamızdan kapatırken kapı çerçevesinin kauçukla kaplı olduğunu fark ettim. Ve daha o anda hava basıncında bir değişiklik olduğunu hissettim. Nedenini anlamıştım. Toz ve nemin yazıt üzerindeki etkisinden endişeleniyorlardı. Bodrum katındaki hava özel olarak filtre ediliyordu.

James ve Dr. Seter da dâhil, gruptan altı kişi peşimden bodruma inmişti. Charles adında genç bir adam, bodrumun uzak köşesindeki bir kasaya yöneldi. Odanın tam ortasında, parlak tepe ışıkları olan, geniş, beyaz bir masa ve üzerindeyse aşırı büyük, çift mercekli bir mikroskop duruyordu. Ayrıca birkaç büyüteç ve lup da el altında hazır bekliyordu. Charles kasanın çelik tokmağını döndürerek şifreyi girdi. Bedeni benimle tokmak arasında duruyordu ama dikkatle dinledim ve bir dakika sonra şifreyi biliyordum: R48, L32, R16, L17, R12, L10.

Kasanın kapağı açıldı. Charles asitsiz ince kâğıda sarılmış, soluk sarı renkteki papirüs yaprağını kaldırdı ve parlak ışıkların altına yerleştirilmiş masaya taşıdı. Yazıt, yaklaşık otuz santim

eninde, altmış santim uzunluğundaydı. Kalbim heyecandan deli gibi çarpıyordu. Üstündeki ipekli kâğıda rağmen, Eski Mısır'ın kusununu duyabiliyordum!

Hiyeratik yazıyı tanımuştım.

Küçüktü ve özenle oyulmuştu.

Kesinlikle Suzama'nın elinden çıkmaydı.

Dr. Seter yazıtın üzerindeki ipekli kâğıdı kaldırdıktan sonra yakından bakmam için bana işaret etti.

Masanın üstüne eğilirken, yazıtı, onun iri puntolu bir kitabı okuyacağından çok daha hızlı okuyabileceğimden habersizdi. James hemen yanımdaydı ve gözlerini üzerime dikmişti.

Okumaya başladım.

Ben Suzama ve sözlerim doğrudur. Benim aydınlık tasavvurumda geçmiş ve gelecek birdir. Bu sözcükleri her kim okursa, kaydedilenlerin sizi hataya düşürmesinden ve yolunuzu kaybettirmesinden yana şüphe duymamalısınız. Ben Suzama'yım ve gerçek adına konuşuyorum.

Yaratılışın efendisi, yaratılışın hem içinde hem de dışındadır. O bir çiçeğin öz suyu ve boş bir odadaki boş alan gibidir. Her zaman oradadır, ama görülmez. Sevinci gökyüzündeki güneş gibi parlar ve iradesi okyanusun içinde bir balık gibi yüzer. Zihinle, hatta kalple bilinmesi imkânsızdır. Onu sadece iç sükûnet tanıyabilir.

Hem eril hem dişi hem de hiçbiridir. Ondan biri ya da diğeri olarak bahsetmek konuşmanın gereğidir. Doğru olanı korumak ve kötü olanı yok etmek için, çağlar boyunca tekrar tekrar doğar.

En yakın doğumu, Pandu kardeşlerin ülkesinde, Sri Krişna olarak gerçekleşti. Orada ve o zamanda şeytanları katletti ve değerli olanlara kurtarıcı bahşetti. Hayatı, 3675'ten, 3810'a kadar, 135 yıl sürdü. İlahî şahsiyet olarak hatırlanacaktır.

Bir sonraki doğumu, Vedalar ülkesinde, Adi Shankara olarak gerçekleşecek. Orada ve o zamanda Brahman bilgisini, en yüksek gerçeği or-

neyi çıkaracak. Hayatı, 6111'den, 6143'e 32 yıl sürecek. İlahî öğretmen olarak iyi hatırlanacak.

Daha sonraki doğumu İbrahim'in ülkesinde, Nasıra'lı İsa olarak gerçekleşecek. Orada ve o zamanda bedenleşecek, kusursuz sevgiyi ve şefkati öğretecek. Hayatı, 7608'den 7716'ya dek, 108 yıl sürecek. İlahî kurtarıcı olarak iyi hatırlanacak.

Yazıt burada sona eriyordu. Başımı kaldırıp Dr. Seter'a baktım.

"Devamı nerede?" diye sordum.

"Hakikiliğini sorgulamak için hepsine ihtiyacınız yok," dedi

Dr. Seter.

"Sorumun cevabı bu değil," dedim.

"Devamı kasada," dedi James sağ tarafımdan. "Ama bu akşam hepsini birden dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olmayacağına karar verdik."

Yolda, kısa bir süre için, aramızda altmış metrelik bir mesafe girmişti. O sırada radyoları açık, camları kapalıydı. Ve doğaüstü duyma yeteneğime rağmen o esnada söylediklerini duyamamıştım. Bu kararı o sırada almış olmalıydılar. Doğal olarak, hepsini göremeyecek olmanın hayal kırıklığını yaşıyordum. Yine de okuduğum kadarı beni yeterince heyecanlandırmıştı. Yazıtın orijinal olduğuna daha şimdiden ikna olmuştum. Papirüsün kendisi bile beş bin yaşında olduğu hissini uyandırıyor. Kâğıdı nazikçe okşayınca James'in yerinden sıçramasına neden oldum.

"Bunu yapma," dedi.

Elimi çektim. "Böyle şeylere nasıl yaklaşacağımı bilirim," dedim. "Hiçbir şekilde zarar vermedim." Durup doktora baktım.

"Bana göre bu yazıt hakiki."

Dr. Seter şaşırmıştı. "Bunu bu kadar kısa süreli bir incelemeyle söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Bu kısım, bendekine uyuyor. Daha önce söylediklerini geri alıyorum. Neredeyse bire bir aynılar." Duraksadım. "Geri kalanını da görmemin faydası olabilir."

Dr. Seter özür diler gibi, "Alisa, size gösterdiğimiz şeyi göstermenin bizim açımızdan nasıl iyi niyetli bir davranış olduğunu eminim anlıyorsunuzdur. Şimdi daha fazlasını açığa çıkarmadan önce, keşfettiğiniz şeyin en azından bir kısmını bizimle paylaşmanız doğru olacak," dedikten sonra duraksadı ve gülümseyerek, "bence bu adil bir istek. Sizce?" diye sordu.

"Fazlasıyla adil. Materyali size getirmek için bir ya da iki gün rica edebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Dr. Seter. "James, doğu seyahatimde bana eşlik etmeyecek. Bize göstermek istediğiniz şeyi buraya getirirseniz, o bakar."

"Tamam," dedim. "Ama siz de bakmalısınız, Dr. Seter."

"Ama Doğu Yakası için verilmiş sözlerim olduğunu size söylemiştim."

"Size göstereceklerim, vermiş olduğunuz sözleri önemsiz kılacaktır."

Dr. Seter sıkılmıştı. "Elimde daha fazla kanıt olana dek, konuşmalarımın hiçbirini iptal etmek istemiyorum."

"Size o kanıtı Doğu'ya gitmeden önce sunacağım. San Francisco'da nerede kalacaksınız?"

"Havaalanı yakınındaki Hilton'da," dedi James. "Oraya mesaj bırakabilirsiniz. Size hemen döneriz."

Dr. Seter'a elimi uzattım. "Bir dahaki görüşmemizi dört gözle bekliyorum olacağım."

Doktor ani gidişime şaşırmışa benziyordu. "Ama size gösterdiğimiz şey hakkında pek bir şey söylemediniz."

Ses tonumu hafif tutmaya özen göstererek, "Bana çok şey söyletecek kısım, henüz göstermedikleriniz."

James koluma dokundu. "İstersen seni kapıya kadar geçireyim, Alisa."

Gülümsedim. "Bu çok hoşuma gider."

Dışarı çıktığımızda James bir nezaket abidesi gibiydi.

"Temkinimizin nedenini umarım anlıyorsunuzdur," dedi. "Seninle daha bu akşam tanıştık. Suzama metnini anlayabilmenden hepimiz etkilensek de, yine de ağırdan almak zorundayız."

Arabamın kapısını açarken, "Sorun değil," dedim. "Sizin yerinizde olsaydım bu kadar açık olabileceğimden şüpheliyim doğrusu."

James gülümsedi. "Aslında, Alisa, çok da açık davranmadın." Duraksadı. "Bize en azından materyalini nereden bulduğunu söyleyebilirsin."

"Hindistan."

Kaşlarını çattı. "Ciddi midin? Neresinde?"

"Srinagar'da."

Başını salladı. "Orayı biliyorum. Himalayalar'da. Orada ne yapıyordun?"

"Benim de kendimce birkaç rüyam oldu," dedim. "James, sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"Çok daha genç görünüyorsun. Bu arada, bilgin olsun diye söylüyorum, ben de yirmi beş yaşındayım."

"Sen de çok daha genç görünüyorsun," dedi. "Suzama'nın öğretileri arasında uyguladıkların var mı?"

Gülümsedim. "Şahsi bir soru. Cevap vermek istediğinden emin değilim."

"Haydi ama," diye ısrar etti.

"Bak sana ne diyeceğim. Bir anlaşma yapalım. Sen bana neleri uyguladığını söyle, ben de sana neleri uyguladığımı söyleyeyim."

Utangaç bir sırtışla, "Çok akıllı bir kadınsın, Alisa," dedi. "Seninle çok fazla sır paylaşmanın akıllıca bir hareket olacağından şüpheliyim."

Arabama binmeden önce, avuç içimi göğsüne yasladım. Koyu renk gözlerine bir kez daha baktım ve ilk kez ne kadar derin ve güzel olduklarını fark ettim. Gözlerinde benim delip geçebilen bakışlarımdan bile fazlasını karşılayabilecek bir şeyler vardı. İçim, tıpkı babası için olduğu gibi, ona karşı da sakinleştirici bir sıcaklıkla dolmuştu. Yumuşak elimin altında, ılık kalbi daha hızlı çarpıyordu. Belki bana güvenmiyordu ama benden hoşlandığını, hatta beni arzuladığını hissedebiliyordum.

Ansızın onu arzulamam çok tuhaftı. Ray'den sonra, hiçbir erkeği gerçekten arzulamamıştım. Joel ve Arturo'yla bile. Beni onlara bağlayan şey, daha çok sevgim olmuştu. Bununla birlikte, James birdenbire içimdeki arzuları uyandırıp beni heyecanlandırmıştı. Seymour bunu bilse inanılmaz derecede kıskanırdı.

"Bizi ilginç kılan sırlarımızdır," dedim ve yanağına hafifçe vurdum. "San Francisco'da iyi eğlenceler. Seni ararım."

Kolumu tuttu.

"Sende sıra dışı bir şey var, Alisa," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun ne olduğunu bulacağım."

Güldüm. "Ve bütün dünyaya ilan edeceksin, öyle mi?"

Gülümsedi. Ama yeniden konuştuğunda sesi ciddiydi. "İçimden bir ses, dünyada çok az kişinin bana inanacağını söylüyor."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat biri geçmiş olmasına rağmen doğruca eve gitmedim. Bir vampir olarak, saatin bir olmasını hiç nahoş bulmuyordum. Ayrıca vampir olarak yeniden doğuşumdan bu yana, çok az dinlenmeyle, orada burada birer saatlik şekerlemeyle yetinebildiğimi öğrenmiştim. Güçlerim, güneşin gökyüzünde yükseldiği zamanlarda dahi pek etkilenmiyordu. Bunu, dönüşümümü geriye çevirmede öncelikli olarak Yakşa'nın kanını kullanmış olmama bağlıyordum.

Ve Paula'nın çocuğunun kanının birkaç damlasını kullanmama.

Ben de, tıpkı Seymour gibi, o kanın etkisini hayatımda hissediyordum.

Arabamı Joshua Ağacı Ulusal Anıtı'na sürdüm; oraya vardığımda ay gökte yükselmişti. Park büyüktü ve parlak mavi ışığın gökyüzünden çıkagelip onu kutsadığı anda Paula'nın nerede oturduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, bir kayalığın üstünde gün batımını seyrettiği idi. Mavi ışığın gitmesinden ve ertesi sabah güneşin doğmasından sonra çevredeki joshua ağaçları daha da büyümüştü.

"Etrafımdaki joshua ağaçları daha da uzamıştı."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Bir gece öncesinin iki katı uzunluktaydılar."

Gözümün ilişen bir boşluğa park ettim ve dışarı çıkıp çölde yürümeye başladım. Ay ışığı üzerime düşerken başımdan içeri süzülür gibiydi; aklıma Las Vegas'taki çölde, bedenimi ay ışığıyla doldurup göğe doğru süzülerek nükleer patlamadan kaçmayı başarmış gelmişti. Başka bir çağdan kalmış muhafızlar gibi duran jeshu ağaçlarının arasında kumlu zeminde ilerlerken, adımlarımın hafiflediğini hissediyordum. Sanki yerden yükselbiliyor gibiydim ve bu duygu içimi heyecanla doldurmuştu. Yıldızlarla uçmak ve sorunlarımın hapisanesinden firar etmek. Çıplak kollarım süt beyazı bir ışıltıyla parlamaya başlamıştı. Neredeyse kollarımın içinden diğer tarafı görebilecek gibiydim.

Ardından çevreyi gördüm. Daha o anda tanımuştım. İnancımı doğrulamak için çevredeki yüksek ağaçları fark etmem bile gerekmemişti. Burasının orası olduğunu anlamıştım. Âdeta bir sükunet, hatta bir kutsallık yayılıyordu. Burası beni kendine çekiyordu. Burada kayda değer bir şeyler yaşandığı açıktı. Bir an sonra, Paula'nın çocuğuna gebe kaldığına inandığım kayalığın üstündeydim. Kollarımı yıldızlara uzattım. "Suzama!" diye seslendim. "Bana gördüklerini göster!" Cevap yoktu; en azından bariz bir cevap. Birden üzerime bir yorgunluk hissiyle çöktü ve yere oturup gözlerimi yumdum. Nefesin ve mantranın ritmiyle meditasyona başladım. Biraz sonra beyaz ışık, yukarıdan değil, içimde bir yerden dökülmeye başladı ve bir anda Tanrı'nın sadece doğumunu değil, ölümünü de görmüş şefkatli bir kâhinin ayakları dibinde geçirdiğim hayret ve korku dolu gecelerin anılarında kayboldum. Suzama'nın o kadar genç yaşta ölmesinin bir nedeni vardı elbette ve kimbilir, belki de ben de o nedenin bir parçasıydım.

Mısır'a varışım, Efendi Krişna'nın ölümünden elli yıl sonraya, Kali Yuga olarak bilinen karanlık çağın ellinci yılına denk düşmüştü. Marco Polo'nun doğumundan binlerce yıl önce Uzak Doğu'ya seyahat eden maceraperest tacirlerin izini takip ederek, benim gözümden ihtişam ve zenginlikte sonsuzluğa denk olan Mısır'a gelmişim. Dürüst olmak gerekirse, Yakşa'nın Krişna'ya ettiği yeminin bir parçası olarak yaşayan bütün vampirleri öldürmeyi amaçlayan kanlı bir taşkınlığın ortasındaki Hindistan'dan çıktığım için dayduğum rahatlama bir yana, Mısır beni büyülemişti.

Parlak güneş benim gibi genç bir vampir için fazla güçlüydü. Büyülü şehre bir devenin sırtında girerken, başımı kat kat kumaşla örtmek zorunda kalmıştım. Güneş beynime işliyor, gücümün son tanelerini âdeta emiyordu. Bununla birlikte, aynı adı taşıyan, fakat bugünkünden dört kat daha büyük olan Büyük Piramit, içimi hayret ve hayranlıkla doldurmuştu. Parlak, beyaz fildişiyle kaplı gövdesi ve ışık saçan, altın kaplama tepesiyle nefesimi kesiyordu. Parlak ışıklar zaten kaynamakta olan kanımı daha da ısıtırken, tek düşünebildiğim içerisinin karanlığına kaçmak, dinlenmek ve seyahatimin karşıma çıkardığı sayısız sınavı unutmaktı. Bu sihirli şehre girer girmez karşılaştığım ilk insanlardan birinin Suzama olmasının tesadüften öte bir şey olduğunu düşünüyordum.

O gün bir yüksek rahibe olmanın çok uzağındaydı. Sadece on altı yaşındaydı; uzun siyah saçları ve içten oldukları kadar parlak gözleriyle, üzerinde basit bir köle esvabı vardı. Onu gördüğümde, büyük bir kil testinin içine su doldurmak için Nil'in kıyısına eğilmişti. Bitkin düşmüş devemin sırtında ona doğru ağır ağır yaklaşıp gerildiğini hissederek gibi oldum. Yaklaştığımı hissetmiş gibi, omzunun üstünden bana baktı. Daha sonra bana, gelişime dair sayısız imgelem gördüğünü söyleyecekti. Göz göze geldiğimiz anda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Onunla ilgili bir rüya gördü-

ğümü hatırlamıyordum ama yüzünün, uykuda ya da uyanık, asla unutamayacağım yüzlerden olduğunu biliyordum.

Başka bir çağ ya da zamanda çekici kabul edilecek dahi olsa, Suzama sadece güzel değildi. Cazibesi, sadelik ve acının genç güzelliğine damgaladığı, itici olmak şöyle dursun, büyüleyici olan izlerinden kaynaklanıyordu. Binlerce yaşamlık acıya şahit olması ve fani kabullenmeyi aşan bir farkındalığa ulaşmış gibiydi. Hem bir aziz gibiydi hem de şehvetliydi. Dudakları öylesine cömertti ki gülümsemesi bile, öpüldüğünüzü hissetmeniz için yeterliydi. Onu daha ilk gördüğüm anda sevmiştim. O zamana kadar Krişna hariç, hiç kimseyi ilk görüşte sevmemiştim.

Bana içmem için testisini uzattı.

"Adım Suzama," dedi. "Sen kimsin?"

Ona gerçek adımlı söyledim. "Sita." Suyu kana kana içtim ve birazını da toz içindeki yüzüme çarptım. Nil o günlerde serin ve tatlıydı. Şimdi ne hâlde olduğunu hiç bilmiyorum. "Burada yeniyim."

Fakat Suzama başını salladı. "Her zaman buradaydın." Sonra kalbine dokundu; gözlerindeki yaşları gördüm. "Seni tanıyorum, Sita. Büyük bir gücün var."

Bu benim için gücünün ilk işaretiydi. Suzama bazı şeyleri dışarıdan değil, kendi içinden biliyordu. Hatta daha sonraları, bütün dünyanın onun için bir rüyadan ibaret olduğunu düşünür oldum. Bununla birlikte, büyük bir çelişki sonucu, dünya ona yoğun bir acı verebiliyordu. En derin duyguları anlaşılmaz bir bilmece gibi tarafsızca bağımsız, ancak bir o kadar da tutkuyla iç içeydi. Elimi tutup beni ailesinin olduğu yere götürürken, bir meleğin bana dokunduğunu hissettim. Üstelik onu üç buçuk yıl boyunca gözümün önünden bir an bile ayırmayacağımı henüz bilmiyordum. Mistik görevi henüz başlamamıştı, ama yakında bir yıldırım gibi çarparaktı. Ve ben de onun gök gürültüsü olacaktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Pacific Palisades'teki pahalı ve özenle döşenmiş üç katlı evime adımımı atmamın üstünden saniyeler geçmeden, telefon çalmaya başladı. Üst katta Seymour huzurla horluyordu, ama yine de telefonun çalması beni huzursuz etmişti. Numaramız rehberde kayıtlı değildi. Bizi kim arayabilirdi ki? Üstelik sabahın bu erken saatinde...

Ahizeyi kaldırıp kulağıma sıkıca bastırdım.

"Alo?"

Bir duraksama oldu. Ve arkasından yumuşak bir ses ve nazik bir tonlama geldi. "Benim," dedi.

Kanım damarlarımda donmuştu. "Kalika."

"Evet, Anne, beni hatırlıyorsun. Bu iyi. Nasılsın?"

"İyi. Sen?"

"Harika. Meşgul."

"Onu henüz bulamadın," dedim. "Bulamayacaksın da."

Kalika gülümsüyor olabilirdi. "Yanılıyorsun. Onu henüz bulamadım ama bulmam yakındır. Ve sen de bana yardım edeceksin."

"Hiç sanmıyorum."

"Çok fazla düşünüyorsun. Ve düşüncelerin seni kör ediyor. Sana çocuğa zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Ben senin kızı-

nım, bana inanman gerek. Ben sana yalan söylediğini bildiğim zamanlarda bile inanıyorum.”

“Neredesin?” diye sordum.

“Çok uzakta değil. Yukarıdayım. Manzaram da var. Görsen seversin.”

“Bu numaraya nasıl ulaştın?”

“Zor olmadı.” Bir duraksama. “Dün seni o sıkıcı toplantıda gördüm. O insanlarla konuşurken.”

Sanki mümkün olabilirmiş gibi, kalbim daha da soğumuştü. Sadece bir araya gelip görüşerek, o insanları da aniden tehlikeye atmıştım. Bana böylesi acı veren birini sevmem hiç adil değildi. Yine de, Kalika’nın araması kanımı dondursa da içim minnetle dolmuştu. Anneler ne kadar da çaresiz olabiliyorlardı.

Sert bir sesle, “O insanlar senin meselen değil,” dedim.

“Bence doktor iyi bir adam. Ama gördüğüm kadarıyla sen oğlundan hoşlandın. Yakışıklı şeytan, değil mi?” Bir duraksama daha. “Bir kızın annesinin arkadaşı konusunda yorum yapması uygun düşer mi?”

“Hayır.”

Kalika yumuşacık bir gülüşle, “Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir,” dedi. “Işık kör ediciyken siyah, beyaz gibi görünebilir. Fakat en ufak bir karanlık belirtisinde, beyaz bütün parlaklığını yitirir. Bana güvenmek varken, onlara güvenmek neden?”

“Çünkü sen soğukkanlı bir katilsin.”

“Ah, hepimizin hataları var. Ne zaman bu kadar eleştirel biri oldun?”

Sesim buruktu. “Ne zaman olduğunu biliyorsun.”

“Sanırım. Seymour nasıl?”

“Ölü.”

“Dün akşam konuşmaya katılan cesedi miydi yani?”

İç geçirdim. “O iyi, ama bu senin sayende değil.”

“Gördün mü? Ben de insafli olabiliyorum. Ne de olsa, ben de bir anneyim, biliyorsun.”

“Paula’yı aradın. Sesimi taklit ettim ama buna rağmen sana geri dönmedi.”

“Bu doğru,” dedi Kalika. “Fakat Suzama, Paula’yla nasıl görüşeceğini bilir. Hatta bunu kitabında belirtmiş bile olabilir. Onu tanıyorsun, değil mi?”

Tereddüt ettim. “Evet.”

“Ve onu yine de sevgiyle anıyorsun. Fakat bugüne dek onu neyin yok ettiğini bilmiyordun.”

“Set’e⁵ tapınanlarla birlikte büyük depremde yok oldu. Ölümü benim için herhangi bir gizem içermiyor.”

“Fakat o Set’e tapınanlar kimdi? Gözlerinin içine baktın ve onları tanımadın bile.”

“Sonuçta kötü olduklarını anladım.”

Benimle alay eder gibi, “Ama Suzama’yı kurtarmakta çok geç kalmıştın,” dedi.

“Neden onlardan bahsediyorsun? Yoksa yine eski numaralarına mı döndün? Meseleyi karıştırmaya çalışan usta manipülatör. Peşime düşeceksen, tamam. Hemen düş, çünkü oyunlarından sıkıldım. Beni korkutamıyorsun.”

Kalika’nın cevap vermesi uzun sürdü. Sonraki kelimelerini beklerken kulak kesildim ve arka planda, Kalika’ya uzak sayıl-

⁵ Yılan Tanrı. Eski Mısır’da çöl, fırtına, karanlık ve kargaşayla birlikte düşünülür. (yay. n.)

mayacak bir yerde, suyun çarpma sesini duydum. Kızım açık bir pencerenin yakınında ya da belki de bir balkonda duruyor olmalıydı. Yakınlarında bir yüzme havuzu olduğu kesindi. Çok aşağıda olduğunu tahmin ediyordum. İçinde birçok insan vardı; top oynayan, gülen, bağırışan çocuklar, daha ciddi şekilde kulaç atan sporcular. Bu ikinci grubun kulvarın sonuna geldikleri zaman dönerken ayaklarıyla havuz duvarını ittiklerini duyabiliyordum. Kulaçlarını saydım; çok fazlaydı. Büyük bir havuzdu bu. Los Angeles bölgesinde çok fazla büyük havuz yoktu. Büyük havuzların listesine ulaşmam zor olmamalıydı.

Kalika nihayet konuştu.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Anne. Buraya çocuk için geldim. Ama olur da yoluma çıkarsan, senin ve sevgili Seymour'unun sağ kalacağınıza söz veremem." Ekledi: "Bu bir tehdit değil, sadece fikir."

"Teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissettim. Beni neden aradın?"

"Sesini duymak için. Nedense sesin benim için özel bir anlam taşıyor."

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Ama doğru."

"Aramanın diğer nedeni ne?"

"Sana söylersem bütün eğlencesi kaçır." Duraksadı. "Senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı, Anne?"

"Dr. Seter ve yanındakileri rahat bırak. Ve çocuğu."

Kalika tereddüt etti. "Korkarım, bunu yapamam. İsteddiğin başka bir şey var mı?"

Sırtımı duvara yasladım; bitkin düşmüştüm. "Biliyorsun, Kalika, doğduğun gece benim için çok zordu. Doğum çok ağrılıydı

ve çok kan kaybettim. Az kalsın ölüyordum. Sonra seni kollarımın arasında tutup gözlerinin içine bakınca, korktum. O zaman bile normal olmadığını biliyordum. Vampir standartlarına göre bile. Fakat bütün bunlara rağmen, içimdeki bir şey, hayatım boyunca olmadığı kadar mutluydu. Bunu çok sonra fark ettim. Bir kızım olsun istemiştım ve işte artık bir kızım vardı. Seni bana Tanrı'nın verdiği düşünürüm ve ona bunun için teşekkür ettim." Nefes almak için durdum. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Sen neysen osun. Öldürmek doğanda var; bunu anlıyorum, çünkü ben de bir katilim. Ancak yüzyıllar içinde, bu içgüdüyü kontrol etmeyi öğrendim. Şimdi sadece gerekli olduğu zaman öldürüyorum. Sen de aynı şeyi yapmayı öğrenebilirsin." Durdum. "Senden istediğim bu. Sadece bu."

Düşündü. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi özellikle yumuşaktı. Sanki beyninin içinde konuşuyordu. Sözlerini tuhaf biçimde etkileyici buldum.

"Bunu senin için yapabilirim, Anne. Fakat benim yaşayacaklar ve ölmesi gerekenler listem, seninkinden bir hayli farklı. Hayalet, Ray, yanılsamalarından, *maya*'larından biriydi. Kızın Lalita'nın yeniden doğması isteğin, senin için hâlâ bir *maya*. Ve bir türlü vazgeçmek istemiyorsun. Sana kızın olarak verilmemin nedenlerinden biri buydu. Fakat *maya*'nın yarattığı tül perdesinin ardını görebilen herkes tanrısal iradenin derinliğini ölçemez. Tül lekeli ve mutlak olan kusursuzdur. Biri diğerini ortaya çıkaramaz. Aynı şekilde, ben de senin kızını ama sen de benim derinliğimi kavrayamazsın."

İnce büyüüne karşı koymak için silklenmem gerekti.

Hafızam, beni kullandığını hatırlattı.

"Eric'i işkence ederek öldürmen de Tanrı'nın iradesinin bir parçası mıydı?" diye sordum.

Aldırmaz bir tavırla konuştu. "Ben Eric'e ne yaptıysam, çocuğun yerini bana söylemen için seni ikna etmek uğruna yaptım." Durdu. "Ayrıca, iyi de değildi. Nasılsa ölecekti. Bir sonraki doğuşu çok daha uğurlu olacak."

Bir homurtu çıkardım. "Tabii ki iyi değildi. Gece gündüz kanını içiyordun! Korkunç acılar içinde, senin ellerinde öldü!"

"Aynen öyle ve elbisemi kirletti." Yine güldü. "Hoşça kal, Anne. Sana söylediklerimi düşünme. Bu sadece kafanı daha fazla karıştıracaktır. Sadece biricik kızına güven. Seni daha büyük acılar çekmekten koruyabilecek tek şey bu."

Kalika telefonu kapattı.

ALTINCI BÖLÜM

Seymour kahvaltı için aşağı indiğinde, mutfak masasında oturuyordum. Ona jambon, yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan, en sevdiği yüksek kolesterolü yemeği hazırlamıştım. Ilık bir duştan yeni çıkmıştı; üstünde kahverengi boro nozu vardı. Masanın diğer ucunda, elle sıkılmış portakal suyunu bardağına doldururken bana gülümsüyordu.

"Bir gün harika bir eş olacaksın," dedi.

"Teşekkürler. Ve sen de bir gün, kızın birine feci bir sinir krizi geçireceksin."

"Benim için çok fazla endişeleniyorsun. Sadece sinemaya gittim. Senin nerede olduğunu Tanrı bilir." Çatalını alıp yumurtasını yokladı. "Sabah gazetemi aldın mı? Biliyorsun, yemeğimin tadını günlük olaylardan haberdar olmadan çıkaramam," diye takıldı.

Oysa ben ciddiydim. "Sabah gazeten benim."

Kızarmış ekmeğine yağ sürerken, "Sorun ne?" diye sordu. "Yoksa Suzama bir sonraki Mesih'in ben olacağımı mı iddia ediyor?"

"Yazıt orijinaldi."

"Gördün mü?"

"Bir parçasını. Suzama yazmış."

Bıçağı elinden bıraktı. "Nasıl olur da onu hiç yazıtın üstünde çalışırken görmezsin?"

"Çoğu zaman yanıdaydım, ama her saniye değil. Herhangi bir günde yazmış olabilir."

"Ama sana hiç bahsetmedi mi? Üstelik en iyi dostuydun."

"Bana yazıttan hiç bahsetmedi. Ama Suzama sırlarını kendine saklayan biriydi. Yazıttan hiç kimseye bahsettiğini sanmam. Yazıtı bulunmasını isteyeceği bir zaman bulunabileceği bir yere bırakmış."

Seymour şöyle bir düşündü. "Dr. Seter'ı yazıtı görmene izin vermeye nasıl ikna ettin?"

Sorusunda ima vardı.

"Oğluyla yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?"

"Bana toz olmamı söyledikten sonra onunla konuştuğunu fark ettim."

"Sana toz olmanı söylemedim. Eğlenmeni söyledim." Duraksadı. "Hem oğlu hem de babayı bende de benzer bir yazıt olduğuna ikna ettim. Yakında görmek istiyorlar."

"Harika. Bu öğleden sonra bir tane uydurabiliriz. Papirüs yapar, güneşte yaşlandırırız. Sonra sen bana hiyeroglif çizim dersi verirsin." Duraksadı. "Pek yaratıcı bir yalan değilmiş."

"Ama amaca hizmet etti." Kaşlarını çattı. "Yazıtın kalan kısmını görmeme izin vermeleri için onlara elle tutulur bir şeyler vermem gerek."

"Neden insan kurban olarak beni vermiyorsun?"

"Kes şunu. O kadar da kötü bir grup değiller. Ama gerçek silahları var. Dinlediğimi düşünmedikleri bir sırada, Seter'ların konuşmasına kulak misafiri oldum." Duraksadı. "Ama o silahlar pekâlâ işe yarayabilir."

"Neden?"

"Kalika aradı."

Bu onu şoke etmişti.

"Ne zaman?"

"Yarım saat önce."

"Burayı mı aradı?"

"Evet."

İştahı bir anda kaçmıştı; gözlerini pencereye dikip solgun bir suratla oturdu. Uzakta mavi Pasifik Okyanusu görünüyordu. Suyuna kan karıştığı zaman nasıl kırmızıya dönüştüğünü sadece o ve ben biliyorduk. Yine de kendime, Kalika'nın ona ne yaptığını Seymour'un tam olarak hatırlamadığını anımsattım. Ona anlatma zamanının geldiğini biliyordum. Pek çok şeyi.

"Numaramızı nereden bulmuş?" diye mırıldandı.

"Kimbilir? O istediklerini elde eder."

"Telefonumuzu bulduysa, adresimizi de biliyor demektir. Şu anda buraya gelmek üzere yolda olabilir."

Başımı salladım. "Bizi öldürmek istiyor olsaydı önce aramazdı bence."

"O zaman neden aradı dersin?"

"Sesimi duymak istediğini söyledi."

"Hitler'in annesiyle konuşmak için evi araması gibi mi?" diye sordu.

"Çocuğu henüz bulamamış. Onu bulmama yardım etmek istiyor."

"Ama sen çocuğun nerede olduğunu bilmiyorsun ki."

"Bunu o da biliyor. Yine de, onu Paula ve çocuğa yönlendirebileceğime inanır gibi bir hâli var."

Seymour'un kafası karışmıştı. Bir soru sormak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Bu çocuğu bu denli özel kılan şeyin ne olduğu konusunda bir fikrin olmalı."

Kendime bir bardak portakal suyu doldurdum. Vampir olarak yeniden doğuşumdan bu yana, sadece üç kez kan içmiştim ve atıştırmalıklarımın hiçbirisi, sabahlarıma keyif verici türden olmamıştı. Sanırım, Yakşa hayatının sonuna doğru kana ihtiyaç duymaz olmuştu. Yine de kanın tadı bana hâlâ iyi geliyordu; ılık, kırmızı iksir, şimdi yudumladığım portakal suyundan çok daha iyiydi.

"Bu çocuk Suzama yazıtlarında bahsi geçen çocuk olabilir," dedim yumuşak bir sesle.

Seymour bana dik dik baktı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır."

Tadı kaçmıştı. "Bu çok saçma. Pekâlâ, vampirlere inanıyorum. Sana da inanıyorum. Hatta o aksi huylu kızına bile. Fakat İsa'nın Los Angeles'ta bir hastanede doğduğuna inanmıyorum. Üzgünüm, ama inanmam. Fazla acayip."

"Kalika seni rıhtımdan aşağı attıktan sonra neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Tereddütlüydü. "Evet. Su dondurucuydu ve vücut ısımın aşırı derecede düşmesinden ötürü bayıldım ve sen beni kurtarmaya geldin."

"Bilincini nerede geri kazandın?"

"Dağlarda. Ertesi sabah."

"Sence bilinç kaybın fazla uzun sürmemiş miydi?"

"Ne olmuş yani? Bunun çocukla ne ilgisi var?"

Kelimeleri dikkatle seçerek, "Seymour, yaşadığın basit bir sığuk denizde bilincini kaybetme vakası değildi. Kalika seni o kadar kolay bırakmadı. Sana bir şey fırlattı; sivri uçlu bir kazık. Mızrak biçimindeydi." Duraksadım. "O kadar sert fırlattı ki, kazık omurgandan geçip midenden çıktı."

Seymour ayağa kalktı. "Bu doğru değil."

"Doğru. Sana anlattığım gibi, rıhtımdan atlayıp kıyıya çıkmama yardım ettim. Ama sonunda bilincini kaybettiğinde, kıyıya çıkalı daha sadece bir dakika olmuştu."

Gergindi. "O zaman yara nasıl kayboldu? Bana vampir kanından vermediğini söylemiştin."

"O anda sana kanımdan vermeyi niyetlenmiştim. Ama kazığı çekip çıkarmaya korkuyordum. Seni öldüreceğini düşünüyordum." Omuz silktilim. "Bu yüzden kazığı yerinde bıraktım."

Seymour'un nefesi hızlanmıştı. "Sorularıma cevap vermiyorsun."

"Ayağa kalkıp yanına geçtim ve elimi omzuna koydum. Çok fazla kan kaybetmiştin. Seni ben bile kurtaramazdım." Duraksadım. "O gece, o kumsalda öldün."

Kendini gülümsemeye zorladı. "Ya, evet. Ben ölümler âleminden dönen Lazarus'um."

"Yanımda çocuğun kanından vardı. Tüpü hastanede bebeğe bakan hemşireden çalmıştım. Seni dağlara götürdüğümde kan yanımdaydı."

"Beni neden dağa götürmüştün? Bunu hiç anlatmadın."

"Cesedini yakmak için. Uyandığında, büyük bir odun yığınının üstünde yatıyor olduğunu hatırlıyorsundur." Omzunu sıkıttım. "Seymour."

Geriye doğru sıçradı. Titriyordu. "Bu imkânsız. Bu hikâyeyi uyduruyorsun. Ölmüş olamam. Öldüğün zaman, ölmüşsündür."

Lanet olsun, Sita. Bana böyle yalan söyleme. Beni korkutuyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Sabırlıydım. "Odunları tutuşturmadan hemen önce, tuhaf bir duyguya kapıldım. Aşağı, sana bakıyor ve elimde yanan bir kütük tutuyordum. Kendimi yüzüne bakmaktan ve ölmemiş olmanın gerektiğini düşünmekten alamıyordum. Sonra kanla dolu tüpü anımsadım. Cebimden çıkardım ve bir kısmını yaralarının üstüne, birazını da boğazından aşağı boşalttım. Sonra uzaklaştım ve bir ağacın yanında durup her şeyin yoluna girmesi için Tanrı'ya dua ettim." Tekrar yanına yaklaşp elimi omzuna koydum. İkimizin de gözleri nemliydi. "Ve sen iyileştin, Seymour. Bu bir mucizeydi. Orada oturuyordun ve her şey yoluna girmişti." Yanağını öptüm ve kulağına fısıldadım. "Sana bu konuda yalan söylemem, biliyorsun. Sevdiklerime yalan söylemem."

Hâlâ titriyordu. "Ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Belki bu da mucizenin bir parçasıdır. Belki de en iyisi budur."

Bana üzgün bir çocuğun yüz ifadesiyle bakıyordu. "Beni gerçekten öldürdü mü?"

"Evet."

"Ve beni geri getiren de o bebeğin kanı oldu."

"Evet."

Şaşırdığı kadar büyülenmişti de. "Yani bu..." Cümlesini tamamlamamıştı.

"Evet." Yüzümü göğsüne bastırdım ve gözlerimi bornozunda kuruladım. "Kızımın ona ya da Paula'ya ulaşmasına izin vermem. Yapamam. Onu durdurmak zorundayım ve aklıma gelen tek yol, onu öldürmek."

Seymour saçlarını okşadı. Şimdi o beni yatıştırmaya çalışıyordu. Gerçekten iyi bir çifttik.

"Öldürülebilir mi?" diye sordu.

Başımı kaldırdım. "Sanırım. Yakşa bile öldürülebildi."

"Ama o Yakşa'dan da kudretli. Bunu sen kendin söyledin."

Döndüm ve pencereden okyanusa baktım.

"Hayatta kalmak için kan içmesi gerek," dedim. "Sadece ölümlülerin karşılayabileceği ihtiyaçları var. Bir kısmının ölüm-süz olması gerek."

"Otomatik silahların ateşi?" Şokun etkisinden çıkmaya başlamıştı. İç kuvveti beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu. Ama kabul etmese de, artık bir inanandı. Belki de Lazarus hiç ölmediğini iddia etmişti. Tanrı aşkına, sadece kötü bir soğuk algınlığıydı, o kadar. Peki, tamam, o zaman neden bu kadar kötü kokuyorsun, Laz? Sırtım Seymour'a dönük hâlde duruyordum.

"Yardımlarını almayı düşündüm," dedim. "Ama bunu yapmak için onlara bir yığın şey söylemem gerekir. Belki kim olduğumu bile. Onlara bir sunum yapmak zorunda kalabilirim."

"Bunu yapmak istemezsin. Kendilerini sağlama almak için, Kalika'yı öldürdükten sonra seni de öldürürler." Seymour düşünceliydi. "Yazıtta Kalika'dan bahsediliyor mu?"

"Bu zekice bir soru. Evet. Fakat yazıtın o kısmını görmeme henüz izin vermediler. Kalika'dan haberdar olduklarını sadece konuşmalarına kulak misafiri olduğum için biliyorum."

"Ondan Kalika diye mi bahsettiler?"

"Karanlık Ana. Aynı şey." Yüzümü buruşturdum. "Onun hakkında korkunç düşünceleri var."

"Ona ne şüphe. Hele Suzama dediğin kadar net ve doğruysa..." Seymour başını kaşıdı. "Onlara vampir olduğunu ve Suzama'yı şahsen tanıdığını söyleyemezsin. Seni dinlemelerini sağlamak için

önlerinde kan içmek zorunda kalırsın ve daha o anda silahlarına sarılırlar. Ama eğer Kalika'yı yeterince net terimlerle tarif edersen, yazıta bir göz atmana yetecek kadar sana inanabilirler. Kaç kişiler?"

"İki düzine. Düşündüğüm silahlara sahiplerse, küçük bir ordu eder."

"Onlara ileri teknoloji silahlarından verebilirsin."

"Bunu da düşündüm," dedim.

"Tek sorun, kızının nerede olduğunu bilmemen."

"Bu doğru olmayabilir." Kalika'nın bahsettiği müthiş manzara ve büyük havuzu anlattım. Ancak bu ipucu Seymour'u tahatsız etmekten öteye geçmemişti.

"Manzaradan bahsetmiş," dedi. "Seninle konuşurken balkona çıkma zahmetine girmiş."

Senin olağanüstü işitme duyundan haberi var. Ve büyük olasılıkla hâlihazırdaki adresinin tanımına uyan çok az yer olduğunun da farkındadır. Bunlar sana herhangi bir şey çağırıyor mu?"

"Tabii ki bir tuzak. Bizi pusuda bekliyor olabilir."

"Tüm Suzama Topluluğu'na pusu kurmuş olabilir. Dün gece seni gerçekten izlemişse, onlardan yardım isteyebileceğinden şüphelenmiştir."

"Onları ciddiye aldığından emin değilim. Dün geceki konuşmanın sıkıcı olduğundan bahsetti." Duraksadım. "Ayrıca, gerekmediği sürece öldürmeyeceğini de söyledi."

"Ah, çok rahatladım. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Karanlık Ana, vampir annesine itilip kakılmadığı sürece haşinleşmeyeceğine dair söz veriyor. Seni doğru anlamışsam, Suzama Topluluğu, Kalika'yı öldürmenin kaderlerinde yazılı olduğuna inanıyor. Şey, kızın bir kenarda durup onu kurşunla doldurmalarına izin verecek değil."

Başımı salladım. "Kalika pek çok şey olabilir, ama doğru olması bana böyle bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Bu mantıkla çocuğa zarar vermek gibi bir niyeti olmadığına da inanman gerekir."

"Hayır, çocuğu öldürmek niyetinde olduğu ortada. Ona ulaşmak için başkalarını katletti. Ona hayran hayran bakmak isteyen, fanatik bir sofu değil. Ama bana verdiği söz, başka bir şeydi. Aslında, benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını da sordu."

"Yine de Suzama çetesi, hayatta kalmak için ona sert ve hızlı bir darbe indirmek zorunda."

"Katılıyorum. Fakat biz yardım istemek için onlara gitmeli miyiz? Hayatlarını riske atmalı mıyız? Buna hakkımız var mı?"

Omuz silkti. "Karar onların."

"Bu kadar gayriciddi olma. Sen ya da ben onlara ne dersek diyelim, Kalika'nın ne kadar ölümcül olduğunu onunla karşı karşıya gelene dek anlayamayacaklardır."

"Ben söylediklerimde ciddiydim. Onların kararı gayriciddi olmayacak. Bahsettiğimiz, bu insanların inandıkları bir şey. Hayatlarını buna adanmışlar. Ayrıca, bütün bunlar doğruysa, neyin risk altında olduğuna bir bakar mısın? Bu bebek gerçekten Büyükle Adam ise, o zaman dünyanın ona ihtiyacı var demektir. Kalika durdurulmalı ve onu durdurmak için ödenecek hiçbir bedel büyük değildir."

Başımı üzgün bir tavırla salladım. "O daha henüz bir bebekken de benzer bir şey söylemiştin."

"Evet. Ve sen de ileride nasıl birine dönüşeceğini görmek için ona bir şans tanımak istemiştin." Omzumu sıvazladı. "Bu şekilde ifade etmek zorunda olduğum için üzgünüm. Ben sadece, ulaşabileceğimiz her tür ateşli silahı kullanmamız gerektiğini söylüyo-

rum. Bugün Kalika'nın izini bulmaya çalışalım. Onu bulur ve ha-
yatta kalırsak, Dr. Seter'la konuşmaya gideriz. Bu onu ikna etmek
için ne kadar ileri gitmen gerekeceğiyle ilgili bir sorun."

"Senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı, Anne?"

Bir sonraki cümlem için ağzımı açtığımda, sesimde acı vardı.

"Bu çocuk özel, bu konuda en ufak bir soru işareti yok. Ama
benim için, kötü de olsa, Kalika da özel." Başım öne düştü. "Başım
için mi dua etmeliyim, başarısızlık için mi, bilmiyorum."

YEDİNCİ BÖLÜM

Yerel bir emlak komisyoncusundan, Los Angeles'ta tari-
fime uyan -geniş havuzu olan yüksek bir apartman- sa-
dece bir düzine bina olduğu bilgisini aldım. En büyük
havuza sahip bina Park East'deki, Century City'ydi. Seymour ve
ben önce oraya gitmeye karar verdik. Gökyüzüne yükselen yirmi
katlık iki bloğuyla, site bir hayli şık ve seçkindi. Muhteşem havu-
zunun yanı sıra, valeli park hizmeti, spor salonu ve tenis kortu
vardı. Valenin arabayı almasına izin verdim ama resepsiyondaki
kadına hemen yönelmedim.

Etrafa göz kulak olmak için gelmekte ısrar eden Seymour'a,
"Bunun bir tuzak olması konusunda söylediklerini takdir ediyö-
rum," dedim. "Ama burada olduğumuzu bilmemesi daha büyük
bir ihtimal. İçeri girip onu adıyla sormak istemiyorum."

"Büyük ihtimalle farklı bir isimle çalışıyordur. Yanında bir fo-
toğrafını getirdin mi?"

"Evet. Tam büyüdüğü dönemde birkaç fotoğrafını çekmişim.
Ama elimizi açık etmek istemiyorum. Bankodaki kadına sorular
sorup Kalika'nın fotoğrafını gösterirsek, ona birinin onu aradığını
haber verebilir. Bu insanlar bunun için eğitiliyorlar. Önce kapalı

garajı kontrol etmeyi tercih ederim. Kalika'nın bir arabası varsa, bu mutlaka yenidir ve kokusunu alabilirim."

"Dışarıda da olabilir," dedi Seymour.

"Bu da mümkün. Ama önce bunu yapmak istiyorum."

Böylece yönümüzü kapalı garaja çevirdik. Zengin seçkinlere uygun kıyafetlere büründüğümüz için kimse bizden tarafa bakmıyordu. İkinci garaj katına ulaştığımızda gözüme beyaz, yeni bir Mercedes takıldı. Durduğum yerden, yaklaşık on metrelik mesafeden kızımın kokusunu alamıyordum ama yine de bu arabada dikkatimi çeken bir şey vardı. Arabanın *titreşim* yaydığını hissedebiliyordum. Kızımın çok güçlü bir aurası olduğuna şüphe yoktu.

Bir an sonra, ellerimiz arabanın üstündeydi.

"Eğer bu gerçekten onunsa," dedi Seymour, "sıkı zevk sahibiymiş."

"İçini koklamam gerek," dedim.

Seymour arabanın içinde yanıp sönen küçük, kırmızı ışığı işaret etti. "Alarmı devreye sokma."

"Görüyorum," diye mırıldandım ve avuçlarımı sürücü camına yasladım. Camı ağır ağır aşağı itmeye başladım. Dar bir aralık oluşunca durdum ve burnumu yaklaştırdım. *Vedalar*'a göre Kalika'nın kokusu olan, hafif bir misk kokusu vardı. Fakat kendi kızımın nasıl koktuğunu hatırlamak için *Vedalar*'ın bilgisine ihtiyacım yoktu. Koku içimi özlemle doldurmuştu doldurmasına, ama nedenini bilmiyordum. Ray ve sevgili kızım, normal bir aile hayatımızın olmasına hiçbir zaman izin vermemişlerdi. Ray bir hayalet, kızım da bir şeytandı. Seymour'a baktım. "Bu onun."

Bir an önceki kadar mutlu değildi. Sirtına saplanan kazığı hatırlamıyor olabilirdi, ama Kalika, Eric'in gırtlığını kestiğinde ora-

daydı. Camı dikkatle yukarı kaldırdım ve avuçlarımın camda bırakmış olabileceği her tür izi silip yok ettim.

"Buradan hemen gitmeliyiz," dedi.

Park yerinin ön tarafındaki numaraya baktım. "1821. Dairesinin numarası bu olmalı. Bu binayı gözetim altında tutmalıyız."

Çabucak, "Buradan değil," dedi.

"Hayır. Yolun karşı tarafındaki çok katlı ofis binasına geçip valeli park alanına bakan boş bir ofis bulacağız. Kalika çıkınca, ben dairesine girip etrafa bakınacağım."

Yutkundum. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Senin bir şey yapmana gerek yok. Ben yapacağım."

"Ama o zaman korkağın teki olduğumu düşüneceksin."

"Korkak olduğumu zaten biliyorum," diye yalan söyledim.

Hakarete uğramış gibi, "Benimle bu yüzden mi yatmıyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hâlâ ineğin teki olduğun için. Haydi, yolun karşı tarafına geçelim."

Dışarı çıkınca, Olympic Bulvarı'nı geçtik ve evlerin olduğu kulelere bakan üçgen kulelerden birine girdik. Bu ticari bina kırk katlı, yani karşıdaki binaların iki katı yükseklikteydi. Lobideki listeye bakınca 3450, 3670, 3810 ve 2520 numaralı ofislerin boş olduğunu gördüm. Seymour'u asansöre yönelttim. Otuz altıncı kata çıkarken yalnızdık.

"Belki de hiç dışarı çıkmıyordur," dedi. "Bütün gün beklemek zorunda kalabiliriz."

"İstediğin takdirde sinemaya gitmekte özgürsün."

"Bu hiç adil değil. Sen bir vampirsin. Ondan benim gibi korkmana gerek yok."

"Santa Monica Rıhtımı'ndaki son saldırı girişimimde, daha ona elimi süremeden bileğimi nasıl yakaladığı ve burktuğunu hatırlıyor olmalısın." Başımı salladım. "Eğer isterse beni de en az senin kadar kolayca öldürebilir."

"Peki başına ya da kalbine isabet edecek bir merminin onu öldürebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Kimbilir?"

3670 no'lu daire boşa benziyordu. Kilidi kırmadan önce bir an durup kulak kesildim, sonra içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapattık. 3670 no'lu daire, doğrudan kulelere bakıyordu. Park alanını net olarak görebiliyorduk. Kalika aşağı inip arabasını isteyecek ya da bizzat kendisi alacak olursa haberimiz olacaktı. Karşımızdaki binaların on sekizinci katını hızla taradım. 1821'i görüyor olmam olasıydı, ama binanın içini incelemekten ya da kat planını görmeden emin olmam imkânsızdı. Bununla birlikte, o kattaki bütün storlar inikti. Bu yüzden, doğrudan evine bakıyor olsam bile bunun bana bir faydası yoktu.

Seymour'la birlikte yere oturduk ve gözetlemeye başladık. Aslında sadece benim gözlerim işe yarıyordu. Seymour, bu kadar yüksekten, karşıdaki binadan kendi annesi çıksa tanıyamazdı.

Aradan bir saat geçti. Seymour acıktı ve sandviç almaya gitti. O yokken uzun, koyu renk saçlı, güzel bir genç kadının karşıdaki binadan çıktığını gördüm. Beyaz, parlak Mercedes'ini getiren valeye bir dolar verdi. Karanlık Ana'ya, Suzama'nın kehanetlerindeki felakete, öz kızına baktım.

Cama doğru, "Kalika," diye fısıldadım. "İstediğin ne?"

Arabasına bindi ve uzaklaştı. Göz açıp kapayana kadar kapıdaydım. Yolda bana aldığı sandviçle geri dönmekte olan Seymour'la

karşılaştım. Yüzüme tek bir bakışı, bir anda sinir yığınınına dönmesine yetmişti. Elimi kaldırdım.

"Burada kalmanı istiyorum," dedim. "Ben dairesine gidiyorum ve sen sadece ayak bağı olursun."

"Ama etrafı gözetleyecek birine ihtiyacın olacak," diye karşı çıktı.

"Hayır."

"Ama burada kalıp bütün riski senin almana izin veremem."

Bu cesur girişimini yıkmak konusunda acele etmemeye karar verdim. Ayrıca, tartışacak havamda değildim.

"Pekâlâ," dedim. "Ama kafanı koparırsa, sakın beni suçlama."

Sandvici çöpe attı ve birlikte asansöre bindik.

Bu defa, Kalika'nın dairesinin bulunduğu bloğa girdiğimiz zaman resepsiyon görevlisiyle konuşmak zorunda kaldım. Fakat konuşmayı bilerek kısa ve sessiz tuttum. Camın diğer tarafından kadının gözlerinin içine bakarak, ateşten irademle baskı yaptım ve dudak hareketlerimle, *Kapıyı aç*, dedim.

Bir an sonra kapı ardına kadar açılmıştı.

Daire 1821, doğal olarak 18. kattaydı. Kilidi kırmak istemiyordum, çünkü içimde Kalika'nın ziyaretimden haberdar olmayacağına dair bir umut hâlâ vardı. Sadece bu amaç için getirdiğim birkaç tokayla, çabucak kilidin üstesinden geldim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Seymour, hastane çarşaflarını aratmayacak kadar solgun bir benizle, arkamda duruyordu.

"Bu şeyler hakkında yazmak, yapmaktan daha eğlenceli," dedi.

İçeri girip kapıyı kapatırken, "Şişşt," dedim. "Ön taraftaki balkonda dur, gözün Mercedes'te olsun."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ruh hâlini gösteren bir kanıt arayacağım."

Kalika iki odalı bir köşe daireye sahipti ya da kiralamıştı. İlk balkonu ve muhteşem bir şehir manzarası vardı. Her şey çok zarifti; kabarık tüylü halılar yeni, duvarların beyaz boyası tazeydi. Mobilyaları az sayıda, fakat bir o kadar da zevkliydi. Gelenekseli moderne tercih eder gibiydi ama sahip olduğu hiçbir şey eski moda değildi. Oturma ya da yemek odasında hiç dergi yoktu. Bununla birlikte oldukça büyük ekranlı bir TV'si vardı. Kaç kanala abone olduğunu ve en sevdiği programlarının hangileri olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Seymour balkonda dururken, sağ taraftaki ilk kapıdan yatak odasına girdim. Bir masası, bilgisayarı ve faks makinesi vardı. Çekmeceleri kilitli değildi; şöyle bir karıştırdım. Birçok harita bulmam şaşırtıcı sayılmazdı. Çoğu Kaliforniya'ya aitti; Big Sur, Shasta Dağı, ve Tahoe Gölü'nün büyütülmüş planları ile bu bölgelere ait gezi kitapçıkları vardı. Ayrıca, Arizona'daki Sedona şehriyle ilgili bir rehber de bulunduruyordu. Başka bir çekmecedeki aynı yerler hakkında başka kitaplar buldum, fakat bunlar tipik seyahat kitapları değildi. Bu noktalara dair kişisel notlar içeriyorlardı. Kitapları hızla taradım; dakikada otuz bin kelimedenden fazlasını tamamen kavrayarak okuyabiliyordum. Metinlerin birkaçı, bu bölgelerdeki *titreşimlerin* ne kadar kuvvetli olduğundan bahsediyordu. Büyülenmişim, çünkü Kalika son yıllarda Yeni Çağ'ın rağbet gören inziva noktaları olarak kabul edilen bu yerler hakkında oldukça araştırma yapmışa benziyordu.

Kendi kendime, "Buraları seviyor musun?" diye fısıldadım. "Yoksa çocuğun bu yerlerden birine çekileceğini mi düşünüyorsun?"

Kızımın yatak odasının içinde ilerledim. Büyük boy yatağı özenle toplanmış, üzeri Çin malı, el işi bir yatak örtüsüyle örtülmüştü. Köşedeki şifonyerin üstüne beyaz bir örtü serilmişti. Burada bir nevi küçük bir mihrap oluşturulmuştu sanki. Sadece bir

iki kitap ve yakın zamanda içinde misk çubuğu yakılmış gibi görünen pirinç bir tütsülüğün yanına yerleştirilmiş küçük bir Şiva Lingam⁶ vardı.

Lingam üzerinde üç kırmızı nokta olan, gri, fallik bir taşın yapılmıştı. Biçim ve rengin taşın doğal hâli olduğunu biliyordum. Beş bin yıl önce, henüz bir çocuk ve ölümlü olduğum zamanlarda küçük köyümüzün bir Şiva Lingam'ı vardı. Taşların, Anne Kali'nin eşi ve bütün çağlarda zamanın yok edicisi olarak bilinen Efendi Şiva Mahakala'nın enerjisini taşıdığı varsayılırdı. Jeologlar *lingam*'ları dünyaya çarpan meteorların ürünü olarak kabul ediyorlardı. Her iki durumda da, taşların manyetik gücü bir hayli yüksekti. Elimi taşın üstüne sürtünce, enerji yükünü hissettim.

Kalika, *lingam*'ın yanına üç kitap yerleştirmişti: *Bhagavad-Gita*, *Upanishads* ve *Mahanirvana Tantra*. *Gita*, Krişna'ya göre kutsal kitap, *Upanishads* ise antik çağ *rishi*'lerinin⁷ ilahî bilgilerinden derlenmiş öykülerdi. *Mahanirvana Tantra* ise, Kali'yi farklı *avatar*'larıyla tarif eder ve onun çeşitli tapınma biçimlerini irdelerdi. Bütün bu okuma materyalleri, doğaları gereği tamamen ruhani şeylerdi. Ancak zihnimi ne kadar zorlasam da, bunun ne anlama geldiğini bir türlü kestiremiyordum. Rahatlamalı mıydım, yoksa korkmalı mı? Pek çok insanın -diğer bütün sebeplerden çok- Tanrı adına öldürülüyor olması eski ve üzüntü verici bir gerçektir.

Seymour nefes nefese odaya daldığında, Kalika'nın *Gita* nüshasını henüz elime almıştım. "Arabası geldi," dedi. "Yokluğu çok sürmedi."

Kitabı tam olarak aynı yere bıraktım. "Buraya gelmesi birkaç dakika sürer. Gel, vaktimiz var."

⁶ Üzerinde Şiva'nın sembolü bulunan ve kutsal kabul edilen kuvars taş. (yay. n.)

⁷ Hintçede bilge, kâhin anlamına gelir. (ç. n.)

Bununla birlikte, koridora çıkıp asansörlerin önünde beklen şüphe etmeye başlamıştım. Seymour aşağıyı işaret eden düğmeye basacakken onu durdurdum.

"Garaj katından bile asansörün on sekizinci kata çıktığını fark edebilir. Çok kurnazdır; bunun bir tesadüften ibaret olmadığını düşünebilir." Duraksadım. "Merdivenleri kullanalım."

Seymour duygu yüklü bir sesle, "Buradan hemen çıkmak istiyorum," dedi.

Merdivenlerin yarısına ulaştığımızda Seymour'u durdurdum. Kulaklarımı dört açıp aşağıdan gelen seslere dikkat kesilince, birinin merdivenleri tırmandığını duymuştum. Acelesi var gibi görünmüyordu ve herhangi biri olabilirdi. Ama bu kişinin yolunuzu üstünde olması fikrinden ve her kat ayrı bölüme ayrıldığı için kim olduğunu görememekten hiç hoşlanmamıştım. Seymour beni endişeyle seyrediyordu.

"Ne oldu?"

"Biri merdivenleri çıkıyor."

"O mu?" Nefessiz kalmıştı.

"Bilmiyorum." Duraksadım. "Sanırım bir kadın. Her kimse, adımları çok hafif."

"Ah, Tanrım."

"Şişşt. Hâlâ çok aşağıda. Asansöre binelim."

Asansöre binince, Seymour lobi düğmesine uzandı. Fakat onu ikinci kez durdurdum ve ikinci garaja inen düğmeye bastım. Seymour öfkeden deliye döndü.

"Bunu neden yaptın?"

"Arabasının nereye park edildiğini bildiğimizi düşünüyorsa, yapmamızı bekleyeceği en son şey bu olur."

"Ama hâlâ arabasında olabilir."

"Rahatla, Seymour. Ne yaptığımı biliyorum."

Bildiğimi umuyordum. Asansör kapısı kayarak açılırken, saldan beklentisiyle gerilmiştim. Ama bir şey olmadı. Yer altı garajında yalnız gibiydik. Seymour'a olduğu yerde kalmasını işaret ettim ve usulca garaja adım atıp hassas duyularımın sınırlarını zorladım. Kalika'dan hiç iz yoktu. Seymour'a yanıma gelmesini işaret ettim. Kulağına, "Arabamızı alıp buradan gidelim," diye fısıldadım.

Başını hararetle salladı. "Böyle boktan durumlara hiç uygun değilim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

San Francisco'dan Dr. Seter'i aradım ama karşıma, sesimi duyduğuna sevinmiş gibi davranan James çıktı. Belki de rol yapmıyordu, ama onlara yazıtı göstermeye hazır olup olmadığını bilmek istiyordu. Ona gösterecek çok daha önemli bir şeyim olduğunu söyledim. Konuşma sonrası, o ve babasıyla Hilton'da buluşmak üzere sözleştim ve San Francisco uçağında yer ayırttım. Uçak havalanırken, Seymour elimdeki kahve-rengi zarfı işaret etti.

"O da ne?"

"Gazete kupürleri. Kanıt."

"Sormayacağım."

"Yakında göreceksin."

Konuşmaya katılmadık, çünkü Kalika'nın orada olacağına dair az da olsa bir korkum vardı. Dr. Seter otele döndüğünde, foye alanında bekliyorduk. Yaşlı doktor yolculuk ve konuşma sonrasında yorgun görünüyordu ama James'in yüzü her zamanki gibi ışıltılıydı. Seymour'u eski bir dost olarak tanıştırdım, karşımızdaki koltuklara yerleştiler. Dr. Seter bir viski, James ise kola ısmarladı. Seymour kraker atıştırırken, yaban mersini suyunu yudumluyordu.

Bense hiçbir şey yemiyor, içmiyordum. Birkaç damlacık kan bile. Çok yakında en sapkın susuzlukları giderecek kadar çok kan dökülmesinden korkuyordum. Kalika'nın kurbanlarını öldürmeye devam edip etmediğini, bir gecede kaç kişiyi avladığını merak ediyordum.

Dr. Seter beni yorgun gözlerle süzdü. İlk defa, göğsünün içinde atan kalbini dinledim. Tıkalı atardamarları ve kalp atışlarında ritim bozukluğu vardı. Bunu biliyor olmalıydı; şimdi bile göğsünde bir sıkışma olduğunu hissedebiliyordum. Yine de konuşmaya başlarken gülümsüyordu. Etkileyici bir adamdı.

"James bize gösterecek heyecan verici bir şeyinizin olduğunu söyledi."

Bir an ikisine de baktım.

"Karanlık Ana'nın nerede olduğunu biliyorum," dedim. "Onu öldürmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Bu sözüm dikkatlerini çekmişti. Dr. Seter'in nefesini düzene koyması biraz zaman aldı. James ona endişeyle baktı ama endişesinin babasının sağlığından mı, yoksa bu karşılaşmanın gerçekleşme düşüncesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Doktor sonunda konuşmayı başardı.

"Karanlık Ana'yı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Yazıtınızın çocukla ilgili belirli bir tehlikeden bahsetmediğini söylemiştiniz?"

"Ondan genel anlamda bahsediyor," dedim. "Ve bu genç kadını tanıyorum." Yanımda getirdiğim zarfı açtım. "Hareketlerini takip ettim. Ama büyük ihtimalle bunu siz de yapmışsınızdır."

Onlara önce *Los Angeles Times*'dan edindiğim, geçtiğimiz aralık ayında işlenen vahşi cinayetlere dair kupürleri uzattım. Bu suçlardan deli Eddie Fender ve pis vampir çetesi sorumluydu, ama

cinayetler öyle tuhaf detaylar içeriyordu ki -koparılmış kafalar, kanı çekilmiş bedenler- davamı güçlendirdiklerini hissediyordum. Sonra onlara polisin, Los Angeles şehir merkezinde bir terörist çetesiyle yaşadığı büyük çatışmanın kupürlerini gösterdim. Üç helikopter düşürülmüş ve bir düzine polis, küçük ama yenilmez bir güç tarafından öldürülmüştü. Tabii bu ölümlerden ben sorumluydum. Polis ve FBI vampir kanımızı elde etmek için benim ve Joel'un peşine düşme gafletini göstermişti.

Onlara Nevada'daki nükleer patlamanın kupürlerini de gösterdim ve nihayet arkadaşlarıyla basketbol oynarken parktan kaçırılan Eric Hawkins'in haberine geldim. Bulunması haftalar almıştı. Gırtlığı sivri tırnaklara benzeyen bir şeyle boydan boya kesilmişti. Evet, şehir savcısının sözleri makaleye dâhil edilmişti ve söylediklerindeki doğruluk payı şaşırtıcı derecede yüksekti. Doğal olarak Kalika sadece bu son ölümden sorumluydu, fakat şimdi bunu açık etme zamanı değildi. Dr. Seter ve oğlu birkaç dakika boyunca kupürleri incelediler. Sonunda doktor bana çatık kaşlarla baktı.

"Bunun Karanlık Ana'yla ne alakası olduğunu anlamıyorum," dedi.

Sesi ikna olmaktan uzaktı. O ya da James'in de benzer gazete kupürleri topladıklarından şüphelenmiştim. Bu olasılık konumumu güçlendirdi ve hiçbir şeyi saklamamaya karar verdim. Konuşurken öne doğru eğildim. Sesime ölüm ciddiyeti hâkimdi.

"Karanlık Ana doğası gereği vampir özellikleri taşıyor," dedim. "Los Angeles'taki seri cinayetlerin hepsinde vampir izleri var. Bu olaylar, Karanlık Ana'nın Los Angeles'a taşındığı zamana denk geliyor. Cinayetlerin tarihlerine, polis ile teröristler arasındaki çatışmaların hemen ardından son bulmalarına dikkat edin. Bu teröristler hiçbir zaman bulunamadılar. Dahası, kimlikleri de çözülemedi. Medya kaçtıklarını söylüyor, fakat asıl neden bu terö-

ristlerin aslında hiç var olmamaları. Aslında, polisin hakkında keşif olarak konuşabildiği tek kişi, inanılmaz bir hızla hareket eden, bilen genç bir kadındı."

"Onunla ilgili bir şeyler okumuştuk," dedi James babasına bakarak.

"Ve bir de Nevada'daki nükleer patlama meselesi var," diye devam ettim. "Medya ve hükümet o zaman da teröristlerle bağlantı kurdular, ama bu olayda da teröristlerin kimliklerini ortaya çıkaramadılar. Çünkü aslında kimse yoktu. Karanlık Ana kısa bir süre için patlamanın gerçekleştiği askerî kampta tutsak edildi. Ancak bütün silahlarına, tanklarına ve askerlerine rağmen ona sahip çıkamadılar ve o da ellerinden kurtulup hepsini yok etti. Sonrasında yeraltına indi, fakat Los Angeles bölgesinden ayrılmadı. Eric Hawkins'in sözüm ona katilinin tarifine dikkat edin ve bu tarifi, polisin Los Angeles şehir merkezinin altüst olmasına yardım eden kadın için kullandığı kelimelerle karşılaştırın. Nasıl örtüşüklerini siz de göreceksiniz. Bunun nedeni bütün bu olayların gerçekte bir insan bile olmayan bir genç kadından kaynaklanıyor olması." Deraksadım. "Adını biliyorum. Nerede yaşadığını da. Bunları bildiğimi o da biliyor olabilir, emin değilim. Olduğu yerde çok uzun süre kalmayacaktır. Onu yok etmek istiyorsanız, darbeyi bu akşam indirmeniz gerek. Bu kadar şaşırmış görünmeyin. Bunu yapmak için çok uzun zamandan beri hazır olduğunuzu biliyorum."

Sözlerim Dr. Seter'ı o kadar sersemletmişti ki konuşamıyordu bile. James bir kez daha bu role soyundu. "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu. "Eski bir yazıttan okumadığın kesin."

"FBI'da bu bilginin bir kısmını bana sızdıran bir dostum vardı. İlk önce bana gelme nedeni, biriminin Suzama materyalini araştırıyor olmasıydı. Bu arkadaşım şimdi hayatta değil. Nevada patla-

masında öldü. Fakat ölmeden önce bana Karanlık Ana'nın yerini tespit etmeme ve onunla konuşmama yetecek kadar ipucu bıraktı."

İkisi de az kalsın koltuklarından düşeceklerdi. Dr. Seter heyecanla, "Onu gördünüz mü?" diye sordu.

Seymour araya girerek, "Ben de gördüm," dedi. "İkimiz de onunla üç ay önce Santa Monica Rıhtımı'nda görüştük. İkimizi de az kalsın öldürüyordu, ama sonunda bizi bırakmaya karar verdi."

Dr. Seter, "Onun için bir tehlike oluşturuyorsanız, sizi neden bıraktı ki?" diye sordu.

"Belli ki bizim onun için bir tehdit oluşturduğumuzu düşünmüyor," dedim. "Ya da onu eninde sonunda çocuğa ulaştıracağı-mıza inanıyor. Zaten bizimle buluşmayı kabul etmesi de bu yüzden. Bizi Suzama metni hakkında sorguya çekmek için."

"Yine de sizdeki yazıtı görmemiz gerek," dedi Dr. Seter.

"Göremezsiniz," dedim. "Bu öğleden sonra, onu yok etti. Dahası, sizdeki kopyayı da yok etmek üzere olabilir. Tabii sizinle birlikte."

James'in sesi sertti. "Neden bize söylemedin?"

Dürüstçe, "Bilmiyordum," dedim. "Bugün ne yaptığını bana haber vermek için evden aradığı zaman öğrendim."

"Sizi neden arasın ki?" dedi Dr. Seter.

"Size anlattım. Bence irtibatta kalmasının nedeni Seymour ve benim onu çocuğa ulaştırma olasılığımız. Ayrıca, siz onu bizim kadar iyi tanımıyorsunuz. O sizin için sadece bir isim. Bizim içinse, bizimle alay etmek ve gölgesinde yaşadığımızı haber vermek için arayan bir cadı."

Dr. Seter bana eleştirir gibi baktı. "Adı ne? Biliyor musunuz?"

"Size söylersem, bana inanır mısınız?" diye sordum.

"Belli olmaz," dedi Dr. Seter. "Ama en azından bu çığır hikâyenize biraz daha fazla inanırdım."

"Adı Kalika, Kali Ma. Kali Yuga karanlık çağı, adını ondan almış."

Belli ki Kalika ismi Suzama yazıtında geçiyordu. Aniden şoke olan ifadeleri bu gerçeği doğruluyordu. Öte yandan, bu bilgi içini hoşnutsuzlukla doldurmuştu. Kızım için hiç umut yok muydu? Buraya onu öldürmek için yardım istemeye geldiğimi biliyordum ama hâlâ korkunç bir hata yaptığımı, Kalika'nın ilk nefesini aldığı andan itibaren neden olduğu bütün dehşetlerin sadece bir yanlışı anlaşılma olduğunu keşfetme özlemiyle tutuşuyordum. Ama böyle bir şey olmayacaktı ve ben de bunu çok iyi biliyordum. Ya kızım ölecekti ya da biz. Ve bütün dünyayı kurtarabilecek o çocuk. Dr. Seter bir kez daha nefessiz kalmıştı.

Kendi kendine, "Bu doğru olabilir mi?" diye fısıldadı.

Seymour, "Doğru," dedi. "Neler yapabildiğini kendi gözle-
rimle gördüm. İki düzine adamın bir araya gelmiş hâliinden daha güçlü ve yıldırım kadar süratli. Grubunuzu takip etmeye çoktan başlamış. Çok fazla zamanınız yok."

James, Seymour'a bakakalmıştı. "Alisa'yı nereden tanıyorsunuz?"

Seymour omuz silkti. "Eski dostuz."

James bana döndü. "İkiniz de bize soyadlarınızı söylemedi-
niz. Geçmişinizi kontrol etme şansımız yok. Hükümetle birlikte olup olmadığınızı bile hâlâ bilmiyoruz."

"Size verdiğimiz isimler sahte," dedim. "Bu yüzden size sahte soyadları vermenin ne anlamı var? Bu gizliliğin nedenlerini anlı-
yor olmalısınız. Bütün gece, sabaha kadar konuşabiliriz. Sizi Ka-
ranlık Ana'yı bulduğumuza ikna etmenin tek yolu var, o da sizi
ona götürmek. Ama karşı karşıya geldiğinizde, onu öldürmeye ha-

zırlıklı olmalısınız, yoksa öldürülen siz olursunuz. Bu kadar ba-
sit. Onu kontrol etmek için bana güvenmekle hiçbir şey kaybet-
mezsiniz. Bir kez daha söylüyorum, tabii ki bütün kuvvetleriniz
tam olarak hazırsa."

Dr. Seter dudak büktü. "Kuvvetimiz falan yok."

"Çok kötü bir yalancısınız, doktor," dedim. "FBI'nın eğitim eg-
zersizlerinden ve otomatik silahlarınızdan haberi var. Size mü-
zahale etmediler, çünkü arkadaşım gibi, Suzama materyalinden
haberdar olan ve neye hazırlandığınızı anlayabilen ajanlar vardı.
Ancak o ajanlar artık ölü. Onları Kalika öldürdü. Sonuç olarak
grubunuz hem politik hem de ruhani anlamda, dört koldan teh-
dit altında. Benim bile bir tehdit olduğumu düşünebilirsiniz. Ya da
buraya sizi tuzağa düşürmek için Karanlık Ana tarafından gön-
derildiğimi. Onun için çalışmıyorum, ama onunla yüzleşmeyi se-
derildiğimi. Onun için çalışmıyorum, ama onunla yüzleşmeyi se-
derseniz, tamamen yok edilebilirsiniz. Seymour gücünü abartmı-
yor. Fakat en azından, ilk darbeyi indiren siz olursanız bir şan-
sınız olabilir. Fakat önce adamlarınıza riskin esas doğasını anlat-
malısınız. Onlara düzinelerce polis ve askerin onu durdurama-
diklarını anlatın."

Dr. Seter başını sallıyordu. "Her şey çok hızlı geliyor. Bu ak-
şam bir şey yapamayız. Bu imkânsız."

Onu zorlamak ya da beynini kızartmak, hatta aklını karıştır-
mak bile istemiyordum. Kararın onun olmasını istiyordum, çünkü
adamlarının pek çoğunun ölebileceğini söylerken abartmadığımı
tahmin ediyordum. Böylece vicdanımı yatıştırdım. Yine de fazla
oyalanmasına izin veremezdim. Benimle anlaşmaya yakın oldu-
ğunu hissediyordum. Ona sadece onun doğrulayabileceği pek çok
şey anlatmıştım. Bunların yanı sıra ona bir dizi yalan sıralamış ol-
mamın benim için önemi yoktu.

"Vakti geldiğinde, tereddüt için zaman olmayacağını biliyordun," dedim kibarca. "Şu anda Los Angeles'ta, şehre muhteşem bir manzarayla bakan bir evde. Bu öğleden sonra evindeydik."

"Size nerede oturduğunu söyledi mi?" Soru, James'ten gelmişti.

"Hayır. Beni aradığında bir hata yaptı. Tek söyleyebileceğim bu. Seymour ve ben nerede yaşadığını bu sayede çözebildik."

James, "Telefonunun izini mi sürdünüz?" diye ısrar etti.

"Bir anlamda," dedim. "Dr. Seter, bütün bunlar gerçek. Bu konu hakkında, sizin için gerçekliğini kısmen kaybedeceği kadar uzun bir süredir konuştuğunuzun farkındayım. Ama bu akşam tek yapmanız gereken grubunuzu alıp bana gelmek. Gözlerinizin önünde beş bin yıllık bir kehanetin gerçekleştiğini göreceksiniz."

Bana baktı. "Normal bir genç bayan değilsiniz, Alisa. Yüzünüzde, sesinizde ve gözlerinizde bir şey var. James dün gece bahsetmişti; şimdi ben de görebiliyorum." Duraksadı. "Karanlık Ana'nın siz olmadığınızı nereden biliyoruz?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bazı akşamlar, benmişim gibi geliyor," dedim. "Olsam bile, bu, uyarımı dinlemeniz için size bir sebep daha verir." Uzanıp dizine dokundum. "Suzama yazıtının size kattığı içgüdülere güvenin. Size şu anda söylediklerine." Duraksadım. "Bütün hayatınız şu ana gelmek içindi."

Dr. Seter cılız bir gülümsemeyle, "Nedense, kötü olduğunuzu hayal edemiyorum," dedi ve James'e döndü. "İzin verirsiniz, oğlumla birkaç dakika yalnız konuşmam gerek."

Ayağa kalktım ve girişi işaret ederek, "Şurada bekleyeceğiz," dedim. "Bir karara varmanız için ve baş başa konuşabilmeniz için gereken zamanı size vereceğiz."

Tabii ki yanlarından ayrılır ayrılmaz hiç hareketsiz kulak kesildim ve söyledikleri hiçbir kelimeyi kaçırmadan dinledim. Kısa, fakat hararetle bir konuşma oldu.

James: "Karanlık Ana'nın adını biliyordu! Grupta, bizim dışımızda bu adı bilen kimse yok."

Dr. Seter: "İmkânsız olduğunu düşüneceğim çok şey biliyor. Ama bu ona güvenebileceğimiz anlamına gelmez."

James: "Ama savını duydun. Son birkaç aydır benim tekrarlayıp durduğum savın aynısı. Okuduğumuz bütün o olaylar, tek bir ölümcül gücün eseri idi. Tek fark, Alisa'nın parçaları bizden daha iyi birleştirmiş olması. Sana söylüyorum, baba, ben ona inıyorum. Ben elimizde ne var ne yok onun peşine takalım derim."

Dr. Seter: "Ama dün akşam sen de onun Karanlık Ana için çalışıyor olabileceğinden endişeleniyordun."

James: "Bize zarar verme peşinde olan biri gibi davranmıyor. Şu ana kadar bize, vermek zorunda olmadığı bir ton bilgi verdi. Karanlık Ana'nın aleyhine kullanılabilecek bilgiler."

Dr. Seter: "Tabii eğer doğruysa."

James: "Doğru! Bak, bizden şu ana kadar tek istediği ona güvenmemiz oldu. Söz konusu insanla bir araya geldiğimiz anda, Karanlık Ana olup olmadığını anlarız. Ama Alisa haklı, büyük bir saldırıya hazırlıklı olmalıyız. Adamlarımızı korumanın tek yolu bu."

Dr. Seter: "İyi de ya bize yalan söylüyorsa? Ya hükümet için çalışıyor ve grubumuzu yasa dışı bir faaliyet anında tuzağa düşürmek istiyorsa? Bir düşün, Jim, bir tür haneye tecavüz yapacağız. Bu hükümetin bir tuzağıysa, biz de halkın gözündeki kötü ve kafası karışmış bir mezhebe dönüşeceğiz."

James: "Saldırı sırasında Alisa da yanımızda olacak. Yalan söylüyorsa, bedelini öder."

Dr. Seter. "Boş laf. Sen onun canını yakmazsın."

James: "Canını yakmama gerek kalacağını sanmıyorum. Ben de düşmanımız o kadar kötü çıkacak ki, bütün nefretimiz tamamen ona dönük olacak." Durdu. "Bunu yapalım. Eğer yapmazsak, hayatımızın sonuna kadar pişmanlık duyarız, baba. İçimden bir ses böyle söylüyor."

Dr. Seter'in cevap vermesi uzun sürdü. Fakat sonunda onayını verdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Saldırı henüz başlamamıştı ama bir şeyin fazlasıyla tuhaf olduğunu fark etmiştim. Başlangıçta Dr. Seter ve James'e gitmemin nedeni, fiziksel ve duygusal anlamda Kalika'yı öldürecek donanımına sahip olmadığımı düşünmemdi. Benim için fazla güçlüydü ve canını yakmayı hayal dahi edemezdim. Tek işlediğim, içeri silahlı yirmi kişi göndermek, gözlerimi yummak ve her şeyin bittiğini duymaktı. Kızınız öldü ve dünya demokrasi için yeniden güvende. Fakat Suzama Topluluğu, silahlı yirmi kişiden fazlasıymış gibi görünüyordu. Tahmin ettiğimden daha iyi hazırlanmış olmaları beni rahatlatmalıydı, ama rahatlatmamıştı ve bu durum kafamı karıştırıyordu.

Kalika bulunduğu sitenin karşısındaki ticari binanın 3670 numaralı dairesinde ayakta duruyordum. Kızımın aramızda Olympic Bulvarı uzanıyordu ama gecenin bu vaktinde –sabahın üçünde– sadece tek tük arabalar geçiyordu. Yanımda Dr. Seter, Seymour, James ve lazer destekli tüfekleriyle iki keskin nişancı vardı. Camda yuvarlak bir panel açmışlar ve silahlarını Kalika'nın, ondan on sekiz kat yukarıda olduğumuz için zar zor seçilen pencerelerine odaklamışlardı. Kalika'nın pencerelerinin hepsi dikeylemesine storlarla örtülüydü. İki balkonunu ve aşağıdaki büyük havuzu daha net görebiliyorduk. Tabii sitenin çatısını da rahatça seçebili-

yorduk. Şüphelerim büyümeye devam ederken, gözlerim bu noktaya takılıp kalmıştı.

Dr. Seter ve oğlu ruhani fanatiklerden oluşan bir grubu bir araya toplayıp onları otomatik silah kullanmak konusunda eğitmişlerdi. Aksine, üst düzeyde eğitilmiş bir komando biriminin dengini kurmayı başarmışlardı. Kalika'nın -ki bu arada kesinlikle evdeydi- çevresini sararkenki hareket ediş biçimleri beni iyiden iyiye afallatmıştı. Saldırıları, beni ve Joel'u yakalamayı akıllarına koyan LAPD ve FBI'dan çok daha iyi koordine edilmişti.

İki birim vardı: Alfa Üst ve Alfa Alt. Birinci grup, halatlar ve makaralar yardımıyla, bir şekilde binanın tepesine ulaşmayı başarmıştı. Alfa Alt ise çoktan Kalika'nın katına yerleşmişti. Sürekli gelen telsiz haberlerine inanacak olursak, güvenlik görevlileri kenterinde değillerdi. Hepimiz birbirimize kısa dalgayla bağlıydık. Alfa Üst ve Alfa Alt'ın her ikisi de simsiyah giyimli, kadınlı erkekli onar kişiden oluşuyordu. Gece dürbünleri, gaz bombaları, hatta bomba atarları bile vardı. Bunca malzemeyi nereden aldıkları konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Alfa Üst ekibinin son üyesi de çatıdaki yerini alırken dikkatle izledim.

James'e çatıdaki insanları işaret ederek, "Kalika'nın balkonuna nasıl inmeyi planlıyorlar?" diye sordum. James de simsiyah giymişti ve elinde bir telsiz vardı. Yüzü heyecanla parlıyordu. Belli ki askercilik oynamaya bayılıyordu. Durum şimdi bana tamamen tuhaf gelse de, bunu başlatan bendim. Sanırım.

"Çatıya çıktıkları yöntemle," dedi. "Saldırıya geçmeden önce her balkonda üçer kişi olacak şekilde, içlerinden altı kişiyi çatıya indireceğiz. Herkes pozisyon alana kadar saldırıyı başlatmayacağız. Neden?"

"Balkondan seslerini duyar," dedim.

James boynuna asılı dürbünden karşıya bakıyordu. "Uykuda olduğundan eminiz."

Seymour, "Ben olsam buna güvenmezdim," diye mırıldandı.

Dr. Seter belki de onuncu kez, "Ona iş birliği şansı tanınmalıyız," dedi. Her ne kadar patronun Dr. Seter olması beklense de, saldırı birimlerinin emirleri James'ten aldıklarından hiç şüphem yoktu.

"Hak ettiği her şansa sahip olacak," dedi James. Telsizin düğmesine bastı. "Alfa Alt, burası Kontrol. Hâlâ on sekizinci kat asansörünün yakınında mısınız? Tamam."

"Kontrol, burası Alfa Alt. Asansörlerin yanındayız. Tamam."

"Alfa Alt, burası Kontrol. Alfa Üst birazdan balkonlara iniş yapacak. İkinci bir emre kadar daire 1821'e geçmeyin. Tamam."

"Kontrol, burası Alfa Alt. Anlaşıldı. Tamam."

James dürbünüyle tepedeki grubu inceledi. Sonra yeniden telsizin düğmesine bastı. "Alfa Üst, burası Kontrol. Kalika'nın oturma odasında ya da mutfakta olabileceğine dair bir işaret var mı? Tamam."

"Kontrol, burası Alfa Üst. Oturma odası veya mutfakta herhangi bir hareket tespit etmedik. Tamam."

"Alfa Üst, halatlarınız yerlerinde mi? Tamam."

"Kontrol. Aşağı sarkmaya hazırız. Tamam."

"Alfa Üst. Burası Kontrol. İnise geçebiliriz. Fakat benden haber alana kadar balkonlarda kalın. Tamam."

"Kontrol. Anlaşıldı. Alfa Üst dışarıda."

"Ne yaptığınızı biliyor gibisiniz," dedim.

James gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

Ona bitkin bir gülümsemeyle baktım. "Her zaman güçsüz olana zaafım vardır." Zaaftan da fazlası. Kalika'nın etrafındaki

çemberi daraltışlarını izlerken midemde bir rahatsızlık hissettim. Kendime, Kalika'nın ne yapacağını belli olmayacağını ve diğer elini koluma yerleştirdi.

"Bugün için uzun süredir eğitiliyoruz," dedi. "Ama size söz veriyorum, ilk kurşun bizden gelmeyecek. Teslim olma şansın olacak." Başımı salladım. "Asla teslim olmaz."

Üç kişilik takımlar hâlinde çatıdaki iki noktadan inişe geçen Alfa Üst, balkonlara doğru kayıyordu. İnmeleri birkaç saniye sürdü. Kemerlerine kancalanmış halatları sökmelerini dikkatle izledim. Her birinin silahı, kulağında telsizi ve gece gözlükleri vardı. Alfa Üst'ün başındaki adam yeniden telsiz hattına girdi ve fısıltıyla, "Kontrol, pozisyon alındı. Tamam," dedi.

"Konuşmamalı," dedim. "Onu duyacak. Aslında saldırıya geçmesine hazırlıklı olsalar iyi olur. Silahlarını çekmelerini söyle. Üstlerine gelmesi an meselesi."

James beni duymazdan geldi. Telsize konuştu:

"Alfa Üst, burası Kontrol. Emrimle hareket edeceksiniz. Hazır bekleyin. Tamam."

Binanın köşesiyle birbirlerinden ayrılan üçerli grupların her ikisi de birbirini göremiyordu. Bu, plandaki en zayıf noktaydı. Bir diğerinin ne yaptığını anında bilmeleri gerekirdi. Telsizleri yeterince hızlı değildi. James talimat yağdırmaya devam ediyordu:

"Alfa Alt, burası Kontrol. Daire 1821'e doğru harekete geçin. Alfa Üst balkonlarda pozisyon aldı. Tamam."

"Kontrol, burası Alfa Alt. Anlaşıldı. Tamam."

Alfa Alt takımındaki on kişi koridorda neredeyse üst üste bine rek ilerliyor olmalıydı. Bunu James'e de söyledim ve yarısını asansörlerin yakınında bekletmesini önerdim. Ama önerimi es geçti.

"Ne yaptıklarını biliyorlar," dedi. "Kazayla birbirlerini vurmazlar."

"Ne kadar hızlı hareket edebileceğini anlamıyorsun," dedim. "Ne kadar geniş alanları olursa, temiz bir atıştan kaçma şansları da o kadar yüksek olur."

"Önce Alfa Alt'ın kapıyı çalmasını istiyorum," dedi Dr. Seter. "Çevresinin sarıldığı ve kaçışın imkânsız olduğu söylenmeli."

"O imkânsız diye bir şey bilmez," diye mırıldandı Seymour. "Bence kapıyı çalmak hata olur."

James bana döndü. "Sen de katılıyor musun?"

Kalika'nın yatakta yatarken mermi yağmuruna tutulduğunu düşündüm.

"Katılıyorum." Dr. Seter'a döndüm. "Onunla konuşmanın bir anlamı yok. Gerçekten."

Dr. Seter titriyordu. "Ama bu soğukkanlı bir cinayet olabilir."

"Ben Alisa'yı dinleyelim derim," dedi James. Ve hiç kimsenin itirazına fırsat bırakmadan telsizinin düğmesine bastı. "Alfa Üst ve Alfa Alt, burası Kontrol. Beşte harekete geçiyoruz. Bir, iki, üç..."

Beşe ulaşamadı.

Yüksek perdeden bir çığlık koptu.

Çığlık seslerini hem telsizden hem de dışarıdan duyabiliyorduk.

Karşıma baktığımızda bize daha uzak olan balkonun, Suzama insanlarından, temizlenmiş olduğunu gördük. Kalika, tek başına, saçları beyaz elbisesinin sırtından aşağı dökülür hâlde, orada duruyordu. Daha aşağıda, üç kişi büyük yüzme havuzuna doğru süzülüyordu. Belki de süzülme fazla kibar bir tanımlamaydı. Ölümüne düşüyorlar ve bunu biliyorlardı. Bir iki metrelik havuz suyu düşüşlerinin etkisini azaltamayacaktı. Dehşet dolu

çığlıkları havayı yırtarken, Kalika'nın öylece durup öleceğini düşünemediğim için ben de kendi kendime haykırıyordum.

Üçü suya peş peşe çarpıp dibe çöktüler. Uzuvarları ve kafatasları zemine çarptıkları anda paramparça oldu. Havuz çok iyi aydınlatılmıştı. Mavi suya kıpkırmızı bir dalganın yayılması sadece birkaç saniye sürdü. Çığlıklar kesilmişti. James'e döndüm.

"Saldırıyı iptal et!" diye bağırdım. "Adamlarını oradan çıkar. Şimdi geri çekilirlerse, gitmelerine izin verebilir."

Havuz kanla dolarken, James dehşet dolu gözlerle aşağı bakıyordu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı.

Onu tuttum. "Yanılmışım. Bu şekilde durdurulamaz. Onlara geri çekilmelerini söyle!"

Bana baktı ve kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi. "Daha savaşa yeni başladık." Ayaklarımızın dibine diz çökmüş durumdaki iki keskin nişancının omuzlarına dokundum. "Ateş açın."

Mermileri balkonda sekmeye başladı. Kalika içeri girdi.

James telsize, "Alfa Üst!" diye bağırdı. "Geliyor!"

Hayır, çoktan gelmişti. James'in konuşması bitmeden, Kalika ikinci balkondakilere saldırdı. Sadece benim gözlerim tam olarak ne yaptığını takip edebilecek kadar hızlıydı. Balkon kapısına en yakın duran kişi, uzun kıvrıl saçları olan bir kadındı. Kalika onu yakaladı ve başını 360 derece çevirdi. Düşerken kadının silahını yakaladı ve diğer ikisini suratlarından vurdu. İçlerinden biri, kafatasının tepesi havaya uçan adam, balkondan aşağı uçtu ve on yedi kat aşağıdaki kaldırıma düştü. Üçüncüsü, kısa boylu, esmer olanı, oturdu ve can verdi. Keskin nişancılarımız hedeflerini daha yakındaki balkona çeviremeden, Kalika yeniden içeri çekilmişti.

Ve şimdi yanında otomatik bir silah vardı. James telsizini açmak için uğraşıyordu.

"Alfa Alt!" diye bağırdı. "Saldırmalısınız!"

Adam, "Alfa Üst'e ne oldu?" diye sordu.

"Balkondakiler aşağı edildi," derken James bütün "Alfa şu" ve "tamam bu" olayını unutmuş gibiydi. Bu tür formalitelere vakit yoktu. "O hâlâ içeride! Onu haklayın!"

"Silahlı olduğunu söyle," dedim.

James, "Silahı var," diye bağırdı. "Alfa Üst, derhâl balkonlara inmelsiniz. Alfa Alt içeri giriyor."

Çatıda beklemekte olan dörtlü kenarlardan aşağı bakıyordu. Havuzun ve balkonlardan birinin cesetlerle dolu olduğunu görmüşlerdi. Hatta kaldırımında da cansız bir beden yatıyordu. Hiçbir yere gitmek istemiyorlardı. Geldikleri yoldan geri dönebilmelerini isterdim. Çatıda olmalarının bile müthiş bir tehlike altında oldukları anlamına geldiğini biliyordum.

Dr. Seter kül rengi bir suratla oğluna, "Durmaliyız!" diye bağırdı. "Alisa haklı. Daha fazla insan gönderme."

Telsiz çığlık çığlığaydı.

Şimdi ölme sırası Alfa Alt'a gelmişti.

Kapısını tekmelemiş, alanına tecavüz etmişlerdi. Silah sesleri, parçalanan etler, fışkıran kanlar ve kırılan kemik sesleri her yerdeydi. Ve hepsinin üstünden Kalika'nın gülüşünü duyabiliyordum. Durdurulamazdı ve bunu çok iyi biliyordu. Bunun en başından beri bir tuzak olduğunu ancak o zaman idrak edebildim. Seymour haklıydı. Kalika nerede yaşadığını çözebilmeme yetecek sesleri duymama izin vermişti. Yardım bulmaya çalışacağımı biliyordu ve Suzama grubunu bariz biçimde sevmediğinden, ölmek için ayağına kadar gelmeleri işine gelmişti. Bir kadının yal-

vardığını ve hemen arkasından duvara çarpıldığını duydum. James elinde telsizle tir tir titriyordu.

"Alfa Üst!" diye bağırdı. "Ortaklarınıza yardım edin!"

Çatıdaki dörtlü birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. Çatıdan inmeleri daha doğru olacaktı, fakat çığlıklar sürerken yerlerinden kıpırdamamalarına bakılırsa, yukarıda güvende olduklarını düşünüyor olmalıydılar. Ancak çığlık ve silah sesleri sona erince, telsizi James'in elinden kaptım.

"Alfa Üst," dedim sakın bir sesle. "Orada olduğunuzu biliyor. Geldiğiniz yoldan inmeye çalışın. Size gelmesini beklemeyin. Lütfen, beni dinleyin. On dokuzuncu kata sarkın ve asansöre binin. Daha vakit var."

Ancak kalan vakti boşa harcadılar. Çok kıymetli bir dakikayı aralarında tartışarak geçirdiler. Ve o sürenin sonunda, Kalika kan içinde kalmış beyaz elbisesiyle çatının kenarından bakıyordu. Onu gördüklerinde Alfa Üst'ten geriye kalanlar, silahlarını kaldıramayacak kadar korkmuşlardı. Kalika çatıya tırmanırken, ağır ağır, çatının ona en uzak köşesine çekildiler. Ayaklarımızın dibindeki keskin nişancılar bile hayret içinde bakakalmışlardı. James birinin başına vurdu.

"Vurun onu!" diye bağırdı. "Açık hedef!"

Ancak kızım hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı. Bir mermi ayağının dibine çarparken öne uzandı ve adamlardan birini kapıp kendine kalkan edindi. Diğer üçü, korkudan taş kesilmiş hâlde kalmıştı. Fakat Kalika şimdi bizden tarafa bakıyordu. Keskin nişancılar ateşi kestiler. James öfke krizine girdi.

"Durmayın!" diye haykırdı. "Onu öldürün!"

İçlerinden biri, "Ama Charles elinde," dedi.

Dr. Seter, "Ah, Tanrım, bu gerçek olamaz," diye inledi.

James adamı kenara itti. "Silahı bana ver!"

Onu durdurdum. "Bana bırak," dedim sakın bir sesle.

Bana dik dik baktı. "Otomatik silahlar konusunda ne biliyorsun?"

Seymour, "Çok şey," dedi.

James bana bir süre daha baktıktan sonra, nihayet silahını verdi.

Acı dolu bir sesle, "Iskalama, yeter," dedi.

Sabitlenmiş tüfeğin arkasında diz çöktüm ve teleskopik dürbününden baktım. Kalika göreceli olarak hareketsiz duruyor, ama adamı tam önünde tutmaya devam ediyordu. Adamın sağ omzunun üstünden sadece yüzü görünüyordu. Lazer kılavuz, benim gibi doğru silahla madeni para büyüklüğündeki bir nesneyi vura bilecek biri için bile oldukça faydalıydı. Bir an için kırmızı noktayı Kalika'nın alnının tam ortasına denk getirebildim. Parmağım tetiğin üstünde terliyordu. Tek yapmam gereken tetiği çekip beynine bir mermi yerleştirmekti. O zaman en azından dünyanın gözünde gece, her şeye rağmen başarıyla sonuçlanmış olarak görülebilirdi.

Ama sonra gözlerini gördüm ve tereddüde kapıldım. Doğrudan bana bakar gibiydi. Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki izini kimin sürdüğünü biliyordu. Bu gerçek onu eğlendiriyor gibiydi, çünkü dudaklarında cılız bir gülümseme vardı. Ağzı sessiz bir kelime için kıpırdandı. Oysa ben onu içimde duyabiliyordum.

"Anne."

Bir an için konsantrasyonumu kaybettim. O sırada Kalika hızla ve ölümcül bir amaçla hareket etti ve lazer dürbünümün görüşünden çıktı. Silahtan doğruldum ve onu insan kalkanını çatıdan aşağı fırlatırken seyrettim. Kurbanını doğrudan havuza fırlatmıştı. Belki de, çığlık atan insanlardan artakalan kan kırmızı fış-

kiyeyi görmek onu eğlendiriyordu. Ve bir an sonra havuzun filtresine temizlenecek daha fazla kan birikmişti.

Hızla hareket ederek geriye kalan üç kişiden ikisini birbiri ardına yakaladı. Sonra ikisini kafataslarını birbirlerine çarparak öldürdü. Beyinleri yakalarının üstünden sarkan ve tanınmaz hâle gelen cansız bedenlerini çatıya bıraktı. Sonra dikkatini Suzama Topluluğu'nun son ferdine çevirdi. Onu tanıdım. Dün gece tanıştığım, Kuzey Dakota'lı muhasebeci Lisa'ydı. Lisa'nın korkusu o kadar büyüktü ki, kızımından geri geri kaçarken çatının kenarına kadar gelmişti. Kalika onun düşmesine izin vermedi ve son anda kolundan yakaladı. James bana bağıırıyordu.

"Neden vurmuyorsun?" dedi

Silahı bıraktım. "Hayır. Lisa'yı öldüremem."

James, "Lisa öldü sayılır!" diye haykırdı. "Ateş et!"

Ancak Kalika, ipe dolanmış, iki büklüm hâlde kıvranan bir böcek gibi ağına doğru emekleyen örümcek gibi, yemiyle birlikte gözden kaybolmuştu. Çatıda neredeyse başsız iki ceset dışında hiç kimse kalmamıştı.

Ayağa kalktım ve hepsine bakarak, "Burada kalın," dedim. "Gidip onunla konuşacağım."

Dr. Seter koluma yapıştı. "Oraya gidemezsin, evlat. Kan gölünden farksız."

Nazik bir hareketle elini çektim. "Bundan ben sorumluyum." Seymour'a döndüm. "Gitmek zorundayım."

Kararım Seymour'u yıkmıştı. "Hiçbir anlamı yok."

"Bu, yılın durumu en hafife alan cümlesi olsa gerek..."

ONUNCU BÖLÜM

Kapıdan çıktığım anda hiper moda geçtim. Asansörü beklemek yerine merdivenleri kullanamama rağmen, daireye varmam bir dakikadan kısa sürdü. Uzaktan, bir düzine kadar siren sesi geliyordu. Polis tepki vermekte çok gecikmemişti. Saldırının başlamasından bu yana yedi dakikadan az zaman geçmişti. Kalika kesinlikle uyumuyordu.

Binanın önüne pijama ve sabahlıkları içinde inleyip yakınan bir kalabalık yığılmıştı. Birisi en azından havuzun ışıklarını söndürse fena olmayacaktı. Suyun üstünde süzülen cesetler özellikle dehşet verici bir görüntü çiziyorlardı. Birkaçının elinde -hepsi kırklı yaşlarda erkeklerdi- tabancaları vardı. Ben binaya girerken, aralarında tartışıyorlardı.

On sekizinci kata merdivenlerden çıktım. On altıncı ve on yedinci katlar arasında hunharca katledilmiş -başları bedenlerinden ayrılmış- iki ceset buldum.

"Bu kuşun başını koparırsam da üzülür müsün?"

"Bu saçma soruları neden soruyorsun?"

"Cevaplarımı duymak için."

Bu zavallı insanların görüntüsü canımı fazlasıyla sıkıyordu ama kendime şu soruyu sormak için sadece bir an duraksadım: Ben

ne yapıyordum? Sebep olduğum diğer ölümlerden dolayı darmaduman olan vicdanımı bandajlamak için Lisa'yı kurtarmaya mı çalışıyordum? Çabalarımın değmeyeceği için değil, ama James, Lisa'nın ölü sayıldığını söylerken haklıydı, bunu biliyordum. Ve ben de onunla birlikte ölecek olursam, geriye Kalika'yı durduracak kim kalacaktı?

Fakat bu sorular da, pek çok soru gibi, teorikti.

Yukarıdan ağlama sesleri geliyordu. Lisa bir çakalın pençeleri arasındaydı.

Otomatik bir tüfek kapıp basamaklarını tırmanmaya devam ettim.

Kalika yatak odasının ortasında durmuş beni bekliyordu. Ona ulaşmak için katledilmiş cesetlerden oluşan bir yığınun arasından geçmek zorunda kaldım. Oda, Seymour'la keşfe çıktığımız günkü kadar temiz ve düzenli değildi. Duvarlarda, tavanda ya da yerde, kırmızıya boyanmamış en ufak bir alan bile kalmamıştı. Görünüşe bakılırsa, kızım onları kendisinin bildiği şekilde karşılamadan önce, evin içine istedikleri kadar girmelerine izin vermişti.

Bununla birlikte Lisa henüz hayattaydı. Kalika'nın kolları arasında.

Silahımı ikisine doğrulttum.

"Başkasının arkasına saklanan korkaktır," dedim kızıma.

Kalika gülümsedi. Yüzü, kolları, hatta saçları bile kan içindeydi ve daha önce onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Lisa'yı daha da sıkı tutarak, genç kadını yerden otuz santim kadar kaldırdı. Lisa en azından tek ayağı çukurda biri olarak yarı şoktaydı. Yine de kızıma karşı mücadele etmeye devam ediyor, bunu yaparken de ağlamaklı sesler çıkarıyordu. İçindeki savaşma duygusu iç-

gödüselidi. Kalika'nın genç kadının zihnini çoktan darmadağın etmiş olabileceğini düşündüm.

"Bunu daha önce de yaptık," dedi. "Ama o akşam bir silah taşııyordun."

"Silahımı indirecek değilim," dedim.

Kalika kıkırdadı. "O zaman onu hemen şimdi mi öldürmeliyim?"

"Hayır." Öne doğru bir adım attım. "Bırak onu gitsin. Acıma duygunu göster."

"Silahını bırak. Cesaretini göster."

"İkimizi de öldüreceksin."

Kalika, "Belki de," diye onayladı.

"Bana tuzak kurdun. Onları buraya getirmemi istedin. Neden?"

"Bana sorarsan bu sorunun cevabı gayet açık."

"Polis birkaç dakika içinde burada olacak," dedim.

"Polis beni hiç endişelendirmiyor." Keskin tırnağını Lisa'nın boğazına kaldırdı. "Bana ateş etmene izin veremem, Anne. Daha tamamlamam gereken bir görevim var."

"Neymiş o görev?"

"Doğru olanı korumak ve kötü olanı yok etmek."

Tıslar gibi, "Bu akşam görevinin iyi bir örneği oldu," dedim.

"Teşekkürler." Kalika tırnağını Lisa'nın boynuna batırdı. Bir kan damlası belirdi ve genç kadının boğazından aşağı süzüldü. Lisa, şokta olmasına rağmen, aniden iç çekti ve kurtulmak için daha fazla mücadele etmeye başladı. Fakat Kalika'nın tutuşu çelikten bile güçlüydü. Rahat bir tavırla, "Bu kısmı hatırlıyorsundur, değil mi, Anne?" dedi.

Paniğe kapılıyordum. Bu kızın ölmesine göz yumamazdım. Benim için neredeyse bir yabancıydı, doğru, ama Dr. Seter'in elinde sadece o kalmıştı. Onu kurtarabilirsem, doktoru da kurtarabilirdim diye düşünüyordum. Kalbinin bu geceden sonra iflas edeceğini biliyordum. Kehanetlerim doğrulanacaktı. Ya, tabii. Şeytani Kehanetler. Ona nasıl böyle vaatler verebilmişim? Kalika'nın haklı olduğu bir nokta vardı. İhtiyaçlarımı elde etmek için yalan söylüyordum. Bu eski bir alışkanlığımıydı.

"Bana bu sabah, gerekmediği sürece kimseyi öldürmeyeceğine söz vermiştin," dedim.

Kalika tırnağını daha da derine batırdı. Lisa'nın boynundaki kırmızı çizgi kalınlaşmıştı. Birazdan kan fışkırmaya başlayacaktı. Lisa'nın gözleri olgun çilekler gibi yuvarlaklaşmıştı. Nefesi huzlanmıştı. Duyduğum şey göğsünün içinde kanat çırpın kalbinin atışı mıydı yoksa? Ölüyordu ama yüz ifadesi onu kurtarmam için hâlâ yalvarıyordu.

"Gerekli olmaya başlıyor," dedi Kalika. "Silahı indir."

"İndiremem."

"O zaman gırtlığını deşeceğim. Tıpkı Eric gibi ölecek. Bunun seni ne kadar üzdüğünü biliyorsun."

Şimdi ben de titriyordum. "Ama bu genç kadın masum."

"Beni öldürmeye geldi. Ona uygun göreceğim kelime masum olmazdı."

"Onu buraya ben getirdim. Suçlanacak biri varsa o da benim. Lütfen, Kalika. Tanrı aşkına, bırak onu, gitsin."

Kalika duraksadı. "Tanrı aşkına mı? Gözlerimin içine baktıktan sonra bunu nasıl söyleyebilirsin? Her şeyi Tanrı aşkına yaptığımı bilmiyor musun?"

Bu son sözlerin ardından sivri tırnağını Lisa'nın boynundan geçirdi ve iki ana atardamarını kesti. Kan, basınç altındaki bir hortumdan fışkırır gibi akıyordu. Yine de elime silahımı kullanma fırsatı geçmişti. Ne de olsa Lisa'nın arada duran vücudu artık canlı kalkan olmaktan çıkmıştı. Kızım Eddie Fender'dan bile hızlıydı. Kalika onu üstüme doğru attığında, Lisa boğazından parçalar kusuyordu. Darbenin etkisi beni yere devirecek ve silahımı havaya fırlatacak kadar güçlüydü. Kafatasımın arkası duvara çarparken, Lisa üzerimden yavaşça kaydı ve bir an için her şey buharlaştı. Benim başımın arkasında da kan vardı. Aldığım yaralanıktı. Benim başımın arkasına uzatırken göğsünün boyutunu anlamak için elimi başımın arkasına uzatırken göğsünün ucuna bir karaltı takıldı. Kızım silahımı almıştı. Nazik bir sesle konuşuyordu:

"Canın acıyor mu?" diye sordu.

Oda dönmeye devam ediyordu. Lisa'nın cansız bedeninin ağır ve ağır bacaklarının alt kısmında hissediyordum.

"Cehenneme git," diye homurdandım.

"Ben cennet ve cehennemin ötesindeyim." Uzanıp kolumu sımsıkı kavradı. "Diğer binada arkadaşların var. Hangi dairede olduklarını söyle ve bana zaman kazandır."

Bakışlarımı yeniden odaklayabilmeye başlamıştım. Ona baktım.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim.

Gülümsedi. "Sorayım diye düşündüm. Yüzme biliyor musun?"

"Evet."

"Peki ya uçmayı biliyor musun?"

Kulağa hileli bir soru gibi geliyordu.

Kalika silahı bir tarafa fırlattı, beni göğüs kafesimden kavradı ve tek eliyle dışarı, Alfa Üst'ün üç üyesini hakladığı balkona sürükledi. Aşağıda cesetler kan içindeki havuzda süzölmeye de-

vam ediyorlardı. Polis nihayet gelmişti. Sayısız siyah beyaz birim arama ışıkları bize doğrultulmuş hâlde park alanına toplanmıştı. El salladım ama beni vurmalarından çekiniyordum. Kalika koyu renk gözlerini şehrin karanlığında dolaştırırken iç geçirdi.

"Manzaranın nefes kesici olduğunu söylemiştim," dedi.

"Tek kızımın böyle güzel bir yeri karşılayabilecek kadar başı-
rılı olmasından çok memnunum," dedim tatlı bir sesle.

Kalika eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşak ve nazikti. Kulağıma doğru konuşurken sesinde em-dişe vardı.

"Böyle bir düşüşten sağ çıkabilir misin? Bana doğruyu söyle."

"Doğrusu bunu bilmiyorum."

Hafifçe geri çekildi ve saçlarımı okşadı. "Krişna seni seviyor." Nefes almakta güçlük çekiyordum. Tutuşu acımasızdı.

"Birinin seviyor olması iyi," dedim nefessiz bir hâlde.

"Sana seni sevdiğimi hiç söylemiş miydim?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Ah," Ölümcül bir sessizlik. "Unutmuş olmalıyım."

"Kalika..."

Cümleyi tamamlama fırsatı bulamadım.

Kendi öz kızım beni balkonun yan tarafından aşağı fırlattı.

Doğru, ay yükselmişti ve çok parlaktı. Fakat yumuşacık ışıklarının başımın üzerinden dökülmesine ve bedenimi nükleer bombanın beni ölümle tehdit ettiği zamanki gibi havada süzülmesini sağlayacak şekilde doldurmasına yetecek zaman yoktu. O anda bir ölümlü de olabilirdim. Bir ölümlü kadar hızlı düştüğüm kesindi. Kalika beni havuza doğru fırlattı. Kanlı pislik hızla bana

doğru gelirken, sadece havuzun derin kısmına denk gelmek için dua edebiliyordum.

Çarptığım anda, kollarım ve bacaklarım olabildiğince açılmıştı. Bunun düşüşümün etkisini azaltmak için bana daha fazla şans vereceğini düşündüm. Fakat daha suya çarpmadan, havuzun dibine çarptığım anda başka bir şeyin kırılacağını biliyordum.

Şok parçalayıcıydı. Kırmızı bir parlamanın ardından öyle yakıcı bir acı geldi ki, bilincimi kaybettim. Ancak bilinçsizlik hâli acımasızdı, çok sürmedi. Uyandığımda yüzüm havuzun tabanına sıkışmıştı. Aslına bakarsanız alçıyı ve vücudumdaki kemiklerin en az yarısını kırmıştım. Burnum sanki yok olmuş, yüzüm iğrenç bir doku hamuruna dönmüştü sanki. Dağılan ağzımın içinde kırık dişlerimden oluşan bir yumru hissettim. Kaburga kemiklerim ciğerlerime batıyormuş, gömleğim havuza biraz daha kan döküyormuş gibiydi.

Dürüst olmam gerekirse, bunu atlatabileceğimi sanmıyordum.

Özellikle de suyun iki buçuk metre altındayken.

Üstümde ölü bedenler süzülüyor, ifadesiz yüzleri beni onlara katılmaya davet ediyordu. Su, kâbusumsu yaratıklarla dolu gibiydi. Siyah çizmelerimden biri yanımdan geçti. Kırmızıya boyanmış çorabım hâlâ içindeydi. Omuriliğim bir acı iblisinin eline geçmişti sanki. Yanında keskin aletler getirmiş olmalıydı. Suyun içinde kusmaya başladım ve ağzımdan kanla birlikte boca olan dişler, başımın üstünde iğrenç bir bulut oluşturdu. Bilincimi yeniden kaybetmeye başlamıştım ve biliyordum ki kendimden geçecek olursam, bir daha asla uyanamazdım. Fakat gözlerim açık kalmayı reddediyordu. Onlar da harap olmuştu. Gözlerimi yumudum ve karanlığın daha derin bir seviyesine indim.

Krişna. Bana bir şans daha tanı. Tek istediğim bu.

Onu durdurabilmek. Çocuğu kurtarmak.

Kalbim çarpmaya devam ediyordu. Acımsa zonklamaya.

Zaman geçiyor, fakat acı onu farklı bir hızla sayıyordu. Beziyet çekmiş herkesin zor anlar olarak nitelendireceği zamanlar. Bıdandı. Ve zor anlar beraberinde zorlu gerçekleri getirirdi. Beynim kulaklarımdan akıyor olabilirdi ama nihayet, Kalika'nın silahları ve mermilerle alt edilemeyeceğini öğrenmiştim. Bunu anlamam için yirmi, hatta belki de daha fazla insanın ölmesi gerekmişti.

Ama nasıl bu kadar acımasız olabildiğini asla anlayamayacaktım.

"Fakat maya'nın yarattığı tül perdesinin ardını görebilen herkes tarihsal iradenin derinliğini ölçemez. Tül lekeli ve mutlak olan kusursuzdur. Biri diğerini ortaya çıkaramaz. Aynı şekilde, ben de senin kızımın annesi de benim derinliğimi kavrayamazsın."

Kaç kişinin hayatına mal olursa olsun, anlamayacaktım.

Çok uzakta hummalı bir hareketlilik hissediyordum. Bu hareketliliğin içimin derinliklerinden, kaslarımdan, damarlarımdan ötesinden ve eklemlerimin çevresinden geldiğini neden sonra fark ettim. Doğaüstü bedenim, kendi yeniden bir araya toplamaya çalışıyordu. Gömleğimin altındaki göğüs kafesimin yeniden tek parça hâline geldiğini hissediyordum. Bacak ve bileklerimde de değişimler oluyordu. Kemikler kendilerini hummalı bir hızla tamir ediyordu. Çenem istenç dışı kasılırken, ezik diş etlerimi yeni dişlerin zorladığını hissediyordum. Nihayet gözlerimi açabildim ve kendimi yavaşça yüzeye doğru ittim. Kalbimin atışı, bir çığlığa dönüşmüştü. Kısa süre içinde nefes alamazsam –özellikle de içimde süregelen tamir işleri yüzünden– göğsüm patlayabilirdi.

Gece havasının verdiği tat çok güzeldi. Hiç daha güzel olmamıştı.

Yüzeye çıkınca, kıyıya ulaşacak gücü toplamadan önce bir süre sırtüstü süzülme zorunda kaldım. Bir kalabalık toplanmıştı ve aralarında polisler de vardı. Kendimi havuzun kenarına çekerek, çığlık sesleri duydum. Fakat cesur bir polis memuru, temiz bir battaniyeyle bana doğru koştu. Gür bıyıklı, tombul bir adamdı. Battaniyeyi özenle omuzlarıma sardı.

"İyi olacaksınız," dedi. "Bir süre havuzun kıyısında yatın. Kırpmamaya çalışmayın. Kırk kemikleriniz olabilir."

Battaniyeyle yüzümdeki kanı silmeye başladım. Çok fazla vaktimin olmadığını biliyordum.

"Diğer binada arkadaşların var."

"Hayır, ben iyiyim," dedim. "Benim için endişelenmeyin."

Ayağa kalkmaya yeltendim ama beni durdurdu.

"Fakat sizi şu balkondan aşağı fırlattılar," diye itiraz etti. "Hâlâ hayatta olmanız bile mucize."

Yüzümü ve saçlarımı silme işini tamamlayıp kan içinde kalan battaniyeyi polis memuruna geri uzattım. "Çok nazik bir adamsınız," dedim. "Ama buradan hemen gitmem gerekiyor."

Beni durdurmayacağı kadar hızlı hareket ediyordum. Oysa henüz tamamen iyileşmiş olmaktan çok uzaktım. Olympic Bulvarı'nı son hızla geçerken, bedenimdeki dokuların iyileşmek için mücadele verdiğini hissedebiliyordum. Kalika'yla bir iki dakika içinde karşı karşıya gelirsem, ciddi anlamda dezavantaja sahip olurum. Gerçi pek bir şey fark etmezdi. Bana acele ettiren şey korkuydu. Ya da belki de aptallara özgü umut. İçlerinden birkaçının hâlâ hayatta olabileceği umudu.

Ofis binasında, asansör beni otuz altıncı kata çıkardı. Merdivenler benim durumumdaki biri için fazla zorluydu. Sendeleyerek asansörden çıkınca, gördüğüm ilk şey kan oldu. Bir an içim-

deki bütün umut öldü. 3670 no'lu süitin kapısı un ufak olmaya başladı. Fakat içeriden sesler, cılız iniltiler geliyordu. Telaşla ileri atıldım ve içeriye baktım.

Seymour ve Dr. Seter bir köşeye büzülmüşlerdi. Eski dostum nefes almakta güçlük çektiği her hâlden belli olan doktorla ilgileniyor gibi görünüyordu. Onlardan yaklaşık altı metre kadar uzakta, odanın tam ortasında, iki keskin nişancının çirkin bir yığın oluşturan cansız bedenleri duruyordu. Görünüşe bakılınca Kalika göğüslerine kalplerini parçalayacak kadar sert tekmeler indirmişti. Eski bir Sita hamlesi. Bununla birlikte, Dr. Seter ve Seymour zarar görmemiş benziyorlardı. O kadar rahatlamıştım ki az kalsın ağlayacaktım.

James'in orada olmadığını neden sonra fark ettim.

"O nerede?" diye sordum.

Yerlerinden sıçrayıp bana baktılar. Hâlâ kan içindeydim.

Dr. Seter güçlkle soluyarak, "Öldüğünü sandık," dedi.

Geniş adımlarla yanlarına yaklaştım. "James nerede? Orta götürdü mü yoksa?"

Seymour ayağa kalktı ve başını sallayarak, "James senin peşine düştü," dedi. "Sen çıktıktan hemen sonra. Sonra onu hiç görmedik." Beni kucaklarken yüzünde yaşlar vardı. "Tanrı'ya şükür hayattasın. Seni balkondan attığını gördük. Her şey bitti sandım."

Onu sakinleştirmeye çalışırken bir taraftan da gözlerinin içine bakıyordum. "Gördüğün başkasıydı, ben değil." Doktora döndüm. "Kalbinizde sorun var. İyi olacak mısınız? Bir ambulans çağırmalı mıyım?"

"İdare ederim." Elini uzattı. "Kalkmama yardım edin, yeter."

Ona yardım ettim. "Neler oldu?" diye sordum.

Seymour güçsüz hareketlerle, "Kapı patladı ve içeri girdi. Adamlar onu vurmaya çalıştılar ama Kalika onlara fırsat bırakmadı. Sonra Dr. Seter'i duvara çiviledi ve yazıtın nerede olduğunu söylemesini istedi."

Dr. Seter berbat görünüyordu. "Ona her şeyi anlattım. Direnmeye çalıştım ama başaramadım." Durdu. Ağlamaklıydı. "Sence James elinde midir?"

"Hayır." Ses kapıdan gelmişti. James içeri girdi. Ölü keskin nişancılara bakarken ürperdiğini gördüm. "Zarar görmedim," dedi.

Yanına gittim. "Gidişini gördün mü?"

"Evet. Bir polis arabası çaldı ve binip gitti."

"Başka bir şey gördün mü?"

Havuzun dibini boylamama rağmen hayatta kalmayı başardığını görüp görmediğini anlamaya çalışıyordum.

Bana dik dik baktı. "Hayır. Yani ne demek istiyorsun? Orada ciddi bir katliam yaşandı."

"Hiç. Bu gece için üzgünüm," dedim. "Kelimelerin aptalca geldiğini biliyorum ama söylemeye mecburum. Şimdi en azından neden durdurulması gerektiğini görebiliyorsunuzdur." Elimi, bir önceki gece gibi James'in kalbinin üstüne koydum. Bu kadar düzensiz atıyor olması beni şaşırtmıştı doğrusu. Kalika'nın saldırısı sırasında paniğe kapılmıştı, evet, ama toparlanması çok sürmemişti. "Bana yazıtın geri kalan kısmını göstermelisiniz," diye ekledim. "Tabii hâlâ oradaysa."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kalika işinin hakkını vermişti. Suzama Topluluğu'ndan geriye sadece iki kişi kalmıştı. Haberler beni şoke etmişti. Palm Springs'e doğru yol alırken, James'e merkezde saldırıya dâhil olmamış birilerinin olması gerektiğini söyledim.

"Hayır," diye cevapladı. Ve hüzünlü bir gülümsemeyle ekledi: "Hepimiz gerçek inananlarız. Hikâyene inandık ve Karanlık Ana'nın peşine sahip olduğumuz her şeyle düştük." Sabah güneşi yüzünü aydınlatıyor olsa da, James bir önceki gecenin düşünceleriyle çaresizliğe kapılmaya yakın görünüyordu. "Merkezde bir sekreterimiz bile kalmadı."

Uzanıp omzunu sıvazladım. "Senin hatan değildi. Ortada suçlanacak biri varsa, o da benim. Neler yapabileceğini biliyordum."

"Ama bizi uyardın. Beni uyardın. Önerilerini dinleseydim, belki de daha az insan ölecekti."

"Hayır. Hiç fark etmezdi. Hepsini öldürmeyi aklına koymuştu bir kere."

James kaşlarını çattı. "Babama ve arkadaşına neden dokunmadı?"

Dürüstçe, "Bu benim de kafamı karıştırdı," dedim. "Aklın gelen tek şey, babanın ya da Seymour'un bizimle birlikte çalışarak çocuğu eninde sonunda bulabileceğimize inanıyor olduğuna."

Endişeliydi. "Sence şu anda da peşimizde midir?"

Peşimizde bir gölge olup olmadığını anlamak için arkamızı sürekli kolaçan ediyordum.

"Şu anda değil, hayır," dedim.

"Babamın ve arkadaşının senin evinde güvende olacıklarını inanıyor musun?"

Kastettiği Kalika'yla ilgili bir tehlike değildi. Artık hepimiz kanun kaçaklarıydık ve hükümetten saklanıyorduk. Eşkalimın, Nevada'daki askerî üstün haberleri olan üst düzey isimlere iletişinden emindim. Yüzüm yakın zamanda gereğinden fazla toplu katliama karışmıştı. Polisin ya da FBI'ın bizi Palm Springs'teki Sazama Merkezi'nde bekliyor olması kuvvetle muhtemeldi. Cesetlerin kimlik tespiti tamamlanınca, aralarındaki bağ kısa sürede kurulacaktı. Merkeze bir an önce gitmek için ısrar etmem bu yüzden. Yazıtı görmek için birilerini öldürüp öldürmeyeceğime karar vermem gerekiyordu.

"Şimdilik," dedim. "Baban orada kalabilir. Seymour ona iyi bakacaktır." Duraksadım. "Onun için endişelisin, değil mi?"

Başını salladı. "Kalbi kötü durumda."

"Sen evlatlık mısın?"

Sorum onu şaşırtmıştı. "Evet. Geç yaşta evlat edinildim. Annemle babamı bir trafik kazasında kaybettiğimde on altı yaşındaydım. O zamanlar babam ve Dr. Seter, Stanford'da birlikte çalışıyorlardı. Bana göz kulak olmaya başlayınca, ben de ona baba diye hitap eder oldum. Başlangıçta sadece bir espriydi. Ama şimdi, onu gerçek babamdan çok daha yakın hissediyorum. Yanına ta-

şınamandan kısa süre sonra yazıtı buldu ve artık evin ötesinde bir misyonu paylaşır olduk."

"Yazıtı nerede buldu?"

Tereddüt etti. "İsrail'de. Kudüs'te."

"Ama Kudüs, Batı Avrupa'da değil."

"Babamın net konuşmaması daha doğruduydu. Sen seninkini nerede buldun? Bu defa gerçeği söyle."

"Kudüs'te."

Başını salladı. "Ve Kalika onu dün yok etti, öyle mi?"

"Aldı. Yok edip etmediğini bilmiyorum."

"Bu sayede senin de hayatta kalmana izin verdi."

"Sanırım," derken üzüntülüydüm. Öz kızım beni öldürmeye çalışmıştı. Ve çok kısa süre önce, onu kurtarmak için dünyayı kaybetmeye gönüllü olduğum bir zaman olmuştu. Şimdi, her ne kadar yitirileni geri kazanmak için ikinci bir fırsat yakalamak için çabalasam da, bahsi kaybettiğimi görebiliyordum. Havuzun dibinde yatarken, Krişna'nın duamı duyup duymadığını merak ediyordum. Yaşamama izin vermesinin bir nedeni olup olmadığını. Paula'nın çocuğunun Krişna olup olmadığı da aklımdaki diğer bir soru işaretiydi.

Dışarıdan bakıldığında, Merkez'de her şey normal görünüyordu. Fakat daha bodruma indiğimiz anda, birinin kasaya uğradığını kolayca anladık. Yazıtın yaprakları odanın ortasındaki masanın üstüne serilmişti. James delice bir telaşla yaprakların üstüne atıldı ve dikkatle baktı. Beti benzi solmuştu.

"Buraya gelmiş," dedi. "Bazı yapraklar eksik. Diğerleri de yırtılmış."

Çıkarımı gayet mantıklıydı. Bununla birlikte, bodrum katında Kalika'nın kokusundan en ufak bir iz yoktu ve bu beni şaşırtmıştı.

"Suzama Topluluğu'nun hiçbir ferдинin sağ kalmadığını emin misin?" diye sordum.

"Sadece babam ve ben varız," dedi.

Onu durdurdum. "Yukarı çık ve etrafa göz kulak ol. Ben burada kalanları okumaya çalışayım."

"İyi de, yaprakların sadece yarısı burada."

Yetişkin hayatının tamamının bu evrakın çevresinde geçtiğini anlamıştım. Onu biraz olsun teselli etmek için sırtını sıvazlayarak yukarı gönderdim. Nihayet, bulmacanın daha önce elime hiç geçmemiş bir parçasıyla baş başa kalmıştım. Fakat zihnim kayıp olan kısımlardaydı.

Okuduğum ilk parça doğrudan çocukla ilintiliydi:

Daha önceki bütün *avatar*'lar arasında, o zamanın milenyumunun sonunda doğacak olan dünyaya en büyük tanrısalığı sergileyecek. Sri Krişna'nın oyunculuğuna, Adi Shankara'nın bilgeliğine ve Nasıra'lı İsa'nın şefkatine sahip olacak. O bütün bu ilahî varlıkların daha fazlası, insanlığın daha önce hiç görmediği bir şey olacak.

Kayıp meleklerle anılan bir şehirde doğacak, fakat onu ve annesini ayakkabıların ayaksız hareket ettiği ve sabah ışığında zümrüt çemberin görüldüğü gökteki aynaya kaçmaları için zorlayan karanlık melekler olacak. Orada karanlık güçler bir kez daha bir araya gelecek. Ancak güçlü bir melek onu kurtarıp sonra yeniden kaybedecek. Sonra, mukaddes yer kırmızı yıldızlarla kirlenecek ve sadece masum olan cennetin mavi ışığını görecek. İnanç, taştan güçlüdür. Gerisi bir esrardır.

Set'e tapınanlarla Eskiler arasındaki savaş asla bitmez. Ben Eski Düzen'in Suzama'sıyım. Bu kelimeler kayıt altına alınırken bile, bir meleğin annesi Set yıldızlarının altında yanmaktadır. Onun acısı, benim acımdır. Düşmanı, toprak elementindeki parçalanmayı ve kendi ölümümü bekliyorum. Bu parçalanma bir çatlağa dönüşecek ve medeniyetin bildiğimiz hâli sona erecek. Ancak bütün ölümler geçicidir ve bütün yaşamlar ölümden doğar. Ben Suzama'yım ve ne bu sondan ne de kendi hayatımı kaybetmekten korkarım. Çünkü bu eski savaş hem karanlık meleklerin hem de mavi meleklerin amacına hizmet eder. Benim aydınlık görüşümde, her ikisi de tanrısal ve sonsuz boşlukta bütün renkler silinmiştir.

Ortadan ikiye ayrılmış bir papirüs parçası daha vardı. Diğerlerinden çok daha inceydi. Kalika'dan bahsediyordu.

O Karanlık Ana'dır, tüketen ve güvenilmemesi gerekendir. Kızıl yıldızların ışığını getirir ve parmak uçlarından kızıl bir ölüm dalgası akar. İddia ettiği gibi çocuğun koruyucusu değil, musibetidir. Adı Kali Ma'dır ve adı karanlık çağa uymaktadır. Onu bilen herkes, ondan korkacaktır.

"Suzama," diye fısıldarken titriyordum. "Eski arkadaşına nasıl lanetlediğini bilmiyorsun."

Fakat kızım için ne söylediğinin bir önemi var mıydı? Bu gece yaşananlar, kızımın şeytani doğasına dair yeterli delil değil miydi? Öldürürken gülüyordu; ölmek üzere yere yığılanların çoğunun kanını içtiğine hiç şüphe yoktu. Suzama bana kendi çocuğum hakkında yeni hiçbir şey söyleyemezdi.

Peki ya kutsal çocuk? Sabah ışığında ayaksız ayaklıların ve zümrüt renkli bir çemberin görüldüğü, gökyüzündeki ayna ne redaydi? Suzama'nın daha fazla belirsiz olabilmesini hayal etmek zordu. Neredeyse ona sövecektim. O anda ihtiyaç duyacağım şey bir bilmeceydi ve karanlık ya da yanılmış meleklerle ilgili bütün bu ıvır zıvırlar aklımı karıştırıyordu. Suzama'nın Set göndermeleri de cabasıydı. Set'e tapınanlar, Suzama'yla eş zamanlı olarak Mısır'daki büyük depremde yok olmuşlardı. Neden savaştan bahsetmeye devam ediyordu? Bildiğim kadarıyla savaş çoktan sona ermişti.

"Seni burada bekleyeceğim. Döndüğünde burada olacağım."

Ancak döndüğümde orada kimse yoktu.

Suzama'nın benimle paylaştığı son kehaneti yanlış çıkmıştı. James'e seslendim. Bodruma dönmesi çok sürmedi.

"Sokakta Merkez'i işaret eden insanlar var," dedi. "Sanırım polisin gelmesi an meselesi."

"O zamana kadar gitmiş oluruz. Yazıttan artakalanları toplayıp babana götür."

"Sen benimle gelmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Fazla arabanız var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Artık bir yığın fazla arabamız var. İstediyini alabilirsin. Senin evine mi gitmeliyim?"

"Evet. Sizinle orada buluşmam çok sürmez. Durdurulmamak için arka taraftan çık."

Soruyu sormak için sabırsızlanıyordu.

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Tatsız bir gülümsemeyle, "Bunu ancak zaman gösterecek," dedim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Paula'nın çocuğuna hamile kaldığı noktada, Joshua Ağacı Ulusal Anıtı'nın kumluk kayalığında, bir joshua ağacının gölgesine uzanıp bakışlarımı göğe diktim. Göğün beş bin yıl içinde hiç değişmemesi bana küçük bir mucize gibi geliyordu. Eski Mısır'da, Nil kıyısında yatıyor da olabilirdim ve gökyüzü yine de farklı görünmezdi.

Ancak hatırlamak benim için hiç kolay değildi.

Suzama beni kabul etmiş, evini, kalbini açmıştı. Ailesiyle küçük bir barakada yaşıyordu. Tüm zamanların en büyük kâhininin kör bir anne babadan dünyaya gelmiş olması ironikti. Her ikisi de benim neye benzediğimi bilmiyor, ama bana müthiş bir yakınlık gösteriyorlardı. Hatta tuhaf saat düzenime bile hoşgörüyü yaklaşıyorlardı. Çünkü o günlerde susuzluğumu gidermek için hemen her gece kan içmem gerekiyordu. Hem kendimi besleyip hem de kurbanımı hayatta tutabilmek benim için hâlâ çok zordu. Yaşla gelen kontrol gücünden henüz yoksundum. Bununla birlikte o zamanlarda geceleri, yaşlılar başta olmak üzere doğal yoldan ölen çok insan olurdu. Daha az şüphe uyandırmak için beslenmemi onlarla kısıtlamaya çalışıyordum.

Akşam misafirliklerimin birinin sonunda eve döndüğümde, Suzama'yı uyanık buldum. Mısır'a geleli bir ay olmuştu. Suzama'nın

iri, hassas gözlerinde acı vardı. Dışarıda, bir yıldız battaniyesinin altında oturuyordu. Yanına oturdum.

"Sorun ne?" diye sordum.

Benden tarafa bakmıyordu. "Bu akşam seni takip ettim." Derin bir nefes aldım. "Ne gördün?"

"İnsanlara ne yaptığını." Gözleri yaşlıydı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Onu yanıtlamam biraz uzun sürdü. "Hayatta kalmak için bunu yapmaya mecburum."

Doğruydı. Neredeyse kusursuz bir kehanet yeteneğine sahip olmasına rağmen, arkadaşının gerçekte ne olduğunu görememişti. Sadece benimle ilk karşılaştığında cılız bir şüphe duymuştu.

Dehşete kapılmıştı. "Neden?"

"Çünkü ben insan değilim. Bir vampirim."

O günlerde bile, dünyanın benim gibi yaratıklara verdiği bir ad vardı. Suzama ne demek istediğimi anlamıştı. Buna rağmen benden kaçmadı, hatta elimi tuttu.

"Bana nasıl olduğunu anlat," dedi.

Ona, henüz yeni başlamış olmasına rağmen bana korkunç uzun gelen hayatımın bütün hikâyesini anlattım. Suzama, Yakşa, Rama, Lalita ve Krişna'yı dinledi. Ona Krişna'nın bana söylediği her kelimeyi tek tek yineledim; daha fazla vampir yaratmamam için bana verdirdiği sözü, Yakşa'yı bütün vampirleri yok edeceğine dair yemin etmek zorunda bırakışını. Suzama beni bir rüyadaymış gibi dinledi. Anlatacaklarım sona erince, duyulabilir bir sesle fısıldadı:

"Bu Krişna'yı birçok imgelemimde görmüştüm."

"Bana ne gördüğünü anlat."

Mesafeli bir sesle konuşuyordu. "Gözlerinde bütün kâinatı taşıyor. Gökyüzünde gördüğümüz güneş, sayısız yıldızdan biri. Bütün bu yıldızlar -ki sayılmayacak kadar çoklar- onun başının içinde parlıyor." Duraksadı. "Onun lütfuna layık görüldüğüne göre, çok özel bir canavar türü olmalısın."

Sonunda gevşeyebilmişim.

Suzama bana hâlâ dostum olduğunu söylüyordu.

Başkalarına şifa vermeye başlaması, o geceden kısa bir süre sonrasında denk gelecekti..

Tedaviler, oldukça masumane şekilde başlamıştı. Suzama ot toplamayı severdi. Çocukken bile hangi hastalık için hangisini önermesi gerektiğini bilmek gibi bir hünere sahipti. Her gün bir avuç dert sahibi insanın tıbbi tavsiye almak için eve uğraması normal sayılıyordu. Suzama bazen söz konusu hastaların kalmasını isterdi. Hastayı sırtüstü yatırır ve sol elini alnının, sağ eliniyse kalbinin üstünde tutarken derin ve yavaş nefesler alırdı. Söz konusu kişinin sonrasında kendini daha iyi hissetmesi değişmez bir gerçektir. Ya da en azından öyle söylerlerdi.

Sonra bir gün sakat bir adam geldi. Beş sene önce kalçalarının üstüne kocaman bir taşın düştüğü günden beri yürüyememişti. Belden aşağısında en ufak bir his yoktu. Suzama, ilk başta birtakım otlar yazdı ve adamı göndermeye yeltendi. Ancak tam o sırada adam, onu kutsaması için yalvarmaya başladı. Suzama, bu olayın hayatının akışını sonsuza dek değiştireceğini bilir gibi, gönülsüzce adamı yere yatırdı ve derin nefesler almasını istedi. Adamın üstüne uzattığı elleri titriyordu; yüzü ter içindeydi. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Başının üstünde süt beyazı renginde bir ışık parlamaya başlamıştı. Adamın bacaklarının alt kısmı kıpırdanmaya başlarken bile, kendimi Suzama'nın melek çehresine bakmaktan alamıyordum. Çünkü şimdi sayısız yıldız onun içinde parlıyordu.

Sonrasında Suzama'nın kapısından uzun kuyruklar hiç ekmesiyle boy ölçüşebilse de, pek çok insana şifa dağıtmaya devam etti. Ciddi anlamda hasta olan birçok insan karşısında hiçbir şey yapamıyordu. Hasta olmak karmaları diyordu. "Karma" sözcüğü dünyanın o bölgesinde ve o zamanlarda biliniyor ve anlamı herkesçe anlaşıyordu.

Suzama geleceğe dair kehanetlerde bulunmayı ve meditasyon öğretmeyi, şifa dağıtmaya tercih ediyordu. İmgelemlerinde bir dizi özel meditasyon tekniğiyle görmüştü ve bu tekniklerin her biri, her ruhta bulunan başın üstünde parlayan Tanrıça İsis'e -Beyaz Tanrıça'ya- tapınmakla bağlantılıydı. Suzama mantra ve nefes alma tekniklerini öğretiyor, zaman zaman bu ikisini harmanlıyordu. Ben onun ilk ve son öğrencisi oldum. Bana gösterdiği uygulamaları hayata geçirirken, bir iç huzur hissetmeye başladım. O benim sadece dostum değil, aynı zamanda gurumdu ve ona derinden borçlu olduğumu hissediyordum.

Günün birinde, Suzama'nın uygulamaları ülkeyi yönetenlerin kulaklarına kadar ulaştı. O zamanki kralın adı Namok, kraliçeninkiyse Delar'dı. Namok karısından kırk yaş büyüktü ve söylenenlere bakılırsa, inançları birbirinin tam aksiydi. Namok o zamanın güçlü rahip sınıfına, sözümlerine ona tanrısal içgörülerini geçmişten alan ve Set'e tapınan efsanevi kişilere olduğu kadar göksel varlıklara sıkı sıkıya inanırdı. Set'e tapınanların her biri sürüngen olan bir dizi hiddetli görünüşlü tanrıya tapardı. O zamanlar, İsis'in neden Set'in kardeşi olan Osiris'le evli olduğunun var sayıldığını merak ederdim. Tanrılar birbirlerinden çok da farklı olamazlardı. Set'e tapınanlar, İsis'e tapınılmasını onaylamamış ve

onu bu inancı yok etmeye baş koymuşlardı. Suzama'nın öğretilerini sır olarak saklamasının nedeni buydu.

Fakat Suzama'nın kehanet yetisi, kısa zamanda dört bir yana yayılınca sır ortaya çıkmıştı. Büyük Piramit'e çağrıldı. En yakın arkadaşları olarak benim de yanında gitmeme izin verildi. Daha doğrusu, Suzama bensiz gitmeyi reddetti. Artık büyük fiziksel gücünden haberdardı ve ben yanımdayken kendini daha güvende hissediyordu.

Öyle görünüyordu ki Kraliçe Delar, Set rahip ve rahibelerinin çözmekten aciz kaldıkları bir rüya görmüştü. Ya da en azından tabirleri Kraliçe için tatmin edici değildi. Delar, Suzama'nın denebini istiyordu. Birlikte hükümdara ait toplantı salonuna buyur edildik. İhtişamı nefes kesiciydi. Mısır, sonraki senelerde yaşanacak sözde altın çağlarında da dâhil olmak üzere, bir daha asla böylesi bir servete sahip olamadı.

Kral ve Kraliçe oradaydılar. Yaşlı ve huysuz Namok, sol omzunda uzun boylu ve kaslı ruhani danışmanı Ory'yle yüksek tahtında oturuyordu. Delar ise genç fakat sert yüzüyle kocasının yanında, kendi tahtındaydı. Bize yaklaşmamızı işaret eden Delar oldu; Ory'nin göz ucuyla beni nasıl izlediğini fark etmemem imkânsızdı. Sanki beni daha önce görmüştü. Ya da en azından, hatlarım ona tarif edilmişti. Yılan gözlü, yeni Set üyelerinden oluşan, gizli polis ordusunun geceleri yaptıklarımın farkında olup olmadıklarını merak etmiştim. Ory'nin gümüş kemerinde, anlatılanlara göre kurbanlarını yemeden önce gözlerini oyduğu özel hançeri asılıydı. O günlerde, ruhun gözlerde barındığına inanılırdı.

Delar soylu boğazını temizledi ve konuşmaya başladı:

"Demek Suzama sensin. Ünün seni çoktan aştı. Fakat yanında getirdiğin bu şahıs da kim?"

Suzama eğilip Kraliçe'yi selamladı. "Sita, Kraliçem. Ari ırktandır, teninin bizimkinden açık renk olması bu yüzden. O benim dostum ve sırdaşımdır. Yorumlama yaparken yanımda kalmasını için izninizi rica ediyorum."

Delar beni merak etmişti. "Hindistan'dan mı geldin, Sita? O ülkeyle ilgili pek çok hikâye duydum."

Ben de saygıyla eğildim. "Evet, Kraliçem. Evimden uzaktayım ama büyük ülkenizde misafir olmaktan çok mutluyum."

Ory, "Seni ülkemize getiren nedir?" diye sordu. "Tehlikeden mi kaçıyordun yoksa?"

"Hayır, efendim. Beni buraya getiren, macera aşkından başka bir şey değil."

Ory durdu ve Namok'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral kaşlarını çatıp başını salladı. Ancak Ory bir sonraki sorusunu yöneltirken gülümsüyordu. Gözlerinin ne kadar donuk olduğu dikkatimden kaçmamıştı. Elini hançerinden bir an bile ayırmıyordu.

"Senin yaşındaki genç bir kadının, bu kadar uzak bir ülkeye tek başına yolculuk etmesi uygunsuz görünüyor," dedi. "Yolda sana kimler eşlik etti, Sita?"

"Tüccarlar, efendim. Hindistan yolunu çok iyi biliyorlar."

Ory, "Demek sen de bir tüccarsın," diye ısrar etti.

"Hayır," dedim. "Özel bir unvanım yok."

"Fakat köleler evinde yaşıyorsun," dedi Ory. "Suzama bir köledir. Sen de köle olmalısın."

Gözlerinin içine bakarken, bakışlarım güçlüydü.

"Bir sahibim yok, efendim," dedim.

Cevabım Ory'yi eğlendirmişe benziyordu. Cevap vermedi, ancak bakışlarımdaki güçten etkilenmiş gibi görünmüyordu. Belki de beni kasıtlı olarak kızdırmaya çalışmıştı.

Delar bir kez daha boğazını temizledi. "Suzama ve Sita, iyice yaklaşın. Size rüyamı anlatacağım. Çözmeyi başırırsan, ödülün büyük olacak."

Suzama onu saygıyla selamladı. "Denerim, Kraliçem. Fakat önce şunu söyleyin, bu rüyayı son dolunayda mı gördünüz?"

Delar etkilenmişti. "Evet, öyle oldu. Nereden bildin?"

"Emin değildim. Ancak o dönemde gelen rüyalar özellikle uğurludur. Lütfen bana rüyanızı anlatın, Kraliçem."

"Etrafı yemyeşil tepelerle çevrili, uzun çimlerle kaplı geniş bir arazide duruyordum. Geceydi; ancak gökyüzü en berrak gecelerdekinden bile daha fazla yıldızla ışıltılıydı. Bu yıldızların çoğu koyu maviydi. Uzakta, parlak, mor ışıklar saçan bir gemiye doğru yürüyen bir grup insan vardı. Benim de o gemide olmam gerektiğini biliyordum ancak gitmeden önce, güzel giyimli bir adamla konuşmam icap ediyordu. Elinde altın bir flütle yanımda duruyordu. İnsanı büyüleyen, koyu renk gözleri vardı. Mavi bir entari giymişti, saçları uzun ve koyu renkti. Boynunda zarif bir kolye asılıydı. Rengârenk ışıltılarla parlıyor ve beni hipnotize ediyordu. Ben kolyesine dalıp gitmişken bana, 'Bilmek istediğin nedir?' diye sordu. 'Bana hayatın kanununu anlatın,' dedim. Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyordum, fakat o, 'Hayatın sonsuz kanunu budur,' dedi ve parmağını bana doğrulttu."

Delar duraksadı. "Rüyam bundan ibaret. İnanılmayacak kadar canlıydı. Uyandığımda müthiş bir merak, hayranlık ve aynı zamanda kafa karışıklığıyla allak bullak olmuştum. Bana büyük bir sır verilmişti sanki, ama ne olduğunu anlamamıştım. Bana yardım edebilecek misin?"

"Bir dakika lütfen, Kraliçem," dedi Suzama. Sonra bana döndü ve fısıldayarak, "Senin de böyle rüyaların oldu mu?" diye sordu. Gözlerim iri iri açılmıştı. "Evet. Nereden bildin?"

Suzama belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Adam kim?" diye sordu.

"Efendi Krişna. Hiç şüphe yok."

"Peki, neden ona işaret etmiş?"

"Bilmiyorum. Krişna derslerini sıklıkla bilmeceler aracılığıyla verirdi. Latifeyi severdi."

Suzama yeniden Kraliçe'ye dönmeden önce bana, "Temkinliydi," dedi. "Delar, rüyanızın cevabı çok basit."

Kral ve Kraliçe beklenti içinde kulak kesildiler. Rahip Ory bile öne doğru eğilmişti. Hiç şüphesiz, rüyayı çözmekte başansız olanlardan biri de oydu.

"Mavi yıldızlar tanrısallığın mavi ışıklarını temsil ediyor," dedi Suzama. "Ruhani gökyüzünde, ruhani bir âlemde duruyordunuz. Yanınızdaki kişi, Efendi'nin ta kendisiydi. Siz bu dünyaya doğmadan önce, talimatlarını vermeye gelmişti. O soruyu sordunuz, çünkü bu ülkenin kraliçesi olarak hangi hayat kanununu izlemeniz gerektiğini bilmek istiyordunuz. Neyin adil olduğunu bilmek istiyordunuz, çünkü yöneteceğiniz insanlara nasıl bir hüküm aktaracağınıza bu sayede karar verebilecektiniz." Suzama duraksadı. "Parmağını size doğrulttuğunda bu aracı işaret etmiş oldu."

Delar kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Parmağınızla beni işaret edin, Kraliçem," dedi Suzama.

Kraliçe isteğini yerine getirdi. Suzama gülümsedi.

"Parmağınızı birine, herhangi birine doğrulttuğunuz an, genelinde bir yargı anıdır. Birini azarlamak ya da yanlış yaptığını gös-

termek istediğimiz zaman genelde parmağımızı ona doğrulturuz. Fakat bunu her yaptığımızda, eş zamanlı olarak diğer üç parmağımızla da kendimizi işaret etmiş oluruz."

Kraliçe eline baktı ve iç geçirdi. "Haklısın. Fakat bu ne anlamı geliyor?"

"Bu, yargılarınızda çok dikkatli olmanız gerektiği anlamına geliyor," dedi Suzama. "Birisi hakkında vardığınız her adil hükümle, kendiniz de üç katını hak etmiş olursunuz. Ancak kötü bir hükme vardığınız zaman da üç kez borca girersiniz. İster kraliçe, ister rahip, ister köle olun; hayatın kanunu budur. İyi bir şey yaptığımızda bize üç katıyla döner. Birine zarar verdiğimiz zaman, kendimize üç katı zarar vermiş oluruz." Suzama duraksadı. "Efendimiz size nazik ve iyi olmanızı söylüyordu, Kraliçem."

Kraliçe Delar çok etkilenmişti.

Kral Namok ise emin değildi.

Yüksek Rahip Ory rahatsızdı.

Dramdaki ana oyuncular belirlenmişti.

Zarlar atılmıştı.

Tek soru, nasıl düşecekleriydi.

Ve vadedilen ödülü almak için, kimin hayatta kalacağı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aynı gün, Los Angeles'ta doğruca Pacific Palisades'teki evime dönmek yerine, herkesin güvende olduğundan emin olmak için telefon açmakla yetindim. Seymour polisler ya da Kalika'dan ses çıkmadığını söyledi. Dr. Seter'in arkadaşlığından keyif alır gibiydi ama aynı sözcüğü James'le ilişkisi için kullanmamın doğru olacağını sanmıyordum. Seymour'a eve kısa sürede döneceğime söz verdim.

O akşamüstü saat beşte bir kez daha, boğazı kızım tarafından değilmeden önce Eric'in geri dönme hayaliyle yaşadığı evde, Bayan Hawkins'in oturma odasındaydım. Neyse ki öfkeli Bay Hawkins, karısının yanında değildi. Bayan Hawkins daha önceki gibi, etine dolgun ve nazikti; hiç durmadan elleriyle oynuyordu. İşin tuhaf tarafı, oğlunun kaçırılması ve öldürülmesiyle bağlantılı olmama rağmen, benden gereğinden fazla korkar gibi bir hâli yoktu. Hatta beni kapıda görünce hemen içeri davet etmişti. Belki de son ziyaretim sırasında Eric'i kurtarmak için elimden geleni yaptığımı söylediğim zaman bana inanmıştı. Kimbilir?

Karşımdaki kanepeye yerleşirken, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler." Durdum. "Beni yeniden gördüğünüze şaşırmamış gibisiniz."

Yüzü, ölmüş oğlunun acı verici anısıyla buruştu. Dürüst olmak gerekirse, bizi yok eden trajediler değil, anılardır. Eric'i düşünmeden geçen tek bir anının olmadığı her hâlden belliydi.

"Sizi yeniden göreceğimi tahmin ediyordum," dedi.

"Neden?"

"O akşam uçarcasına geldiniz ve bir kuş gibi yine uçarcasına gittiniz. Kocam ve ben o günden beri bu konuyu sık sık konuş-tuk." Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sanırım sizin bir şeytan değil, melek olduğunuza kendimizi ikna ettik."

"Bir melek olmadığım için üzgünüm. Oğlunuzu kurtaramadığım için de üzgünüm."

Bir an için elleriyle oynamayı bıraktı. "Gerçekten denediniz, değil mi?"

"Evet." Başımı eğdim. "Bildiğim her şeyi denedim."

Sessizce başını salladı. "Ben de kocama böyle söyledim. Önce bana inanmadı ama belki de artık inanıyordur." Duraksadı. "Size bir şey ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Çikolata parçacıklı kurabiye yapmıştım. Eric bayılırdı."

Başımı kaldırıp gülümsedim. "Tabii ki, kurabiye çok hoşuma gider."

Ayağa kalktı. "Süt de var. Süt olmadan kurabiye tadı çıkmaz."

"Ne kadar doğru." O mutfakta süt ve kurabiye hazırlamakla oyalanırken, bana evin acısının orta yerinde oturmak düştü. Yeniden doğuşumdan bu yana, mekânlara dair hislerimin önceye oranla keskinleştiğini fark etmiştim. Oturduğum koltuk, insanlara elektrik vermede kullanılmış gibiydi. Bunun Bay Hawkins'in koltuğu olduğunu anladım. Son ziyaretimde gitmeme mani olmaya çalışmıştı. Polisi aramak istemişti.

Bununla birlikte Bayan Hawkins'in dönmesini beklerken bir koku da alıyordum.

Hastalığın tatsız, pis kokusu. Bir insan bu kokuyu asla fark edemezdi ama ben etmiştim.

Bayan Hawkins bir tabak dolusu kurabiye ve bir bardak sütle geri döndü.

"Bir taneden fazla yemelisiniz," dedi tabağımı önüme bırakırken. "Gerçekten, Eric ve kocam tek bir öğleden sonra koca bir tabağı mideye indirirlerdi. Ancak Eric gittikten sonra ve kocam... şey, Ted eskisi kadar iştahlı değil."

Bir kurabiye aldım. "En az iki tane yerim."

Yeniden karşımdaki koltuğa çöktü. "Son gelişinizde bize adınızı söylememiştiniz. Endişelenmeyin, polise söylemem. Ben sadece size nasıl hitap etmem gerektiğini bilmek istiyorum."

"Alisa."

"Alisa, nerelisiniz?"

"Pek çok yerden." Sütten bir yudum aldım. Soğuk ve lezzetliydi. Sorulması gereken sorular vardı ama kendimi bunu yapmayı ertelerken buldum.

"Üniversiteye gitmeden önce bir yıl ara verdim, ama seneye okulda olacağım. Güney Carolina'ya kabul edildim. Tıp okuyacağım."

"Kurabiyelerin tadı nasıl?"

"Harika." Fakat yarısı yenmiş kurabiye tabağa bıraktım. "Bayan Hawkins, size hassas bir soru sorabilir miyim? Eric hakkında."

Tereddüt etti. "Nedir?"

"Oğlunuz doktor olmak istiyordu. Eşinizin izinden gitmek istediğini söylemişti. Eşinizle tanışınca, onun güçlü ve aklına koyduğunu yapan biri olduğu hissine kapıldım. Bu bir eleştiri değil,

sadece bir gözlem. Eric o kadar kararlı biri değildi. Yine de bu göz-
cün bir kısmının ona da geçmiş olması gerektiğini düşünüyorum."

Bayan Hawkins büyük bir dikkatle, "Bu doğru," diye kabul etti.

"Benim için çok zor olduğunu anlıyorsunuzdur. Acınızı taze-
lemek istemiyorum ve şimdi buna sebep oluyorsa çok özür dilerim. Ben sadece, Eric'in doktor olmaya bu kadar hevesliyken, okula
neden bir yıl ara verdiğini merak ediyordum. Eğitime ara verme-
nin sıra dışı bir olay olmadığını elbette biliyorum." Duraksadım.
"Fakat bu uzatılmış tatilin özel bir nedeni var mıydı?"

Bir an boş gözlerle baktı. "Evet."

"Sebebini öğrenebilir miyim?"

Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Eric kanserdi. Lenf
kanseri. Bedeninin büyük kısmına yayılmıştı. Kanser üç kez ge-
rileme gösterdi, ama her defasında geri döndü." Güçlkle yut-
kundu. "Doktorlar, üç aydan az ömrünün kaldığını söylüyorlardı."

"Anladım." Afallamıştım. Eric bana iyi olmadığını söylemişti.
Kalika da aynı şeyi tekrarlamıştı. Hatta bunun onu öldürme ne-
denlerinden biri olduğunu bile ima etmişti. Bir sonraki hayatı
daha iyi olabilsin diye.

"Ben senin kızınım, bana inanman gerek. Ben sana yalan söyle-
diğini bildiğim zamanlarda bile inanıyorum."

Belki de Kalika bana doğruyu söylemişti.

Bayan Hawkins sessizce hıçkırıyordu.

"Eric'in öldüğü gün, kapıya iki polis memuru gelmişti," de-
dim büyük bir dikkatle. "Onu arıyorlardı ama size bahsettiğim
kişi -oğlunuzu öldüren- onları, kendisiyle birlikte gitmeye ikna
etti. O adamları bir daha hiç görmedim. Kadının onları da öldür-
düğü sonucuna varmıştım. Fakat gazetelerde onlarla ilgili bir ha-
bere rastlamadım. Polis ölümlerinin ne büyük olaylar olduğunu siz

de bilirsiniz. Şunu merak ediyorum; oğlunuzun ölümünün ve ce-
sedinin bulunmasının ardından polisle yaptığınız konuşmalarda,
iki adamlarını kaybettiklerinden bahsetmişler miydi?"

Bayan Hawkins yüzünü sildi. "Hayır."

Yüksek sesle konuşuyordum, ancak sözlerimin muhatabı ken-
dimdi. "Öyle olsa bahsederlerdi sanırım, değil mi? Kaybolmaları
oğlunuzun ölümüyle bağlantılı görülseydi."

"Sanırım ederlerdi. Belki de o polisler iyidirler."

Kurabiyemi yeniden elime alırken, düşünceliydim.

"Polislerle nasıl gitti?"

"İyi."

"İyiler mi peki?"

"Onlar için endişelenmene gerek yok, Anne."

"İyi olabilirler," dedim.

Belki de hep yanlış şeyler için endişeleniyordum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendimi yeniden bir vampire dönüştürdüğüm gece, auralarda katalizör etkisi yaratması için Yakşa'nın kanından otuz gram kadar aramaya gitmiştim. Bana göre, baki olacak tek yer Eddie Fender'ın Yakşa'nın işkenceye maruz kalmış bedenini sakladığı dondurma kamyonuydu. Orada ihtiyaç duyduğum kanı bir buzlu şeker kutusunun altında donmuş hâlde bulmuştum. Fakat kanı soğutma ünitesinin zemininden kazıma fırsatını bulmadan önce, beyaz saçları seyrekleşmiş, ciddi yüz ifadesi olan yaşlı bir evsizle oldukça sıra dışı bir konuşma yapmıştım. Belli ki şansı ters gidenlerdendi. Ancak ben merhaba demek üzere yanına yaklaşıncaya, beni bekliyormuş gibi tepki göstermişti.

"Bu akşam çok iyi görünüyorsun. Ama telaşın olduğunu biliyorum."

"Telaşım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Birkaç şey bilirim. Sanırım bu kamyonu istiyorsun. Senin için göz bulak oluyordum."

"Ne zamandır buradasın?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım, senin son gelişinden beri buradayım."

Dondurma kamyonunun orada olmaması gerekirdi. Polis o kamyonu aylar önce çekmiş olmalıydı. Buna rağmen, kamyonun

Yakşa'yı barındırdığı yerde park hâlinde olması bir yana, soğutma ünitesi hâlâ çalışıyordu ve evsiz adam onu benim için çalışır dükkan eriyip bozulmuş olsa, bana hiçbir faydası olmazdı. Çünkü bir vampire dönüşemezdim. Çocuğu koruyacak hiçbir özel yeteneğe sahip olamazdım.

Şimdi, önemli soru şuydu:

Evsiz adam bunu biliyor muydu?

Bir şeyler bildiği belliydi.

Daha önemli soruysa, *nasıl* bildiği idi.

Güneş batarken, gidecek daha iyi bir yerim olmadığı için yolumu adamlarla karşılaştığım sokağa çevirdim. Ve büyük bir şaşkınlıkla, onu dondurma kamyonunun park edildiği noktada otururken buldum. Kamyon gitmişti, fakat adam hiç değişmemişti. Hatta son karşılaşmamızda elinde tuttuğu kartondan süt içmekle meşguldü. Ben yaklaşırken başını kaldırdı; gözleri sokak lambalarının donuk sarı ışığında parıltıyordu. Fakat ayağa kalkmadı. Yaşlı bir adamdı ve ayağa kalkmak dizlerini zorluyordu. Geçen sefer kalkması için yardım etmem gerektiğini hatırladım. Bana sıcacık bir gülümsemeyle baktı.

"Demek yine sensin," dedi. "Geri döneceğini tahmin etmişim."

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum.

"Elbette. Beklemekten gocunmam. Bugünlerde yapacak pek bir şeyim yok ne de olsa."

Yanına çömeldim. "Beni beklemediğin zamanlarda neler yaparsın?"

Utanmıştı. "Ah, ortalıkta dolaşır, sağda solda ufak tefek işler yapar, yardım edebildiğim zamanlarda yardım ederim."

Gülümsedim. "Geçen sefer bana yardım ettiğine hiç şüphe yok."

Memnun olmuştu. "Bu iyi. Ama sen akıllı bir kızsın. Kendine nasıl yardım edeceğini çok iyi biliyorsun." Durdu. "Hey, bir el oyun oynamak ister misin?"

Kaşını kaldırdım. "Poker mi?"

Ellerini birbirine sürttü. "Hayır. Poker benim gibi yaşlı herinin teki için çok zor bir oyun. Çok düşünmen gerekiyor. Yirmi bir oynamaya ne dersin? Ben dağıtıcı olacağım. Ve kuralına göre oynayacağım. Her on altıda araya girecek ve ihtiyaç duyarsan, arada sırada ipucu vereceğim. Tabii sonunda kazanman hâlinde bana bahşiş vereceğine söz verirsen. Kulağa nasıl geliyor? Yirmi birin nasıl oynandığını biliyor musun?"

Önünde bağdaş kurup oturdum. "Ben doğuştan kumarbazım. İskambil kâğıdın var mı?"

Eski paltosunun cebine uzandı ve bir deste çıkardı. "İskambil kâğıdım var mı? Bunlar Las Vegas'ta büyük oynanan bir yirmi bir masasından taze çıktı. Karıştırmamın bir sakıncası var mı? Kural böyle, biliyorsun. Kâğıtları dağıtıcının karıştırması gerek."

"Karıştır. Nesine oynuyoruz?"

Desteyi açarken, sütünden bir yudum aldı. "Fark etmez." Sonra güldü. Saf neşenin sesini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, gülüşü kulaklarıma müzik gibi geldi. "Benim gibi yaşlı bir sokak serserisinin kaybedecek hiçbir şeyi yoktur."

Ben de onunla güldüm. "Adın ne, yaşlı serseri?"

Duraksadı ve gözlerimin içine bakarak, "Bir dakika," dedi. "Burada genç olan sensin. Bana adını hiç söylemedin."

Elimi uzattım. "Ben Sita."

Elimi sıktı. "Mike."

"Nerelisin, Mike?"

Elimi bırakıp kâğıtları karıştırmaya başladı. Kartlar konusunda profesyoneldi, beş parmağıyla destenin her iki tarafını da karıştırabiliyordu. Bununla birlikte sesinde hüznün vardı. Acılı değil, buruktu.

"Pek çok yer, Sita," dedi. "Sen de bilirsin ki, benim gibi yalandığın zaman mekânlar birbirine karışmaya başlar. Fakat hane-
ket etmeyi sürdürmek için uğraşıyorum. Kendimi ayakta tutmak için. Sen nerelisin?"

"Hindistan."

Etkilenmişti. "Vay canına. Orası çok uzak. Burasıyla Hindistan arasında başından pek çok macera geçmiş olmalı."

"Hem de nasıl, Mike. Konuşmayı bırakıp kâğıtları dağıtmaya başlamaya ne dersin? Seni en sevdiğin oyunda alt etmek için sabırsızlanıyorum."

Hâlâ gülümsüyor olmasına rağmen, alınmış gibi bir tavır takındı.

"Bir dakika daha dayan," dedi. "Daha bahsin ne olduğuna karar vermedik. Sende ne var?"

"Para."

Başını salladı. "Para iyidir. Ne kadar var?"

Elimi arka cebime attım. "Nakit üç yüz dolar."

Islık çaldı. "Aman Tanrım! Üstünde koca bir deste taşıyorsun desene. Bana sorarsan bu hiç akıllıca değil."

Yirmiliklerden oluşan tomari açtım. Sokağın aşağısındaki ATM'den çekmiştim.

"Bunları ortaya koymakta hiçbir sakınca görmüyorum. Sen ne koyacaksın?"

Sorum onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Şüpheden izler taşıyan bir sesle, "Ne istersin?" diye sordu.

"Ah, dediğin gibi, dostça birkaç ipucu. Bana biraz ipucu verebilir misin? Yani kazandığım zaman?"

Sır verir gibi, "Kazandığın zaman ipucuna ihtiyacın olmaz, kuzum," dedi. "Kaybettiğin zaman olur." Kâğıtları dağıtmaya başladı. "Ama tabii ki bir çıkış bulmana yardım ederim. Yaşlı Mike'a fazla sert davranma, yeter."

Ortaya bir yirmilik attım. "Uslu durmaya çalışırım."

Bana on beşlik kâğıt vermişti. Vasat bir el. Gösterdiği onluyla güçlü görünüyordu. Kapalı kartına bir göz attı ve sırttı. Kural gereği bir kart daha istemem gerektiğini biliyordum. Fakat manevra yapacak alanım bu kadar darken, güçlü bir el peşine düşmekten nefret ederdim. Yaşlı dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle karar vermeme bekliyordu.

Alay eder gibi, "Risk alacak mısın?" diye sordu.

"Tabii." Parmaklarımı aramızda kalan zemine sürttüm. "Bir kâğıt daha."

Bir yedili aldım. Yirmi iki. Fiyasko. Yirmi dolarımdan olmuştu.

Yeni bir el dağıttı. Bu defa elden on birim vardı. Bana gösterebileceği en zayıf kâğıdı, bir altılı gösterdi. Kurallar gereği, bu noktada ikiye katlama şansım vardı. Fakat emin olmanın uygun olup olmayacağını sordum. Yeni bir kâğıt daha vermekten hoşnut, başını salladı. Bana borçlanması hâlinde ne yapacağını bilmiyordum. Yüzüstü çevrilmiş kâğıtlarımın yanına ikinci bir yirmilik bıraktım. Bana bir kâğıt daha verdi.

"Dokuzlu," diye mırıldandım. "Yirmi etti. Fena değilim."

Bir beşli gösterdi ve toplamda on bir eden kâğıtlarını çevirdi. "Hiç fena değilsin, Sita." Bir kâğıt çekti ve onlu buldu. Toplamda yirmi biri bulmuş ve beni bir kez daha yenmişti. Kırk papelim artık onundu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Sonraki altı eli de kaybettim. Aldığım her karar yanlış ama kitaba göre oynuyordum. Yazılı kurallar ellerin yarısını kazanmam gerektiğini söylerdi. Ama yine de, her ne kadar param almaktan büyük zevk alır gibi görünse de hile yaptığını sanmıyordum. Şimdiden, elimdeki paranın üçte ikisini almış, toplamda iki yüz papeli olmuştu. Yakında kazanmazsam, çekilmem gerekecekti.

Dokuzuncu elde, dağıtırken bana yirmi bir verdi.

Onda sadece bir yedili vardı. Kazanmıştım.

Bana yirmilik bir banknot uzattı. Bu ortaya koyduğum miktardan

"İstiyor musun?" diye sorarken gözleri parlıyordu.

"Bana bir ipucu verecektin," dedim.

"Ama sen kazandın. Kader senden yanaydı, Sita. Hiçbir şey yapman gerekmedi. Kazanan bir el gelecekse, ne olursa olsun seni bulur." Kâğıtları bir araya topladı. Destenin sonuna gelmişti. Yeniden karması gerekiyordu. Kendi kendine söylenir gibi, "Biliyorsun, burası bir kumarhane olsaydı ve bende de *dealing shoe*⁸ olsaydı, karmadan altı desteye kadar dağıtabilirdim," dedi. "Buna ne dersin?"

Bir anda tamamen uyuşmuştum.

Fakat onu ve annesini, ayakkabıların ayaksız hareket ettiği ve sabah ışığında zümrüt çemberin görüldüğü gökteki aynaya kaçmaları için zorlayan karanlık melekler olacak.

8 (İng.) Kumarhanelerde iskambil kâğıdı dağıtmada kullanılan özel kutuya verilen isim. *Shoe* aynı zamanda ayakkabı anlamına gelmektedir. (ç. n.)

Birden, Tahoe Gölü'nün bölgede yaşayan Kızılderililer tarafından "gökteki ayna" olarak adlandırıldığını hatırlamıştım. Çünkü göle ulaşmak için etrafındaki tepeleri tırmanmaları gerekiyordu ve göl o kadar büyük ve berraktı ki, tepeden baktıkları zaman onlara gökyüzünü yansıtan kusursuz bir ayna gibi görünürdü. Ayrıca, gölde Zümrüt Koyu adı verilen, küçük, fakat muhteşem bir koy da vardı. Ayrıca, yakın çevrede yirmi bir oynatmak için özel dağıtıcı kutuları olan kumarhaneler vardı. Biz de şimdi yirmi bir oynuyorduk, tek fark elimizin altında ayaksız hareket eden o ayakkabılardan birinin olmamasıydı.

Kalika'nın evinde Tahoe Gölü hakkında bir kitap vardı.

Mike bana dik dik bakıyordu. "Bir el daha oynamak ister misin?"

Başımı ağır ağır salladım. "Gerek yok, teşekkürler."

Yüz ifademi okurken başını salladı. "Sanırım gitme zamanın geldi. Gittiğini görmek beni üzüyor."

Parlak gözlerinin içine baktım. "Üzgün müsün, Mike?"

Omuz silkti. "Yapman gereken bir iş olduğunu biliyorum. Mâni olmak istemem. Sadece, arada bir uğraman hoşuma gidiyor, biliyorsun. Bana genç olduğum zamanları anımsatıyor."

"Göründüğümünden yaşlıyım. Bunu biliyor olmalısın."

Düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım biliyorum," dedi. "Ama benim gözümde hâlâ çok genç olduğumu söylemem gerek."

Öne doğru eğildim ve onu kucaklarken kemikli kaburgalarını, pis kıyafetini ve sevgisini hissettim. Var olduğundan emin olduğum bir aile üyesini nihayet bulmuşçasına, güçlü bir duyguyla sarmalanmıştım. Ancak sarılmanın da bir sonu vardı. Haklıydı. Yapmam gereken bir iş vardı. Kollarımı çözüp ayağa kalktım. On-

dan ayrılma fikri bana acı veriyordu. Bana doğru cevabı veremeyeceğini bilsem de, o soruyu sormaya mecburdum:

"Döndüğümde burada olacak mısın?"

Başını kaşdı ve sütünden bir yudum aldı. Bir an, az da olsa şaşırmuş gibi baktı. Kazandığı parayı hızla sayıp cebine tıktı. Sonra öksürdü ve dinleyen kimsenin olmadığından emin olmak ister gibi sokakta bir aşağı bir yukarı bakındı. Sonunda yeniden bana baktı.

"Üzgünüm, Sita. Gerçekten bilmiyorum. Ben sürekli oradan oraya hareket ederim. Dediğim gibi, ayakta kalmaya çalışıyorum. Ama seni tekrar görmeyi ben de umuyorum." Durdu. "Ruhundan hoşlanıyorum."

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum.

"Ben de senin ruhunu seviyorum, Mike. Benim için yine burada ol, lütfen. Olur mu?"

Hafif bir gülümsemeyle, "Elimden geleni yaparım," dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kaçınılmaz olan gerçekleşti. Kraliçe Delar, rüya tabirinden kısa süre sonra Suzama'nın öğrencileri arasına katıldı. Suzama, Kraliçe'ye kendi evinin küçük bir odasında özel olarak ders veriyordu. Büyük Piramit'teki titreşimlerin, Ory ve şeytani Set öğretilerinden hiçbir zaman arınmayacağına söyleyerek, dersleri orada yapmayı reddetmişti. Ayrıca güçlü rahiplerin neler olup bittiğini bilmelerini de istemiyordu. Kraliçe'den uygulamaları hakkında şimdilik hiç kimseyle konuşmamasını rica etmişti. Suzama, Kral Namok'un fazla ömrünün kalmadığını iyi biliyordu.

Gerçekten de, altı ay sonra Kral öldü. Ve Kraliçe Delar, Suzama'nın arzu ettiğinden daha cesurca hareket etmeye başladı. Kraliçe hiç zaman kaybetmeden inanç yolunun İsis tekniklerinden geçtiğini ilan etti ve Suzama'nın peşinden gitmek isteyenleri bunu yapmaya açıkça teşvik etti. Ancak Kraliçe bu konuyu bir devlet düzenine dönüştürmeyecek kadar bilge bir kadındı. Suzama, uygulamaları yapması için zorlanan kimseye ders vermek istemiyordu. Diğer taraftan, Delar, işçilerine Suzama'nın girmeyi reddettiği Büyük Piramit'e çok uzak olmayan bir bölgeye İsis tapınağı inşa etmeleri talimatını verdi. Kraliçe mükellef bir tapınak istiyordu, ancak Suzama onu mütevazı bir bina yaptırmaya ikna

etti. Böylece, Kral'ın ölümünden tam bir yıl sonra, Suzama'nın öğretilerini aktarabileceği kendine ait bir yeri oldu. Suzama tapınağı bitkiler, çiçekler ve kıtanın dört bir yanından getirilmiş, çeşitli renklerde kristallerle donattı.

Bu dönemde, Set'e tapınanlar, sahip oldukları etki açısından doğal olarak büyük bir gerileme yaşadılar. Ancak Kraliçe, Suzama'nın tavsiyelerine kulak vererek onları ülkeden sürmedi. Arkadaşımı bu konuda sorguladım. Fakat Suzama düşünce özgürlüğü konusunda o kadar güçlü duygulara sahipti ki, aleni biçimde kötü olan bir grubu bile koruyabiliyordu. Öte yandan, Suzama'nın, Ory'nin ikimizden kurtulmak için üzerimize kaç katil saldığından haberdar olduğundan şüpheliydim. Tabii ki o katillerin hiçbiri -üçerli dörderli gruplar hâlinde geldikleri zamanlar da dâhil- liderlerine dönme fırsatını dahi bulamamışlardı. O günler çok nadir dinleniyor ve hiçbir zaman sırtım kapıya dönük oturmuyordum.

Fakat asla Set'e tapınanların kanını içmedim. Sadece kokusu bile içimin kötü hislerle dolmasına yetiyordu. Grup, kesinlikle bir tür ustalıkla oluşturulmuş güçle çalışıyordu ve ben, katalizör olarak tek yumurta ikizlerini kullandıkları eski bir sürüngen ırkıyla elde ettikleri bir zihin karıştırma süreciyle ilişkili olduklarına dair ortalıkta dolaşan söylentilere daha fazla kulak verir olmuştum. Daha da önemlisi, şimdi artık diğer güneşlerin etrafında dönen, ve farklı dünyalarda varlıklarını sürdüren aynı ırkın doğrudan kalıntılarıyla, bahsi geçen bağlantıları araştırmaya koyulmuştum. Set'e tapınanların güçlerini başka bir yerden aldıklarını biliyor ve kaynağını bulmak istiyordum. Ancak çok az ilerleme kaydedebilmişim.

Öldürdüğüm bu adamların gözlerinde bile müthiş bir güç, daha zayıf iradedekileri etki altına almada kullanabildikleri manyetik bir alanları vardı. Güçleri doğal olarak benim üstümde bir işe ya-

ramıyordu ama şehirde, konuşmalarına izin verilen her yerde insanların üstünde bıraktıkları etkiyi görebiliyordum. Suzama büyük bir kâhin olarak karşılanmalı, geniş kitleler onun öğretilerini benimsemeliydi. Ancak tapınağının dolu olduğu zamanlarda bile, takipçileri nistepen azdı. Set'e tapınanlar hiç durmadan Suzama'ya karşı nefret ve yalanlar üretmek için uğraşıyorlardı.

Neyse ki, Suzama, Kraliçesini Ory ve onun mezhebinden koruyabilmişti. Her ne kadar Ory'yi zaman zaman görüyor olsam da, Kral'ın ölümünün ardından, Delar, onunla bir kez olsun bir araya gelmemişti. Ory bana karşı her zaman nazikti, ancak nefesindeki yılan tıslamasını her defasında duyabiliyordum. Neden duymayacaktım ki? Bir anlamda kuzen sayılırdık. Beni bir yashini olan Yakşa yaratmıştı. Ve yashini'ler Hindistan'da gizemli bir yılan ırkı olarak çok iyi bilinirlerdi.

Fakat Ory, Krişna'yı her şeyin üstünde bir aşkla seven Yakşa'yı bana hiçbir zaman hatırlatmamıştı. Ve benim diğerlerinin iradelelerini etkileme gücüm, Set'in takipçilerinkinden çok daha farklıydı. Onlar kurbanlarını güçsüz ve yönünü kaybetmiş hâle sokuyorlardı. Çoğu, kişinin kendisine ait olmayan bir bilincin tohumlarına attığı için, -nadiren kullanılan- *ekme* sözcüğüyle tanımlanan bu etkiden hiç kurtulamıyordu.

Olayların eninde sonunda ayyuka çıkacağından emindim ancak patlama noktası tahmin edeceğimden çok daha hızlı ve akıllımın alabileceğinden çok daha büyük bir yıkıcı güçle geldi. Suzama on dokuz yaşındayken Ory'den şahsi bir davet aldım. Farklılıklarımızı konuşabilmemiz ve çatışmamıza bir son verebilmek için çölde baş başa buluşmamızı istemişti. Bu olay, gecenin kör bir saatinde İsis Tapınağı'na gizlice giren on adamını katletmemden sadece altı gün sonra yaşandı. Ory daha önce hiç bu kadar kalabalık bir grup göndermemişti ve ben hepsini öldürebildiğim için

şanslıydım. Eğer iki katını göndermiş olsaydı, hem Suzama hem de ben çoktan ölmüştük. Aslında bunu neden yapmadığını merak ediyor ve beni uyarmak için böyle hareket ettiğini düşünüyordum. Onunla buluşmaktan memnuniyet duyacağımı söyleyerek habercisini geri gönderdim.

Tıpkı benim onu öldürmeyi planladığım gibi, o da beni öldürmeyi planlıyor olmalıydı.

Çöle gitmek üzere yola çıkmadan önce planlarımı paylaşmak için Suzama'yla buluştum. Tapınağın iç salonunda, özellikle düşünceli bir ruh hâli içindeydi. Odaya girdiğimde bir şeyler yazıyordu ama ben içeri girince papirüsü görmemem için bir kenara kaldırdı. Her zamanki sıcak karşılayışının yerinde yeller esiyordu. Daha ben ağzımı açmadan, neden çöle gidecekmiş gibi giyindiğimi sordu.

"Düşmanlarının herhangi bir erdeme sahip olduğunu düşünmekle yanılıyorsun," dedim. "Sürekli tetik durma hâlimizden baktım. Bu akşam çölün derinliklerinde Ory'yle buluşacağım. Yeri o seçti, ancak orayı ben de çok iyi biliyorum. Baş kaybolunca, beden de düşer. Bu akşam bu iş bitecek."

Ancak Suzama başını sallıyordu. "Benim istediğim bu değil. Benden iznimi istemedin. Bu akşamlar yıldızlar özellikle uğursuzlar. Görüşmeyi hemen iptal et."

Yanına oturdum. Kocaman ipekli minderlerin arasında kaybolmuş gibiydi. Sade, beyaz bir entari giymiş, boynuna mavi bir eşarp dolamıştı. Eşarbin içine, dünyanın en altından görünebilenler de dâhil olmak üzere, gökyüzündeki bütün takımyıldızlarını temsil eden altın iplikler dokunmuştu. Suzama, dünyanın en altından görünen yıldızları görüşlerinde gördüğünü söylemişti. Doğru olduklarından hiç şüphem yoktu. Fakat Ory konusunda onu dinlemek niyetinde değildim. Baş sallama sırası bendeydi.

"Geçen hafta kaç kişiyi katlettiğimi sana söylemedim," dedim.

"Kaç kişi?"

"On."

Yüzünü buruşturdu. "Burada mı?"

"Çoğunu dışarıda haklamayı başardım. Ama Ory'yi hemen yok etmezsem, arkası gelecek."

"Ama Ory'yi tanımıyorsun. Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. O Set'in takipçilerinden."

Suzama ciddi bir sesle, "O gerçek bir Set takipçisi," dedi. "Tıpkı senin artık bir insan olmaman gibi, o da bizden biri değil. Daha önce bizi öldürmeye gönderdikleri, sadece öğrencileriydi." Duraksadı. "Onun bu dünyadan olmadığından şüpheleniyorum."

"Umurumda değil," dedim. "Tek başına gelirse, onu alt edebilirim. Tek başına gelmezse de, ne yapacağıma o zaman karar veririm. Ama onunla yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Beklemek aptallık."

Suzama düşünceliydi. "Bilgelik her zaman mantıklı değildir."

"Senin bilgeliğinden mahrum olduğum için, ben sadece bildiklerim ve gördüklerimle karar verebilirim."

Elbisemin altında çıplak olan bacağımı okşadı.

"Biliyor musun, bu konuşmayı önceden gördüm," dedi. "Şimdi söyleyeceğim hiçbir şey fikrini değiştiremeyecek. Bu senin kim olduğun ve gökyüzündeki yıldızlarla alakalı. Senin yıldızlarınmış gibi davranıyorlar, ama aslında değiller." Duraksadı ve çok uzaklardaymış gibi konuşarak, "Vampire dönüştüğün geceki gibi sıralanmışlar," dedi.

Şoke olmuşum. "Bu doğru mu?"

Hüzünlü bir tavırla başını salladı. "Yılan ormana yürüdü. Sürünge kumlarda sürünüyor. Aynı farklılık." Bacağını sıkarken gözleri nemliydi. "Bu gece, senin için dönüşüm gecesi olacak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Ölüm en büyük dönüşümdür. Ory beni öldürebilir."

"Kesin olarak bilmiyor musun?"

Cevap vermesi uzun sürdü.

"Hayır. Kutsal Ana bana göstermiyor." Silkindi ve bir an için yeryüzüne döndü. Yanağını öptü. "Bu akşam kelimeler anlamsız, yazılı olanlar bile. Git bakalım. Işıkla git. Ben seni burada bekleyeceğim. Döndüğünde burada olacağım."

Onu kucakladım. "Sana çok şey borçluyum. Belki de bu gece karşılığını ödeyebilirim."

Şehirden yaklaşık otuz kilometre ötede, çölün derinliklerinde Sinek Kâsesi olarak bilinen bir yer vardı. Baharın son günlerinde, gün içinde orada o kadar çok sinek olurdu ki, sinekleri yutmadan nefes almak neredeyse imkânsızdı. Ancak geceleri hepsi ortadan kaybolurdu ve baştan buraya neden geldiklerini açıklamak mümkün olmazdı. Burada, tesadüf eseri can vermiş bir hayvan dışında sineklerin yiyebileceği hiçbir şey bulunmazdı. Öte yandan, burada yığılıp kalan hayvan sayısı azımsanmayacak kadar çok olurdu. Hatta kuşlar bile gece uçuşları sırasında birdenbire takılıp kalır ve buraya düşüp ölürlerdi.

Ory benimle "kâsede" buluşmak istemişti.

Saklanmış suikastçıları olup olmadığını kontrol etmek için erken gelmişim. Bölge ile geniş çevresi boş görünüyordu. Ay yoktu, ama zaten aya ihtiyaç duymuyordum. Gözlerim yıldızların çok par-

lak oldukları zamanlardaki gibi göğe çevrilmiyordu. Suzama'nın sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu. Vedamızı neredeyse cümle ortasında kesmişti. Kelimeler artık anlamsız.

Ory birdenbire karşımda belirdi. Bir devenin sırtında oturuyordu.

Yaklaştığını işitmemiş olmam çok tuhaftı doğrusu.

Bineğinden indi ve ağır ağır bana yaklaştı. Ben de deve sırtında gelmişim, ancak geldikten sonra onu göndermişim. Benim için gece vakti çölde otuz kilometre koşmak çocuk oyuncağıydı. Eve dönüş yolunda, Ory'nin kellesini yanımda taşıyacağımı umuyordum. Benim gibi o da beline, keskin hançerinin yanına, uzun bir kılıç yerleştirmişti. Kulak kesildim, ancak başka bir ses duymayınca benimle bu şartlar altında bulunduğu için aptal olduğunu düşündüm. Fakat bana doğru yaklaşıırken gülümsüyordu ve kel kafası cılız ışıpta bile parlıyordu. Gelmeden önce kafatasını yağlamış gibi, iğrenç bir merhem kokusu geliyordu.

"Sita," dedi. "Belki de gelmezsin diye düşünmüştüm."

Alay eder gibi, "Böyle ünlü bir ruhani figürün huzuruna özel olarak kabul edilme şansına her zaman layık bulunmuyorum," dedim.

"Ruhsal gücümüzün nereden geldiğini biliyor musun?"

"Mutsuz bir yerden. Sevginin ya da şefkatin olmadığı bir yerden. Bu yerin adını bilmiyorum, ama oraya asla gitmek istemediğimi biliyorum."

Bana iyice yaklaştı. Ancak elleri kılıcından uzak duruyordu. Gökyüzünü işaret etti. "Bu dünya tek değil. Yöneteceğim pek çok krallık var ve eğer bana katılırsan, sana bu diğer yerlere güvenli bir geçiş sağlayabilirim. İki yıldır seni yakından izliyorum, Sita. Ve senin bizden biri olduğunu biliyorum. Gücün var ve istediğini elde

ediyorsun. Açlığını gidermek, yaşama şehvetini tatmin etmek için ölürsün. Vicdan yükü olmadan hareket ediyorsun. Buna rağmen, o köle falcının arkasına saklanıyorsun. Bunu anlamıyorum."

"Ben hiç kimsenin arkasına saklanmıyorum. Suzama, bir geleceği gören bir kâhinden çok daha fazlası. O erkeklerin ve kadınların kalplerinin içini görebiliyor. Acının olduğu yere huzur, hastalığın olduğu yere şifa getiriyor. Set'e tapınanlar bunların ikisini de yapmıyorlar. Onlar sadece gücün kendisiyle ilgililer. Benim için hiçbir şey daha sıkıcı ya da saldırgan olamaz. Sadece güçlü olduğum için benzer olduğumuzu düşünüyorsun. Fakat tek ortak noktamız bu ve bu gece bitmeden artık o bile doğru olmayacak. Çünkü sen kuma gömülmüş olacaksın ve ben türünün son örneğinden azat ettiğim şehirde kahkahalarla güleceğim."

Bu sözlerim onu eğlendirmişe benziyordu. "Kutsanmış Suzama böyle adam öldürmelere izin veriyor mu?" diye sordu

"Bunu Suzama'ya işim bittikten sonra anlatacağım."

"Ve bütün Set takipçilerini bu kadar kolay yok edebileceğine inanıyorsun, öyle mi?"

Omuz silktim. "Geçmişte hiç sorun yaşamadım."

Yanuma iyice sokulduğunda gülümsemesi kaybolmuştu. "Sen aptalın tekisin. Gücünü denemek için sadece çaylakları gönderdim. Şehirde olduğun süre boyunca, gizli düzenimizin sadece bir avuç ferdiyle karşılaştın. Hatta o anlarda bile kiminle karşılaştığının farkında değildin. Büyük Piramit'in derinliklerinden nadiren çıkarız. Sadece ben, lider Ory, bu dünya işlerine düzenli olarak katılırım. Fakat bu dünyayı bir başkasıyla paylaşmaya niyetim yok. Ne seninle ne de Suzama'yla. Tercih senin. Ya şimdi bize katılır ve bana kutsal bir yemin edersen ya da buradan canlı ayrılamazsın."

Güldüm. "Bana neyi bilmediğimi söyleyip duruyorsun. Ben de sana benim ne olduğumu bilmediğini söylüyorum." Kılıcımı çektim. "Damarlarımda akan kan insan kanı değil, ama sayısız insanın gücüne sahibim. Kılıcını çek ve benimle dövüş, Ory. Bir korkak ya da masum ruhlara saçma sihirler yapan sahte bir rahip gibi değil, bir asker gibi öl."

Fakat kılıcını çekmedi. Kollarını havaya kaldırdı.

Gözlerinde tuhaf bir kırmızı ışık parlıyordu.

Yeniden konuştuğunda sesi âdeta şimşek gibi gümbürdüyordu.

"Set gecesine, insanlıktan önce gelenlerin iradesine dikkatle bak. Kanın ışığıyla parlayan yıldızların içinde yaşıyor. Başını kaldır ve hangi gücü alt edeceğini sandığına bir bak."

Sesinde öyle bir güç vardı ki, bir an başımı kaldırıp baktım. Büyük bir şaşkınlıkla, gece göğünün değiştiğini fark ettim. Üzerimizde daha öncekilerin üstüne serpilmiş yeni takımyıldızları vardı. Ağgözlü, devasa bir kozmik varlığın yanan kanını besleyen ve nabız gibi atan yıldızimsı kalpler, parlak kırmızı yıldızlarla ışıldıyordu. Görüntüleri bile içimi bulandırmaya yetmişti. Cenneti değiştirmeye gücü nasıl yetmişti? Kudretli bir büyücü olmalı, diye düşündüm.

Kılıcımı çektim ve başını uçurmak için üzerine yürüdüm.

Fakat yeşil bir ışık parladı.

Kılıcımın metali sıvı misali kumun üstüne aktı.

Elim yanmış, derim kelimenin tam anlamıyla siyaha dönmüştü. Acı o kadar dayanılmazdı ki dizlerimin üstüne çökmek zorunda kaldım. Ory tepemde dikiliyordu. Yıldızlar geniş kafatasının arkasında, daha da çok parlamaya başlamıştı sanki. Sanki öbek öbek bir araya gelerek, üstümüze doğru inişe geçmişlerdi. Acının yarattığı pusun arasından, bir halka oluşturup dönmeye

başladıklarını gördüm. Çevrelerini saran hava tutuşmuştu benimsiyordu. Ory beni sinsi bir keyifle seyrediyordu.

"Biz Set'e tapınanlar elementleri kontrol ederiz," dedi. "Büti miyorsan diye söylüyorum; bu ateşti. Şimdi sana toprak elementini göstereceğim."

Kocaman ayağını göğsüme yerleştirdi ve sertçe itti. Benden kat kat güçlü olduğunu çok geç fark etmiştim. Sırtüstü yığılıktan kollarım, çarmuha gerilmek üzereymişim gibi iki yana açılmıştı. Ulaşmak istediği sonucun bu olduğuna hiç şüphe yoktu. Daha ben kollarımı bir araya getirip kendimi savunmaya geçmeden, başının üstündeki yıldızlar bir kez daha seğirmeye başladı ve iki yanımdaki kumun çatırdadığını duydum. Toprak bir an için canlanmış gibiydi; sıvı çamur beyin damarlarına benzeyen çatlakların arasından geçiyordu. Çamurun güçlü bir yumrukmuşçasına bükülüp, kolumun alt kısmını sıkıca kavramasını ve ellerimin üstünü kaplamasını dehşet içinde seyrettim. Hemen ardından, kum taşla dönüştü ve ben hareket edemez oldum. Bütün bunlar bir anda olup bitmişti sanki. Ory hançerini çekti ve yanıma, dizlerinin üstüne çöküp hançerin sivri ucunu gözüme tuttu.

"Az önce gerçek bir güç gösterisi izledin," dedi.

Yüzüne tükürdüm. "Hiç etkilenmedim."

Tükürüğümü eliyle sildi ve hançerin ucunu göz kapaklarının üstünde dolaştırdı. "Çok güzelsin, Sita. Benim olabilirdin. Ama şimdi sana hükmetmenin imkânsız olacağını görüyorsun. Bir Set takipçisi, her şeyden önce altındakileri kontrol etmeyi başarmak."

"Beni öldür, olsun bitsin. Seninle konuşmaktan sıkıldım."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Ölümün kolay olmayacak" dedi. "Yaralarının ne kadar hızlı iyileşebildiğini biliyorum. Ancak diğer taraftan o zehirli ve kısır rahminde bu hançerin açacağı

derin yaranın bir yere çok yakışacağını kolay kolay kapanmaya-
cağının da farkındayım."

Ve sonra beni karnımın alt kısmından hançerledi. Hançerin keskin bıçağı binlerce eski kurbanın gözyaşlarından donmuş buz gibi yakıyordu. İşte o zaman, ona ve hançerine dair hikâyelerin doğru olduklarını anladım. Sayısız göz çıkarmış ve kurbanları-
nın önünde yemişti. Ancak beni kör etmeyecekti, çünkü güneşin doğuşunu ve bedenimi kaplayacak milyonlarca sineği görmemi istiyordu. Zehri incelikle düşünülmüş, hemen öldürmek için de-
ğil, sıkıntıyı uzatmak için tasarlanmıştı.

Kızıl yıldızların artık gökyüzünde olmadıklarını fark ettim.

Ory ayağa kalktı ve devesinin sırtına tırmandı.

"Toprak şehirde de buradaki kadar kolayca hareket edebilir," dedi. "Güneş gökte yükselince, İsis Tapınağı sevgili Suzama'nla birlikte yerle bir olacak. Yıkımı buradan bile duyabilirsin. Şunu bil ki burada beslenen sinekler her daim aç olur, Suzama'na katılman çok sürmeyecektir."

Giderken arkasından seslendim: "Ory!"

Durdu. "Evet, Sita?"

"Seri bir gün yeniden göreceğim. Bu iş bitmedi."

"Senin için bitti." Uzaklaşırken, kahkahalarla gülüyordu.

Güneş doğdu. Sinekler geldi. Kanım usul usul akıyor, acım gide-
rek artıyordu. Çöl rüzgârı ateşten farksızdı ve sanki gökyüzün-
den oklar yağıyordu. Kanımı emen sayısız sineğin sesi beni de-
lirtmeye yetiyordu. Pis böcekler, yaram kadar ruhumu da kirleti-
yordu. Tek yapabildiğim, arkadaşımın öleceği öğlen güneşini bek-
lemektir. İçimden bir ses, bir şeyler duyacağımı söylüyordu.

Gün ilerliyordu. Nefes almak kâbusa dönmüştü. Var olmak başlı başına bir işkenceydi. İşte o zaman, hayatımda ilk kez üdeydi? Ona itaatsizlik etmemiştim. Beni durdurulamaz bir rakibi önünde tuzağa düşürmüştü. Dünya için en ufak bir umut olmadığımı fark ettim. Set'e tapınanlar milyonlarca vampirden beterdi. Ve yıldızların arasına yayılıyorlardı.

Güneş en yüksek noktasına ulaştı. Bu kızıl bir güneşti.

Kafatasımın içi kaynamaya başlamıştı; kendi çığlıklarını duyuyordum.

Ve sonra, ses duyuldu. Gürüldeyen bir gök gürültüsünün dalgaları. Yer önce sarsılmaya, sonra dans etmeye, dikiş yerlerinden açılmaya başladı. Kollarımı ve bacaklarımı saran donmuş kum çatlamıştı. Bütün çöl bir anda sel gibi çağlayan bir okyanusa dönüşmüş olmasa, ayağa kalkabilirdim. Ory'nin harekete geçirdiği şey neydi? Elementler çıldırmıştı sanki. Toprak, su olduğuna inanıyordu. Sinekler Kâsesi'nin ötesinde kum tepeliklerinin kıyındaki dalgalar misali yükselip parçalandıklarını duyabiliyordum.

Sonra her şey durdu ve derin bir sessizlik çöktü.

Hançeri çekip çıkardım, sinekleri kovaladım ve emekleyerek "kâse"den çıktım. Kenara ulaştığımda, tanımadığım bir çöle bakıyordum.

Tamamen dümdüz olmuştu.

Yaram, bana göre fazla yavaş bir şekilde iyileşiyordu.

Sürünerek de olsa bir şekilde şehre dönmeyi başardım. Ory'nin zehri hâlâ damarlarımda dolaşıyordu ama kimbilir, belki de gücünün bir kısmını kaybetmişti. Şehir nihayet görüş alanıma girince, Ory'nin gününün de Suzama'nunki gibi geçmiş olduğunu gördüm. Ya Ory biricik toprak elementinin üstündeki kontro-

lünü kaybetmiş ya da Suzama kontrolü son anda ele geçirip toprağı Ory'nin boğazına doldurmuştu. İsis ve Set'e tapınılması o zaman için sona ermişti.

Toprakta, Büyük Piramit büyüklüğünde bir çukur açılıp bütün şehri yutmuştu. Piramit ve diğer bütün tapınakların yerinde yeller esiyordu. Oyuğun içine çekmediği binalarsa yamyassıydı. Hayatta kalan bir avuç insan bu yıkımın ortasında oradan oraya dolaşıyordu, ancak çok azının akli hâlâ yerinde gibiydi.

Suzama'yı aradım ama asla bulamadım.

Ve çok kısa süre sonra, Mısır'dan ayrıldım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tahoe Gölü bir yana, Reno'ya bile uçak bulamamıştık. San Francisco elimizdeki en iyi seçenektir. Seymour, James, Dr. Seter ve ben San Francisco'ya uçup, Bay Area'da bir araba kiraladık. Havaalanı güvenliği silahlarımızı yanımıza almamıza izin vermediği için, saat on civarında diğerleri arabada beklerken yol üstündeki bir silah dükkânına girip iki av tüfeği ve bolca mühimmat çaldım. Arabaya döndüğümde, gördükleri James'i etkilemişe benziyordu. Seymour arka koltukta Dr. Seter'la konuşurken, James önde benimle oturuyordu. Doktor hiç iyi görünmüyordu, bir önceki gece hafif bir kalp krizi geçirmiş olmasından şüpheleniyordum.

Son hızla otobana girip doğu istikametinde ilerlerken James, "Dükkâna nasıl girdin?" diye sordu.

"Kilidi kırdım," dedim. Direksiyon bende idi.

"Alarm devreye girdi mi?" diye sordu.

"Duyabildiğim kadarıyla, hayır." Omzumun üstünden arkaya baktım. "Tuvalet ihtiyacınız var mı, Dr. Seter? Birkaç kilometre ötede bir benzin istasyonu var."

Yüzü kireç gibi bembeyazdı ama başını salladı. "Vaktimiz yok. Oraya ondan önce ulaşmalıyız." Duraksadı. "İlk gece yazının tamamını görmeye izin vermediğim için kendime hâlâ kız-

gınım. Çocuğun bulunduğu yerle ilgili ipuçlarını bu kadar çabuk çözmeyi nasıl başardınız?"

"Biraz yardım aldım," dedim.

James, "Kimden?" diye sordu.

"Söylesem de inanmazsın."

Seymour, "Sanırım bu arabadaki herkes, her şeye inanmaya hazır," diye mırıldandı.

Dr. Seter, "Ne kadar doğru," dedi.

Yine de Mike'dan bahsetmek konusunda tereddütlüydüm. "Küçük bir kuş bana yardım etti."

James kibarca ısrar etti. "Bu kuşun bir adı var mı acaba?"

Ona bir bakış attım. "Hatırladığım kadarıyla, hayır."

Tahoe Gölü'nü çevreleyen dağlara ulaşınca, göle doğru kıvrılarak ilerleyen yola saptım. Diğerleri arabanın tavanındaki tutamaklara sımsıkı yapışmışlardı. Spor bir Lexus kiralamıştım ve arabanın sınırlarını zorluyordum. Dr. Seter arka koltuğa kusmak üzereymiş gibi görünüyor, ama hiç yakınmıyordu. Risk büyüktü.

Dağın tepesine tırmanıp gölü görebilir olunca, Kalika'nın kokusunu aldım. Şaşırmama şaşırmıştım doğrusu. Onun çoktan gelmiş olacağını tahmin etmem gerekirdi, ama aslında bunu beklemiyordum. Bununla birlikte, Suzama'nın şifresini benden önce çözmüş olmasına ihtimal vermiyordum. Tam aksine, görünmez bir psişik iz sürme yetisiyle bizi takip ettiğini düşünüyordum. Bir sonraki hamlemizin ne olacağını görmek için bekliyor olmalıydı. Bu benim için ciddi bir paradoks yaratıyordu. Çünkü çocuğu korumak için bulmaya çalışırken, ciddi bir tehlikeye atıyor olabilirdim. Kızımın dördümüzü birden sağ bırakmasının bir nedeni olduğu açık. Hastanede çocuğun yanında olduğum gün, nerede olduğumu

kartamamıştı. Ancak Pacific Palisades'te Seymour'la yaşadığım dönemde nerede olduğumu biliyordu. Çocuğun, Kalika'nın aşamadığı, ama belki de benim içinden geçebildiğim mistik bir kalınla çevrili olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bunun hiçbir önemi olmayabilirdi.

Ben Kalika'nın kokusunu alabiliyorsam, o da bizi görebiliyor demektir.

Fakat bunca yolu çocuğa sırtımı dönmek için gelmemiştim. Teorilerime güvenemezdim. Tek bildiğim, Paula ve bebeği bulamam hâlinde onları güvenli bir yere götürebilecek olmamdı. Bu mantıklıydı ve Suzama'nın bilgeliğini ya da kehanetlerini kullanmadan gözümde canlandırabileceğim bir şeydi. Yokuş aşağı inerken, gaz pedalına sonuna kadar bastım ve Zümrüt Koyu'na doğru saptım.

Yirmi dakika sonra koya ulaşmıştık.

Burası doğanın en büyüleyici noktalarından biriydi. Üç tarafını yüksek çam ağaçlarının kucakladığı heybetli falezlerle çevrili olan koy, aşağı yukarı iki yüz metre ötemizdeydi. Kıstağın çok dar olması koyu, fırtınalı havada sertleşen gölden mükemmel biçimde koruyordu. Suyun ortasında, çocukların oynadığı, yetişkinlerin rahatladıkları minik bir ada vardı. Dairesel koy, gece yarısı bile parlak ay ışığında sihirliydi. Ancak bu akşam rengi zümrüt değil, gümüşüydü. Ory'nin bana sapladığı hançer gibi.

Her nedense, bu olayın çok uzun zaman öncesinde kaldığını kendime hatırlatma ihtiyacı duydum.

Karnımın alt kısmına bir sancı girdi ve arabanın içine giren sineği kovaladım.

Kalika'nın kokusu diğer bütün duyuları bastırmıştı. Yakşa'nın kanıyla temas ettiğimden beri, koku alma duyumu en güçlü sila-

hıma dönüşmüştü. Camımı sonuna kadar indirdim ve burnumu bir pusula iğnesi gibi kullandım. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Tek bir yönü işaret ediyordu: Falezin dibinde, suya uzak sayılmazacak bir noktadaki terk edilmiş bir taş kilisenin yukarısına, kızılâğaç payandaların üstüne inşa edilmiş, küçük, ahşap evi. Neredeyse ağaçların arasında gizlenmişti ama ben görebiliyordum. Hızımı artırdım.

Eve biraz mesafe kalınca, durdum. Üstünde olduğumuz yol, bütün Tahoe Gölü'nün çevresini sarıyordu ancak bulunduğumuz yer dağın kenarından üç yüz metre yukarıda kalıyordu. Av tüfeklerinden birini kaptım ve diğerlerini görmezden gelerek altı fişek yerleştirdim. Fişeklerin geri kalanı cebime tıktığım kutudaydı. Sürücü kapısını açtım. Tam inecekken James kolumu yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bazı konularda bana yardım edemezsin," dedim.

Seymour, "Alisa," dedi. Diğerleri beni bu adla tanıyordu.

"Böyle olmak zorunda," diyerek James'in elinden kurtuldum. "Burada kalın ve birbirinize göz kulak olun. Bu tarafa da gelebilir."

Onlara cevap verme fırsatı bırakmadım. Arabadan indikten sonra koşarak virajı döndüm ve görüş alanlarından çıktığım anda hiper moduma geçtim. Birbirine geçmiş eğri büğrü ağaçlar ve düzensiz taş parçaları beni yavaşlatamıyorlardı bile. Eve otuz saniye içinde ulaştım.

Ön kapı benden önce tekmelenerek açılmıştı.

Kalika burnumun hangi yöne döndüğünü izlemişti.

İçeri girince, Paula'yı Zümrüt Koyu'na bakan bir pencereden dışarısını izlerken buldum. Soğuk suda dıştan takma motoruyla bizden uzağa, gecenin içine doğru ilerleyen küçük bir tekne vardı. Paula'nın arkasında durdum ve onu kendime çevirdim.

"Çocuğu aldı mı?" diye sordum.

Koyu renk saçlı Paula, kirli kar rengine dönmüştü. Kuru bir sesle, "Evet," dedi.

"Burada kal." Tüfeğimi doldurdum. "Onu geri getireceğim."

Ve bir an sonra kendimi dışarıda, koyun kıyısı boyunca koşarken buldum. Bazı yerlerde sivri taşlar yüzünden koşmam zorlaşıyordu. Öyle noktalara geldiğim zaman, ayaklarıma destek vererek en ufak kaya parçasının üstüne atlıyor ve koşmaya devam ediyordum. Kalika'nın motoru pek güçlü değildi. Kıstağa ondan önce ulaşmıştım. Uzun, beyaz paltosu içinde, dizlerinin üstündeki beyaz bir battaniyeye sarılı bebekle başını kaldırdığı anda tüfeğimi ona doğrulttum ve pruvaya nişan aldım. Aramızda sadece elli metre vardı. Gözleri ayın ışığıyla parlıyordu ve şaşırmışa benzeriyordu. Çocuk ona usul usul, anlaşılmayan agulamalarla bir şeyler mırıldanıyordu. Korkuyor gibi bir hâli yoktu ama namlunun üstünden bakıp tetiği sıkarken benim hissettiğim tek şey buydu.

Tüfek sesi bütün koyda yankılandı.

Teknenin ön tarafında bir delik açmıştım.

İçeri su dolmaya başladı. Kalika motorun kolunu tutup tekneyi çevirdi. Bir an için sırtı bana dönük durdu; kolay hedefe dönmüştü. Ama bu fırsatı değerlendirmedim. Bebeğe isabet ettirme ihtimalim vardı. İlk başta Paula'nın evinin altındaki kumsala döner gibi görünse de, birkaç saniye sonra hedefinin koyun ortasındaki ada olduğu anlaşıldı. Belki de tekne fazla hızlı su alıyordu. Kalika çocuğu kaldırdı ve tekne adaya varmadan önce göğsüne bastırdı. Sonra kendisi de kalktı ve batmaya yüz tutan teknedeki atlayıp adanın en tepesindeki terk edilmiş küçük eve tırmanan toprak patikada ilerlemeye başladı. Silahımı siyah deri ceketimin altına soktum ve alçak falezden suya daldım.

Suyun sıcaklığı benim için bile canlandırıcıydı. Vampirler, her ne kadar insanlardan daha dayanıklı olsalar da soğuğu hiç sevmeyizler. Kulaç atma hızım kıyafetler ve silahım yüzünden yavaşlamıştı. Yine de adaya bir dakikadan kısa sürede vardım. Kum-salda ay ışığı altında ürperirken tüfeği çıkardım ve namluya yeni bir fişek sürdüm. Hâlâ ateşleyebilir durumda olması yüksek ihtimaldi. Eğer ateşlemezse, bu, hayatımın ay ışığıyla aydınlanan son gecesi olacaktı.

Kalika'yı adanın tepesindeki taş evde bir bankta otururken buldum. Burası tam anlamıyla bir ev sayılmazdı. Daha çok, eski duvarların bir araya gelmesinden oluşan bir harabeydi. Buraya en son gelişimde -İkinci Dünya Savaşı sırasında- rehber, insanların adaya çay içmeye geldiklerini anlatmıştı. Kalika kucığında bebekle oturuyor, benden ve tüfeğimden bihaber, onunla oynuyordu. Bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Tabii ki beni kandıramazdı. Silahımı hazırda tutuyordum.

Ya da belki de gelmiş geçmiş en büyük aptaldım.

"Bitti artık," dedim. "Çocuğu yere bırak."

Kalika başımı kaldırmadı bile. "Yer soğuk. Üşüyebilir."

Silahımı salladım. "Ben ciddiylim."

"Bu senin problemin."

"Kalika..."

"Paula'nın bebeğe ne ad verdiğini biliyor musun?" diyerek araya girdi.

"Hayır. Sormak için durmadım."

"Sanırım, John. Ben ona John diyorum." Sonunda başını kaldırmıştı. "Sen Mike'ı tanıyorsun, değil mi?"

Şaşkına dönmüştüm. "Evet. Onunla'konuştun mu?"

"Hayır. Ama onu tanırım. Sokak serserisinin tekidir." Çocuğu söğsüne kaldırdı. Kalika'nın dolgun bir yapısı vardı ve büyük olasılıkla pek çok sağlıklı çocuk doğurabilirdi. Ama neye benzeyeceklerini ancak Tanrı bilirdi. Bebeğin yumuşak kafatasını okşuyordu. "Sanırım bir misafirimiz var."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Arkadaşın geliyor."

Her ne kadar kimsenin yaklaştığını duymasam da, "İyi," dedim. "Çocuğu teslim etmen için bir neden daha." Sabırsızlığım artıyordu. "Onu yere bırak."

"Hayır."

"Ateş edeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin."

"İki düzine masum insanı öldürdün. Kalplerini ve kafalarını gözlerimin önünde kopardın ve hâlâ seni önemseyebileceğimi sanıyorsun, öyle mi? Pekâlâ, çok yanıyorsun." Daha da yaklaştım ve tüfeği suratına doğrulttum. "Ölümsüz değilsin. Ateş edersem, beynin arkadaki duvara saçılır ve hemen ölürsün."

Gözlerini bana sabitlemişti. Ay ışığında değildik. Gözlerinde hiç ışık olmaması gerekirdi. Buna rağmen, dikkat çekici beyaz bir ışıltı saçıyorlardı. Rıhtımdaki son karşılaşmamızda kırmızı olduklarını düşünmüştüm. Fakat belki de renk ona değil, bana aitti. Belki de o sadece benim aynam, zamanın kendisini yok eden Kali Ma, sonsuz boşluktu. Benim annem. Ona çocuğu tutan hâliyle bakarken, bebekliğini düşünmeden edemiyordum.

"Beden doğar ve ölür," dedi. "Ebedî varlık etkilenmez."

Tüfeğimi öfkeyle salladım. "Lanet olası, benim için kıpırdıracaksın!"

Kalika gülümsedi. Bir şey söylemek istiyordu.

Ancak birden boğazımda bir bıçak hissettim. James yumuşak sesiyle kulağıma, "Tüfeği alayım," dedi. Şaşırmış, ama dehşetli bir paniğe kapılmamıştım. Sabırla, "James," dedim. "Çocuğu vurmayacağım." Bıçağı iyice bastırdı ve başımı geriye çekti. "Bunu biliyorum, Sita," dedi sakın bir sesle. "Yine de silaha istiyorum."

Yutkundum. İşte şimdi endişelenmeye başlamıştım. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordum. "Daha önce karşılaşmıştık," dedi. "Sadece sen beni hatırlamıyorsun."

"Hatırlıyor," dedi Kalika. Ayağa kalkmıştı. Yüzünde anlaşmaz bir ifade vardı.

James bıçağı boğazımda tutmaya devam ederken, tüfeğin namlusunu Kalika'ya çevirmişti. Göz ucuyla bıçağa baktım. Bu eski tarz bir hançerdi. James ise sakın ve rahattı. Tüfeğin ucuyla işaret etti.

"Şimdi çocuğu yanına, banka bırakacaksın," dedi kızına. "Bunu yapmazsan, ateş ederim ve ıskalamayacağımı çok iyi biliyorsunuz. Her ikiniz de."

Kalika tepki vermedi.

James bıçağı tenime sürttü; boğazım kanamaya başlamıştı.

"Anneni öldüreceğim," dedi. "Ölümünü izlemek zorunda kalacaksın."

Kalika'nın yüzünden bir karaltı geçti. "Hayır," dedi.

James gülümsedi. "Beni bilirsin. Blöf yapmam."

Kalika yavaşça başını salladı. Gerçekten de onu çok iyi tanıyormuş gibi bir hâli vardı.

Yumuşak ve belki de yenilgiyi kabullenmiş bir sesle, "Pekâlâ," dedi.

"Dediğimi yap!"

Kalika çocuğu bırakmak üzere döndü. Fikrini değiştirdiğini gördüğümde, bebek neredeyse elinden çıkmıştı. Belki James de aynı şeyi görmüştü. Bilemiyordum. Ancak Kalika bebeği alıp hızla harekete geçtiğinde, James çoktan hazırды. Kalika sıra dışı bir hızla hareket etse de, James de refleksler konusunda hiç fena sayılmazdı. Onu sırtının alt kısmından vurdu.

Kalika sendeledi, ama bebeği düşürmemişti. James bıçağı boğazıma bastırarak namluya bir fişek daha sürdü ve nişan aldı. İşte tam o anda, dirseğimi yan tarafına geçirdim. Buna da hazırlıklı gibiydi. Çünkü canını yakmış olmama rağmen, bıçağı boğazımdan boydan boya geçirmeyi başarmıştı. Ve bu defa sadece çizmemişti. Birden kanım göğsümden aşağı boşalmaya başladı. James, Kalika'yı bir kez daha menziline sokmuştu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

James, kızımı sırtından, kalbinin hemen altından vurdu.

Kalika kan içinde kalmıştı. Dönmeye ve belki de saldırmaya çalıştı, fakat James'in namluya bir fişek daha sürdüğünü görünce bir kez daha sırtını döndü. James üçüncü kez ateş etti ve bu defa onu sağ omzundan vurdu. Kalika, sağ kolunu kullanamaz hâlde, yere köktü. Yine de bebeği kucığından düşürmemeyi başarmış ve bedenini ona âdeta siper etmişti. Ben yere yığılırken, James namluya bir mermi daha sürdü ve silahı Kalika'nın başına tuttu. Siyah metal, kızımın sol şakağına yaslanmıştı. Hançer hâlâ sağ elindeydi. Ve ben onu nihayet tanımıştım.

Bu, Ory'nin bıçağıydı. Zehri bir kez daha bedenimde hissediyordum.

Hatta James'in bir sonraki cümlesinde, Ory'nin sesini de tanıdım.

Daha önce anlamamış olmam çok tuhaftı. Hem de çok.
"Ben sadece çocuğu istiyorum," dedi kızıma.

Kalika ona baktı. "Senin türün asla tek bir şeyle yetinmez."
James tetiği tehlikeli sayılacak bir noktaya kadar çekti.

"Evindeyken beni ıskaladın," dedi. "Eline bir şans geçmişti.
Ama dediğimi yapmazsan bundan sonra hiç şansın olmayacak.
Ne senin ne de çocuğun."

Kalika ona bir an dik dik baktı.

Sonra sol koluyla bebeği ona uzattı.

James bebeği bıçaklı koluyla aldı.

Gitmek için döndü.

Kalika kalkmaya çalıştı.

Kendi kanımda boğulurken, "Hayır!" diye inledim.

James olduğu yerde durdu ve onu doğrudan kalbinden vurdu.
Kalika afallamış hâlde, arkaya doğru sendeledi. James namluya
bir fişek daha sürdü ve kızımı aynı yerden bir kez daha vurdu.
Kalika'nın göğüs boşluğu âdeta patlamıştı. Beyaz paltosu ve beyaz
elbisesinin her tarafı kırmızı doku ve kopmuş kumaş parçalarıyla
kaplanmıştı. Dermansız kolunu uzatarak, umutsuz bir deneme
daha yaptıktan sonra aniden gözlerini yumdu ve yüzüstü yere
düştü. James bir an durup ona baktı, sonra tüfeğini yere atıp ya-
nımda dizlerinin üstüne çöktü. Bebeğin yüzü benimkinden sadece
birkaç santim uzaktaydı ama ona uzanıp dokunmaktan bile aciz-
dim. Bebek endişeli görünüyordu, ama James'in keyfi yerindeydi.

"Bana ne demiştin?" dedi. "Seni bir gün tekrar göreceğim.
Bu iş bitmedi." Durdu. "Evet, sanırım böyleydi. En azından kıs-
men haklıymışsın."

Kırmızı renkteki kanda boğuluyordum. Sesim boğuk çıktı.

"Nasıl?"

"Nasıl farklı bir bedenle buradayım diye mi soruyorsun? Bu
bir Set sırrı. Ama doğruyu söylemem gerekirse, aslında hiç gitme-
mişim. Ah, sayısız kez bambaşka biçimlere transfer oldum ama
bu bizim gibi varlıklar için çok basit bir numara." Hareketsiz ya-
tan Kalika'ya baktı. "Kızının yeni çaylaklarımın tamamını yok
etmiş olması çok yazık. Ama geldikleri yerde daha niceleri var."

"Ne?" diye fısıldadım.

Kıkırdarak, "Artık beni çocuğa ulaştırdığına göre, onunla
ne yapacağım, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, bilmek istemez-
sin. Mezarına o güzel başının içinde dehşet verici görüntüler ol-
madan girsen daha iyi olur." Hançeri kaldırdı. "Zehri nereye ver-
memi istersin? Bu yeni ve geliştirilmiş bir tür. En güçlü vampir-
leri dahi öldürme garantili. Ağır ağır."

"Cehenneme git," diye inledim.

"Sita, oradan yeni döndüm."

Beni sırtımın ortasından bıçakladı ve hançeri üzerimde bıraktı.

Çekip çıkaramayacak kadar takatsizdim. Çıkarmak bir yana,
ona uzanacak gücüm bile yoktu.

James ayağa kalktı ve çocukla birlikte çıkıp gitti.

Sonunda bebeğin ağlamaya başladığını duydum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kızıl, yakıcı bir acı ve siyah çaresizlik. Bu iki renk, iki işkence biçimi, izleyen birkaç dakika boyunca bildiğim tek şey oldu. Sanki odayı göremez değil de, başka bir açıdan bakar gibiydim. Ruhumun, beni diğer tarafta beklediğinden emin olduğum fokurdayan kazanın üstünde süzüldüğü, bir acı ve hüküm yeri. Başından beri düşman için çalıştığımı, aslında en büyük müttefikleri olduğumu fark etmek ağır geliyordu. Unutmayı da içeriyorsa, ölümün başımın üstünde yeri var demekti. Fakat Mesih'i çakala satan kişi için özel olarak hazırlanmış bir cehennem olması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Çok uzaktan, ıslak ve ılık bir şeyin dudaklarıma değdiğini hissettim.

Tadı kan gibiydi. Çok tatlı bir kan. Fakat bu öyle kudretli bir iksirdi ki, daha önce hiç hiç böyle bir şey tatmadığıma yemin edebilirdim. Zihnim ne olduğunu anlamadan önce, bedenim söz konusu maddeyi büyük bir açlıkla yalamaya başladı. Boğazımdan düzenli aralıklarla süzülen kan akışı, nihayet yavaşlamaya yüz tutmuştu. Önce, bunun vücudumdaki kanın tükenmesi yüzünden olduğunu sandım. Fakat sonra, her ne kadar boydan boya kesilmiş bir gırtlak, sırtımda bıçak ve damarlarıma pompalanan Set zehriyle imkânsız görünse de, iyileşmekte olduğumu idrak et-

tim. Ve bir süre sonra görüşüm yeniden netleşti, normal gözüme meye başladım.

Kızım yanımda yatıyordu.

Beni çukurlaştırdığı avucundan, kendi kanıyla besliyordu.

Bir an bunun iyileştiği anlamına geldiğini sandım. Ancak her men sonra korkunç durumdaki yaralarının iyileşmenin yakınından bile geçmediğini gördüm. Hüznüm gözlerime yansırken, hâlâ gülümsüyordu.

"Sadece sana yetecek kadar canım kaldı," dedi.

Elini ittim. "Bunu yapmamalısın. Tek umut sensin."

"Hayır, sensin." Boğazımdan aşağı, zorla bir miktar daha kan döktükten sonra beni yan çevirdi. Kalika, Ory'nin hançerini çıkarırken sırtımda keskin bir acı hissettim. Yine de zehri bünyemde hâlâ hissediyordum; damarlarımda dolaşıyor, iç organlarımdan besleniyordu. Kalika bileğindeki damarı kesti ve beni kanı içmeye zorladı; sanki hâlihazırdaki hayat enerjisi zehri alt edemiyormuş gibi, zehrin içimde öldüğünü hissettim. Bedenimin üstüne bozuru dolu bir sıcaklık yayıldı. Daha şimdiden boğazımdaki yarının kapandığını hissediyordum. Fakat içimdeki fırtına sürüyordu. Ben doğrulup otururken, Kalika son gücünü de tüketmiş gibi se-tüstü uzandı. Göğsündeki devasa yara hâlâ açıktı ve kalbinin aşısını, hatta yavaşlamasını gözlerimle görebilecekmişim gibi gelirdi için yüzümü buruşturdum. Bunu görüp göremeyeceğimi tabii ki bilmiyordum. Yarasının üstüne kanımı damlatmak için damarımı kesmeye çalıştım, fakat beni durdurdu.

"Artık çok geç," dedi.

Bu ölüme dayanamazdım.

"Hayır," diye inledim.

"O çocuğa zarar vermek istemediğimi gördün. Ben sadece onu Se'e tapınanlardan korumak istemiştim."

"Bu dünyaya gelme nedenin bu muydu?"

"Evet." Sol elini kaldırıp saçlarıma dokundu. "Ve senin kızm olmak."

Yüzümdeki yaşlar kıpkırmızıydı. Tenimde iz bırakacaklarını düşündüm. Bu kaybın yükünü ömrüm boyunca, insanların görebilecekleri bir yerde taşıyacaktım. Yüzümü göğsüne gömmek istiyordum, fakat canını daha fazla yakmaktan çekiniyordum. Bu yüzden, bana dokunduğu elini tutup öptüm.

"Seni dinlemeliydim," dedim.

"Evet."

"Polislere zarar vermedin, değil mi?"

"Hayır."

"Ve Eric'in ölümcül bir hastalığı olduğunu biliyordun."

"Evet. Onu öldürmeseydim, acısı çok daha büyük olacaktı."

Sesim çatıladı. "Bana söylemen gerekirdi."

Bu sözlerim hoşuna gitmişe benziyordu. "Ne istersen onu duyarsın. Tahmin ettiğinden daha fazla insansın. Ama bu aynı zamanda en büyük gücün. Krişna tüm insanlığı çocukları gibi sever."

"Çocuk kim, Kalika? Krişna mı? İsa mı?"

Sesi cılız, bakışları çok uzaktı. "Benim gibi, o da her şeyin tanrısı. Onu bir isim, bir unvan tanımlamaz. Ayrımlar insanlar içindir. Tanrı sadece bir varlık tanır."

"Çocuğun hayatta kalmak için benim yardımına ihtiyacı var mı?"

Cevap vermesi uzun sürdü. Gözlerini tavana odaklamıştı.

"Ona yardım edeceksin. Doğma nedenin bu."

Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Bunca zaman boyunca bana hiç yalan söylemedin."

Bu sözlerim bana bakmasına neden oldu. "Bir defa söyledim sana çocukla arama asla giremeyeceğini söylediğimde." Vücudum bir spazmla sarsıldı. Kalbinin ölmek üzereymiş gibi teklemediğini duyabiliyordum. "Senin canını asla yakamazdım, Sita."

"Ory'yi nasıl durdurabilirim?"

"Eski çağ silahların, güç ve kurnazlık bunu başaramaz."

"Peki ne başarabilir?"

"İnanç taştan güçlüdür," diye fısıldadı.

"Yazıt." Kafam karışmıştı. "Yazıt senin aleyhineydi."

Gülümsedi. "Bir kısmını Suzama yazdı. Diğerlerini Ory. Suzama'nın el yazısına benzeterek yazdı."

"Senin hakkındaki papirüsün dokusu farklıydı."

"Evet. Okuduğun her şeye inanamazsın. Bir yazıt olduğu iddia edilse bile." Birden bedeni acıyla büküldü. Gözyaşları bir nehir olmuştu. Beş bin yıllık hayat ve ölüm beni bu ana hazırlamıştı. Kendi kızımın, benim yüzümden öldüğünü görmek ne acımasız bir ironiydi. Buna rağmen, Kalika artık tükenmeye yüz tutan gücüyle elimi aşağı doğru çekti ve parmaklarımı öptü. "Sözler inanca ilham veremez. *Maya'yı* sadece sevgi yok edebilir."

"Bu senin için sadece bir illüzyon mu? Ölümün bile?"

Elimi sıkı. Gözleri parlıyordu.

"Sen bir illüzyon değilsin. Ben gerçekten senin kızım." Dudaklarının arasından bir iç çekiş döküldü. Gözleri kapandı. Göğsünün içinde kalbinin durduğunu duydum ama ciğerlerinde kalan hava, ona has yumuşacık sesiyle, "Seni seviyorum, Anne," demesine yetmişti.

Bunlar son sözleri oldu.

Geldiği sonsuz boşluğa geri dönmüştü.

Kıyıda, Paula'nın evinin aşağısındaki kumsalda beni bir ölüm, bir veda daha bekliyordu. Orada Dr. Seter'ı, kalp hastalarına özgü mosmor bir ciltle, taş bir duvarın dibine yığılmış hâlde buldum. Seymour ve Paula ortalıkta görünmüyorlardı. Dr. Seter ciddi bir kalp krizi geçirmişti ve nedenini anlamak için kafamı çok fazla zorlamama gerek yoktu. James çocukla birlikte geri dönmüş ve aslında iyi ve nazik bir evlat olmadığını açıklamıştı. Doktorun yanına diz çöktüm. Gözlerini açtı ve güçlkle nefes alarak, "Kan kaybediyorsun," dedi.

Kan içindeydim ama kanamam durmuştu.

"İyiym." Elimi göğsüne koydum ve çılgın gibi atan kalbini hissettim. "Size bir doktor bulabilir miyim?" Bunun bir faydası olmayacağını biliyordum, bu yüzden başını hayır der gibi sallayınca büyük bir rahatlama hissettim.

"İşim bitti," dedi. Yüzü o kadar üzgündü ki. "Hiç bilmiyordum."

"Ben de."

Buruktu. "Suzama ikimize de yalan söyledi."

"Hayır. Yazıtın büyük kısmı doğrudu. James sadece Kalika'yla ilgili kısmı uydurmuştu." Duraksadım. "Kalika benim öz kızımdı."

Şaşırmıştı. "O şimdi nerede?"

"Adada. Öldü." Derin bir iç çektim. "Aptallık ettik."

Benim acım için ağlıyordu. "Aptal olan bendim. Tanrı'nın bana imgelemler gönderdiğine inanmam, Tanrı'nın zihnini anladığımı düşünmem kibirden başka bir şey değildi." Öksürdü. "O rüyaları aklıma James soktu. Beni yazıtı yönlendiren de oydu."

Başımı salladım. "Sizi yazıtı gömdüğü yere götürmüş." "Ancak bütün bunları neden yapsın? Nasıl yapabildi?" "O hiçbir zaman oğlunuz olmadı. Hayatınıza sizi kullanmak için girdi. Gördüğümüz genç adamın bedenini ele geçirmiş. Aster. Ben bu yaratıkla uzun zaman önce savaşmış olmama rağmen tanıyamadım. Suçlanacak biri varsa, o da benim."

Başını kaldırıp bana baktı. "Alisa, sen kimsin?"

"Dostunuzum." Onu kucakladım. "Ve o çocuğu geri alacağım."

Sözlerim onu teselli etmiş gibiydi. Bir dakika sonra, huzur dolu bir yüzle can verdi. İyi bir adam olduğunu biliyordum.

Paula arkamda duruyordu.

"Sita," dedi yumuşak bir sesle.

Dönüp ona baktım. Boynuna, yer yer altın rengi ipliklerle dokunmuş mavi bir eşarp sarılıydı. Bu iplikler muhteşem bir desen oluşturuyordu ama dikkatle inceleyemeyecek kadar acelem vardı. Dr. Seter'ı bıraktım ve ayağa kalkıp Paula'nın yanına gittim.

"Düşmanın çocuğunu nereye götürdüğünü biliyorum," dedim.

Başını salladı. Bana inanıyordu. Her zaman inanmıştı. Ne kadar büyük bir inanç.

"Arkadaşın," dedi.

Koluna yapıştım. "Seymour!"

Başıyla yan tarafı işaret etti. "Dışarıda, önde. Vuruldu."

"Öldü mü?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Yakındır."

Zümrüt Koyu'nun ortasındaki küçük adaya baktım. Kırya yüzerek dönmüştüm. Kızımın cesedinden ayrılmak kolay olmamıştı.

"Bir tekne buldum," dedim Paula'ya. "Çocuğunu alan benim kuzumdu, ama aslında onu korumaya çalışıyordu. Bedeni adada, evin içinde. Lütfen onu buraya geri getir ve ben dönene kadar bir batıya içinde sarılı tut." Döndüm. "Ben Seymour'la ilgileneyim."

Beni durdurdu. "Önce arkadaşına yardım edeyim."

Başımı salladım. "Hayır, Paula. Ona yardım edebilmem için yalnız olmam gerek."

Gözlerinde yaşlar vardı. "Kızın John'u kurtarmak için hayatını mı feda etti?"

"Evet. Hiçbirimizin tahmin etmediği kadar çok şey feda etti."

Seymour, Paula'nın evine elli metre kadar uzakta, tepeye doğru bir yerde, bir kan gölünün içinde yan yatıyordu. James onu karından vurmuştu. Yakın mevziden tek bir atış yeterli olmuştu. Bincini kaybetmişti ve hızla can veriyordu. Çocuk gitmişti ve bu kez cebimdeki bir şişede kâinatın esrarını ve sihrini taşııyordum. Onu kurtarmamın tek yolu, en eski dileğini yerine getirmekti. Bunu onu sevdiğim için yapacaktım ve Krişna'nın beni affedeceğini biliyordum. Eğer çocuğu tekrar bulabilir ve ona beni anlayacak kadar büyüme fırsatı verebilirsem, yeminimi benden almasını isteyebilirdim. Öne doğru eğildim, bir damar açtım ve Seymour'un kulağına fısıldadım.

"Şimdi, eski dostum, vampire dönüşmen, otomatik olarak benimle yatma hakkını kazanacağın anlamına gelmez. Önce çıkmamız gerekecek."

Ona kanımı verdim. Verecek başka bir şeyim kalmamıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi günün akşamüstü çocuğun ana rahmine düştüğü kayalığa vardım. Yüksek *joshua* ağaçları etrafımı, ellerinden gelen her tür yardımı sunmaya hazır muhafızlar gibi çevrelemişti. Fakat bana yardım edecek kimse yoktu. Kızımın ve Suzama'nın söylediklerine inanacak olursam, kendi gücüm ve kurnazlığım bile bana yardım edemezdi.

James'in bana sapladığı hançeri yanımda getirmiştım.

Aklıydı belki, ama elimdeki tek silah buydu.

İnanç, taştan güçlüdür.

James çocuğu öylece öldürecek değildi. İlahî kan bir şeytan için, en az bir aziz için olduğu kadar önemlidir. Tek fark, ikisinin kanı aynı amaç için kullanmayacak olmalarıdır. Çocuğu bu noktaya getirmek zorunda kalacağımı biliyordum. Suzama Merkezi'nin buraya bu kadar yakın bir yerde, Palm Springs'te kurulmuş olması tesadüf değildi. Ayrıca eski dostum gereğinden fazlasını anlatmıştı.

Sonra, mukaddes yer kırmızı yıldızlarla kirlenecek ve sadece masum olan cennetin mavi ışığını görecek.

Masum olan ben miydim? O anda kendimi masum olmaktan çok uzak hissediyordum. Kalika'nın bana düşüncelerimin gözümlü körelttiğini söylediğini biliyordum, ama yine de James'in

ne ve nerede olduğunu çok iyi bilirken, çocuğa o kadar yaklaşmasına nasıl izin verdiğini düşünmeden edemiyordum. Elbette, kaçmasını benim engelleyip engellemediğim tartışılabilirdi. Bununla birlikte, gizemli hayatının son dakikalarında kaçmayı be-tindiği de aşikârdı. James'in beni Kalika'yı alt etmek için kullan-ıldığı ortadaydı; bunu tek başına başaramazdı. Yine de Kalika ye-çekleşmesini dilemesi olabilir miydi?

Orada karanlık güçler bir kez daha bir araya gelecek. Ancak güçlü bir melek onu kurtarıp sonra yeniden kaybedecek.

Hiç kimse Kalika'yı kendi annesi kadar yanlış değerlendirmemişti.

Peki şimdi ne yapmam gerekiyordu?

Gerisi bir esrardır.

İlk defa, Suzama'nın daha fazla ipucu vermiş olmasını dili-yordum.

Neye inanacaktım? Suzama'nın inanç ve taşı aynı cümlelerin içine koymasının, Ory'nin beni geçen defa toprak elementi üze-rindeki hâkimiyetiyle alt etmesi yüzünden olduğunu anlamıştım. Pekâlâ, çocuğa inancım tamdı. İnanılmaz titreşimleri ve müthiş bir gülümsemesi olan, küçük, şirin bir adama benziyordu. Onu ger-çekten de seviyordum. Ve onu sadece çok kısa bir süre için kolla-rımda tutabilmişim. Bu inançla ne yapmam gerekiyordu? Bir şe-kilde kullanmam gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Güneş ağır ağır battı. Yıldızlar belirdi.

Ayın doğmasına daha vakit vardı.

Yıldızlara baktım ve bana yardım etmeleri için yakardım.

Ve sonra, oldukça sıra dışı bir şey fark ettim.

Suzama'yı görmeye son gidişimde, içine gökyüzündeki –hem kuzey hem de güney göğündeki– takımyıldızları resmeden altın ipliklerin dokunduğu mavi bir eşarp takmıştı. Dün gece Paula da altın rengi ipliklerle işlenmiş mavi bir eşarp taşıyordu. Aslında düşündükçe, iki eşarbin aynı olduğuna daha da ikna oluyordum. Bunun nasıl mümkün olabileceğini merak etmeme fırsat kal-madı.

Çünkü tuhaf bir şey olmaya başlamıştı.

Suzama'nın eşarbindaki o insanı kendine esir edecek güzel-likteki yıldız desenlerini gözümün önünde canlandırdıkça, üstüm-deki yıldızlar daha da parlaklaşıyordu. Ve işin tuhaf tarafı, bu de-neyimin bana daha önce Paula tarafından anlatılmış olmasıydı.

"Yıldızın ışınları göz kapaklarımı deliyordu. Seslerse kulağımı. Çığ-lık atmak istedim; belki de atıyordum. Ama gerçek anlamda fiziksel acı içinde olduğumu sanmıyorum. Daha çok, dönüşüm geçiriyor gibiydim."

Sanırım ben de çığlık atıyordum. Ay, başımın üzerinden dö-külerek beni çöl rüzgârında süzülecek şirin, dost canlısı bir haya-lete dönüştürdüğünde de böyle hissetmişim. Ancak bu seferki tit-reşimler binlerce kat daha yoğun. Yıldız, ışığını omuriliğimdeki sinir liflerine tutuyor ve onları, her ne kadar var olduğunu kimse hayal dahi etmese de zamanın en başından beri orada olup, yıl-dızlardan oluşan bir iletişim sistemi ile itici güç olan kozmik sis-temde, manyetik devrelere dönüştürüyor gibi geliyordu. Kullana-bilmem için sadece fişe takmam gerekiyordu sanki. Öte yandan, fiziksel bir rahatsızlık içinde olup olmadığımı bilmiyordum. Ke-yifli bir korku, daha yerinde bir ifade olurdu; bütün bu deneyim ben olduğunu sandığım her şeyi yok ediyordu, ancak bu yok oluşt a rahatlama da vardı. İnfilak edeceğimi ya da galaktik bir androide dönüşeceğimi düşünmeye başladığım anda, durdu.

Paula'nın aksine ben bayılmamıştım.

Birden kendimi çölün üstünde, yükseklerde süzülürken buldum. Işıltılı mavi bir bedenim içinde.

Çok güzeldi. Bu beden, bu varlık hâli, fiziksel âlemin yüklerinden hiçbirini barındırmıyordu. Yıldızlarla birlikte oradan oraya süzülmekten gayet hoşnuttum. Aşağıda çölü, yuvarlak kum tepeliklerini, galaksinin yıldızlarının sarhoş edici ışıkları altında parıltıyan yüksek *joshua* gölgelerinin kenarlarını çok uzaktan görabiliyordum. Yıldızların hayatımızda ne kadar önemli rol oynadığını, daimî etkilerinin, sahip olduğumuzdan habersiz olduğumuz enerji alanlarının kıyılarında biriktiğini ancak o zaman anladım. Yine de bu meseleye fazla kafa yormadım, çünkü o anda düşünme zahmetine girmek istemiyordum.

Bir süre sonra, yukarıdan inmekte olan oldukça yoğun kırmızı bir enerji demetinin farkına vardım. Görüntüsü bile içimi tiksintiyle doldurmaya yetmişti; yolundan bir an önce çekilmek istiyordum. Benim tamamen aksimdi; ne sevgi ne de mutluluk içeriyordu. Ondan ne pahasına olursa olsun uzak durmayı arzuluyor ve tek yapmam gerekenin gitmiş olmayı arzulamak olduğunu biliyordum.

İşte o zaman kim olduğumu tamamen hatırlayabildim.

Dönüşüm bende anlık bir unutkanlığa neden olmuştu.

Çöle neden geldiğimi anımsamıştım. Çocuk.

Çok aşağıda, James'i kucağında bebekle gördüm. Aynı kırmızı ışığın içine hapsedilmişti, ancak bebek kollarının arasında minik, mavi bir yıldız gibi parlıyordu. Farkındalığım aralarında yukarı aşağı, ileri geri gidip geliyordu. İyice yaklaşıncı kırmızı enerji demetinin maddeye dönüştüğünü ve bir uçan dairenin belli belirsiz biçimine kavuştuğunu fark ettim. Sanki görünmeyen bir âlemde bana bir seçme şansı sunulmuştu. Bu gemiye, mavi bedenimle binmeyi deneyebilir ve Set'e tapınanlar tarafından plan-

lanan şeyi durdurabilir ya da sadece süzülerek oradan uzaklaşır ve mutlu olabilirdim. Bununla birlikte ilk yolu seçmemde tehlike vardı. Tuzaga düşürülebileceğimi hissediyordum. Ruhum, şeytanlara ait bir yere zincirlenebilirdi.

Çünkü o gemiye binersem, bir şeytanın içine girmiş olacaktım.

Kâinat, tercih senin der gibiydi.

Bu düşünce benim adıma karar verdi.

Geminin içine süzuldüm.

Bu, yılanı varlıklarla dolu bir araçtı. Altı taneydiler. Uzun kuyruklu, derileri pullarla kaplı, kalın burunlu, soğuk, ölü gözlü, kocaman, çirkin yaratıklar. Hepsi kare biçiminde bir izleme odasında oturuyor ve her biri farklı bir şeyi kontrol ediyordu. Ama belli ki yetki sadece birindeydi. En irileri olmasının dışında, en yüklü enerji sahasına da o sahipti. Galaksinin yanlış tarafından gelme, kırmızı, şişkin bir güneşe benziyordu. Saldırıya geçmem gereken yılanın o olduğunu biliyordum.

Ve bir an sonra, kendimi bedenimin içinde buldum.

Zihninin içinde. Ne cehennemdi ama!

Bu gerçek bir Set takipçisi, hakiki bir şeytandı. Şehvet ve tutkuları bir girdap hâlinde dönüyordu. Fakat aynı zamanda çok zeki ve elinde tuttuğu rütbeyi kazanmak için çok uzun süre, çok sıkı çalışmıştı. Üstleri onu bu göreve insan *avatar*'ı, bütün ödüllerin baş tacı olan o mücevheri getirmesi için göndermişlerdi. Başarılı olması hâlinde, çocuğun enerjisini efendileriyle birlikte tüketme fırsatına kavuşacaktı. Adı Croka'ydı ve nefret ile korku duygularından beslenerek yaşıyordu. Tıpkı insanlar gibi, nefret ve korku da en değerli gıdalarıydı. Kutsal çocuğu tüketebilir ve onunla güçlenebilirdi. Evi olan dünyada ziyafeti hazırlamak için karanlık törenlerin gerçekleştirileceğini görebiliyordum.

Ancak Croka zihninin içinde olduğunu henüz fark etmemişti.

Araç çöle indi ve altı Set takipçisi gemiden çıkarak gezece kuyruğunda. Hâlâ Croka'nın içinde olan ben de onlarla birlikte hareket etmekte fiziksel olarak var olmadıklarını biliyordum. Buradan geçen ortalama bir insan hiçbir şey göremez, sadece büyük bir koku hissedirdi. Yalnızca Croka'nın zihninde olmak bile, daha önce hiç bilmediğim büyüklükte bir işkenceydi. Kendi kızımın ölümünü izlemek kadar kötüydü. Ama ölümünün boşa gitmeyeceğini bilme koymuştum bir kere.

James, Set'e tapınanları görebiliyordu. Etrafında bir yarım daire oluşturacak şekilde oturlurken, eğilip onları selamladı. Küçük John, mavi aurasının etrafında kıvrımlanan kırmızı ıslıkla onlara merakla bakıyordu. Belli ki bebek de onları görebiliyordu. Ama ağlamıyordu. Sürüngen Set takipçileri iriydiler, oturuyor olmalarına rağmen çirkin başları James'inin üstünde kalıyordu. Croka'ya en uzak olan takipçi, James'e çocuğu daha yakına getirmesini söyledi. Canavarın bebeği keyifle seyretmek, hatta ona dokunmak istediği her hâlden belliydi ve bu benim için dayanılmazdı. Fakat ona gerçekten zarar vermeyeceğini biliyordum. Ziyafet daha sonrası için planlanmıştı ve Set cehennem gezegninde yapılacaktı.

James çocuğu tek tek bütün canavarların önünde dolaştırdı. Her biri onu hafifçe dürttü. Çocuk ağlayıp bağırıyordu ve ben hem ziyaretçileri hem de James'i rahatsız etmiş benziyordu. Sonunda Croka'nın önüne geldi, ancak daha o dokunma fırsatı bulmadan, gözlerimi çocuğun gözlerine diktim. Böylece Set kumandanının gözleri de, kendi iradesi dışında aynı noktaya, çocuğun derin bakışlarına odaklanmış oldu. Croka, zihninin derinlik-

inde oturduğumu ancak o zaman fark etti. Bunun asıl tehlike anı olduğunu anlamıştım. Deri düzeydeki pek çok Set takipçisi gibi, Croka da iradeyi yönlendirmede, yani *fideleme*'de ustaydı ve öfkeli iradesinin benimkinin karşısında aniden ayaklandığını hissettim.

Bana yönelmekte geç kalmıştı, çünkü çocuğun bakişındaki *imneci*'a, *amur*'in zırhına ya da korumasına hâlâ sahiptim. Ve *fideleme* bir arızın varlığı karşısında bütün etkisini kaybederdi. Geçmişteki Ory gibi, Croka da gümüş kemerinde bir hançer taşıyordu. Croka'nın kendi koluyla o hançere uzandım. Set komutanı beni öldürme fırsatı bulamadan ve daha James neyin peşinde olduğunu anlayamadan, hançeri James'in sol gözüne sapladım.

Ve birden vampir bedenime yeniden kavuştum.

Çölde, karşımda sadece James ve çocukla duruyordum. Uçan *imneci* ve Set takipçileri gitmişlerdi. Fakat James acı içindeydi. Kendi bacağına gözüne sapladığını fark ettim. Sanırım bu defa hiç beklenmediği bir anda karşısına çıkmıştım. Ona toparlanma fırsatı beklemeden, bıçağı hızla geri çektim ve diğer gözüne saplayıp onu tamamen kör ettim. Acıyla uluyordu. Yaralarından akan kan siyah ve kötü kokuluydu.

Çocuğu bıraktı ve ellerini paramparça olmuş gözlerinin üzerine örttü.

John'u yere çarpmadan önce havada yakaladım ve yere yavaşça bıraktım.

Sonra, yeniden James'e döndüm.

Tatlı bir sesle, "Jimmy," dedim. "Zehri nereye koymamı istersin? Bu yeni ve geliştirilmiş bir tür. Senin gibi alçak bir sürüngenin bile öldürme garantili."

Sağ kolunu bana doğru savurup ıskaladı. Önümde çaresizlik içinde debelenirken bıçağı, tam kızımı vurduğu yere, omurgasına,

kalbinin arkasına sapladım. Acıyla haykırarak dizlerinin üstüne düştü ve bıçağı çıkarmak için umutsuzca debelenmeye başladı. Favetli olduğunu iyi biliyordum. Ölümüne çoktan mahkûm olmuştum.

"Sita," diye inledi. "Bu anın, galaksinin bu bölgesi için ne anlam geldiğini anlamıyorsun. Müdahale edemezsin."

Güldüm. "Sürüngen dostlarından mı bahsediyorsun? Büyük olasılıkla hâlâ buradadırlar. Hatta olduklarından eminim, ama be- aracılığıyla çalışmak zorundalar. Ve şu anda, zavallı ajanları kendi ayakkabılarını bağlayacak kadar dahi göremiyor. Ya da benimkileri"

Yüzü simsiyah kan içindeydi. Yine de ağlıyor gibi görünüyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi. "Bu gece çağlardan beri planla- nıyordu."

Bir tekme savurdum ve bir kez daha haykırdı.

"Öyle mi?" dedim. "Bu geceyi çağlardan beri planlayan kim? Suzama değil. Ya da ben. Keşke burada bir sinek ordusu olsaydı da seni yavaş yavaş öldürme lüksüne sahip olsaydım. Ama şimdi yapacak başka şeylerim var."

Saçlarından yakaladım ve başını geriye çekip boğazını iyice ortaya çıkardım. "İşte bundan büyük bir keyif duyacağım."

"Bekle!" diye haykırdı. "Görevimi tamamlamadım. Başka bir bedene transfer olmama izin verilmeyecek."

Omurgasına saplı duran bıçağı çektim. "James," dedim. "Dü- rüst olmam gerekirse, umurumda değil."

"Dur!" diye bağırdı. "Ölmek istemiyorum."

Ah, eksiksiz bir intikamın ne ilahî bir tatlılığı vardı.

Tanrı benimle hemfikir olmayabilirdi, ama bu konuda O'nunla enine boyuna tartışabilirdim.

"O hâlde hiç doğmamalıydın," dedim.

Boğazını kestiğim zaman, kanı siyah mürekkep gibi akmaya başladı.

Kulaklarımda güçlü bir uğultu vardı. Rüzgâr saçlarımı çe- kştiriyordu.

Kırmızı bir ışık, yıldızları bir an için bulanıklaştırdı.

Set'e tapınanlar telaş içinde gitmişlerdi.

James'i bıraktım. Cesedi kumların üstüne düştü.

Temiz havayı içime çekip yüksek sesle güldüm.

Onu yola doğru taşıırken, çocuk da benimle birlikte gülüyordu.

Sanırım benden hoşlanmıştı. Gerçekten de çok şirindi.

SONSUZLUĞUN VARLIKLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Ben oldukça güçlü bir vampirim. Geçmişte yaşadığım pek çok olay yeteneklerimin artmasına yaradı. Yaratıcım Yakşa, yok olmadan önce kanından içmeme izin verdi. Beni beş bin yıl önce vampire dönüştüren Yakşa, benden çok daha güçlüydü. Yakşa'nın son kan nakli, gücüm kadar duyularımı da –hem fiziksel hem de doğaüstü duyularımı– güçlendirdi. Sonrasında kanım eski bir simya sırrı sayesinde kutsal bir çocuğun kanıyla karıştı. Bu çocuğun kanının bana ne yaptığından tam olarak emin değildim, çünkü daha çocuğun kendisinin neler yapabileceğinden dahi emin değildim. Yine de kendimi daha güçlü ve kesinlikle daha yenilmez hissetmemi sağladığı kesindi. Ve nihayet, öz kızım Kalika, ölmeden önce beni kurtarmak için kendi kanından verdi. Bu son nakil bende inanılmaz bir etki yarattı. Kendimi gerçekten kızım, kusur yakıştırılamaz *avatar* Kali gibi hissetmeye başladım; her şeye muktedirdim. Bu duygu hem güven verici hem de rahatsız ediciydi. Gücümdeki bu artışın beni daha bilge kılıp kılmadığını merak etmemek elde değildi.

Hâlâ eski numaralarımın peşindeydim.

Zevk ve sevgi için öldürüyordum.

Vampirler yaşayan varlıklar tarafından ölü olarak kabul edildikleri için, arkadaşım Seymour Dorsten'ı vampire dönüştürerek

bir anlamda öldürmüş sayılırdım. Fakat bunu yapmamın tek sebebi mutlak ölümüne mani olmaktı. Eferdi Krişna'nın beni affetmeyeceğinden emin değildim; ne de olsa ona verdiği yemini üçüncü kez bozuyordum. Hatta hâlâ ilahî lütfunun karnesi altında olup olmadığımı bile bilmiyordum. Belki de Krişna beni artık gözetmek niyetinde olmadığı için bu kadar güçlenmemek izin vermişti. Aynı hareketle hem nimet hem de bir lanet bahşetmek tam ondan beklenecek bir davranıştı. Tanrı'nın kötü bir eşi anlayışı vardı. Krişna'yla sadece bir kez karşılaşmıştım ama onu hâlâ düşünüyordum.

Santa Monica'daki bir barda, yanımda bir tabureye tünemiş Seymour'la birlikte oturuyordum. Kola içiyor, genç bir beyanla sohbet ediyorduk ama Seymour'un aklı fikri seks ve kandıya. Düşüncelerini biliyordum, çünkü kızımın kanunu içtiğimden beni zihin radarım inanılmaz derecede duyarlı bir hâl almıştı. Daha önce sadece duyguları hissedebilirken, şimdi artık özel olan her şeyi algılayabiliyordum. Seymour genç bayanla flört ederken, burnu ucundaki, sol bileğinde kanatlarının siyah uçları parlayan bir kuğu dövmesi olan adam cinayet işlemeyi düşünüyordu.

Bu adamı oturduğumuzdan beri izliyor ve sessizce zihnini okuyordum. Geçtiğimiz ay iki kişiyi öldürmüştü ve bu akşam sırtını üçlemek istiyordu. Onları boğduğu sırada sessizce çığlık atan, çaresiz durumdaki genç kadınları tercih ediyordu. Fakat her ne kadar bakışlarını gülümseyerek ve göz kırparak yakalamaya çalışsam da, bir türlü sonuca ulaşamıyor olmak beni şaşırtıyordu. Demek istediğim uzun sarı saçlarım, açık mavi gözlerim, daracık kot pantolonum ve pahalı, siyah deri ceketimle, ben de şirin ve çaresiz görünüyordum. Ancak bu gece sona ermeden bu adamı öldürmek niyetindeyim. Ah, evet. Kurbanları gibi ağır ağır ölecek ve ben zerre kadar suçluluk hissetmeyecektim.

Kız Seymour'a, "Partilere takılmadığın zamanlarda neler yapıyorsun?" diye sordu. Uyuşuk bir güzelliği vardı; kızıl saçları, popüler bir dergi modelinin taklidi olarak kısa kesilmişti. Gergin ve dudaklarının mutlaka hareket etmeye -ya konuşarak ya içerek- ihtiyacı var gibiydi. Şu anda da sarhoştur ama onu yargılamıyordum. Adı Heidi'ydi ve Seymour için dünyanın ikinci en şımarı şeyi olduğunu biliyordum. Vampire dönüşmesinden bu yana bekaretini kaybetmiş ve bundan sonra da arkası gelmişti. Ama ben onunla yatmamıştım; sanırım gözünde tanrıçalığını korumam da bu yüzden. Seymour, Heidi'ye iyice sokuldu ve tatlı bir gülümsemeyle, "Ben bir vampirim," dedi. "Benim için her gece bir parti."

Heidi ellerini kavuşturdu ve içten bir kahkahayla, "Vampir-ler bayılırım," dedi. "Kız kardeşin de vampir mi?"

"Hayır," diyerek araya girdim. "Benim gündüz işim var."

Seymour, "Los Angeles Polis Departmanı için gizli görevde," diye devam etti. "Gerçekten çok iyidir. Geçen hafta bir hırsız işi içinde yakaladı ve başının arka tarafını uçurdu."

Heidi kaşlarını çatmıştı, alt dudağı seğiriyordu. Bana, "Silah taşıyor musun?" diye sordu.

Kolamdan bir yudum aldım. "Hayır. Öldürücü silahım elimde." Seymour'un bu kızla yatmak niyetinde olduğunu biliyordum ve umurumda değildi. Ancak onu yatağa atmak için gözlemlerle manipüle etmesini istemiyordum. Sırf seks elde etmek için, vampirlere özgü iradesiyle insan iradesine hükmedemeyeceği konusunda onu defalarca uyarmıştım. Bana göre, bu tecavüzün farklı bir biçimiydi ve Seymour şu ana kadar kuralıma bağlı kalmıştı. Ayrıca, birlikte olduğu kadınların kanunu içmesini de yasaklamıştım. Henüz, söz konusu insanı öldürmeden durma becerisine ve kontrolüne sahip değildi. Bu yüzden kan içmek zorunda olduğu zamanlarda bunu benim yanımdayken yapıyordu. Yine de, Ray'in

aksine, Seymour kandan kolayca tiksinen biri değildi. Vampir olmayı o kadar çok seviyordu ki, bana sorarsanız bir vampir olarak doğmalıydı.

Heidi bana, "Karate biliyor musun?" diye sordu.

"Ayaklı bir kungfu makinesi gibidir," dedi Seymour.

Ayağa kalktım ve Seymour'a sert bir bakış attım. "Barın ucundaki şu adamla konuşmaya gidiyorum. Seninle sonra buluşuruz. Tamam mı?"

Seymour adamı öldürmek niyetinde olduğumu anlamıştı. Kandan tiksinsenmezdi ama ölüm onu hâlâ rahatsız ediyordu. Öğünlerinden hiçbirini gerçekten öldürmemiştik. Rengi hafifçe soldu ve bardağını kaldırdı.

"Bana ne yaptığını haber ver," dedi.

Yanından geçerken Heidi, "Bol şans," dedi.

"Teşekkürler," dedim.

Bardaki adam yaklaştığını fark edip bana yer açtı. Yanındaki sandalyeye otururken, uzun kirpiklerimi kırptırdım ve masum bir gülümseme takındım. Tatlıydım; bunun beğendiği tip olduğumu umuyordum.

"Merhaba," dedim.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi. İnanılmaz derecede yakışıklı ve gençti. En fazla yirmi iki yaşındaydı, bileğinde dövmesini kapatacak bir Rolex'i, yüzünde küstah bir gülümsemesi vardı. Saçları uzun, kahverengi ve dalgalıydı. "Adın ne?" diye sordu.

"Alisa," dedim. Fazla gizemli olmaya gerek duymamıştım, çünkü adımları tekrarlayacak kadar uzun yaşamayacağını biliyordum. "Ya senin?"

"Dan. Ne içiyorsun?"

"Kola, diyetleyim."

Bir homurtu çıkardı. "Ne tür bir diyetmiş bu?"

Hafifçe güldüm. "Şeker diyeti. Buraya sık gelir misin?"

Viskisinden bir yudum aldı. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, burası beni hasta ediyor."

Konuşmaktan şimdiden sıkılmıştım. Onu öldürüp işimi bitirmek istiyordum. Kalika'nın psişik yeteneklerini devraldıktan beri yoldan çıkıp birkaç çürük elma öldürmüştüm. Tabii bunu iş edinmek gibi bir niyetim yoktu.

"Gitmek ister misin?" diye sordum.

Şaşırması gibi davrandı. "Kimsin sen?" diye sorarken sesi gergindi.

Gözlerine baktım. Çok güçlü bir bakışım vardı. Sadece bakarak bir metali sıvıya dönüştürebilirdim. Sesime davetimi asla geri çeviremeyeceği bir ton kattım.

"Sıradan bir kız. Bir kız arıyorsundur, değil mi?"

İçkisini bitirip ayağa kalktı. "Haydi gidelim," dedi.

Sokağa çıkınca, hiç bulamayacakmış gibi görüldüğü bir arabaya doğru hızla yürümeye başladı. Ona yetişmek için adımlarımı sıklaştırmak zorunda kalmıştım. Karanlıkta yanımızdan insanlar, ezelden beri tanıdığım insanlığın isimsiz yüzleri geçiyordu. Yaz havası ılıktı.

"Kendininkini bulamıyorsan, benim bir arabam var," dedim.

Omuz silkti. "Önce yürürüz diye düşündüm. Birbirimizi biraz tanırız."

"Tamam. Ne iş yapıyorsun?"

"Tesisatçıyım. Ya sen?"

"Sanatçıyım."

Hoşuna gitmişti. "Ah, öyle mi? Resim mi yapıyorsun?"
"Heykeltıraşım. Heykel yapıyorum."

Muzip bir gülümsemeyle, "Çıplak heykeller mi?" diye sordu.
"Bazen." Birbirimizi tanımak ne kadar güzeldi.

Ancak bariz olanın ötesinde yanlış gelen bir şeyler vardı. Yanımda rahat değildi ve rahatsızlığı, beni öldürmeyi istemesinin ötesine geçiyordu. Beynim ellerinin altında ölürken, parlak mavi gözlerimin nasıl donuklaşacağını hayalini kuruyordu. Fakat onun için sıradan bir kurbandan fazlasıydım.

Benden korkuyordu.

Birisi ona benim hakkımda bir şey söylemişti.

Ama o birisinin kim olduğunu bilmiyordum. Dikkatim Seymour ve kendi durumum arasında bölünmüştü. Seymour için endişelenmemeliydim. Heidi ona zarar verecek değildi. Kızın zihnini daha tanıştığımız ilk saniyelerde taramıştım ve orada seks ve içki dışında hiçbir şey bulamamıştım. Hayır, dedim kendi kendime, asıl önemli olan Dan. Beni nereye yönlendirdiğini, diğer uçta kiminle buluşacağımızı merak ediyordum. Karanlık bir ara sokağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Doğal olarak, benim gözlerim için aralık-taki her şey son derece netti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Evime," dedi.

"Buradan evine yürüyerek gidebiliyor musun?"

"Evet." Duraksadı ve beni göz ucuyla süzdü. Sakin görünmek için büyük çaba harcarsa da, nefesi ve kalp atışları hızlanmıştı. Göründüğümünden fazlası –silahlı bir polisten daha tehlikeli– olduğumu kesinlikle biliyordu. Fakat vampir olduğumdan habersizdi. Zihninde kan içtiğime dair bir görüntü yoktu. Ama yürüdükçe düşüncelerine girmem zorlaşmıştı. Bu da yeni bir gizemdi.

Bununla birlikte, diğeriyle bağ kurduğum zaman bana ne olacağı ve görüşmemizin nasıl gideceği konusunda endişelendiğini biliyordum. Bu diğeri –tıpkı Dan'ın benim hakkımda düşündüğü gibi– tehlikeli olduğunu hissediyordum.

Diğeri yakındı. Bekliyordu.

Yoksa başka bir vampirle mi buluşacaktık?

Seymour ve benden başka vampir olmaması gerekiyordu.

Gülümsedim. "Tek başına mı oturuyorsun?"

"Evet," derken elini ceketinin cebine sürttü. Orada bir silahın olduğunu fark ettim ve nasıl olup da daha önce anlayamadığımı merak ettim. Silah normalden küçük olmalıydı. Ancak havayı kıldığımda en ufak bir kurşun ya da barut izi bulamadım. Üstelik bir merminin kokusunu yarım kilometre öteden alabilirim. Sorularım üst üste yığılıyordu, ancak beni bekleyen karşılaşmaya arkamı dönüp gitmeye çok uzaktım. Burada bir bilmece vardı ve bu bilmeceyi mutlaka çözmeliydim.

"Ben erkek kardeşimle birlikte yaşıyorum," dedim.

"Hani şu bardaki adam mı?"

"Evet."

"Hiç de kardeşin olacak birine benzemiyor." Yorumunda bir ima vardı. Nedense, Seymour hâlâ bu adamın aklındaydı. Neden?

"Babalarımız farklı," derken, elim siyah ceketimin altındaki kemerimde taşıdığım bıçağa sürtündü.

O günlerde güvenilir bıçağımla bir kilometre mesafe içindeki bir adamı kolayca öldürebiliyordum. Gelmiş geçmiş en büyük psikopat, eski dost Eddie Fender bile yeni ve gelişmiş reflekslerim karşısında çaresiz kalırdı.

Dan, "Ben babamı hiç tanımadım," diye homurdandı.

Bir dizi yalan arasındaki tek doğru.

Bloğun sonunda bir depo, pis alet edevatları ve terli işçileri barındırmak için yapılmış köhne bir baraka vardı. Bir anahtarla kapısını açtı; içeri girdik. Depo metal malzemeler, somunlar ve büyük makine parçalarının cıvatalarıyla dolu raflarla çevriliydi. Maç çok az ve çok uzaktılar. Dan bana dönerken, gölgeler kıpırdandı gibi oldu. Silahına uzanacak olursa, kalbine bir tekme indirecektim. Onu hemen öldürmeliyim, diye düşündüm. Öte yandan, beni buraya neden getirdiğini ve diğerinin kim olduğunu bilmek istiyordum. Zihnime bulmaya çalışsam da, binada başka bir varlık hissetmiyordum. Cılız ışıktaki beni süzüyordu.

"Gerçekten sanatçı mısın?" diye sordu. Merakı samimiydi. Tıpkı devam eden korkusu gibi. Sokaklara dönebilmek için diğerinin bir an önce varmasını istiyordu.

"Hayır," dedim. "Yalan söyledim."

Cevabım onu huzursuz etmişti. Silahını, cebindeki o küçük şeyi düşündü. Huzursuzca kıpırdandı.

"O zaman nesin?" diye sordu.

"Bir vampirim," dedim.

Çarpık bir gülümsemeyle, "Saçma," dedi.

"Evet. Doğru." Gözlerimi üzerinden ayırmadan etrafında dönmeye başladım. Gözlerimi hissediyordu; ateşin ve basınç kıvılcıklarının içlerine işlemesine izin vermiştim. Alnında ter damlacıkları belirmeye başlamıştı. "Beş bin yaşında bir vampirim," diye devam ettim. "Ve sen de bir katilsin."

Üst dudağı titredi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden, Dan, gizli meşguliyetinden. Vampir olduğum için zihnini okuyabiliyorum. Öldürdüğün iki kızı, onları nasıl boğdu-

ğunu ve arkasından kocaman, kırmızı bir biftek yediğini biliyorum. Öldürmek seni acıktırıyor. Bu işi yapma nedenlerinden biri bu. Benim tam aksim. Ben, açlığımı bastırmak için öldürürüm." Utandım ve gömleğinin koluna dokundum. "Ve seni öldürmeyi düşünüyorum."

Elimi itti. Fakat silahına uzanmadı. Birisi onu bunun öldürücü olabileceği konusunda uyarmıştı. Öfkeli bir sesle, "Sen de-
lisin," dedi.

Güldüm. "Bu sözlerinde ciddi değilsin, Dan," dedim. "Biri sana farklı olduğumu söylemiş; bu yüzden söylediklerim seni çok fazla şaşırtmadı. O birinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Bana şimdi bildiğin her şeyi anlatırsan, yaşamana izin verebilirim." Elimini bir kez daha uzattım. Bu defa sol kulağına dokundum ve elimi itmesine fırsat bırakmadan bir çimdik attım. Biraz sert bir çimdikti. Canı yanmıştı. "Konuş," dedim yumuşak bir sesle.

Onu öne eğilmeye zorlarken, "Dur," diye yalvardı.

"Elimin tek bir hareketiyle," dedim, "kulağın başından ayrılır. Çok güçlüyüm. Bu yüzden hâlâ konuşabiliyorken, konuş. Benimle burada buluşacak olan kim?"

"Bilmiyorum." Ben kulağını bükerken bir çığlık attı. "Bilmiyorum!"

"Bana bildiklerini anlat."

Güçlkle nefes alıyordu. "Sadece öylesine tanıdığım bir kadındım. İlk kızı öldürmemden sonra geldi. Onun için çalışabileceğimi söyledi. Bana para verdi. Lütfen. Canımı yakıyorsun. Bırak beni!"

Onu sertçe sarstım. "Bu kadını özel kılan ne? Neden parasını alıp onu öldürmedin?"

Başının sol tarafı kızarmaya başlamıştı. Kulağı yerinden ayrılmak üzereydi. Doğrulmaya çalıştı, ama onu yeniden iki bölümlü olmaya mecbur ettim.

"Gözleri," dedi. "Tuhaf gözleri var."

Durdum ve onu bıraktım. Şimdi oldukça fazla kan kaybediyordu.

Sakin bir sesle, "Gözlerinin nesi tuhaf?" diye sordum.

Elini kulağına tutarken nefes nefeseydi. "Seninkiler gibi" dedi acılı bir sesle.

"Vampir mi?" diye sordum.

Acı içindeki başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum." Kan içinde kalan eline baktı. "Ah, Tanrım."

Kaşlarımı çattım. "Sıra dışı bir gücü var mı?"

Kulağından akan kan, mavi gömleğine damlamaya devam ediyordu. "Bilmiyorum. Hiç senin gibi canımı yakmadı."

"Ne zaman geliyor?" diye sordum.

"Burada olması gerekirdi."

Sağ tarafımda, deponun derinliklerinde bir ses duydum. Vız-leşmek için hızla dönerken, Dan'ın cebine uzandım ve silahımı aldım. Bu, incelemeyi kendimi korumak için kullanabileceğim bir şey değildi. Dikdörtgen şeklinde küçük bir metaldiydi ve yan taraflarında düğmeleri vardı. Aslına bakarsanız, uzaylı canavarları yenmek için icat edilmiş bir bilimkurgu aygıtına benziyordu.

Çekmecelerden oluşan kulelerin ilerisinde iki karaltı belirdi. Biri Heidi, diğeri Seymour'du. Heidi sağ elinde tuttuğu o komik küçük kutuyu Seymour'un boynuna bastırıyordu. Arkasında durmuş, onu kendine kalkan etmişti. Artık sarhoş değildi. Konuşurken sesi güç ve otorite saçıyordu.

"Matrix'i yere at. Yoksa arkadaşını öldürürüm," dedi. "Dediğini hemen yap."

Matrix'e hâkim olmam birkaç dakikamı alacaktı ve o anda bana hiçbir faydası yoktu. Bu yüzden yere attım. Heidi, Seymour'u da yanına çekerek ona doğru bir adım attı. Beden diline bakılırsa vampir arkadaşından daha güçlüydü. Asıl soru şuydu: Ben ondan güçlü ve hızlı mıydım? Seymour, tehlikenin gerçek olduğunu bilecek, neredeyse hareketsiz duruyordu. Heidi'nin ifadesini çözmek bir hâl vardı. Bu dönüşümün nasıl gerçekleştiğini merak ederken, Seymour ve benim tuzaga düştüğümüzü anlamıştım. Dan, bir an önce gitmek için sabırsızlanıyor, sol tarafımda huzursuzca kıpırdanıyordu. Sol kulağı kanamaya devam ediyordu. Heidi'yle konuştu.

"İstediğin her şeyi yaptım," dedi.

Heidi başını salladı. "Gidebilirsin."

Dan içeri girdiğimiz kapıya döndü.

Sıradan fakat güçlü bir tonla, "Bekle," dedim.

Dan olduğu yerde durdu ve kan ter içinde titreyerek bana baktı. Ancak benim dikkatim Heidi'ye ya da içindeki yaratığa dönüktü. O anda bana James Seter'ı, Dr. Seter'ın evlatlık oğlunun bedenini ele geçiren Antik Mısırlı Ory'yi hatırlatmıştı. Yine de Heidi'nin farklı bir tarafı da vardı.

Bu düşünceyi Dan'ın zihnine de yerleştirerek, yumuşak bir sesle, "Dan'ın gitmesini istemiyorum," diye ekledim. Böylece kalmaktan başka seçeneği olmayacaktı. Ancak odada kavranması zor güçleri olan tek varlık ben değildim.

"Hemen git," dedi Heidi, Dan'e.

Dan'ın uğradığı felç geçmişti. Kapıya doğru bir adım daha attı.

Uzanıp onu tuttum; şimdi Dan de benim kalkanım olmaştı. Parmaklarımı boynuna yerleştirdim ve onu Heidi ve Seymour'a doğru ittim.

"Ya Seymour'u bırakırsın ya da onu öldürürüm," dedim.

Heidi cevap olarak elindeki *matrix*'i bize çevirdi ve siyah kütunun yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Kırmızı bir ışık yanıp kasına attım. Tuhaf ışık Dan'e çarptı ve onu buharlaştırdı. Birdenbire, yanan bir hava akımıyla, kulakları sağır edici bir çığlıktan kayboldu.

Vay canına, diye düşündüm. Heidi'nin bir ışın tabancası vardı.

Alet edavat ve makineleri kamuflaj unsuru olarak kullanarak, ışık hızıyla binanın içinde ilerledim. Heidi hareketlerimi takip edebilir gibi görünüyordu. Ama çok da iyi değildi. Güçlerinin Yakşa, çocuk ve Kalika'nın sinir sistemimi yeniden tasarlamalarından önceki hâlime denk olduğunu tahmin ediyordum. Fakat psişik kontrolü daha güçlü olmalıydı. Barda kim olduğumu anlamıştı, ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kendimi, karanlık bir köşede, yukarıda, bir kutu yığınının arkasında buldum. Heidi beni bir an için kaybetmiş gibiydi. Ancak onunla konuşmam hâlinde beni bulacağını biliyordum. Yine de sesimi yansıtmı, onu hareketsiz objelerin üstünden sıçratma yeteneğine sahiptim. Belki de onu kandırabilirdim. Onunla konuşmayı gerçekten istiyordum. Seymour'u yakınında tutmaya devam ediyordu.

Nihayet beni aramayı bıraktı.

"Seni yok etmek istemiyoruz," diye seslendi.

"Az kalsın beni kandıracaktın," diye cevapladım.

"Seninle bir araya gelmek ve bir teklifte bulunmak istiyoruz," dedi. "Konuşabileceğimiz bir yere çık. Söylediklerimin gerçek olduğunu biliyorsun. Niyetimiz seni öldürmek olsaydı, bunu pekâlâ burada da yapabilirdik."

"Ancak kim olduğunu açıklarsan ortaya çıkarım," dedim. "Ve Seymour'u tehdit etme. Elindeki tek pazarlık malzemesi o. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz."

"Biz antik bir gelenekten geliyoruz," dedi. "Çizgimiz sen ve diğerleriyle karışıyor. Bütün güçler bizim elimizde. Dünya bir geçiş sürecine doğru ilerliyor. Hasat artırılmalı. Bizler burada usta olduğumuz kadar bakıcıyız da. Girişimlerimizde bize katılırsan, ödülün büyük olacaktır."

"Biraz daha açık olabilir misin?"

"Hayır. Bize katılmayı ya kabul edersin ya da etmezsin. Tercih basit."

"Ya reddedersem?"

"Yok edileceksin. Hızlı ve güçlüsün, ama silahlarımız karşısında hayatta kalamazsın."

"Yine de bende sizde olmayan bir şey olmalı," dedim. "Yoksa yardımım ilginizi çekmezdi. Nedir bu?"

"Bu şu anda tartışılacak bir şey değil."

"Ama ben tartışmak istiyorum."

Seymour acıyla haykırdı.

"Bu adam senin için kıymetli," dedi Heidi. "Ve yanılıyorsun. Onun fiziksel kabuğunun dışında da pazarlık malzemelerimiz var. Tam şu anda kolunu büküyorum. Eğer saklandığın yerden çıkmazsan, yok olacak."

Sesinde blöften eser yoktu.

"Pekâlâ," dedim. "Ama kendimi göstereceksem, bana Seymour'un ya da benim yok edilmeyeceğime dair söz vermen gerek." Tekdüze bir sesle, "Söz veriyorum," dedi.

Her ne kadar nasıl kullanılacağını bilmesem de, *matrix*'in hâlâ bende olmasını isterdim. Fakat aygıt Heidi'nin görüş alanı içindeydi ve ona ulaşamazdım. Elimde sadece bıçağım vardı. İşağa adım atmadan önce, bıçağı, Heidi'nin Seymour'u rehin tuttuğu dairesel alanın yakınındaki bir rafa yerleştirdim. Ucunu onlara doğru çevirdim ve çekmece kulesinin arkasından çıktım. Heidi şaşırma-
mıştı. *Matrix*'i, Seymour'un boğazına bastırmaya devam ediyordu.

"Onu hemen bırak," dedim.

"Henüz değil," dedi. "Sen bize katılana kadar olmaz."

"Aptallık etme," dedim. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir gruba katılamam. İnsanlarınız nereli?"

"Buradan ve başka yerlerden."

"Başka bir dünyadan mısınız?"

"Evet ve hayır."

"İnsan mısınız?"

"Kısmen."

"Grupta kaç kişi var?"

"Sayı insan ya da vampir standartlarıyla ölçülemez."

"Yani benim bir vampir olduğumu biliyorsun. Bunu sana kim söyledi?"

"Sen."

"Hayır. Ne zaman?"

"Uzun zaman önce." Heidi, Seymour'u sarstı. Omurgasındaki kemiklerin çatırdadığını duydum. "Yeterince soru sordun. Ya şimdi bize katılırsın ya da ikiniz de yok olursunuz."

"Size katılmak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

"Yemin etmeli ve bize kanının büyük bir kısmını vermelisin."

"Karşılığında ne alacağım."

"Sana söyledim. Güç."

"Ne yapmak için?"

Ses tonu keskinleşti. "Yeter! Kararın nedir?"

Arkadaşımın boğazına dayalı bir silah olduğu için, başka şansım yokmuş gibi hissediyordum. "Size katılacağım," dedim. Seymour'u bırakman şartıyla."

"Anlaştık." Seymour'u tam ortamızda duracağı şekilde itti.

Hızlı hızlı, "Seymour," dedim. "Hemen buradan git."

Canı acıyordu ve korkmuştu. Ama korkağın teki değildi.

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordu. Gitmek istemiyordu.

"Evet," dedim sert bir sesle. "Burada kalarak bana yardım edemezsin. Git."

Kapıya döndü.

Heidi, "Hayır," dedi. Seymour durdu. Kadının sesi güçlüydü.

"Gitmeyecek. O senin kurbanın olacak."

"Anlaşmıştık," dedim. "Gitmesine izin verilecek."

Heidi, "Hayır," diye tekrarladı. Sesinde soğuk bir şeytanilik gizliydi. "Ben sadece onu bırakmayı kabul ettim. Ve bunu yaptım. Ama bize katılmak için onu kurban etmen gerekiyor. Bu, gruba girişinin bir parçası."

Küçümser bir tonla, "Sizinkilerin tarzı bu mu? Kelimeleri yalana dönüşünceye kadar ince ince dilimlemek?"

Heidi *matrix*'i Seymour'un sırtına çevirdi. "Tercihin aynı kalacak. Beş saniyen var."

Zaman tutmak konusunda iyi olduğunu tahmin ediyordum. Seymour'un yüzü küle dönmüştü. Her hâlükârda nalları dikene sürülmek için yaşamamıştım. Bu yaratığın hakkımda çok şey bildiği ortadaydı, ama her şeyi bilmiyordu. Kalika'nın kanının siyah zihin gücümle hareket ettirme yeteneğine de sahiptim. Kızının nesneleri uzun mesafelerden hiç zorlanmadan etkileyebildiğinden hiç şüphem yoktu. Ancak bu psikokinesis, büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu ve daha önce aleyhimde olan şartlarda bunu hiç denememiştim. Sadece arkadaşımın ilahî çocukla birlikte yaşadığı kuzeydeki Tahoe Gölü'nde kayaları ve dal parçalarını bir yerden bir yere itme pratikleri yapmıştım.

Ama şimdi bir bıçağım vardı.

Bıçağı Heidi'nin gırtlığına saplayabilirdim.

Keskin kısmı ondan daha yukarıda ve arkasındaydı. Bıçağı ben görebiliyordum ama Heidi göremiyordu. Ama tamamen bıçağın üstüne odaklandığım takdirde Heidi'nin ne iş çevirdiğini anlamasından korkuyordum. Bu yüzden, bıçağı, sadece bıçağı düşünürken Heidi'ye bakmaya devam etmeliydim. Kendiliğinden yükseldiğini, havada uçtuğunu, Heidi'nin yumuşak etine saplandığını, damarlarını deştiğini ve sinirlerini paramparça ettiğini düşünürken. *Evet*, dedim kendi kendime. Bıçak uçacaktı. Uçabilirdi. Zihnimin manyetik gücü şu anda bunu yapmasını emrediyordu. Tam o anda.

Heidi, "İki saniyen kaldı," dedi.

Düşüncelerim, metallerin özel bir birleşimi olan, çelikten çok daha güçlü ve kenarı jiletten kat kat soğuk alışımı kavrarken, "Seninse bir," diye fısıldadım. Bıçağı parmaklarımın arasında tut-

yormuş gibi hissediyordum. Bu ölüm, içinde benim için bir zevk barındırıyordu. Oysa onun için sadece şaşkınlık vericiydi.

Bıçak havayı kesip geçti.

Heidi sesi duyup döndü, ama çok geç kalmıştı.

Bıçak boynunun yan tarafına saplandı ve aniden, kanı kirli zemine akmaya başladı. Yine de bunun zaferin kazanıldığı anlamına geldiğini düşünmedim. Heidi'nin iradesi güçlüydü; kolay kolay ölmeyecekti. Sol elini bıçağı çıkarmak üzere kaldırırken, sağ eliyle *matrix*'i doğrulttu ve Seymour'la ikimizin üstüne tuttu. Önünde aynı çizgi üzerinde duruyorduk. Bu hamleyi beklediğim için aynı anda arkadaşımın üstüne atıldım. Tam kırmızı bir ışık, az önce Seymour'un durduğu yerdeki havayı delip geçerken dizlerine vurdum. Seymour'la birlikte yere yuvarlandık. Ancak hızla doğruldum ve bir kez daha ateş etmesine fırsat bırakmamak için *matrix*'i tekmeleyerek elinden uzaklaştırdım. Boynundaki bıçağım onu bir nebze yavaşlatmıştı, ama artık çıkarmak üzereydi ve belki de o da benim gibi, ölümcül yaralarını dahi iyileştirme yeteneğine sahipti. Ama ona bu şansı tanımayacaktım. Bıçağı tamamen çıkarmadan, uzandım, başını tuttum ve tam tur çevirerek boynundaki bütün kemikleri kırdım. Cansız bedeni kollarıma yığıldı, fakat henüz onunla işim bitmemişti. Başını koparıp uzak bir köşeye fırlattım. Artık iyileşme ihtimali kalmamıştı.

Seymour arkamdan, "Harika," dedi.

Heidi'nin cansız bedenini incelemek üzere yere çömelirken, "Şu iki silahı al," dedi. "Birkaç saniye içinde buradan çıkmamız gerek. Ortakları yakınlarda olabilirler."

"Anlaşıldı."

Seymour iki ışın silahını almak için harekete geçerken, ben de Heidi'nin kıyafetlerini kurcalamaya başlamıştım. Bir cüzdan ve

pasaport buldum. Bunları daha sonra inceleyecektim. Onu boy-
nundan ayaklarına kadar yokladım ve başka hiçbir şey bulama-
dım. Seymour hemen toparlanmıştı. Elinde *matrix*'lerle arkamda
duruyordu.

"Kimmiş?" diye sordu.

"En ufak bir fikrim bile yok," dedim ayağa kalkarken. "Haydi,
buradan bir an önce çıkalım."

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Tahoe Gölü bölgesindeki Zümrüt Koyu'nun kı-
yısında, Paula Ramirez'in yanında oturuyordum. Güneş,
açık, masmavi gökyüzünde ısıltı ısıltı parlıyordu. Hâlâ gü-
neşe alerjisi bulunan genç vampir arkadaşım Seymour, Paula'nın
evinin içinde uyuyordu. Güneş artık beni hiç mi hiç rahatsız et-
miyordu ve bunun hakkını da kızımın kanına vermem gerekirdi.
Güneş Tanrıçası, yanan Surya bile Karanlık Ana, Kali'yi rahatsız
edemezdi. Kalika'nın külleri yanımda, kumun içindeki bir va-
zoda duruyordu. Vazoyu evden getirmiştım. Nedenini bilmiyor-
dum. Bir Set takipçisi tarafından öldürülen güzel ve gizemli kı-
zımı hâlâ çok özleyor olmam dışında, tabii.

Paula üç aylık oğlu John'u kucağına oturtmuş, Los Angeles'ta
yaşananları anlatırken beni dinliyordu. Paula'ya ulaşmak için bü-
tün gece araba kullanmıştım. Çocuk çıplak ayaklarını soğuk suya
vuruyordu. Çok mutlu görünüyor, mutlu olduğunu belirten sesler
çıkıyordu. Onu görmek bile mutlu olmam için yeterli oluyordu.
Üzerimde hep aynı etkiyi bırakıyordu. Seymour'u ölümden geri
döndüren, bu çocuğun kanıydı. Buna rağmen, onu Set takipçi-
lerinin elinden kurtardıktan sonra, kızıma hayatını geri vermek
için John'un kanını almamıştım. İstediklerinin bu olmadığını bili-

yordum. Ancak kendime sürekli, benim bunu nasıl isteyebil-
diğimi soruyordum.

Kusur bulunamaz Kalika, Kali Ma, şimdi neredeydi?

Hikâyemi tamamladım; Paula sessizlik içinde, sıcak gözle-
riyle bana bakıyordu.

"Seni daha önce gördüğünü söylemiş," dedi sonunda. "Sence
yalan mı söylüyordu?"

"Doğruyu söyleyip söylemediğini ayırt edebilmek benim için
imkânsızdı," diye açıkladım. "Psşik bir kalkanın koruması altında
hareket eder gibiydi. Çok güçlü bir kalkandı, ben bile ardına geçe-
medim. İradesini kendiminkinin altına alamayacağımın barizdi."

"Fakat böyle bir detay konusunda yalan söylemesi için bir ne-
den olamaz," dedi.

"Belki de. Ama ben onu hatırlamıyorum."

Paula ısıltılı suya ve koyun ortasındaki, Kalika'nın sonuna ka-
vuştığı adaya bakıyordu. Yumuşak bir sesle, "Biliyor musun, pek
çok şeyi hatırlamaya başladım, Sita," dedi.

Başımı salladım. Bir süredir bazı anılarının geri geldiğinden
şüpheleniyordum ama kendini konuşmaya hazır hissetmesi için
beklemiştim.

"Suzama?" dedim.

"Evet," dedi. "Suzama'yı hatırlıyorum."

Bundan şüpheleniyordum, ama yine de açıklaması beni ser-
semletmişti. Paula, Eski Mısır'daki akıl hocam Suzama'yı hatırlı-
lıyordu, çünkü onun yeniden beden bulmuş hâliydi. Bunun tek
mantıklı açıklaması buydu ve ondan benim için bu gerçeği onayla-
masını istedim. Başını salladı.

"Ömürden ömre aynı olabiliriz," dedi. "Fakat aynı zamanda
farklıyız da. Benimle konuştuğun zaman, seni Suzama'nın yanıtla-
masını bekleme. Onun zamanı çok geride kaldı."

Paula'nın gözlerinin derinliklerine baktım ve bir sevinç ile hü-
rriyet dalgasının içimi kapladığını hissettim. "Ama o senin içinde,"
diye karşı çıktım. "İçimde bir şey, bunu en başından beri biliyor
olmalı. Seninle o kitapçada karşılaştığımızda, seni asla bırakama-
yacağımı anlamıştım. Sen Suzama'sın. Büyük kâhin. Bunu kabul
etsen olmaz mı?"

Övgümle gururlanmıştı, evet, ama etkilenmiş gibi değildi.
"Belki de bundan sonra olacakları göremediğim için kabul ede-
miyorumdur." Durdu. "Fakat senin Los Angeles'ta olduğun gün,
çok eski bir şeyle karşılaşacağını hissetmiştim."

Sesimi alçalttım. "O zaman kim olduğunu biliyorsun."

Başını salladı. "İçimde bir his var, hepsi bu."

Eğilip berrak suya dokundu. Sonra üşüyüp üşümediklerini
anlamak için John'un ayaklarını yokladı. Ciddi bir sesle ekledi:
"Hasattan bahsetmesi ilginç."

"Evet, bununla ne demek istediğini anlamamıştım. Hangi ha-
sattan bahsediyordu?"

Paula düşünceli bakışlarını Suzama'nın da sık sık yaptığı gibi,
uzaklara odaklamıştı.

"Yakında bir zaman gelecek," dedi. "Her şeyin değişeceği
bir zaman. Bunu insanların imgelem diye adlandırdıkları, ama
aslında imgelem olmayan şeyde gördüm. İnsanlar ya ileri doğru
hareket edecekler ya da daha önce yaptıklarını tekrarlayacaklar."

Bunu düşünmem gerekiyordu.

Suzama hiçbir zaman böyle gündelik kehanetlerde bulun-
mazdı.

"İnsanlar neye doğru ilerleyecekler?" diye sordum.

"Tamamen farklı bir hayat türüne. Burada otururken hayal dahi edemeyeceğimiz bir hayata. İleri gidenler mutluluk ve yük içinde yaşayacaklar."

"Ama Heidi kötüydü. Böyle bir hasadı artırmayı neden istesin?"

Paula, John'un ayaklarını kuruladı ve ısıtmak için kucağına çekti. "İki tür hasat vardır," dedi. "Ve iki tür insan. Başkalarına hizmet edenler ve kendilerine hizmet edenler. Bunu biliyorsun, yeni bir şey değil. Tabii ki hiç kimse yüzde yüz öyle ya da böyle değil. Kimse kusursuz bir günahkâr ya da kusursuz bir aziz değil. Kişinin sadece kendi çıkarını düşünmesinin baskın olduğu bir yerde, o insana olumsuz bir hasat gelecektir. Sevginin hâkim olduğu bir yerdeyse pozitif bir hasat olacaktır."

"Bunları kesin olarak biliyor musun?"

"Evet."

"Suzama..." diye başladım.

Gülümsedi. "Paula. Lütfen?"

"Paula. Bu hasat ne zaman gerçekleşecek?"

"Tarihi henüz belli değil. Ama önümüzdeki yirmi beş yıl içindeki bir zamanda dönüşüm yaşanacak."

"Herkes toplanacak mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Ölçüt ne peki?"

"Bunu soracağını biliyordum. Sanırım ölçüt olumlu ya da olumsuz, iki taraf için de aynı. Fakat bunun toplumda göreceli olarak önemi olan dinî mezhep, daha yüksek öğrenim, fiziksel sağlık ya da güzellikle ilgisi yok. Bu özelliklerin hiçbirinin bir önemi olmayacak."

"O zaman bu ölçüt ne olacak?" diye tekrarladım.

"Tarif etmesi güç."

Sıkılmaya başlamıştım. "Dene."

Paula güldü. Çocuk da. John çok zaman mutlu bir bebektir, ancak bazen gecenin bir yarısı bebek olmanın hakkını vererek ağlamaya başlayabiliyordu. Paula'nın uyuyabilmesi için pek çok kez bezini benim değiştirdiğim olmuştu. Kızımın kanını içtiğimden beri dinlenmeye çok nadir ihtiyaç duyuyordum.

"Ölçüt, yaşam," dedi sonunda. "Kimin canlı olduğu, kimin olmadığı. Unutma, olumsuz olanlar, pek çok olumlu insandan daha hayat dolu olabiliyorlar." Koluma bir yumruk attı. "Örneğin sen."

Onun uzun zaman öncesinden gelme, saf öğrencisiydim ve yorumu beni yaralamıştı. Tanıştığımız günden beri ilişkimizin ne kadar değişmiş olduğunu görmek çarpıcıydı. O zamanlar en derin sırları tek bilen bendim. Ama şimdi kendimi gerçekten onun öğrencisi gibi hissediyordum ve dizlerinin dibinde öğreniyordum. Gizem onu bir hale gibi çevreliyordu. Onu çok seviyordum, ama beni korkutuyordu da.

"Ben sadece olumsuz tarafa mı uygunum?" diye sordum.

Daha çok güldü. "Budala vampir. Hayır, saçmalama. Başkaları için canını vermeye senden daha hazır başka kim var?"

Çaresizliğimi gösteren bir hareket yaptım. "Ama son yıllarda çok insan öldürdüm."

Şefkatliydi. "Bir önemi yok, Sita. Gerçekten, bunu adım gibi biliyorum."

Gülümsemek ihtiyacı duydum. "Böyle özel bir çocuğa sahip olduğuna göre, sanıyorum gerçekten biliyorsundur."

"Söylediklerimi anlıyorsun. Hasadın konusu, hasadın türünden ayrıdır. Bir insanın ileri gidip gitmeyeceği hayatının titreşi-

söylediği zaman yalan söylemediği." Paula durdu ve bakışlarını suya, korunaklı koyun ötesinde uzanan Tahoe Gölü'ne kaldırdı. "Ve bir şeyler yolunda gitmeyeli uzun zaman olduğunu."

"Yolunda gitmeyen ne? Kimin için?"

"Hepimiz için."

"Anlamıyorum," diye yakındım.

"Suzama sana her şeyi açıkça anlatır mıydı?"

"Bazen."

"Hayır. Dersi ancak bir yere kadar götürürdü çünkü âlim demamını göremez. Suzama hatasız değildi."

"Ya John?"

Çocuk derin bir uykudaydı. Paula sevgiyle konuştu. "John bir bebek."

"Ama geçmişte kimdi?"

Paula duraksadı. "Bilmiyorum."

"Suzama bu çocuğun diğerleriyle, İsa, Shankara ve Krişna'yla aynı olacağını söylemişti. Bunu yazmıştı. Kelimelerini gözlerimle gördüm."

"O zaman neden bana soruyorsun?"

"Doğru olup olmadığını bilmek için."

"Ah. Soru bu, değil mi? Doğru olan ne? Fakat Suzama insanın taştan güçlü olduğunu da yazmamış mıydı?"

"Bunları sana neye inanmam gerektiğini bilmek için soruyorum."

"Kendine inan, Sita. Bu yabancılar sana bir nedenden ötürü geldiler. Kalplerinde insanoğlunun iyiliğini taşıyor gibi görünmü-

yorlar. Peşlerine düşmeli, ne istediklerini ve buna nasıl ulaşmayı umduklarını öğrenmelisin."

"Bunu da bir imgelem sayesinde mi biliyorsun?"

Paula başını çevirdi. "O kadar çok şey gördüm ki."

Ölümümü görüp görmediğini merak etmemek elimde değildi.

Dikkatle, "Bana anlatabilirsin," dedim.

"Hayır."

"Olacakları duymaktan korkmam."

Paula başını eğdi. Yanağından aşağı bir damla gözyaşı yuvarlandı.

"Ama ben korkuyorum," diye fısıldadı.

"Suzama," dedim ve durdum. Ancak Paula bana bakıyor ve başını sallıyordu.

"Kalika'dan kaçtıktan sonra, verdiğim sözün aksine seni aramadım," dedi. "Neden biliyor musun?"

"Sana hep sormak istedim. Mesafeni korumanın daha doğru olacağını düşündüren bir imgelem gördüğünü tahmin ettim. En azından bir süreliğine."

"Hayır. Seninle konuşmadım, çünkü kaderini anlamaya, kaderin kendisini anlamaya başlamıştım. Kader sadece yaşanabilir, anlatılamaz. Bu, anlattığın anda sona eren bir giz sanki. Bir sihir numarası gibi. Nasıl işlediğini duyduğun anda bütün cazibesini yitirir."

"Bana söylemeye çalıştığın, gördüklerini daha fazla anlatmayacak olman mı?"

"Daha fazlasını görmedim ve bunun için memnunum."

"Memnundan çok üzgün gibi görünüyorsun."

Paula hüzünlü bir gülümsemeyle, "Çünkü yakında gideceğimi biliyorum," dedi.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Heidi'yle yaşadıklarının arkasında yatanları araştırmak üzere Los Angeles'a dönmek için sabırsızlanıyordum. "Ama irtibatta kalacağım," dedim. "Yakında yine görüşeceğiz."

Paula daha fazla bir şey söylemedi. Kalika'nın kumlarının olduğu vazoyu işaret etti.

"Bunu neden buraya getirdin?" diye sordu.

"Külleri suya serpmek için."

Başını salladı. "İleriye bakma zamanı geldi."

Hüzün dört bir yanıma sarmıştı. "Onu hâlâ her saniye düşünüyorum."

"O yaşamak üzere doğduğu hayatı yaşadı." Duraksadı. "Evime dalıp John'u kaptığı zaman söylediklerini sana hiç söylemedim. 'Merhaba, Paula,' dedi. 'Hiç dostum yok, ama ben oğlunun dostuyum. Bu akşam her şey bir kan dalgasında bir araya gelecek. Fakat endişelenme. O, bu gecedен daha güçlü.'"

Ağlamak üzereydim. "Çok kısa bir hayatı oldu."

Paula kolumu sıvazlayarak beni teselli etmeye çalıştı. "Çok uzun kalamadı. O çok parlak yanan bir yıldızdı. Ruhunun gücü hepimizi kör ederdi." Paula vazoyu işaret etti ve kucagında uyuyan John'la birlikte ayağa kalktı. "Vedalaş. Seni evde bekleyeceğim."

Cılız bir sesle, "Vedalaşmak mı?" diye sordum.

"Evet."

Sesim çatlaaktı. Nedenini anlamasına ihtiyacım vardı. "Ben Suzama'yı sevdim. Onu bütün kalbimle sevdim. O öldüğünde ben de az kalsın ölüyordum."

Sesi sakinleştiriciydi. "O zamanlar henüz gençtin. Artık daha güçlüsün."

Ona baktım. "Seni yine göreceğim miyim? Bugünden sonra?"

Suzama bana uzun uzun baktı. Evet, o Suzama'ydı ve bana insanlığın en büyük kâhininin gözleriyle bakıyordu. Gözleri artık kurumuştı; yaşlı değildi. Başını ağır ağır salladı.

"Sanmıyorum, Sita," dedi.

Döndü ve arkasını dönüp gitti.

Kızımın külleriyle baş başa kalmıştım ve birazdan o da koyun hafif dalgalarına karışıp gidecekti. Onları vazodan tek keşime etmeden, büyük bir özlem ve sevgiyle döktüm. Evet, doğru, o bir avatar'dı, ilahî bir yaratıktı ama onun külleri bile suda yok olabiliyordu. Anılarım güçlenmiş, acım kanlı bir geçmişe çivilenmişti. Ancak geleceğe bakışım da güçlüydü. Suzama'nın söyledikleri doğrudu. Buradan gidecektim, arkadaşlarımı bırakacak ve beni öldüreceğini bildiğim bir düşmanla yüzleşecektim. Beni öldürecek; çünkü ben gücün değil, sevginin hasretini çekiyordum. Beş bin yılı bunu öğrenmek için yaşamıştım. Güç, en az unutulmuş küller kadar soğuktu. Sadece sevgim kızımın anılarını, Ray, Arturo, Yakşa'nın hikâyelerini ve her şeyden önce Krişna'nın lütfünü canlı tutabilirdi.

Kutsanmış Efendim, gecenin bir yarısı uyuması için ona şarkı söylediğimde kimbilir bana nasıl gülüyordu. Eski Hindistan'ın ağaçları altında dolaşırken kendisinin yazdığı kutsal Vedalar'dan şarkılar söylerken. En çok da bu ilahî çocuğu özleyecektim. Büyüdüğünü görememek, bilgeliğe dair konuşmalarını dinleyememek. O daha ilk kelimelerini mırıldanmadan küle dönmüş olacağımdan korkuyordum. Ve gittiğim zaman kimlerin beni hatırlayacağını merak ediyordum. Suzama ve Seymour'un bile beni unutmalarından endişeliydim. Ben, Alisa, Sita ya da dostum veya âşığım

olan sayısız insanın bana hitap ettiği binlerce farklı isim. Hiç var olmamışım gibi olmasından korkuyordum. Hiç vampir olmamışım gibi. Uzun hayatı artık bir sona ulaşan son vampir.

Beni ölüm değil, unutulmak korkutuyordu. Bu ikisi arasında büyük bir fark vardı. Kızımın külleri arasında, kendi parlak yıldızımın suya battığını ve söndüğünü görür gibiydim. Sonum başlangıcımı silecekti. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama bunun doğru olduğundan emindim. Ve o sonu seçmem gerekiyordu, çünkü bu kaderimdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Heidi'nin cebinde bulduğum cüzdan ve pasaport onu Linda Clairee olarak tanımlıyordu. Adresini, banka hesap numarasını ve sözde doğum tarihini bile biliyordum. Benim Kalika'yı dünyaya getirdiğim dönemde oturduğum eve çok uzak sayılmayacak bir adreste yaşıyor olması gerekiyordu. Uçakla Los Angeles'a varıp evine doğru arabayla yol alırken büyük bir merak içindeydim.

Burası dikkat çekici hiçbir özelliği olmayan, duvarları sıvalı, mütevazı bir evdi. Sönük çimenlik bahçesi ve birkaç çalılığı ahşap çitlerle çevriliydi. Ağır adımlara ön kapıya yürüdüm. İçeride televizyon seyreden ve bira gibi kokan bir şey içen biri vardı. Ses ve kokular yırtık bir kapı sinekliğinden dışarı süzülüyordu. Kapıyı yavaşça tıklattım ve kendimi ani bir ölüme hazırladım. Yine de cebimde bir *matrix* vardı ve ışın tabancasını nasıl çalıştıracağımı nihayet öğrenmiştim. Ciddi anlamda havalı bir silahtı.

Yırtık pırtık tişörtlü, sakallı bir adam kapıya geldi. İkinci altı bira paketine geçmiş gibi görünüyordu. En fazla yirmi beş yaşında olmasına rağmen, göbeği bir kahvaltı tabağının kenarında duran bir sosis gibi kemerinin üstünden sarkıyordu. Ancak kendimi, Heidi'nin -ya da Linda'nın- de psişik güç sahasını kaldırana kadar son derece sıradan göründüğünü hatırlatarak uyar-

dım. Bu adam görüldüğünden fazlası olabilirdi, ama doğrusu buna inanması güçtü.

"Merhaba," dedim. "Linda evde mi?"

Geçirdi. "Şehir dışında."

En azından başının koptuğundan henüz habersizdi.

"Adım Alisa," dedim. "Eski bir arkadaşım. Ne zaman da-
neceği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Söylemedi."

"Tamam." Telin delikleri arasından bakışlarını yakaladım ve nöron akışını sıktım. "İçeri girip şahsi eşyasına bir göz atmamda sakınca var mı?"

Beyni yumuşak çamurdan yapılmış gibiydi, etkilemesi kolaydı. Sanırım. "Tabii," dedi ve bana kapıyı açtı.

"Teşekkürler," dedim.

Onu oturma odasında bir beyzbol maçıyla baş başa bıraktım ama kulaklarım oradan bir an bile ayrılmadı. Sinsice yanıma gelecek olursa, başarısız olurdu. Fakat tuhaf güçler göstermesi hâlinde onu öldürmeyecektim. En azından hemen.

Linda'nın odası derli topluydu. Dikiş dikmeyi ve Dodgers'i sevdiği belliydi. Tam yanlış evde olabileceğimi düşünmeye başlarken, onun ve dostu Bud'ın şifonyerin üstündeki aynaya tutturulmuş fotoğraflarını gördüm. Lensi tozlu bir makineyle çekilmiş, ucuz Polaroid pozları. Heidi, Linda'ydı ve doğru yatak odasındaydım. Linda resimlerin hepsinde, birisi ona gülümsemesini söylemiş gibi gülümsüyordu.

Çekmeceleri aradım ama önemli bir şey bulamadım. Dolabı bile sıkıcıydı. Kıyafetler, beyzbol şapkaları, ayakkabılar, çoraplar. Ve burası bütün güç bizde diyen yaratığın odasıydı, öyle mi? Çifte

hayat diye buna denirdi. Tam çıkmaya niyetlenirken, dikkatimi yatağın altındaki bir kâğıt yığını çekti.

Hepsi UFO'larla ilgiliydi.

Daha açık olmak gerekirse, bir UFO kuruluşunun bültenleri.

UCV: Uçan Cisimler Vakfı.

Tanımlanamayan'a ne olmuştu? Her neyse, umurumda değildi. Bütün bültenler Linda Clairee'nin adresine gönderilmişti. Bu grubun üyesi olduğu barizdi ve sıradan hayatında bulduğum tek pürüz buydu. Kâğıtları elimde tutarak oturma odasına, Bud'ın yanına döndüm. Ben içeri girdiğim anda, bir kutu Budweiser'in dibini bulmakla meşguldü. Televizyonu izninin sormadan kapat-
tım ve tam karşısına oturdum.

Canı sıkılmıştı. "Hey," dedi.

Gözlerinin içine baktım ve ön loblarında minicik bir delik açtım. Büyük olasılıkla uzun vadede ona iyilik yapmıştım.

"Linda nereye gittiğini söyledi?" diye sordum.

Tekdüze bir sesle, dümdüz karşıya bakarak, "Phoenix," dedi.

"Phoenix'te ne varmış?"

"Bir toplantı."

"Bir UFO toplantısı mı?"

"Evet, UCV."

"Linda böyle toplantılara sık sık katılır mıydı?"

"Evet."

"Neden?"

Hipnotize olmuş olabilirdi. "UFO'ları sever."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Sen UFO'larla ilgileniyor musun?"

"Hayır."

"Linda UFO'ların varlığına inanıyor mu?"

"Evet."

"O bir uzaylı mı?"

"Ne?"

"Linda uzaylı bir yaratık mı?"

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim."

"Linda'yla ne zaman tanıştınız?"

"Üç yıl önce."

"Nerede?"

"Fullerton'da bir barda."

"Linda hayatını nasıl kazanıyor?"

"Sekreterlikle."

"İş yerine hiç gittin mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Fullerton. Commonwealth ve Harbor'da. Cary'nin Bilgi İşlem Ofisi."

"Linda nasıl biri?"

"İyi. Sıkıcı. Seksi."

"Onunla seks yapmak nasıl?"

"Eğlenceli. Hep aynı."

"Senin adın ne?"

"Bill."

"Sen ne iş yapıyorsun, Bill?"

"Kamyon şoförlüğü."

"Linda'da dikkatini çeken sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"UFO toplantılarına katılmak dışında, yaptığı başka tuhaf bir şey var mı?"

"Evet."

"Ne?"

"Gökyüzüne uzun uzun bakar."

"Ne sıklıkla?"

"Her gece."

"Sana neden olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Hiç sordun mu?"

"Hayır."

"Ne zaman dönmesini bekliyorsun?"

"İki gün içinde."

"Toplantı o zamana kadar mı sürecektir?"

"Evet, sanırım."

"Linda'nın ailesi var mı?"

"Hayır. Hepsi ölmüş."

"Hepsi mi?"

"Evet. Hepsi."

"Bill, şimdi gidiyorum ama daha sonra geri dönebilirim. Ben dönene dek, burada olduğumu bile unutmanı istiyorum. Ben hiç"

var olmadım. Biri sana bir yabancıнын gelip gelmediğini sorarsa, sadece hayır de. Anladın mı?"

"Tarnam."

"Aynca, olur da Linda eve dönmezse onun için endişelenme. Kendine yeni birini bul. O kadar önemli biri değil. Anladın mı?"

"İyi." Ayaga kalktım ve televizyonu yeniden açtım. "Hoya kal, Bill."

Gözlerini maçıdan ayırdı. Onu böldüğümün farkında bile değildi. "Güle güle," dedi.

Elli dakika sonra Phoenix'e bir uçak kalkıyordu ve benim o uçağa binmem şarttı. Linda'nın bültenlerinden toplantının nerede yapıldığını öğrenmiştim. Yoğun bir otoban kenarındaki bir Holiday Inn'de. Phoenix'e varınca bir Jeep kiraladım ve otele gittim. Ancak bütün odalar tutulmuştu. Yakındaki bir otelde bir oda buldum, duş aldım ve çölde yürüyüşe çıktım. Belki de UFO manyaklarının şehir dışında bir otel seçmelerinin nedeni gece göğüne bakabilmektir. Vakit geç olmuştu. Yürürken yıldızları inceliyordum ama gökyüzünden beni alıp götürecek hiçbir şey inmiyordu. Yine de göğün altında en ufak bir keyif duymuyordum. Hatırlayamadığım bir geçmiş beni rahatsız ediyordu.

"Biz antik bir gelenekten geliyoruz. Çizgimiz sen ve diğerleriyle
rışıyor. Bütün güçler bizim elimizde."

Yine de Linda kanımdan daha fazlasını istiyordu; sanki elinde zaten bir miktar varmış gibi. O kızda benzersiz bir şey vardı. Hızlı ve güçlüydü; Yakşa'nın yarattığı bütün vampirlerden gerçek anlamda daha güçlüydü. Ayrıca, hükümetin pek çok gizli oyuncu-

İşini mahcup edecek bir teknolojiye sahipti. Fakat cevaplarının çoğunun bir anlamı yoktu. Beni nasıl bir şeye dâhil etmek istiyordu? Benim için katılmak için onu kurban etmen gerekiyor. Bu, gruba zi-

"Ama bu bir parçası."

Sanki beni karanlık bir ayine çekmeye çalışır gibiydi.

Bu tarz şeyleri, cinsel sihri, geçmişten biliyordum.

İkence, kan ve ani uyanışları içerirdi.

Fakat uzun zamandır bunları hiç düşünmemiştim.

Kur'dan bir tümsek buldum ve zihnimde hayatımı taramak, kanımın bilgim dışında alınmış olabileceği bir nokta bulmak için çalıştım. Arturo ve simyası dışında, kanım canımın istediğini yaşıyordum. Arturo için hep benimdi, sanırım. Yine de geçmişe bakarken, geleceğe bakarken hep benimdi. Geçmişim uzun ve kaotikti. İçinde, bilinçli hafızamın hiç kaydetmediği, kanımın denetlediği, yeminler edildiği, benden bile saklanmış sırlar gizlenmişti. Bir boşluk, aslında hiç gerçek olmamış bir gerçeklik bölgesi sezinler gibiydim. Fakat bu sadece bir histi; görüyordum. Hayal gücümün beni bir illüzyon duvarına götürüyor olmasından şüpheleniyordum. Düşüncelerim Tahoe'da arkamda bıraktıklarından, John, Seymour ve Paula'dan bir olsun ayrılmıyordu. Paula şimdilik orada güvende olduklarına yemin ediyordu ve ne dediğini biliyor olmalıydı. Derin imgelemleri olan oydu.

Gökyüzünde bir yıldız kaydı ve dilek tuttum.

"Krişna," diye fısıldadım. "Yanlışlarımı düzeltene dek ölmeme izin verme."

Suzama'nın sözleri kulaklarımdaydı. Tanrı'nın planı.

O planları altüst edenin ben olduğumu bir şekilde biliyordum.

Belki de bana söylemeye çalıştığı şey buydu.

Ve beni göndermesinin nedeni.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Holiday Inn'deki UCV toplantısında, sayısız kürsü arasında dolaşıyor, başımı konferanslara uzatıyordum. Katılım büyüktü; an azından iki bin kişi vardı. Kalabalıkta kadın erkek dağılımı neredeyse eşitti, fakat genel profil bir tuhaftı. Deyim yerindeyse burada bol miktarda inek tip vardı. Çoğu fazla kiloluydu ve kalın camlı gözlük takıyordu. Gerçek inanılar olduklarına hiç şüphe yoktu. Uçan daireler geliyordu ve onlar hazırlıklıydılar. Aslında, daha şimdiden orada olduklarına inanıyorlardı. Karman çorman düşüncelerine kulak misafiri olurken, kısa süre sonra başıma ağrı girmişti.

Yakınlarda hiçbir doğaüstü varlık hissedemesem de, gardımı indirmiyordum. Bu toplantı Linda için önemliyse, burada kayda değer biri mutlaka olmalıydı. Bir de kim olduğunu bilseydim! Düşüncelerin yanı sıra kalp atışlarını da dinliyor, benimkine benzeyen fizyolojiye sahip kişileri bulmaya çalışıyordum. Ama burada katıksız insanlıktan başka bir şey yoktu.

Konuşmalar sıkıcı, farklı UFO görüntülerinin tartışmaları, Noel Baba ve paskalya tavşanı raporlarından bile daha az inandırıcıydı. Esneyerek izlediğim bir tartışma sırasında belki de hayatımda asıl yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyordum. Uzak bir noktada inzivaya çekilip bütün bir seneyi, yılda sadece

bir kez ihtiyaç sahiplerine ulaştıracağım oyuncak ve çörekleri ürettirek geçirebilirdim. En azından vampirlere daha hoş bir ün kazandırmış olurum.

Fakat günün sonunda dikkatimi çeken bir konferans oldu. "Anarşiye Karşı Kontrol: Yıldızlararası Bir İkilem." Konuşmacı, Duke Üniversitesi'nden bir parapsikolog olan Dr. Richard Stoon'du. Adının yanında etkileyici akademik kısaltmalar da vardı ama beni konuşmaya asıl çeken, kalabalığın arasındaki konuşmalar oldu. Hepsi bu adamı bekliyordu. Birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Dr. Stoon zeki, karizmatik ve geleneklere aykırı biri olmalıydı. Bu, toplantının son konuşmasıydı, izleyicilerin arka tarafında bir yere oturdum ve Dr. Stoon'un içeri girmesini bekledim.

Yanımda soluk tenli, mavi gözlü, beli en az benimki kadar ince sarışın bir kadın oturuyordu. Kibar bir gülümsemesi vardı. Zihnini hızla taradım ve sıkıcı bir ofiste gündelik bir iş ve kısa süre önce işinden olmuş bir koca dışında bir şey bulamadım. Yirmili yaşlarının başında gibi duruyordu ama daha yaşlı da olabilirdi. Dikkatimi fark etti bana bakıp gülümsedi.

Güneyli aksanıyla, "Merhaba," dedi. "Toplantı çok eğlenceliydi, değil mi?"

"Tamamında burada değildim. Ancak bugün katılabildim."

"Daha önce Dr. Stoon'un konuşmasını dinlediniz mi?"

"Bu ilk olacak. Nasıl biridir?"

"Çok güçlü ve bildiğinden şaşmayan." Durdu. "İlginç biri, fakat doğruyu söylemek gerekirse inanılmaz derecede küstah."

"O zaman neden gitmiyorsunuz?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Ah, bunu yapamam. Ben şu her şeyi görmesi gerekenlerden biriyim." Durdu ve beni süzdü. Gözlerinde

bir parlaklık vardı; aptal olmaktan çok uzaktı ama insanların bunu bilmesini istemiyordu. Elini uzattı. "Adım Stacy Baxter."

Elini sıktım. "Alisa Perne. Tanıştığımıza sevindim." Ona daha çok bilinen isimlerinden birini vermişim, çünkü artık saklanmaya çalışmıyordum. Düşmanı ininden çıkarma peşindeydim.

"Tanıştığımıza çok sevindim," diye yanıtladı. "Sizi daha önce bir yerde gördüğümü sanmıyorum."

"Bu benim ilk UFO toplantım."

"Ne düşünüyorsunuz peki?"

"Hepsi çok ilginç."

Stacy güldü. "Hayır! İlginç olduğunu düşünmüyorsunuz. Her şeyimizin kafadan kontak olduğumuza inanıyorsunuz."

Kafadan kontak. Bu ifadeyi kırk yıldır duymamıştım.

Gülümsemek zorundaydım. "Senin kafadan kontak olduğunu düşünmüyorum, Stacy."

Hoşuna gitmişti. "Belki de Dr. Stoon'un konuşmasından sonra birlikte bir kahve içeriz."

"Hoşuma gider," dedim.

Dr. Stoon kısa süre sonra içeri girdi. Slav kökenli, delici başlı koyu renk gözlere sahip, iri yarı bir adamdı. Stacy gibi onun yaşını kestirmek de güçtü. Otuz beş yaşında ya da bu tahminimden on yaş daha büyük olabilirdi. Salonun sahibi kendisiymiş ve bütün gözler onun üstünde olmalıymış gibi hareket ediyordu. Kısa bir takdimin ardından, cüssesi ve tavrıyla üzerinde tamamen hakimiyet kurduğu kürsüye çıktı. Sesi aksi ve nahoştı. Fakat akıllı ve söylediğinden fazlasını bilen birine benziyordu.

Ve sözleri bana çarpıcı derecede tanıdık gelmişti.

"Bu yaradılıştaki iki tür varlık var: Mükemmellik için mücadele verenler ve kaosa teslim olanlar. Uzay da tıpkı bu dünya gibidir; arada hiç fark yok. Ya kaderlerimizin efendisi olmayı seçeriz ya da kaderin bizi yönetmesine izin veririz. Şu anda güçten bahsediyorum, gücün, UFO'lar hakkında bir konferansla ne ilgisi olduğunu sorabilirsiniz. Size şu kadarını söyleyeyim, uzaydaki kardeşlerimizle çok ama çok ilgisi var. Her gece, göğe bakıyor ve gelmelerini bekliyoruz. Fakat biz kendi yaşamlarımızla ilgili kararlara varamıyorsak neden gelsinler ki? Biz o karan, doğru kamiz zaman, bilecekler. En beklenmedik anda bize gelecekler, ellerimizi ve zihinlerimizi hayal dahi edemeyeceğimiz bilgilerle doldurmaya başlayacaklar."

Stacy bana doğru eğildi ve kulağıma, "Kulağa biraz vaaz gibi geliyor, değil mi?" dedi.

"Evet. Belirli bir şey söylemeden konuşuyor."

Stacy başını salladı. "Fakat şu salonu dolduran insanlara bir bak. Hepsi büyülenmiş gibi. Dr. Stoon'un istediği etkiyi yaratmak için hiçbir şey söylemesine gerek yok."

Stacy beni yanlış anlamıştı, fakat yorumu yerindeydi. Dr. Stoon diğerlerini çeken ve onları kontrolüne alan insanlardan biriydi. Net konuşmasa da, Suzama'nın -benim gözümde her zaman Suzama olarak kalacaktı- da bahsettiği konulara temas ediyordu. Fakat, söylediği hiçbir şey özünde kulağa olumsuz gelmese de, onun bakış açısı diğer taraftandı.

Yüksek sesle devam etti:

"Zihinlerimizi kendi geleceklerimizi kontrol edeceğimiz gerçeğine açmalıyız. Ancak diğer taraftan, düşüncelerimizi onlarınkiyle aynı hizaya getirmemiz hâlinde, üstümüzde bize yardım etmeye gönüllü olacak başka güçlerin de var olduğunu kabul etme-

liyiz. Uzay kardeşlerimiz kimler? Bize şu anda bin yıllık mesafeler. Güçlü olabilmemiz için bizi insan olarak zayıf düşüren her şeyi kesip atmamız gerek. Bu noktada toplumumuzda neredeyse küfür olarak algılanan bir konudan bahsetmek zorundayım. Bu, hayatta kalmamızla ilgili başlı başına en önemli meselelerden biridir. Kelimenin tam anlamıyla, genetik havuzumuzun %80 tarafında boğulmakla meşgulüz. Dünyamızda en büyük hızla küller ürüyor? Eğitimsizler ve aptallar. Fakat uzaylı kardeşlerimiz o yüce durumlarına nasıl ulaştılar? Aptalları bertaraf ederek. Genlerimiz bizim tek hazinemiz. Onların kullanımını planlamalı ve kardeşlerimizin bize vermeyi bekledikleri planı uygulamalıyız."

Stacy bir kez daha kulağıma eğildi. "Bana Hitler'i anımsattı," dedi.

Gülümsedim. "Ama insanoğlunun ıstırapları için özellikle suçladığı hiçbir grup yok."

"Öyle mi?" Stacy'nin bu sorusu üzerinde düşünölmeye değerd.

Dr. Stoon bir yarım saat daha konuştu ve sürenin sonunda, büyük olasılıkla hiç kimse ona ne soracağını bilemeyeceği için soru almadı. Ben sormazdım. Fakat sözleri, içeriğiyle olmasa da tınısıyla beni etkilemişti. Bununla birlikte, bu etkinin iyi bir etki olduğundan emin değildim. Konuşması bölücüydü; söylediği hiçbir şey insanları ortak iyilik için bir araya getirmede kullanılamazdı. Bir başkası bunun doğru olmadığını söyleyebilirdi. İşte konuşmasının gücü ve zayıflığı buradan kaynaklanıyordu.

Sözlerini tamamlayınca, ön tarafa, eski dostları gibi görünen birkaç kişiyle ayaküstü sohbet ettiği noktaya yürüdüm. Ancak gözüm geldiğimiz anda dondu ve hızla başka yöne döndü. Grubundan izin istedi ve hızlı adımlarla çıkışa ilerledi.

Peşinden gittim.

Park alanında arabasına bindi, hızla hareket edip çöl yoluna saptı. Tabii ben de peşine düştüm. Arkasından gideceğimi biliyor olmalıydı. Alacakaranlığı yarım saat kadar geride bıraktığımız bu saatte, ana yola dik bir şekilde uzanan daracık yolda bizden başka kimse yoktu. Yirmi dakika sonra, çölün derinliklerine sapmıştık. Şehir artık ufuktaki bir aydınlıktan ibaretti. Yıldızlar tek tük belirdiyordu. Dr. Stoon hızlı gidiyordu ama artık arkasında olduğumu bilmiyor olması muhtemeldi. Farlarımı söndürmüştüm. Onlara ihtiyacım yoktu elbette ama kimbilir, belki de onun da yoktu.

On dakika sonra, birden yoldan çıktı ve kumların üstünde, Phoenix'in arka bahçesinden ziyade, Utah'ın Zion Milli Park'ını anımsatan heybetli bir tepeye doğru ilerlemeye başladı. Bu tepede daha çok, simetrik bir iç yapının etrafına inşa edilmiş taş bir katedral gibiydi. Zorlu zemin, Dr. Stoon BMW'sini hırpalıyordu ama benim Jeep'im bu mücadeleden hoşnuttu.

Arabasını tepeye olabildiğince yaklaştırdı, durdu ve indi.

Ben ne yapacaktım? Bir tuzağa düşmek üzere olabileceğimin farkındaydım. Onun da benim gibi bir *matrix*'i varsa, Jeep'im uzakta tutuşturabilirdi. Silahı denemiştım; azımsanmayacak bir menzile sahipti. Belirli bir neden olmadan benden bu şekilde kaçması, Dr. Stoon'un görüldüğünden fazlasını olduğunu gösteriyordu. Konferanstan çıkışı da aynı şekilde barizdi. Fakat bölgede başka kimseyi algılayamıyordum. Ve böyle bir çölde sekiz kilometre ötede tıslayan bir yılanın sesini bile işitebilirdim.

Doğrudan bir yüzleşmede karar kıldım.

Ben arabayla yaklaşırken, Dr. Stoon kolları iki yanda duruyordu. Jeep'imden yavaş hareketlerle, elimde *matrix*'le indim. Vakıtimi -miş gibi yaparak harcamak istemiyordum. Linda gibiyse, konuşacak olan oydu. Ama insansa, bunu göstermek için çok korkak bir yol seçmişti. Her hâlükârda, bu akşam çölde öleceğine ina-

şırıyordum. Hatta Kalika beni ölümün kıyısından döndürelili beri kimsenin kanını içmemiş olmama rağmen, onun kanını emebiliyordum. Açlığım tamamen kaybolmuş gibiydi. Silahımla işaret ettim. Üstümüzde milyonlarca yıldız parlıyordu. Onları, bir ölümün orta büyüklükteki bir teleskopla görebileceğinden çok daha iyi görüyordum.

"Arabadan uzaklaş," dedim. "Ellerini havaya kaldır."

Emrine itaat etti. Toplantıda kullandığından çok daha yumuşak bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu. Yaklaştım.

"Bu soruyu benim sormam gerek, Dr. Stoon," dedim. "Ne istiyorsunuz?"

Tereddütsüz, "Sana söyledik," dedi.

"Bana çok az şey söylediniz. Kimsiniz siz?"

Küstah piç, hafifçe gülümsedi. "Sence?"

"Dünya dışı varlıklar."

"Kısmen doğru, kısmen yanlış. Uzun zamandır buradayız."

"Ne kadar uzun zamandır?"

"Hatırlamıyor musun?"

Sorusu ve sesi beni rahatsız etmişti. Gözleriyle bana baskın çıkmaya çalıştığını fark etmişim. En az Linda'nunkiler kadar güçlüydü. Ne kadar zorlasam da, zihnini okumak için aurasını de-lip geçemiyordum.

"Sana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Soruma cevap ver."

"Bin yıl önce," dedi.

"Nereden geldiniz? İlk başta?"

"Bu sorunun basit bir yanıtı yok. Zaman ve mekân içinde, boyutlar ve sapmalar arasında ilerliyoruz."

"Buraya insanlığı saptırmaya mı geldiniz?"

"Hasat için buradayız."

"Hasadın hangi tarafı için?"

"Hasadın tek bir tarafı var. Özün yayılması ve öz farkındalığın büyümesi."

"Kulağa hoş geliyor. Fakat ne pahasına?"

Bir homurtu çıkardı. "İleri doğru hamle yapamayacak kadar zayıf olanların pahasına. Bu soruları neden soruyorsun? Senin bir vampir olduğunu, dünyanın en güçlü vampiri olduğunu biliyoruz. Seni yüzyıllardır izliyoruz. Sen istediğini yapıyorsun, biz istediğimizi. Biz senin kardeşleriniz. Neden bize katılmıyorsunuz?"

"Kulağıma beni bir kardeş olarak istiyormuşsunuz gibi gelmiyor. Beni daha çok kan bankası olarak istiyorsunuz." Duraksadım. "Yoksa kanımdan elinizde zaten var mı?"

Beni bekletti. Ve sonunda, "Evet, var," dedi.

Gerilmiştim. Bu onayı beni yaralamıştı.

"Ne zaman?" diye sordum. Kendimi tacize uğramış gibi hissediyordum.

"Bin yıldan fazla oldu."

"Ne zaman?" diye tekrarladım.

Bunu söylemekten büyük bir haz duyar gibi bakıyordu. "Kallot Enbolot. Chateau Merveille." Bir sonraki kelimeleri söylemeden önce durdu. "Harikalar Şatosu."

Sadece bedenim değil, ruhumun derinlikleri de titremişti.

Uzun hayatım boyunca o zamandan daha karanlık günlerim olmamıştı.

Yine de o dönemden yara almadan kurtulduğumu sanmışım.

"Landulf," diye fısıldadım. "Ah, Tanrım."

Dr. Stoon sırtıyordu. "Landulf senin verebileceğinin en iyisini aldı. Ve şimdi tekrar alacağız. Senin yardımınla ya da yardımın olmadan."

Gayriihtiyari geri çekildim. "Yalan söylüyorsun!" diye haykurdum. "Bana elini bile sürmedi."

Dr. Stoon küçümseyici bir tavırla, "Sana dokunmaktan fazlasını yaptı. Kanını akıttı, seni kullandı ve sonra da anımsamaman için zihnini oynadı. Ama şimdi hatırlıyorsun, değil mi, Sita? Şaşırtıcı dalgaların arasından yüzerek kaçışını? Okyanusun suyu bile orada hissettiğin kirlenme duygusunu temizleyememişti. Fakat kazandığını, onu yendiğini sanmıştın. Tıpkı şimdi bizi de yeneceğini sandığın gibi."

Titrememe mâni olamıyordum. Sözlerinin zihnimde canlandığı görüntüleri, aniden paramparça olan bedenimde görmeye dayanamıyordum. Landulf ve cinsel büyü, yakıt olarak korku ve acıyı kullanan şeytani uygulamaları. İnsan kurbanlar, kirli bıçaklarla kesilip açılmış bedenler ve onun komutuyla ortaya çıkan ruhlar, kulak arkası edilen çılgınlıkların altına gömülü astral cehennemden huruç yaratıklar. Güney İtalya'da, bir dönem Eski Çağ rahiplerinin Venüs Kâhini'ni korudukları Erix Tapınağı'ndan bu kirli ruhları gönderiyor ve bütün Güney Avrupa'daki erkek ve kadınların zihinleri ile kalplerini istila ediyordu. Landulf, istilacı Müslüman gürürları davet edip, onlara Hristiyan dünyasının savunmasındaki zaafı göstererek kendi ırkına ihanet etmiş ve dokuzuncu yüzyılda tarihin akışını değiştirmişti. Ve tabii benim de hayatımı on yüzyıldan uzun bir zamanın tamamen silemediği bir şekilde lekeleyerek değiştirmişti. Sayısız ve her biri diğerinden dayanılmaz nedenlerden ötürü titriyordum. Landulf bana gerçekten dokunmuş, hatta sık sık insan eti yiyen dudaklarıyla beni öpmüştü. Yine de hâlâ onu kandırıldığımı düşünüyordum.

Söylediğime inanmaktan uzak bir şekilde, "Sizi yeneceğim," diye fısıldadım. "Onunla herhangi bir ilgin varsa, türünüzün tamamı silinene kadar huzur bulmayacağım demektir. Landulf bir şeytandı ve sen onun adını bir kahramanmış gibi zikrediyorsun. Gücünüz, çarpık bir güç." *Matrix*'le nişan aldım. "Hepiniz öleceksiniz."

Dr. Stoon sırtarak elini indirdi. "Yalnız değiliz."

Sağa sola baktım ama hiçbir şey göremiyor, sadece çölün sesini duyuyordum.

Yine de sözlerinin doğruluğunu ve bir şeylerin varlığını hissediyordum.

"Onlara kendilerini göstermelerini söyle," dedim dikkatle. "Bir saniye daha fazla yaşamak istiyorsan tabii."

"Pekâlâ." Başını hafifçe eğdi.

Birden, ikisi yanımda ve biri de arkamda olmak üzere kırmızı cüppeli üç karaltı belirdi. Her birinin elinde *matrix* vardı. Zihinleri gibi, yüzleri de gölgeli olduğu için cinsiyetlerini ayırt edemiyordum. İnsanımsı robotlar oldukları ortadaydı ama haklarında tek bildiğim buydu. Görüş alanları içindeydin. Kaçış yok gibi görünüyordu. Dr. Stoon elini uzattı.

"*Matrix*, lütfen," dedi.

Başımı salladım. "Size kanımı vermektense kendimi buharlaştırırım."

Hoşuna gitmişti. "Dene."

Silahu üstünde denedim. Ama çalışmadı.

"Toplantıda etkisizleştirdik," diye açıkladı.

Silahu kenara attım. "Ölmemi istemiyorsunuz."

"Doğru," dedi. "Fakat bizi öldürmene fırsat bulmadan önce seni öldürürüz. Yüzüstü kuma uzan."

"Hiç sanmıyorum," dedi ve dikkatim sağ tarafımdaki, eli belli belirsiz titreyen karaltıya kaydı. Bu kişinin gözlerini dahi göremiyordum ama erkek olduğunu biliyordum; diğer muhafızlarımdan daha zayıftı. Zihnini okuyamıyor olsam da genel karakterini hissedebiliyordum. Bu onun için önemli bir görevdi; kazanmak için mücadele verdiğini bir görev. Başarıyla tamamlayacak ve vampirin kanını kapacak olursa, bir tür rütbe yükselmesine hak kazanacaktı. Fakat başarısız olması hâlinde, öldürülecekti. Aslında, Dr. Stoon'dan kat başarsız olması hâlinde, öldürülecekti. Aslında, Dr. Stoon'dan özellikle korkuyordu. Doktorun ölmesini istiyordu. Psişik zırhındaki zayıf nokta buydu. Ortakları umurunda değildi; hatta onlardan nefret ediyordu ve bütün övgünün kendisine ait olması için hepsinin ölmesini istiyordu. Gözlerim gizlenmiş yüzüne kilitlendi ve düşüncelerim kafatasından içeri süzüldü.

Onları öldür. Yak onları. Yok et.

Adamın kolları daha fazla titremeye başlamıştı.

"Bizi geri çevirmen hiç akıllıca değil," dedi Dr. Stoon.

Zaman kazanmak için, "Bana size katılmam için hâlâ şans veriyor musunuz?" diye mırıldandım. Daha önce hiç bu kadar konsantre olmamış, irademin derinliklerine bu kadar dalmamıştım. Sıkıntım büyüktü. Her ne kadar bu adam içlerinde en zayıf halka olsa da, inanılmayacak kadar güçlüydü.

Dr. Stoon, "Belki de," dedi. "Yüzüstü uzan, yoksa ölürsün. Şimdi."

Adama yavaşça, "Öl," diye tekrarladım. "Öl."

Matrix'in nişanı hafifçe kaydı. Düşmanın üstündeki parmağı seğiriyordu.

Dr. Stoon birden tehlikeyi fark etmişti. Hızla adama döndü.

"Öldürün onu!" diye haykırdı.

Biri arkamdan, biri sol tarafımdan iki kırmızı ışık parladı. Kurbanım, kulakları sağır eden bir çığlık eşliğinde buharlaştı. Fakat ayaklarımın üstünde kavisli bir yay çizerek geriye doğru atıldım ve arkamdaki saldırganın üstüne uçtum. Bir kırmızı ölüm parıltısı daha oldu; sol tarafımdaki beni havada vurmaya çalışıyordu. Fakat ben yere çoktan yere, birkaç saniye önce arkamda duranın arkasına inmiştim. Birkaç mikrosaniye içinde *matrix*'ini kapıp kovaya uçurdum. Dr. Stoon paltosunun cebine uzandı ama ona yerinden kıpırdamamasını tembihledim.

"Sakin."

Silahsız bıraktığım karaltı inleyerek hareket etti.

Onu vurdum ve bir anda yok oldu.

Dr. Stoon'un sırtışı kaybolmuştu.

"Kaç kişisiniz?" diye sordum.

Duraksadı. "Geriye sadece ben kaldım."

"Ve sen, öldüğün zaman ölüyor musun?"

Tereddüt etti. "Bu biçime teslim olmamayı tercih ediyoruz."

Kıkırdadım. "Sanırım sesinde bir korku tınısı hissediyorum, iyi doktor. Bir an için senin Landulf'ın ta kendisi olduğunu sanacak oldum. Ama Landulf asla korkmazdı."

"Senden bile," dedi acılı bir sesle.

Bana söylediklerini düşünerek, "Evet," dedim hüznle. "Belki de tuzağa düşürülmüştüm. Kanımı ne için kullandı?"

"Belli değil mi?"

"Belli olan tek şey ölüm. Ölümün seni soru sorarken yakalamasını istemiyorsan sorumu yanıtlarsın."

Küstahtı. "Kuklan olmayacağım. Şu an için yalnızım, ama tümünün diğer üyeleri geliyorlar. Ve beni katledecek olursan, seni çok daha korkunç bir muameleye tabi tutacaklarından emin olabilirsin."

Başımı salladım. "Benim için hiçbir şey korkunç olamaz. Özellikle de Landulf'tan sonra."

Küstah bir tavırla, "Bizden kurtulamayacaksın," dedi.

"Gerçekten mi? Senden de kurtulamayacağımı sanmıştın."

Buna verecek cevabı yoktu.

Onu vurdum; artık başıma bela olamayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jeep'ime döndüm ve yola çıktım. Yola ulaştığımda orada beni başka bir araba ve başka biri bekliyordu. Yolun kenarına durmuş yıldızlara bakıyordu. Yaklaştığımı neredeyse fark etmemişti. Ancak ben arabamı park edip elimde *matrix*'le ona doğru yürüyünce bulunduğu tarafa baktı.

Stacy Baxter. Sonunda beni gördü ve gülümsedi.

"Merhaba, Alisa," dedi. Güneyli aksanı kaybolmuştu.

Parmağım tetikteydi. Yumuşak bir sesle, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti ve bir kez daha göğe baktı. "Sadece gecenin tadını çıkarıyorum. Çok güzel, değil mi?"

"Evet. Beni takip mi ettin?"

Duraksadı. "Evet."

"Anladım." Onu öldürmeye sadece bir an uzaktım. "Söyleyecek başka bir şeyin var mı, Stacy Baxter?"

Bana bir kez daha baktı. Bu kez gülümsemiyor, sadece beni yakından izliyordu. Sakin bir sesle, "Hayır, Alisa Perne," diye yanıtladı.

Huzursuzca kıpırdandım. Bu ölümden bana doğru gelmeyen bir şey vardı.

Sonunda, "Onlardan biri misin?" diye sordum. Başını salladı. "Değilim."

"Kimsin sen?"

"Bir dost."

"Hayır. Seni tanımıyorum." Silahı salladım. "Neden buradasın?"

"Sana yardım etmek için. Tabii yardımımı istersen."

"Gerçek adın ne?"

"Alanda," diye yanıtladı. "Sita."

Kalbim hızlanmıştı. "Yoksa Landulf'ın yeniden beden bulmuş hâli misin?"

Yüzüne hüznün çökmüştü. "Orada çok acı çektin."

Dudağımı ısırdım. "Evet, çektim. Ama bundan sana ne?"

Başını eğdi. "Yaşadığın her şeyin benim için anlamı büyük."

Sesim sertti. "Neden? Beni uzun zaman öncesinden tanıdığın için mi?"

"Evet."

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Onu öldürmek istiyordum. Mantığım öldürmem gerektiğini söylüyordu. Çöl, canavarlarla doluydu. Onun da bu canavarlardan biri olması olasıydı. Normal olmadığı ve hakkımda çok şey bildiği kesindi. Yine de kendini korumak için hiçbir şey yapmıyor, davasını savunmaya bile kalkışmıyordu. Ve çaresiz durumdaki birini öldürmek bana zor geliyordu.

"Taşıdığım bu silahı biliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl kullanılacağını biliyorum." Durdum. "Ve kullanacağım."

Alanda yeniden yıldızlara dönmüştü. "Kullan o zaman."

"İnanılmazsın. Tıpkı az önce diğerlerini öldürdüğüm gibi, seni öldüreceğim. Gördün, değil mi?"

"Evet."

Alaycıldım. "Neden yardımına koşmadın? Dostum?"

"İzin yoktu."

"Kimin izni?" diye sordum.

"Onları geri çevirmek zorundaydın. Onlar canını almadan kendi hayatına son vermeyi teklif etmek..." Ekledi: "Sen bunları yaptın."

"Öldürmekten başka bir şey yapmadım. Çünkü onlar da tıpkı senin gibi, beni üstünkörü mırıltılarla yanıtladılar." Durdum; parmağım tetikteydi. "Bence sen de onlardansın."

Bana üçüncü kez bakıyordu ama ben onu ilk kez gerçekten görüyordum. Mavi gözleri, benimkilere çok benziyordu. Aynaya bakıyor gibiydim. Aslında bu fizikseli aşan bir benzerlikti. Gözlerinin arkasındaki kişi, bedeninin içindeki ruh uzanıyor ve bana izah edemeyeceğim biçimde dokunuyor gibiydi. Bir an, yok etmekle tehdit ettiğin bu mütevazı insan karşısında, derinden sevildiğimi hissettim. Bir an, benim için bir dosttan fazlası oldu. Bir parçamdı. Bazen Suzama'ya baktığımda da böyle hissederdim. Zaman zaman ilahî çocuğa bakarken de aynı bilinç genişlemesini hissediyordum. Sanki zihnim daha büyük bir zihnin bir parçasıymış gibi... Alanda'nın büyük bir öneme sahip, beni, kendimi sevemeyeceğim kadar çok seven ruhani bir varlık olduğunu ancak o anda anladım.

Matrix ellerimin arasından kayıp toprağın içine düştü. Yanarımdan bir damla yaş süzüldü ve toprağa karıştı. Neden ağladığımı bilmiyordum, çünkü mutluydum. Alanda eski bir dosttu.

Ama ben onu hatırlamıyordum.

Tıpkı Landulf'ın kanımı çaldığını hatırlamadığım gibi. "Anlamıyorum," diye fısıldadım.

Bana yaklaştı, sarıldı ve yüzümü okşadı. "Sita," dedi tekrar tekrar. "Benim Sita'm."

Ama ben bir çocuk değildim. Bir canavardım. Aramızdaki mesafe yeniden kavuşmamızın canlılığıyla bezenmiş olsa da, te-tiğe sığınamazdım. Seri hareketlerle onu bir kenara ittim ve sırtımı dönüp hızla uzaklaştım. İstese, *matrix*'i alıp beni buharlaştıracak kadar güçlüydü. Ancak niyetinin bu olmadığını biliyordum. Sessizce, tek başıma durmama izin verdi. İçinde hiçbir telaş yoktu belli ki. Bu karşılaşma için çok beklemişti ve ben de aynı şeyi hissediyordum. Yine de kendimi onun karşısında korunmasız hissediyordum ve bu hiçbir zaman keyif aldığım bir his olmamıştı. Her zaman kendi kaderimin efendisi olmuştum ve şimdi bu meleksi varlık gecenin bir vakti bana gelip kendimi kandırdığımı söylüyordu. Benim gözümde bir gerçekten de bir melek, hayal edemediğim uzak bir dünyadan gelen ışıktı.

"Hayal gücüne hiç gerek yok," dedi. "O dünyalar bana olduğu kadar sana da ait."

Derin bir nefes aldım. "Demek telepati gücün var."

"Evet. Tıpkı senin gibi."

"Hayır. Ben senin zihnini okuyamıyorum."

"Okuyabilirsin. Sadece korkuyorsun, Sita."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum."

"Ne zamandan? Nereden?"

"Daha öncesinden. Yıldızlardan."

Yüzümde, istem dışı bir gülümseme belirdi. Döndüm ve âdeta sakalaşır gibi, "Uzay gemin nerede?" diye sordum. "Geliyor."

Bu cevabı bir adım geri çekilmeme neden oldu.

"Buraya beni götürmeye mi geldin?" diye sorarken, kendi se-sindeki umudu duyuyordum. Beş bin yıl boyunca ihtişamlı bir hayat sürmüştüm ama oldukça acı da çekmiştim. Alanda'nın sevgisi bana dalga dalga akıyordu. Çöl kuru, gözleri nemliydi. O gözlerden, Alanda'ya dair her şeyden büyülenmemek elimde değildi. Şimdi hafif mavi bir ışıkla parlıyordu.

Bu mavi parıltı, bana Krişna'yı anımsatmıştı.

Yıldızlar... Üstümüzde ne çok ışıltıyla parlıyorlardı.

Sanki yerküreye yaklaşmış gibiydiler.

Ama Alanda'nın yüzü hem mutlu hem de endişeliydi.

"Hayır," dedi. "Bu dünyadan henüz ayrılamazsın. Bozulan düzelişene kadar hiçbir yere gidemezsin."

"Suzama da bu kadarını söylemişti. Onu tanıyor musun?"

"Evet. O da bir kardeş, senin gibi."

"Suzama benden çok daha fazlasıdır."

"Kendini küçümsemekten keyif alıyorsun."

"Tam olarak bir aziz olduğum söylenemez. Bunu biliyor olmalısın."

"Evet. Bu geçmişte kaldı. Şimdi benimlesin, ben de seninleyim."

Boğazım tıkanmıştı. "Seni yanımda hissediyorum, evet."

"Sevgiden neden korkuyorsun, Sita. Canını yaktığı için mi?"

Başımı salladım. "Hepimizin canını yakıyor. Bazen sevgi sadece buna yarıyormuş gibi geliyor."

Alanda başını salladı. "Sevgi pek çok şeye yarar. Unutmay-
sun. Perdenin kalkması gerek."
Meraklanmışım. "Ne perdesi?"

Alanda döndü ve kumun üstünde, yaban otlarının arasında
ilerledi. Ayaklarının çıplak olduğunu o zaman fark ettim. Taban-
dızları işaret eder ve uzun sarı saçlarıyla oynayarak konuşurken,
beni büyülüyordu. İletişimimiz telepati aracılığıyla gerçekleşiyor
bile olabilirdi; sesi o kadar yumuşaktı. Ancak onu anlamak kolaydı.

"Bildğin gibi, bu galaksi eski," dedi. "Güneşiniz yaşı, an-
cak ondan önce galaksinin merkezindeki yıldızlar vardı. Onların
etrafında dönen gezegenler, medeniyetleri doğurdu. Böylece ha-
san diyebileceklerin geldiler. Bu insanların bir kısmı bize benzi-
yordu, ama hepsi değil. Bilinç kazandılar. Bu dünyadaki insana-
nın bildiklerini ve daha fazlasını biliyorlardı. O zaman bilinçli ve
bilinçli olmayan arasında bir perde yoktu; hepimizin bir yaratı-
lışın parçası olduğumuz konusunda farkındalık kaybı da. O gü-
neşlerin tanrıları, çocuklarının akıllarını karıştıran bu perdeyi is-
temiyorlardı. Bu yüzden o eski gezegenlerdeki herkes ışık ve ba-
nış içinde yaşırdı. Anlıyor musun?"

"Emin değilim," dedim. "Devam et."

"Suzama sana bu dünyadaki yaklaşan hasattan bahsetti. Bu
eski insanlar da ileriye, yeni bir âleme doğru hareket etmelerinin
önemli olduğu bir noktaya ulaştılar. Buna dördüncü bir boyut de-
yelim. Ama sonra bir sorun oldu. Bu galaksinin merkezi güneşle-
rinden gelen bütün varlıklar, olumlu, başka bir deyişle, iyi kalp-
liydim. Fakat her zaman mutluluk içinde yaşadıkları için onları
büyümeye teşvik eden bir şey yoktu. Bu yüzden, milyonlarca yıl

boyunca, üçüncüden dördüncü boyuta çok az hasat oldu. Öyle in-
sanlara nadir rastlanıyordu." Alanda duraksadı. "Anlıyor musun?"

"Evet. Bizim için acının kaynağı, bu dünyada, bilinçli olan ve
olmayan arasındaki perdedir. Ancak bu acı büyümemizde bir ka-
talizör görevi üstlenir."

"Aynen öyle. Sizin dünyanızın insanları, iyiden ve kötünden
sıkça bahsederler. Ancak kötü dediğin şey, seni en büyük iyiliğe
teşvik eder. Bu senin ve senin dünyanın bütün insanları için gerek-
lidir. Orada olma nedeni budur. Güneşinizin içindeki büyük var-
lığın o perdenin varlığına müsaade etmesi de bu yüzdendir. Cen-
net Bahçesi'nin hikâyesi, eski çağlardaki atalarınızın aldıkları iyi
ve kötü bilgisi bir lanet değil, kutsamayıdır. Sadece böyle şüpheye
düştüğün zamanlarda bu sana bir lanet gibi görünür."

"Ancak belli bir noktaya kadar, bütün hayatlarımızı şüphe
içinde yaşıyoruz." Duraksadım. "Yani şeytanın sonuçta o kadar
kötü biri olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Büyük düzende olumsuzluk için de, tıpkı olumluluk
gibi bir yer olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Kötülük olmazsa,
kahraman olmaz; vadi olmadan, zirve olmaz. Ancak bizim yolu-
muz, sevgi yolu, olumsuzluğu alt etmemizi ister. Ancak direne-
rek onu alt edemeyiz. Bu bir yanılsamadır. Direndiğin şey, ısrara
devam edecektir."

"Bunları bana neden söylüyorsun?" diye sordum. Sesimde ani-
den bir korku belirmişti. Ama cevap vereceğini biliyordum. Çünkü
yeryüzüne adım atmış, gelmiş geçmiş en büyük kötüyü şahsen
tanıyordum. Yine de Alanda'nın sözleri iliklerime kadar işliyordu.

"Landulf güçle alt edilemez," dedi.

Alt dudağım titriyordu. "Landulf öldü. Uzun zaman önce."

"Belki. Belki de ölmedi. Ancak eserlerinin yaşamaya devam ettiği kesin. Bu akşam çölde bunun örneklerinden biriyle karşılaşmıyordun. Bu defa çok daha fazlası ortaya çıkıyor ve ellerinde senin kanından var." Bana doğru bir adım attı ve gözlerime baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Homurdandım. "Evet. Zorlu orospu çocukları olduğu anlamına geliyor."

Alanda ciddiye. "Evet. Zorlular. Ve hasadın olumsuz tarafının böyle güçlü bir savaşçı ordusuna sahip olması hiçbir zaman istenmemiştir. Gelecek yıllar içinde, insanların etkileri altına alacak, hemen herkesi korkuya doğru çevirecekler. Bu, ışığa heves eden herkes için bir düşüş olacak. Bu korku olumsuz hasadın, olması gerekenden daha büyük olmasına yol açacak. Başka bir deyişle, dünyanız dengesini kaybedecek."

"Ve bu dengesizliğe ben neden oldum, öyle mi?"

Alanda iç geçirdi. "Bunu duymak senin için zor olabilir."

"Gerçek her zaman yanlısamalardan iyidir." Duraksadım. "Doğru mu?"

"Evet. Bu kanserin nihai nedeni sensin ve düzeltilmesi gerekiyor."

Duyduklarımı inkâr etmeye çalışarak, "Bundan o kadar emin misin?" diye sordum. İnsanlığın baş belası olduğumu duymak benim için çok fazlaydı. Kaçmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Beni sadece ona beslediğim akıl dışı sevgi tutuyordu.

Alanda nazikti. Ama bir sonraki kelimesi için aynı şeyi söyleyemedim: "Evet."

"Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü benim eski ve sevgili dostum, ben senin geleceğinden geliyorum."

"Bu açıklamasını sindirmem biraz zaman aldı. "Neye benziyor?"

Artık kekeliyordu. "Yıkılıyor."

Şoke olmuştum. "Bu dünya mı?"

Sesinde hayattan eser kalmamıştı. "Galaksinin bu bölümünün tamamı. Yeryüzünün büyük bölümünün bozulmasının ardından başka şeyler de bozulur." Bana iyice sokuldu ve ellerini omuzlarına yerleştirdi. Gözleri ruhumdaydı. "Senin için geri geldik. Bize yardım etmeni rica etmek için, Sita. Landulf günlerine geri dönmeyi istemek için. O günleri yeniden yaşamak ve sana arzuladığı şeyi yapmasına mâni olmak için."

Düşüncesi bile dehşetle dolmama yetmişti. "Ama bana ne yaptığını hatırlayamıyorum!"

"Söz veriyorum, o zamana geri döndüğünde hatırlayacaksın."

"Hayır." Başımı sallıyordum. Midemin buz kestiğini hissediyordum. "Bu yapamayacağım tek şey. Benden her şeyi iste, ama bunu asla..."

Alanda yüzümü okşadı. "Korkuyorsun."

Elini bir kez daha ittim ve yan döndüm. Titrek bir sesle, "Evet," dedim. "Ve nedenini anlamıyorum. Sadece onu tekrar görme düşüncesinin bile beni nasıl böyle altüst ettiğini anlamıyorum."

"Hatırlayamadıkların yüzünden."

Hızla döndüm. "O zaman bana neler olduğunu anlat."

"Yapamam. Anılarını yeniden şatoya döndüğün zaman yüzleşmek zorundasın. Tek yolu bu. İlk başta hafızanı bloke edebilmesi de bu yüzdendi. O zaman olanlarla yüzleşmeyi reddetmiştin."

"Bana işkence etti mi? Beni sakatladı mı?"

Başını istemeye istemeye salladı. "Kendince, evet. Ancak bulmacanın başka parçaları da var. Göreceksin."

Düşüncesi bile midemi bulandırmıştı. "Geminizde bir de zaman makinesi mi var?"

Alanda yukarı baktı. "Tam olarak değil."

"Ama o günlere nasıl dönebilirim? Kendimle nasıl tanışabilirim?"

Bana baktı. "Zamanda fiziksel yolculuk yapmayacaksın. Sadece zihnin geriye gidecek."

"Anlamıyorum."

"Gemimiz ışık hızına yaklaşırken, zaman ve mekânın dışında var olan bir âleme sıçrayabiliyoruz. O âlemde bir anda sayısız ışık yılını geçebiliyorsun. Düşmanımız da aynı teknolojiye sahip ve bugün çölde etrafını sarabilmeleri de bu sayede idi. O âlemde, fizik kuralları senin bildiğin şekliyle geçerli değildir. Birkaç saniye içinde, belli bir zaman ve mekânda var olmaktan çıkacaksın. Bütün iradeni dokuzuncu yüzyıl vampirine odaklamayı başarabilirsen, ona dönüşebilirsin. Anlıyor musun?"

"Hayır. İkimizin zihni aynı bedende mi olacak?"

"Hayır. İkinizden sadece bir tane var. Sen ona dönüşeceksin, o sana. İki diye bir şey yok."

Aklım hâlâ karıştı. Ancak korku zihnimde hâkimiyet kurmaya devam ediyordu. "Onu tekrar göremem," diye yalvardım. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun."

Alanda üzgündü. "Ama türünü çok iyi bilirim. O, bunun ötesindeki boyuttan değil, onun da bir ötesindeki boyuttan. Olumsuzluk yoğunluğu beş; yani sadece bir büyücü değil, usta bir büyücü. Başının üstünde engerekler tıslıyor. Ve görüş alanının içindeki bütün iradeler taşta dönüyor. Bu akşam gördüklerin sadece yardakçılarıydı. Ama o senden büyük değil, Sita. Seni tanıyorum, eski dostum. Sıra dışı kökenini biliyorum. Onunla yüzleşince doğ-

radan direnç gösteremezsin. Çünkü bunu yaptığın takdirde ona dönüşürsün. Özel gücü, seni daha önce sarmaladığı sihir burada yatıyor. Fakat onu yine de yenebilirsin." Suzama'nın sözlerinden alıntı yaparak ekledi: "İnanç, taştan güçlüdür."

"Ama bana onu nasıl yeneceğimi söylemeyeceksin, öyle mi?"

"Hayır. Yolunu kendin bulman gerekiyor. Bunu yapmak senin kaderin."

Daha fazla soru sormak istemesem de, sordum.

"Kaderimde ölmek de var mı, Alanda?"

Başını salladı. "Bunu söyleyemem."

"Ama sen gelecekte geliyorsun. Biliyorsundur. Söyle bana."

"Geleceğimizi yeniden yazacağınızı biliyorum. Lütfen benden daha fazlasını söylememi isteme." Gözlerini göğe çevirdi ve, "Dikkatle bak, Sita!" dedi. "Gemimiz senin için geliyor."

ALTINCI BÖLÜM

İşin komik tarafı, hiçbir şey görmüyordum. Alanda geminin çölün derinliklerine, berrak bir göletin yakınına ineceğini söyledi. Beni oraya götürmeyi teklif etti, ancak Jeep'le gitmeyi tercih ettiğim için o benim arabama geldi. Doğrudan kumların arasına daldık ve bunu yaparken birden fazla çalılığın canına okuduk. Yine de zemin çok fazla engebeli değildi ve gölete ulaşmamız çok sürmedi. Arabayı park ettikten sonra, indim ve şaşkın bir hâlde bakakaldım.

Gölet doğal gibi görünüyordu. Kusursuz bir daire biçiminde olmasına rağmen, Alanda da bu düşüncemi doğruladı. Yüz metre kadar ötedeki su o kadar durgundu ki, yıldızları yansıtmak için yerleştirilmiş parlak bir ayna olduğunu düşünebilirdiniz. Hatta göletin kıyısına yaklaştığımda, suda, birkaç saniye önce yukarıda gördüğümünden daha fazla yıldız gördüm. Meraklanmama rağmen hiçbir şey demedim.

Uçan daire mavi-beyazdı ve yaydığı ışık yavaşça çevreye ve gözlerime yayılmaya başlayarak detayları seçmeme mâni oluyordu. Landulf'i görmekten bu kadar korkmasam, o andan müthiş bir mutluluk duyabilirdim. Ancak tek düşünebildiğim, Landulf'in şeytani yakışıklıktaki yüzü, derinden gelen gülüşü ve uzun, keskin tırnaklarıyla bir karında kesik açarak iç organları kurbanın göz-

lerinin önünde çıkarmasıydı. Landulf'a varlığımın bütün hücreleriyle direnmem gerektiğini hissediyordum. Fakat Alanda bunun başarısızlığın tek yolu olduğunu söylüyordu.

Geçen sefer yaptıklarımın farklı ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Uçan daireye bakakalmıştım.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım.

"Bu bir ışın aracından başka bir şey değil," dedi. "Ana gemilerimiz bunun bin kat büyüklüğünde."

"Ve ben bunlara daha önce de bindim, öyle mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bir başka zamanda."

"Frenlerin tuttuğundan emin misin? Gemi üstümüze inecek gibi duruyor."

"Şu havuza inecek."

"O zaman hareket etmeliyiz."

"Hayır. Doğru yerdeyiz. Tam üstümüzden geçecek."

Işıklar göz alıcı bir hâl almıştı; gözlerimi örtmek zorunda kaldım.

"Bu şey yüz elli kilometre öteden görülebiliyor olmalı," diye soludum.

"Onu bizden başka kimse göremiyor," dedi Alanda.

Ona baktım. "Bu şey fiziksel olarak var mı?"

"Bir yoğunlukta fiziksel olarak var olan, bir başkasında yoktur."

İşte buna gülmek zorundaydım. "Alanda, günün birinde sana cevabını anlayabileceğim bir soru soracağım."

Uzay gemisi üstümüze yerleşirken, göletin suyu âdeta ışık saçıyor. Bir an gemi üstümüzdeyken, hemen sonrasında kendimizi içinde bulduk. Yarı saydam zemininin şimdiye gölü kapladığını tahmin ediyordum. İçeriye doğru hareket ederken, kıyafetlerimiz değişiverdi. Şimdi artık uzun, beyaz cüppeler içindeydik. Sorma zahmetine bile girmedim. Ne de olsa bu akşam her şey bir acayıptı.

İçeride bizi bir adam bekliyordu. Uzun boylu ve sakallıydı; tıpkı Incil'de yer alan karakterlerden birinin, bir çocuğun elinden çıkma çizimine benziyordu. Cüppesi, tıpkı uzay aracının dışı gibi mavimsi yeşileydi. Geminin içi, altın renginin çeşitli tonlarındaydı, kubbesi şeffaftı ve göğe açılıyordu. Kontrol bölümü yok gibiydi. Alanda arkadaşını Gaia olarak tanıştırdı. Adam gülümseyip başıyla selam verdi, ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri berrak yeşil renginde ve çok hoştu.

Alanda, "Gaia konuşmayan bir ırktan," diye açıkladı. "Ama düşüncelerini anlayabiliyor."

Başımın altına Gaia'yı selamladım. "Bizim için buraya kadar gelmene minnettarım, Gaia. Umarım uzun bir yolculuk olmamıştır."

Gülümseyerek başını salladı. Hayır. Çok uzun olmamıştı.

Hafif bir uğultu duyuluyordu.

"Bu da ne?" diye sordum.

Alanda, "Motorlarımız," dedi.

"Hemen gidiyor muyuz?"

"Yola çıktık bile." Alanda koluyla işaret etti. "Görüyor musun, yörengedeyiz."

Aracın tabanı cam gibi netleşmişti; düşmekten korkarak bir an yerimden sıçradım. Ayaklarımızın altında, siyah-mavi Pasifik Okyanusu ve ışıltılı Kaliforniya sahili uzanıyordu. Uzaktan Ta-

hoe Gölü'nü seçebildim ve dostlarımı düşündüm. Hatırı sayılır bir hızla, batıya doğru hareket ediyor gibiydik. Fakat uğultu durmuş ve her şey sessizleşmişti. Manzara nefesimi kesmişti. Çok güzeldi ama beni hüzünlendirmişti de. Dünyayı böyle bir şeyir noktasından görmek, bildiğim tek şeyin o olduğunu fark etmek... Daha önce, yerküreyi annem olarak gördüğümü hiç bu kadar net fark etmemiştim.

Alanda, düşüncelerimi okur gibi yumuşak bir sesle, "O güçlü bir kadındır," dedi. "Ama aynı zamanda narindir de."

"Bir gezegen canlı olabilir mi?" diye sordum.

"Bir güneş canlı olabilir mi?" diye sordu. "Sana insanlığın bu zamana kadar perdeyle bir arada yaşaması gerektiğine karar verenin güneşin içindeki tanrınız olduğunu söylemiştim."

"Siz böylesi bir perdeyi tecrübe etmiş bir dünyadan mı geliyorsunuz?"

"Köken olarak, evet."

"Bana o dünyadan bahsedebilir misiniz?" diye sordum.

"Şimdi olmaz."

"Ama ben yerküreye gelmeden önce orada yaşadım, değil mi?"

"Tam olarak değil. Buraya gelmeden önce, muhteşem bir ihtişam âleminde var olmuştun."

"Daha yüksek bir boyutta olduğumu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Alanda. "Daha yüksek bir yoğunluk."

"Dünyaya gelmeye neden karar verdim?"

"Hizmet etmek ve büyümek için. Yaratıcının gözünde ikisi birdir."

"Vampir olmayı neden seçtim?"

Alanda tereddütlüydü. "Buraya geldiğinde vampir değildin."

"Bundan önce de bir hayatın oldu mu?"

Alanda'nın sesi birden melankoliyle dolmuştu. "Evet. Çok uzun zaman önce."

Bana dile getirmediği bir şeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Geri döndüğümde bir hata mı yaptım?" dedim. "Bir vampir olarak yeniden doğmak zorunda kalmam bu yüzden miydi?"

Alanda uzanıp yüzüme dokundu. "Bu üçüncü yoğunluğa sevgiden döndün. Sita, bir hata yaptıysan bile, bunun nedeni sevgiydi. Kendini suçlamamalısın."

Çoktan Hindistan'ın üzerine gelmiştik. Yeşille buluşan çölün bulunduğu yeri, Racastan'ı işaret ettim.

"Beş bin yıl önce orada doğdum," dedim. "Bunu bildiğinizden eminim. Ama belki de o küçük köyden hiç ayrılmadığımı bilmiyorsunuzdur. Hâlâ, Yakşa'yı Amba'nın ölü rahmine yerleştiren Agoralı rahibi gizlice izleyen kızım." Duraksadım. "Onu doğmamış bir çocuk olarak ellerimin arasında tuttum. Bir cesedin sert derisi altındaki bir kıpırtıdan ibaretti sanki. Elimde bir bıçak vardı ve babam bana daha başlamadan onun hayatını bitirme seçeneğini sundu." Üzerime bir yorgunluk çökmüştü. Başımı eğdim. "Ama Yakşa'yı öldüremezdim."

Alanda beni kucakladı. "Sevgi yüzünden, görüyorsun ya. Geçmiş geçmişte bırakmalısın artık."

"Ama asıl geride bırakmak istediğim geçmişe beni geri gönderiyorsunuz."

"Ama o dönemi aşabilmek için tek yolun bu. Bize güven, Sita. Bunu senin kadar kendimiz için de yapıyoruz. Geleceklerimiz birbirine dolaşmış durumda."

Yukarı bakıp gülümsedim. "Seni öldürmenin ucundan dönmem, bana yalan söylediğine inanacağım anlamına gelmez." Du-

raksadım. "Benimle o şekilde bir araya gelerek hayatını tehlikeye attın."

"Seninle buluşmanın tek yolu buydu."

"Bir test miydi?"

"Bir anlamda, evet."

"Kendini savunmayı deneyebilirdin."

Alanda yeniden manzaraya dönmüştü. "Merhametine güvendim."

"Bir katilin merhametine mi?"

"Bir meleğinkine."

Gülümsememe engel olamadım. "Sen de Seymour kadar kötüsun. O da ne yaparsam yapayım beni bir melek olarak görür."

"Bilge biriymiş."

İç çektim. "Keşke o da burada bizimle olsaydı."

Alanda düşünceliydi. "Bir anlamda, bizimle. O her zaman senin yanında."

Yorumu içime işlemişti. "Bu neden bu kadar doğru?"

Alanda, yerküreye, Hindistan'a bakıyordu. "Göreceksin."

Kısa süre sonra biz müthiş bir hızla uzaklaşırken, dünya âdeta çekmeye başladı. Bir süre sonra siyah bir kuyuya düşen mavi bir topa dönüştü. Geminin yan tarafları açılırken, zemin sertleşti. Güneş ışınları, uçan dairenin camlarından içeri doluyordu. Sıcaklıklarını hissettim. Fakat hızlandığımızı düşündüren bir his yoktu. Sadece birkaç saniyeliğine ayı gördüm, ama hemen sonra yerkürenin parıltısında kayboldu. Ardından, hatırlayabildiğin tek evim olan gezegen de güneşin ışınlarında yitip gitti. Güneş büyüklüğünü ve parlaklığını kaybetmeye başlamıştı. Alanda dönüp ara-

cam ortasına doğru yürüdü. Ancak benim gözlerim karşıımızdaki yıldızlara takılmıştı.

Alanda ve Gaia'ya, "Bu rüyaları gördüm," dedim. Gaia, sessiz, huzurlu ve hayal dahi edemeyeceğim bir derinliğe dalmış hâlde duruyordu. Yine de beni izlediğini ve düşüncelerimi dinlediğini biliyordum. "O rüyalarda galaksinin içinden Ülker Yıldız Kümesi'ne doğru uçan bir uzay gemisinin içinde olurdum. Yanımdaki genellikle Ray olurdu, ama zaman zaman kocam Rama'ya dönüşürdü. İkisinin birden yanımda hiç olmadı, ama sanırım bunun nedeni rüyalarımda ikisinin her zaman aynı insan olmasıydı. Her neyse, heyecanlı ve macera duygusuyla dolu olurduk. Ülker'e ulaştığımızda, bütün arkadaşlarımızın bizi bekliyor olacağını bildik. Hatta Krişna'nın da bizi karşılamak ve dünyada yaşarken aldığımız sayısız yarayı iyileştirmek üzere orada olacağını da. Ama en önemlisi, bu rüyalarda mutluydum ve onlardan uyanmak çok zor olurdu." Duraksadım. "Bunlar sadece rüya mıydı, Alanda?"

"Yoksa gerçek miydi?" diye sordu. "Belki her ikisinden de biraz."

Ona baktım. "Sen Ülker'den misin?"

"Bildiğim bir yer." Omuz silkti. "Hepimiz Tanrı'danız."

Sessizliği dinledim. "Vakit tamam, değil mi?"

"Evet. Birkaç dakika içinde, aşırı sıçrama diyebileceğin bir şey yaşayacağız. İşte o zaman, daha önce de anlattığım gibi bütün varlığını Landulf'ın şatosunu ziyaret etmenden hemen önce-sine odaklanan çok önemli."

"Beni şatoya yönlendiren Dante'ydi," dedim, ona doğru bir iki adım atarak. "Onu düşünmeli miyim?"

Alanda duraksadı. "Ortaya hangi anda çıkacağın, tamamen sana kalmış."

Her ne kadar korkum kalbimin üstüne bir taş gibi otursa da kendimi gülümsemeye zorladım.

"Dante'yi yeniden görmek iyi olacak," dedim. "Cehennemden önce komiklik dolu bir rahatlama olur biraz." Zeminin ortasını işaret ettim. "Oturup gözlerimi yummalı mıyım?"

Alanda elimi tuttu. "Uzan ve gözlerini yum, Sita."

Söylediğini yaptım, ama elimi bırakmıyordu. Gözlerimi açtım ve gülümseyerek, "Endişelenme," dedim. "Zamanda geri giden sadece zihnim olacak."

Başını hafifçe salladı. "Ama ya o zamanda ölürsen?"

Anlamıştım. "Bugün var olmayacağım, değil mi?"

İç geçirdi. "Bir şey daha var. Bu beşinci yoğunluktaki olumsuz varlıklar seni hapsedebilirler."

"Hapislerin çoğundan kaçmak konusunda ustayımdır."

"Âlemlerinde ruhunu hapsedebilirler. Ve seni onlardan biri yapabilirler."

Bu kulağa hiç adil gelmiyordu. "Uzun süreliğine mi?"

"Milyonlarca yıl. Ancak onlar serbest bırakıldıklarında serbest kalacaksın."

"Olumsuz varlıklar da özgürlük kazanacaklar mı?" diye sordum.

"Evet. Evrim merdiveninin üst basamaklarında olumsuz yol olumluyla buluşuyor. Sonunda herkes Tanrı'yı buluyor." Elimi sıktı.

"Ama bu kâinatın ömrü boyunca kayıp olabilirsin."

Daha kötü bir ihtimal düşünemiyordum.

"Beni nasıl tuzağa düşürebilir?" diye sordum.

"Kurnazdır ve zihnine giremeyiz. Ama daha çok bir ayna gibi hareket eder. Karşında durur. Sana olduğun şeyi gösterir. Ancak sadece seni yok etmede kullanılacak parçalarını."

"Kendi kendimi yok etmeme neden olabilir mi?"

"Kesinlikle. Dikkatli ol. Seni iznin olmadan öldürebilir. Sadece özgür iradenle seçtiğin bir anlaşma yaparsan amacına ulaşmada seni yolundan saptırabilir."

"Ama bunu asla yapmam."

Alanda o kadar emin görünmüyordu. İfadesi endişeliydi.

Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Yüzünde bir damla gözyaşı vardı. Silmek için elimi uzattım ama o diğer elimi sıkıca tuttu.

"Seviliyorsun," diye fısıldadı. "Bunu sakın unutma."

"Biliyorum. Seni biliyorum." Gözlerimi yumdum. "Hoşça kal, Alanda."

"Sita. Benim Sitam."

Beni bıraktı. Gemi karardı.

Tuhaf uğultuyu bir kez daha duydum. İçeride bir kıpırtı oldu.

Ancak içerisi ve dışarısı anlamlarını kaybetmişlerdi.

Zaman ve mekânın ötesindeydik ve ben düşünüyordum.

Dile getirilemeyecek bir dehşete, evet. Ve belki de düşünilememiş bir umuda.

YEDİNCİ BÖLÜM

Renkler ve biçimlerden oluşan gördüğüm bu kolaj benim hayatımdı. Fakat farklı sahneleri çizgisel bir düzende sıralanmamıştı; daha çok bir hologram, beni canlı bir küre gibi çevreleyen resimsel bir zaman boyutu gibiydi. Kendimi belli bir şeye odaklamam yeterliydi; anında orada oluyordum. Ama belki de zihnim ardışık olaylarla baş etmeye alışık olduğu için, kendimi yeniden düzene soktum. Bu yaratılışın değil, benim planlanmış seçimimdi. Yaratılış için her şeyin aynı sonsuz anda gerçekleştiğini fark etmiştim.

Kızım Kalika'yla birlikteydim ve göğsündeki korkunç yaralardan kanlar akarken onu kollarımın arasında tutuyordum. Gülümsemesi yumuşacıktı ve ben ağlıyordum. Bana beni sevdiğini söyledi. Ardından Seymour'u üzerine yatırdığım odun yığınının yanında, Kalika onu öldürdüğü için ağladım. Fakat ilahî çocuğun birkaç damla kanı ona iyi geldi ve yeniden canlandı. Sonra gülüyordum. Hayatımda gözyaşları, kahkahalara bağlıydı. Biri diğerini getirir gibiydi ve bu da benim için başlı başına bir gizemdi. Ve kan her yerdeydi. Kızımın acı ve sevgiyle doğduğu geceyi gördüm. Genişlemiş tasavvurumda hayatın bütün zıtlıkları uçuşuyordu, fakat artık birbirleriyle uyum içinde gibiydiler.

Arturo ve Joel yanımdaydılar. Bana beni sevdiklerini söylüyorlardı. Kör edici bir ışık parlayıp söndü. Onlar öldü; onları sevgileri öldürdü, ben onları yok ettim. Ama bir an sonra onu bir vampire dönüştürerek Joel'u kurtardım. Ve daha sadece bir an önce aynı işlemle Ray'i hayata döndürüyordum. Sonra zamanda sıçradım ve kendimi göğsüne indirdiğim öldürücü bir darbe sonucu ölen Ray'in babasının yanında buldum. Oğluna, sevdiğim oğluna, zarar vereceğim korkusuyla ortadan kayboldu. Sevgim bir kez daha tehlike ve ölüm getirmişti.

Hayatımın hologramı kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Ordularına haykıran Hitler'i, General Grant'e, Birlik'in manevi gücünü yükseltmesini emreden Lincoln'ü görüntülerde peş peşe izledim. Sonra Kuzey İskoçya'da bir şatoyu, kötü kalpli düke karşı savunuyordum. Bir kez daha sevgilim öldü ve bir an sonra Arturo'yu ölüme mahkûm eden engizisyonun karşısına çıktım. Benim için tanıdığım herkesten daha fazlasını ifade etmiş olan Arturo. Onu lanetlerken gözlerini görsem de kalbini görmüyor, beni çoktan kandırdığını bilmiyordum. Ölmesini kesinleştirmiştim ama ölmedi.

Nihayet bir salkım siyah üzüm yiyerek Sicilya'nın kurak tepelerinde, Messina dışında dolaşıyor ve yolun beni nereye götürdüğünü merak ediyordum. Dokuzuncu yüzyıldaydım ve akşam havası bile sıcaktı. Bu, Sicilya'ya ilk gelişimdi; bir önceki gün İtalya'dan boğazı geçecek bir yelkenli gemiye binmiştim. Bu toprakta beni özellikle bu noktaya çeken bir şey vardı, fakat henüz ne olduğunu bilmiyordum. Uzun sarı saçlarım bir kepin altına toplanmıştı; dar bir gri pantolon ve kısa, keten bir tunik giymiştim. Bol beyaz gömleğim ve kemerime iştirilmiş uzun çelik bıçağım küçüğü, tatlı bir oğlan çocuğu da olabilirdim. Güneş gökyüzünde parlıyor ama beni çok az rahatsız ediyordu.

Sonra bu diğer beni izlemez oldum.

Ona dönüştüm; ikimiz için de kolay değildi.

Bir ikilik anı yaşandı. Beni tanı mıyordu.

Bir gölgeyle kafaları tokuşturmuşuz gibi hissediyordum, fakat gölgem kendisinin gerçek, benimse bir hayalet olduğumu sanıyordu. Açıklamam bir anımı aldı ve o an, az kalsın kuruntuyordu. Uçan dairelerle zamanda zihinsel yolculuk olasılığı değişti ve uyan dairelerle zamanda zihinsel yolculuk olasılığından bihaberdi. Her ikimizin zihnini de infilak etmekle tehdit eden bir dâhilî direnç duvarını aşarak, bu olasılıkları ona dayatmak durumunda kaldım. Sonra durumun çaresiz olduğunu, kendime kendimi dayatamayacağımı fark ettim. Rahatlayıp geri çekildim ve birden bana dair bir merakla doldu. Hakkımdaki her şeyi bilmiyor olmasına rağmen, beni tanıyordu. Her zaman yeni tecrübelerin insanı olmuştum ve kendimle boş bir yolda karşılaşmak, yaşayıp yaşayabileceğim en tuhaf tecrübelerden biriydi. Genç hâlim bana sesleniyordu:

"Ritorna da me," dedi. Bana dön.

"E bene," diye cevapladım. Tamam.

Sita şaşırmıştı. Kim kiminle konuşuyordu?

Merakı, korkusundan büyüktü.

İçeri girmeyi başardım ve orada kaldım.

Nihayet anlamıştı. İkilik hâli sona erdi. Ben yirminci yüzyıldan Alisa Perne'düm ve dokuzuncu yüzyılın Sicilya'sına bir canavar alt etmeye gelmişim. Sadece ben vardım ama artık çok daha kararlıydım. Landulf adımlarını dikkatli atsa iyi olurdu.

Bir sonraki tepenin kıvrımında, çığlık sesleri duydum. Dante.

Daha önce onunla karşılaşacağımı bilmiyordum ama şimdi benim adımları sesleniyor gibi geliyordu. Üzümlerimi bir kenara attım ve geçmişle randevuma doğru koşmaya başladım. Fakat daha

şimdiden kendimi gelecekte gelmiş biri gibi düşünmez olmuştum. Belki de diğer Sita da benim kadar oradaydı. Burada bir cut henüz son kan nakillerinden nasibini almamıştı. Bu yüzden bir vampirdim ve zihin dahi okuyamıyordum. Daha önce sahip olmadığım ve şimdi olduğum tek şey, henüz olmamış şeylerin hatıralarıydı. Landulf'a karşı tek yeni silahım onlardı.

Tepeyi dönerken, Dante'yi çıplak ve kan içinde, sağ kolu ile sağ bacağından iplerle asıldığı kuru bir ağaç iskeletinde sallanan hâlde buldum. Çevresinde iki adam ve bir kadın toplanmıştı. İki adam ellerindeki kılıçlarla zavallı Dante'yi dürtüyor ve onu şarkı söylemeye teşvik ediyorlardı. Dante'nin boynunda da bir sicim vardı. Anlamı açıktı. Dante şarkı söylemeyi bırakırsa, diğer sicimleri derhâl keseceklerdi ve Dante ölecekti.

Dante hiç iyi durumda değildi. Sol kolunda ve bacağında cüzam olduğunu bir bakışta fark ettim. Aslında hastalık kemiğinden parçalar kemirmişti ve korkunç bir acı çekiyor olmalıydı. Ayrıca hadım da edilmişti, ancak sesindeki tatlılıktan sıradan bir hadım olmadığını hissetmiştim. O bir kastratoydu ve büyük olasılıkla Roma'daki o nefret ettiğim Papa'nın elinden geçmişti. Kastratolar Katolik Kilisesi'ndeki en büyük koroları oluşturmalarıydı. Büyülü seslerini korumak için, ergenlik öncesi dönemde erkeklikleri kurban edilirdi. Kilisenin cennetteki meleklerle niyaz etmek adına yapmayacağı çok az şey vardı. Dante yirmi yaşından büyük olamazdı.

Yaklaşırken, "Ciao!" diye seslendim. "Che cosa fai?" Ne yapıyorsunuz?

Adamlar dönüp benden tarafa bakmadılar bile. Çok eğleniyorlardı. Ancak koyu renk saçlı, yarık damaklı kadın beni şüpheliyle süzdü. "Stai zitta!" diye seslendi. Kapa çeneni. "O bir cüzamlı. Öldürülmesi gerek."

"Penso di no." Hiç sanmıyorum. Ona doğru yaklaşıırken, bıçağımı ağır ağır çektim. "Onu şimdi bırakırsanız, canlarınızı bağışlarım."

Dante şarkı söylemeyi kesmiş; kılıçlı adamlar dikkatlerini bana çevirmişlerdi. Biri karanlık yüz halı olan, sarsak ve kaba saba herifin tekiydi. Diğerleri açık renkli, genç bir adamdı ve ayağı pabuk birine benziyordu. Uzun, ince bıçağını süzdüler ve kendi kendilerine kıkırdadılar. Ancak genç adam ayaklarını hafifçe açmış kendini mücadeleye hazırlıyordu. Kadın mı yoksa erkek mi olduğunu kestirememesine rağmen, tecrübeli bir kılıç ustasıydı. Tenim güneşten her zamankinden daha çok kararmış, kırmızı dudaklarım kısmen yanık tenime karışmıştı. Baş aşağı sallanan Dante bana kan ve gözyaşı içindeki çehresiyle, hayret dolu gözlerle bakıyordu. İnanılmaz bir şekilde, onu kurtaracağımdan umutlanıyordu. Doğal olarak, birkaç dakika içinde öyle olacaktı da. Kaba saba olan kılıcıyla işaret etti.

"Vattene dia," dedi. Git buradan. "Yoksa ağaçtan sallandıracağız sen olacaksın."

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevapladım ve hızlı bir hareketle öne çıkıp kadının sol kolunun üst kısmını kestim. Yarası ciddi değildi ve zaman içinde iyileşecekti ama bunun bıçak konusunda ne kadar yetenekli olduğuma dair bir uyarı olmasını istemiştım. Etinden fışkıran kan, köylü kıyafetlerini sırlıslam etmişti. Üçü hareket ettiğimi bile görememişlerdi. Ancak geri çekilmek için bundan daha fazla iknaya ihtiyaç duyacaklarını biliyordum. Tabii ki yolum buradan daha önce geçmişti. Her ne kadar bunu unutmak gittikçe kolaylaşsa da, içimdeki bir şey bunu biliyordu. Tabii ki hepsini zavallı Dante'nin iyiliği için öldürecektim.

Kadın acı içinde haykırdı: "Beni kesti! Öldürün onu!"

"Seni kokuşmuş yaratık!" Kaba saba olan hızla öne atıldı ve beni kılıçtan geçirmeye davrandı. Ancak hamlesini yana çekile-

rek savuşturmuş ve tökezleyip düşmesine neden olmuşum. Başını yerden kaldırırken, yanına diz çöktüm ve saçlarını tutup başını arkaya çektim. Bıçağım ortaya serilmiş gırtlığına dayalı hâlde, en azından neler yapabileceğimi görmek için bekleme kurnazlığına sahip çirkin kadına ve açık tenli adama döndüm.

"Şimdi giderseniz," dedim. "Bu adamın yaşamasına izin veririm."

Açık tenli adam, "Benim arkadaşım değil," dedi. "Carunun istediğini yap."

Kadın haykırdı. "Hayır! O benim kocam!"

"Bu durumda çekip gitmeyi kabul ediyor musunuz?" diye sordum.

Bıçağımı titreyen boynuna yasladığım kaba saba adam uysallaşmıştı. "Gideriz," dedi.

"Bene." İyi. Yüzünü çamura batırdıktan sonra onu serbest bıraktım. Ancak daha ayaklarının üstünde doğrulduğu anda donuk gözleri öfkeyle parladı ve bana doğru bir hamle daha yaptı. Kılıcının darbesinden bir kez daha yana çekilerek kurtuldum, ancak bu defa bıçağımı kalbine sapladım ve kendisiyle birlikte kanlı topırağa götürmesine fırsat bırakmadan bıçağımı geri çektim. Adam yüzüstü kapaklanırken kadın çığlıklar atıyordu. Kollarını savurarak üstüme atıldı ve kocası gibi onu da öldürdüm. Şimdi geriye sadece açık tenli adam kalmıştı. Dante cennete yakarmakla ve perişan hâldeki suratından salyalarını akıtmakla meşguldü. Bıçağımı kuma sildikten sonra doğruldum, kepimi çıkardım ve sarı saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Saçlarım akşam güneşinin son ışıklarıyla ıslıl ıslıl parlıyordu. Açık tenli adam gülümsemişi ve beğenisi belli edecek şekilde başını salladı.

"İltifatlarımı kabul et."

Ancak artık bir kadın olduğumu bildiği için arkasını dönüp gide miyordu. Sicilyalı gururuyla, sonunda kılıcını çekti ve bana doğru çevirdi.

"Vatikan muhafızları tarafından eğitildim," dedi. "Ya bana şimdi itaat edersin ya da kafanı uçururum."

Bıçağımı ona doğru tutarak güldüm. "Bense çok daha tecrübeli hocalardan eğitim aldım. Ya buradan hemen şu anda gidersin ya da seni fena doğrarım."

Bana doğru bir adım attı. "Adım Pino. Senin gibi güzel bir kadını öldürmek bana hiç zevk vermez. Silahını indir de ikimiz de birbirimizden zevk alalım."

"Hayır," dedim. "Seni öldürmeyi tercih ederim."

Yine de bana yaklaşmaya devam ediyordu. Kılıcının ucu yüzüme bir metre mesafede sallanıyordu; neredeyse ayaklarımı hiç kapırdatmadan uzanıp, kılıcı elinden alabilecek durumdaydım. Şakayı kaldırabilecek biriydim ve Dante'nin beni doğaüstü bir varlık olarak görmesini istemiyordum. O zaman onu da öldürmek zorunda kalabilirdim. Dante'yi daha tanışmadan tanıyormak çok tuhaftı.

"Gençsin," dedi Pino. "Neden böyle ani bir karar alarsın?"

"Fazla kibirlisin," dedim. "Becerimi gördün. Neden geri çekilmiyorsun? Ölümün burada hiçbir şey ispatlamaz."

Gülümsüyordu ama onu öfkelen dirmiştim. Sol omzumu kesme niyetiyle, kılıcıyla üstüme atıldı. Fakat ıskaladı. İkinci hamlesi de kan dökmede başarısızdı. Endişeliden ziyade şaşkın görünüyordu.

"Çok iyi hareket ediyorsun," dedi.

"Son şansın," dedim. "Ya gidersin ya da ölürsün."

"Pekâlâ, soğuk kadın," dedi gitmek için dönerken. "Ben sana uygun biri değilim." Ancak bana arkasını çevirmesiyle, kendi et-

rafında dönmesi ve kafamı koparmak için kılıcıyla hamle yapması bir oldu. Öne doğru atıldım ve bıçağımı karnına geçirdim. Birkaç adım geri çekilirken, bıçağı orada bıraktım. Başarısızlıkla sonuçlanan saldırısının ardından dengesini kazanmaya çalışıyordu. Hayret dolu gözlerle bıçağıma bakıyordu. Yarasının ölümcül olduğunun henüz farkında olduğundan emin değildim.

Bıçağın etrafında beliren kana bakarak, "Ne yaptın sen?" dedi. Kılıcını yere attı ve bıçağı iki eliyle tutup çıkardı. Yanlış bir hareketi, şimdi kan ellerinin üstünden yere boşalıyordu. Onu yendiğimi hâlâ anlayabilmiş değildi.

"Cadı!"

"Ben cadı değilim," dedim rahat bir tavırla. "İyi bir Samiriye'liyim.⁹ İşkence ettiğiniz o adam sizi incitecek hiçbir şey yapmadı."

Pino dizlerinin üstüne çöktü. Kanı her yerdeydi. "Ama o bir cüzzamlı," diye inledi.

"Ceset olmaktan iyidir." Tepesine dikilebilmek için iyice yaklaştım. Elimi uzattım. "Bıçağımı geri alabilir miyim, lütfen?"

Bana inanmayan gözlerle baktı. Fakat iş birliğine yaptığı için ona yardım edebileceğim gibi bıçağımı geri uzattı. Ama artık iyileşecek durumda değildi. Başı yavru bir köpeğinki gibi sallanan Dante'ye doğru bir adım attım.

"Ah, Leydim," dedi. "Sizi Tanrı gönderdi."

İplerini kesmeye koyuldum. "Birinin gönderdiği kesin," dedim.

Pino yere yığılırken acıyla haykırdı. Kelimelerinde müthiş bir hüznün vardı ama bütün bunları yüzyıllar boyunca defalarca duymuştum. "*Non voglio morire.*" Ölmek istemiyorum.

⁹ Filistin'in Nablus yöresinde yaşamış bir topluluk. İncil'de İsa, iyi kalpli Samiriye'liyi ölçülü ve karşılık beklemeyen iyiliğin örneği olarak tanımlamıştır (yay. n.)

Dante onu benim adıma cevaplarken, bana gelecekte en sevdiğim söze dönüşecek bir cümle sunmuştu:
"O hâlde hiç doğmamalıydın."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daha sonra, gece bir ateşin etrafında otururken, o üçünü bire bir daha önce öldürdüğüm şekilde öldürdüğümü düşünüyordum. Ölecek olmalarının kesinliğini bilmem, hareketlerimi hiçbir şekilde etkilememişti. Aramızda geçen tek bir kelime dahi farklı değildi. Kimin geleceğinden geldiğimi merak etmeye başlamıştım.

Dante, kılıç ustasının giysileri içinde karşımda oturuyordu. Pino'nun kanını yıkamıştı. Yeni arkadaşım, onun için yakaladığım bir tavşanı keyifle süzmekle meşguldü. Bir çubuğa geçirilmiş hâlde, ateşin üstünde asılı duran et her saniye biraz daha lezzet kazanıyordu. Damlayan yağlar alevlerin arasında çıtırtılara neden oluyordu. Dante hastalıklı parmaklarını yaladı; koyu renk gözleri sevinçle parlıyordu. Onu kurtardığım andan beri, kendi kendine dualar fısıldıyordu.

"Bu harika bir akşam, biliyorum," dedi. "Cennetin ışıkları adımlarımızı izliyor. Biçare bir genç kızın beni kurtarabilmesini izah etmenin başka yolu yok."

Güldüm. "Dante, lütfen. Bana böyle hitap etme. Yoksa sana ne kadar yanıldığını bir kez daha göstermek zorunda kalırım."

Derhâl özür diler bir tavra büründü. "Sizi kırmak istemedim, Leydim. Niyetim Tanrı'nın lütfunu övmektir. Siz onun bu dünya-
daki enstrümanısın ve ben bunu kalpten biliyorum." Ateşin üstün-
deki tavşanı düzeltti ve çatlak dudaklarını yaladı. "Birazdan yeriz."

"Hepsi senin olabilir," dedim. "Ben bugün bir şeyler yemiştin."

Alınmıştı. "Benimle birlikte siz de yemezseniz, Leydim, ken-
dimi aç bırakırım. Sizden sürekli bir şeyler almam doğru değil."

Gülümsemeye devam ettim. "Bana verebileceğin bir şey var.
Bilgi. Daha önce Sicilya'ya hiç gelmedim. Bana bu bölgeden bah-
seder misin?"

Neşelenmişti. "Burası güzel bir memlekettir, Leydim. Tatlı
meyvelerle ve tepeleri kaplayan uzun ağaçlarla doludur. Messina
çevresinde kalır ve sık kullanılan yollardan uzaklaşmazsanız çok
keyifli bir ziyaret geçirirsiniz."

"Bu akşam sık kullanılan yollardan uzaklaşmış olmasaydım,
seni kurtaramazdım. Ama neden Messina yakınında kalmamın
iyi olacağını söylediğini merak ettim. Herhâlde Müslümanlar
Sicilya'nın güney kıyılarına inmediler, değil mi?"

Yüzü karardı. "İndiler, Leydim. Onlara ait bir kuvvet, güney-
batıdaki kumsallara kamp kurdu. Duymadınız mı?"

"Hayır, Terra di Labur Dükü'nün, zırhlı pek çok şövalyeyle
birlikte güneyde güçlü olduğunu duymuştum."

Dante titriyordu. "O adı anmayın, Leydim. Çünkü artık o
isimle anılmıyor. Hristiyan tanrısına sırt çevirdi ve kendi şöval-
yelerini katletti. Kâfirlerin kuvvetlerini Sicilya'ya çıkarması onun
gücü ve koruması sayesinde oldu."

Bütün bunları içten içe biliyor olmama rağmen, şaşırmıştım.
Bununla birlikte, geçen her saatle gelecek benim için bir rüyaya

dönüşüyordu. Var olduğunu, oradan geldiğimi biliyordum ama
bu bilgiyi korumak için odaklanmam gerekiyordu. Fakat bu ko-
nuda endişelenmiyordum. Yüzde yüz şimdiki zamanda, Dante'yle,
pişmekte olan tavşanla ve kötü kalpli dükün hikâyeleriyle birlikte
olmak tamamen doğal geliyordu. Ancak sonuncusundan bahse-
derek Dante'nin iştahını kaçırmıştım. Dante ateşe cehennem res-
mine bakar gibi çaresiz gözlerle bakıyordu. Cüzzamlı kolunu ve
bocağını kaşıyordu; sorumun ona acı verdiği ortadaydı. Fakat ona
bütün politik detayları sormak zorundaydım.

"Dük artık kendine nasıl hitap ettiriyor?" diye sordum.

Dante başını salladı. "Ondan bahsettiğimizi duyması ihtima-
line karşılık gece vakti ismini zikretmemekte fayda var. Gece onun
pelerinidir ve gölgeler çevresinde süzülür."

Bir kez daha güldüm. "Yapma, o kadar da kötü olamaz. Adını
bilmem gerek."

Dante dediğim dedikti. "Üzgünüm, Leydim. Ondan bahsetme-
yeceğim. Bunu yapmak güzel varlığınıza karşı günah işlemek olur."

"Bana cevap vermezsen, varlığım o kadar da güzel olmayaca-
k. Dük'ün şimdiki adı ne?"

Dante fısıltıyla, "Capua'lı Landulf," dedi.

Bu ismi elbette daha önce de duymuştum. Ama şimdi daha
az etki ve daha zararsız çağrışımlara neden olmuştu. Bu unvanı
hatırlanan acılar değil, mit çevreliyordu. Bununla birlikte, her ne
kadar gözlerimin önündeki kıvılcım, gece göğünün büyük kısmını
lekelese de Landulf'ın yıldızlardan gelip, yıldızlar için peşine düş-
tüğüm kişi olduğunu biliyordum. Geleceğe dair gerçeklere odak-
lanmak istemiyordum; bu yaptığım bir başka tercihti. Korkmak-
tan ziyade, merakım uyanmıştı. Capua isminin Landulf'ın adıyla
birlikte anılmasının nedeni, kökeninin oradan gelmesiydi.

"Bu adı biliyorum," dedim. "İtalya'da bile taşradaki çiftçiler ondan bahsediyorlar. Onun sihir yapabilen, kötü kalpli bir büyücü olduğunu söylüyorlar." Duraksadım. "Dante, neden ağlıyorsun?" Gerçekten yıkılmıştı. "Hiç, Leydim. Başka birinden bahsedemek yiyelim. Siz de biraz et alabilirsiniz. Böyle uzun bir günün ardından acıkmışsınızdır."

Ses tonunda dikkatimi çeken bir şey vardı. "Bu Capula Landulf'ı şahsen tanıyor musun?" diye sordum.

Gerilmişti. "Hayır."

"Ondan bu kadar korktuğuna göre tanıyor olmalısın."

Cüzzamlı kolunu ovuşturdu. Aslında hastalık çoktan yayılmış, kolundan geriye çok az şey kalmıştı. Bacağı da sadece kemikten ibaretti; asılı durduğu yerin yakınında bulduğum ahşap bir değnekten destek alarak yürüyordu. Yaraları açıktı ve içlerinden iltihap süzülüyordu. Ölümün kıyısına gelmiş olmalıydı ama hâlâ enerjisi vardı. Ancak şu anda enerjisi devamlı hareketin kasırgasına kapılmış gibiydi. Gözleri nemlenmişti ve titremesi durmuyordu.

"Ondan bahsedemem," diye yalvardı. "Lütfen beni adını söylemeye mecbur etmeyin."

"Dante," dedim. "Bana bak."

Başını kaldırdı. "Leydim?"

İradesini büyük bir dikkatle kendiminkine doğru eğerken, "Gözlerimin içine bak, sevgili dostum," dedim usulca. "Bu adamdan bahsetmekten korkmamalısın. Artık sana zarar veremez."

Dante gözlerini kırptırdı; gözyaşları kurumaya başlamıştı. "Bana zarar veremez," diye fısıldadı.

"Bu doğru," dedim. "Şimdi bana onu anlat. Nasıl tanıştınız?"

Dante arkasına yaslandı ve bir kez daha ateşe bakmaya başladı. Tavşanı unutmuştu. Yarı trans hâlinde, yarı rüyada gibiydi. Ondan hayatının kâbuslarla dolu bir kısmını anlatmasını istediğini biliyordum. Her ne kadar onu gücümle yatıştırmış olsam da kuruyup kalmış kolu ve bacağı seğirmeye devam ediyorlardı. Sanki cüzzam ona Dük tarafından verilmişti, ama buna inanmakta zorlanıyordum.

Yine de inanıyordum. *Biliyordum.*

Ne biliyordum? Yıldızlar uzaktaydı.

Dikkatim Dante'nin yüzüne sabitlenmişti.

"Dük'üm sadece bir dük değildi; aynı zamanda bir başpiskopos ve Papa'nın yakın bir dostuydu." Dante her zamankinden daha net bir sesle konuşuyordu. "Dük'üm on yaşındayken beni özel hizmetlisi olmam ve Vatikan korosunda şarkı söylemem için Roma'ya götürdü. Kutsal Babamız sesimin kutsal olduğunu söylüyordu; ayrıcalıklı kastratolara katılmama ve erkekliğimi Kilise'ye kurban etmeme izin verildi. Dük'üme yakın kalmama izin verildiği sürece, bu kısım umurumda değildi. Beş yıl boyunca kutsal duvarlar arasında huzurluydum. Görevlerimden ve yeminlerimden başka bir şey düşünmüyordum." Duraksadı ve iç geçirdi. Kısmen hipnotize olmasına rağmen, acısı aradan süzülüyordu. "Ve sonra, korkunç bir gün olan oldu. Dük'üm haksız bir suçlamaya maruz kaldı."

"Neyle suçlanıyordu?"

Dante tereddüt etti. "Yalan olduğunu düşündüm."

"Onu Papa mı suçladı?"

"Evet. Kutsal Babamız'ın kendisi."

"Neyle?" diye tekrar ettim.

Dante cevap vermeden önce bir süre durdu. "Şeytanın ruhunu uyandırmakla."

Böyle saçmalıklara inanmazdım, ama yine de kelimeleri ürperticiydi. "Kovuldu mu?"

Dante öksürdü. Yanan odunların dumanı ciğerlerine dolmuştu. Hatırlamanın sıkıntısı da onu boğuyor olmalıydı. "Bir mahkeme kuruldu," dedi. "Kardinaller ve Kutsal Babamız da oradaydılar. Suçlamalar yapıldı, şahitler çağırıldı. Bu insanları daha önce hiç görmemiştim. Her biri tek tek öne çıktı ve benim sevgili Dük'ümün zihinlerini nasıl şeytani ruhlarla doldurduğunu anlattı. Hatta ben bile onu suçlamak için çağırıldım. Kutsal Babamız bana doğruyu söyleyeceğime yemin ettirdi ve ardından -aynı anda- yalan söylememi istedi." Dante'nin harap olmuş yüzünden bir damla yaş süzülde. "Ne diyeceğimi bilemedim. Dük'ümü bu günahların hiçbirini işlerken görmemiştim. Korkuyordum, ama kalbimin yalan söylemeyeceğini de biliyordum." Sesine isterik bir tını gelmişti. "İsa hiç yalan söylemedi. Onu suçlayanların karşısında dururken bile."

"Sakin ol, Dante," dedim sakinleştirici bir sesle. "Uzun zaman önceydi. Bunların hiçbirisi sana artık zarar veremez. Bana sadece olanları anlat."

Biraz rahatlamıştı ama sanki ürpermiş gibi ateşe sokuldu.

"Papa bana öfkeleni ve beni şeytan ile Dük'ümün tarafında olmakla suçladı. Sandalyeme zincirlendim. Yeni şahitler ve daha önce hiç görmediğim başka insanlar çağırıldı. Kardinaller kendi aralarında fısıldaşırken, bu insanlar Dük'ümün yanı sıra benim de aleyhimde de konuştular. Çok korkmuştum. Bizi yakmaktan bahsediyorlardı. Ne yapacağımı bilemiyordum."

"Sakin ol, Dante. Sakin ol. Devam et."

Dante sözlerine devam etmeden önce güçlkle yutkundu. Her şeyin üstüne bir de nefes almakta güçlük çeker gibiydi. Yüzü, çatılan kaşlarıyla büzüldü; nerede olduğunu hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. Fakat sesi netliğini koruyordu.

"Dük'üm ve ben oradan götürüldük ve normal suçluların atıldığı taş bir hücreye kapatıldık. Geceyi birlikte, o kokuşmuş yerde geçirdik. Korkum büyüktü. Öldürüleceğimizi biliyordum. Fakat Dük'üm hâlimden memnun gibiydi. Bize hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini, Papa'nın bizi bırakmak zorunda kalacağını söyledi."

"Bırakıldınız mı?" diye sordum. Vatikan'ın iç işlerinin işleyişi konusunda bir hayli bilgi sahibiydim. Papa tarafından şeytanla iş birliği yapmakla suçlanan kimse hayatta kalamazdı. Böyle bir acıma, bir zayıflık örneği teşkil ederdi. Fakat Dante soruma cevap olarak başını sallıyordu.

"Ertesi sabah gardiyan geldi ve kapımızı açtı. Kutsal Babamız karşımızda duruyordu. Kutsal konseyin hükmünün bırakılmamızdan yana olduğunu söyledi. Ancak Roma'dan sürülecektik. Dük'ümün unvan ve mülklerine el konulmayacaktı. Şaşırmıştım. Dük'üm diz çöktü ve Papa'nın yüzüğünü öptü. Sonra gözlerinin içine baktı ve o an Kutsal Babamız'ın ilk kez korktuğunu gördüm." Dante duraksadı. "Ben de korkmuştum."

"Dük'ünden mi?"

"Evet."

"Neden?"

Çolak koluyla işaret etti. "Çünkü kara bir yılan gözünden dışarı uzanıp Kutsal Babamız'ın alnının ortasına dokunmuş gibiydi. Başkalarının göremeyeceği bir yılan."

"Ama sen gördün," dedim.

"Evet."

"Nasıl?"

İnançla, "Oradaydı!" dedi.

"Anlıyorum." Onu bir kez daha sakinleştirmem ve trans hâlinde çıkmasına mâni olmam gerekiyordu. "Sen ve Dük'ün sonrasında ne yaptınız?"

"Persida'ya yola çıktık."

İsim tanıdık gelmemiştir. "Orası neresi?"

"Çok uzak değil."

"Nerede?"

"Yakında. Gizli."

Bana doğrudan cevap vermekten kaçınabilmesini tuhaf buluyor ve güçlü hipnotize edici güçlerin daha önceden hafızasına yerleştirilmiş olmasından şüpheleniyordum.

Dikkatle, "Persida'nın nesi bu kadar özel?" diye sordum.

Acıyla öksürdü. "Büyünün ilk yaratıldığı yer orası."

"Dük'ün tarafından mı?"

"Evet."

"Neden onunla Persida'da kaldın?"

Dante kendiyle mücadele ediyordu. "Mecburdum."

"Neden?" diye ısrar ettim. "Senin üstünde de büyü kullandı mı?"

Anıları âdeta sökün ediyordu. "Evet! Büyük yılanı çağırdı! Yaşayan şeytanı! Onu acı ve kan içinde çağırdı ve yılan göbek deliğinden süzüldü. Onu, yılanı bir kez daha gördüm; bağırsaklarında büyüdü ve dünyanın ışığını görünce feryat etti. Ruhumu pis güçleriyle doldurdu ve sonra da vücudumu zehirledi."

"Hastalanmaya o zaman mı başladın?"

Sakinleşmişti; çok üzgündü. "Evet. Persida'da büyüünün yaşadığı yerde, ölmeye başladım."

"Seni neden hasta etti?"

"Zevk için."

"Ama sen sadık bir hizmetkârıydın."

Yine gözyaşları. "Umurunda değildi. Benim un ufak olduğumu görmek ona zevk veriyordu."

Devam etmesini istiyordum. "Sonra ne yaptı?"

"Kalot Enbolot'a gitti. Sicilya'ya açılan kapı. Orada bir şatosu var. Ona Kutsal Babamız tarafından verilmişti. Kapılarını kâfirlere açmak istiyordu."

"Müslümanlara, Sicilya'dan Hıristiyan dünyasını istila etme fırsatı vermek için mi?"

"Evet."

"Ve Landulf ismini orada aldı, öyle mi?"

"Capula'lı Lord Landulf."

"Şövalyelerini nasıl katletti? Şatoda mı?"

"Birbirlerini katletmelerini sağladı. Kurbanlarla çağrılan şeytanlar her zaman ihanet isterler."

"Sürekli olarak şeytanları çağırdığını, onları topladığını söylüyorsun. Bu konuda gördüğünü sandığın yılanlar dışında ne kanıtın var?"

"Onları gerçekten gördüm!"

"Pekâlâ. Landulf bu şeytanlarla neler yapabiliyordu?"

"Onları insanlara işkence yapmada kullanıyordu. İradelerini kontrol etmede." Dante durdu ve bakışlarını ateşten karanlığa çe-

virdi. Bütün bedeni titriyordu. "Bu şeytanlar için mesafenin hiçbir önemi yok. Suyu aşır ölüm getirebilirler. Dük'üm İngiltere'nin adaletli topraklarında Kutsal Kâse'nin peşinde olan şövalyelerin, üstlerine saldırdığı sihirle kaybolduklarını anlatıp böbürlenirdi. 'Kâse'yi asla bulamayacaklar. Sonsuza dek kayıp kalacaklar,' derdi."

Bu mistik arayışa aşinaydım. Ancak Landulf'ın bu işte parmağı olduğuna inanmak zordu. "Neden bu şövalyelerle uğraşma zahmetine giriyor?" diye sordum.

Dante gururla, "Çünkü onlar doğrular ve Tanrı'nın ışığı önlerinde parlıyor," dedi.

"Ama Landulf'ın onlardan daha güçlü olduğunu söylüyorsun."

Dante utanmış gibi, başını öne eğdi. "Korkarım en güçlü o."

"Ama sen bir Hristiyanısın. Efendin İsa hiçbir şeytanın, İsa'nın adı karşısında duramayacağını söyler."

Dante karamsar bir tavırla devam etti. "Landulf yenilmez."

"O kadar da güçlü olamaz. Bak, sen elinden kaçmışsın. Bunu yapmayı nasıl başardın?"

Fakat Dante başını sallıyordu. "Kaçmadım. Beni o gönderdi."

"Neden?"

Dante gözlerimin içine baktı. Gücümün etkisini artık kaybettiğini anlamıştım. Artık transta değildi ama hâlâ korkuyordu. Her zamankinden daha fazla. Bana söylediklerinden ve bu bilgiyle yapacaklarımdan korkuyordu.

"Leydim, paha biçilmez bir ölümsüz yakut bulmamı ve ona götürmemi söyledi."

Ölümsüz yakut mu? Benim vampir kanım mı?

Capua'lı Landulf varlığımdan çoktandır haberdar gibiydi.

Bu adildi. Ben de onun hakkında daha fazlasını öğrenmek niyetindeydim.

Şatosuna gitmeye karar verdim.

Dante beni o kara büyücüye götürecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Landulf'ın Sicilya'nın güneyinde, bir zamanlar Aşk Tanrıçası, Venüs Kâhini'nin bulunduğu yere, Monte Castello'nun tepesinde yükselen kartal yuvasına yürümemiz bir hafta aldı. Dante, Roma, Yunan tarihi ve mitoloji konusunda bir hayli bilgi sahibiydi. Tahmin ettiğimden çok daha eğitimliydi. Landulf'ın onu elinin altında tutmasının nedeninin güçlü hikâye anlatma yeteneği olduğunu anlamaya başlamıştım. Kötü kalpli Dük bile iyi hikâyeleri severdi ve Dante anlatmaya başladığında, bütün duruşu değişiyor ve âdeta hipnotize olmuş gibi müthiş bir hitabet yeteneği sergiliyordu. Ancak hikâyenin sona ermesiyle, eski hâline bürünmesi bir oluyordu. Bu ani kişilik değişimleri kaygı vericiydi ama Landulf'a duyduğu zaaf yüzünden böyle çarpıldığı açıkça belli olduğu için ona sempati besliyordum. Onu daha fazlası için kullanıyor olmaktan suçluluk duyuyordum. Üzerinde sadece gözlerimle hâkimiyet kurarak ve onu gün içinde defalarca yatıştırarak şatoya giden yolu göstermeye ikna ettim. Şatonun düşüncesi bile dehşete düşmesi için yeterliydi; bacaklarının onu o yöne taşıyabileceğinden şüphe duyuyor olmalıydı.

Ancak benimle ilgili merak ettiği herhangi bir şey yok gibiydi. Bana gösterdiği şefkat hakikiydi ve onu böyle kullanmak bana acı veriyordu. Kendisinden çok benim için endişelendiği her hâlden

belliydi. Üzerindeki etkim azalınca, geri dönmemiz için yalvarmaya başlıyordu. Bana insan kurbanların şatoda sıradan kabul edildiğini söylemesi içimi şüpheyle doldurmuştu. Tarif ettiği gibi bir kötü-lüğün var olduğuna inanmak güçtü. Tabii ki bu Dante'nin kötü-lüğüydü. Landulf artık insan değildi. Uyandırdığı canavarlardan bi-edilen bir tepede yaşıyor ve nefes alıyordu. Dante her gece uyu-sakatlanan bacağına destek vermek için kullandığı ahşap değne-ğin içine sakladığı küçük, bakır bir haça dua ediyordu. Geceleri onu yaralarını kaşırken görüyordum; çektiği eziyet yüreğime do-kunuyordu. Sadece bir şeytan ona böylesine lanetlemiş olabilirdi.

Yine de Hristiyan şeytanlarına hâlâ inanmıyordum.

Fakat beni Landulf'a çeken, kara ya da ak, sihriyle tanışma şansıydı. Her ne kadar acımasız büyücüydü çoktan ziyaret ettiğim için, sihrinin karanlık olduğunu adım gibi biliyordum. Ancak geleceğe dair hatırladıklarım her geçen gün biraz daha soyutlaşı-yordu. Eski Sicilya'nın toprak yolları tek rehberimdi. Alanda'nın adını anımsıyor, fakat yüzünü hayal edemiyordum. Geceleri, sa-atlerce gökyüzüne bakıyor, kendimi bir zamanlar orada, gizemli bir gemide başka bir dünyadan gelen yaratıklarla birlikte oldu-ğuma ikna etmeye çalışıyordum.

Ve belki de eski mitlerdeki tanrılarla.

Dante yürüdüğümüz sırada bana Perseus'u anlatmak istedi.

Elbette uzun seneler Antik Yunan'da yaşadığım için mitolo-jiye aşinaydım. Ancak Dante bu miti doğru düzgün bilmediğim konusunda ısrar ediyordu. Bu en sevdiği hikâyelerden biri gibi görüldüğü için, konuşmasına izin veriyordum. Fakat bir taraftan yürüyüp bir taraftan da konuşmak, Dante'nin bu hasta hâliyle al-tından kalkamayacağı bir lükstü. Sık sık durup destek almak için

bana yaslanırsa da, şimdi gözle görülür biçimde enerjikti. Eski çağ kahramanından hevesle bahsederken yürümesine yardım edecek dayanıklı bir baston edinmişti. Dante'nin böyle karakterlere tap-tığı aşıkardı; böyle cüzzamlı bir sakat yerine, o kahramanlardan biri olmak için her şeyini verebilirdi. Benim gibi güzel bir pren-besi alıp götürebilecek, yakışıklı, genç bir tanrı. Dante'nin bana bi-razaktan daha fazla âşık olduğunu hissedebiliyordum.

"Perseus, Zeus ve Danae'nin oğluydu. Büyükbabası Akrisios, Delfi'deki kâhini ziyaret edip, kızının çocuğunun kaderinde ölü-müne neden olmasının yazılı olduğunu öğrenmiş, kötü kalpli bir kraldı. Perseus ve annesi bu nedenle bir sandığa kilitlenip okya-musun açıklarına bırakıldılar. Sandık, Seriphos'a kadar süzüldü ve orada bir balıkçı tarafından bulunup ülkenin kralı Polydektes'e götürüldü. Kral, cömert bir adamdı ve onları sevgiyle karşıladı. Perseus genç bir adam olunca, Polydektes onu, ülkesini yerle bir eden ve insanları taşa döndüren korkunç canavar Medusa'yı öl-dürmeye gönderdi. Tarih, Medusa'nın bir zamanlar saçları en bü-yük ihtişamı olan güzel bir bakire olduğunu yazar. Ancak kendi-sini Athena'yla karşılaştırma cüretini göstermiş ve Tanrıça da in-tikam almak için o harika bukleleri tıslayan yılanlara, Medusa'yı ise canavara dönüştürmüştür." Dante duraksadı. "Ancak işin aslı bu değil."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bu sadece bir hikâyeydi.

Sesimde alaycı bir tınıyla, "İşin aslı ne, dostum?" diye sordum.

Dante'nin cesareti kırılmamıştı. "Medusa kendini hiç kim-seyle karşılaştırmamıştı. Kendisinin karşılaştırılmanın ötesinde, bütün tanrı ve tanrıçaların üstünde olduğunu düşünüyordu. Sa-dece saçları canavarlaştı; yüzü güzelliğini korudu."

Güldüm. "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Bu önemli bir husus. Erkekleri ve diğer yaratıkları taşla döndüren şeyin güzelliği mi, yoksa kafasındaki yılanlar mı olduğunu kimse bilmiyor. Ancak hikâyeme devam etmeliyim. Athena'nın ilahî bir kalkan, Hermes'inse kanatlı ayakkabılar verdiği Perseus, Medusa'nın mağarasına canavar uyurken sokuldu. Perseus ondan tarafa bakmamak için özellikle dikkatli davranıyordu. Mağaranın her tarafı bu kötü yaratığa bakma şanssızlığını yaşamış kadın, er-parlak kalkanına düşen yansıması sayesinde Perseus yolunu bularak, canavarın kafasını kesti ve saldırdığı dehşete son vermiş oldu."

"Ve sonra o kelleyi Athena'ya mı verdi?" Sonunu biliyordum. Dante başını salladı ve ciddi bir sesle anlatmaya devam etti.

"Bu doğru değil. Onu kendine sakladı. Atlas'ı Medusa'nın kellesinin yardımıyla yendi; tanrının altın elmalarını yine onun sayesinde çaldı. Daha sonra karısı olacak Andromeda'yı yemekle tehdit eden Titan'ı yine Medusa'nın kellesi sayesinde alt etti." Dante başını salladı. "Perseus, Gorgon'un yaralı kellesinden hiç vazgeçmedi. Çok kıymetli bir silahtı."

Landulf'in şatosuna çok yaklaştığımızı bilmeme rağmen gülümsemeye devam ettim. Ormanın çehresi değişmiş, daha vahşi ve karanlık bir hâl almıştı. Dalları çarpık kollardan, yaprakları sivri tırnaklardan oluşan ağaçlarla kaplıydı. Bölgenin üstüne kasvet çökmüştü ve bu manzara genelde hafif elementsel titreşimlerden etkilenmeyen benim bile tadımı kaçırmıştı. Güneş ışınları bile su buharından çok, tozdan ibaret gibi görünen gri bir karaltının ardına saklanmıştı. Daimî bir is kokusu vardı; yakılmış cesetlerin kokusunu alır gibiydim. Yine de kendimi yenilmez bir vampir olarak düşünüyordum. Landulf'a ve kara büyüüne kolay bir kurban olmayacaktım.

"Bu, hikâyenin sadece bir versiyonu," dedim.

Dante bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

"Ama doğru versiyonu, Leydim," dedi. "Bu önemli bir hikâye. İçinde sayısız büyük gerçek gizli."

"Bunları bana başka bir zaman açıklamam gerekecek." Durdum ve çevremi incelemeye başladım. Sert kayalar ve kuru nehir yataklarından meydana gelen engebeli dağlardaydık. Uzakta, benim doğaüstü görüş yeteneğimin bile delip geçemediği siyah bir pus yükseliyordu. Bu doğallıktan uzak bulut, devasa bir taş yapıya bağlı gibiydi. Yapının detaylarını seçemiyordum. Elimle işaret ederek, "Bu da ne?" diye sordum.

Dante birden yine o sinik budalaya dönüşmüştü. Koluma yaştı ve açık yaralarından akan iltihaplar beyaz gömleğime bulaştı. "Bu bizim ölümümüz, Leydim. Hâlâ dönmek için zamanımız var. Köleleri gecenin bir yarısı peşimize düşmeden önce..."

"Kimmiş bu köleler?"

Dante korku dolu bir fısıltıyla konuşuyordu. "Kalbi bulunmayan ama yine de canlı olan adamlar. Size bu yaratıkları gördüğüme yemin ederim. Gözleri olmadan da görüyorlar ve temiz hava solumaya ihtiyaç duymuyorlar."

"Landulf'in emrinde kaç adamı var?"

Dante heyecanlanmıştı. "Anlamıyorsunuz, Leydim. Sahip olduğu güç, kol gücü değil. Tek bir adamı bile olmasa, Roma ve Müslüman kuvvetleri elinde tutabilir. Müslümanlar bile ondan korkuyorlar."

Dante'nin omuzlarını tuttum. "Emrinde kaç adamının olduğunu söyledi? Bir tahmin bile işe yarar."

Dante nefesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Hiç saymadım. Yüzlerce olabilir."

"İki yüz? Sekiz yüz?"

Dante öksürdü. "Belki beş yüz. Ama onlar önemli değil. Bizi öldürecek olan, bu araziye musallat olmuş ruhlar. Ağaçlarda, katüne salıyor. Burada olduğumuzu çoktan biliyor olmalı. Geri dönmeliyiz!"

Yumuşaktım ama gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Dante, dostum," dedim. "Bana büyük bir hizmette bulundun. Buraya gelmek istemediğini biliyorum, ama yine de geldin. Bunu bana duyduğun sevgi ve saygıdan yaptığının da farkındayım. Fakat artık bana olan borcunu ödedin. Geldiğin yoldan dönmekte özgürsün. Messina'ya dönmeni ve kendini kurtarmanı istiyorum. Bu yolda daha fazla ilerlemen için bir neden yok."

Üzerindeki gücümün, bana beslediği sevginin gölgesinde kalması beni şaşırttı. Başını salladı ve, "Size ne yapacağını bilmiyorsunuz," dedi. "Hayal dahi edemeyeceğiniz güçleri var. Acımasız biri ve acıya dair dile getirilemeyecek bir şehveti var. Kurbanlarının gözlerini oyuyor ve kendi dairesinde tuttuğu kafesli sıçanları beslemek için kavanozlarda saklıyor. Kölelerin kemiklerini onların gözleri önünde çıkarıyor ve iğrenç yemeklerde katır kutur yiyor. Bütün bunları şeytani duaları için gereken sahneyi kurmak için yapıyor. Ancak o ruhlar gelince, saklanacak hiçbir yer kalmıyor." Dante ağlayarak koluma yapıştı. "Lütfen oraya gitmeyin, Leydim. Tanrı'nın kutsal adıyla size yalvarıyorum."

Onu öptüm, yüzünü okşadım ve başımı salladım.

"Gitmek zorundayım," dedim. "Ama bu seni rahatlatırsa, oraya kendi tanrımın olduğu kadar, senin tanrının adıyla da gideceğim. Bana şans dile, sevgili Dante ve kendine iyi bak. Sen kıymetli bir ruhsun ve hayatımda böyle ruhlardan çok az tanıyorum."

Çaresizlik içindeydi. "Leydim?"

"Elveda. Ve benim için endişelenme."

Döndüm ve kasvetin derinliklerine doğru ilerledim. Peşimden geldiğini duymuyordum. Çevremdeki karanlık her an biraz daha derinleşiyordu. Ve güneş hâlâ parlıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Şato ve çevresi bir uçurumun tepesine inşa edilmişti. Aramızda bir buçuk kilometre kadar mesafe kalınca, şatonun arka tarafına ulaşmanın imkânsız olduğunu anlayacak kadarını görebilir oldum. Şatonun arka tarafından aşağı inen yol, kelimenin tam anlamıyla dik bir çizgi gibiydi ve nereden baksanız üç yüz metre yüksekliğindeydi. O inişin daha aşağısını göremiyordum ama en fazla üç kilometre ötesinde okyanusun uzandığını biliyordum. Deniz ve kıyıya böyle hâkim bir manzara, Landulf'ın Güney Sicilya boyunca, yaklaşan her tür düşmanı önceden görebilmesine olanak sağlardı. Evini, Dante'nin de söylediği gibi, Hristiyan dünyasına açılan bir kapıda, stratejik bir noktada konumlandırmıştı.

Şatonun dış kısmı düzgün görünüyordu, ancak yüksek taş duvarların içinde, bazıları yaşamak, diğerleriyle atların ve silahların depolanması için askerî yapılar olarak kullanılan sayısız küçük ev vardı. Kılıç kuşanmış askerler küçük ateşlerin etrafında dolaşıyor, et pişiriyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Adamların üstünde şatonun düşündüğümünden çok daha büyük olan cüssesi yükseliyordu. Bu ateşler, o tuhaf pusun sorumlusu olamazdı. Fakat artık burnuma yanık insan eti kokusu gelmiyordu ve bunu belki de benim hayal etmiş olduğumu düşünmeye başladım.

Arkama baktım. Gölgeleler uzamıştı; gün neredeyse sona ermek üzereydi. Dante ortalıklarda görünmüyordu. Fakat arkamı yabılıyordum. Bir tür araba çekiyor olmalıydılar, tekerlekleri engebeli patikada gıcırdıyordu. Üzerimde kalın bir dal uzanıyordu ve tek bir sıçrayışla ağacın yaprakları arasına gizlenmeyi başıverdirdiklerini görmek istiyordum.

Birkaç dakika sonra, Dante'nin anlattığı vahşi hikâyelerin kısmi doğrulamasıyla karşı karşıya kaldım.

Arabanın üstünde, metal parmaklıklı bir kafes vardı. İçine üç zavallı kadın hapsedilmişti. Çıplaktılar, fakat onları yakalamış olan dört asker baştan ayağa savaş kıyafetleri içindeydi. İkisi arabayı kullanıyordu. Diğer ikisi at sırtında, arabanın önünde ve arkasında ilerliyorlardı. Adamlar gençti, ama güçlü ve savaşta sınanmış gibi görünüyorlardı. Kadınların hepsi on sekiz yaşlarındaydı. Tabii ki, her ne kadar müdahalem planlarımı altüst edecek olsa bile, Landulf'in şatosuna sokulmalarına hiçbir şekilde izin veremezdim.

Onları daha önce de kurtardığımı hatırlar gibiydim.

Saldırı planım basitti.

Kafesin yüz metre kadar önünde yürüyen ilk at altımdan geçerken, aşağı atladım ve askerin hemen arkasına, hayvanın üstüne indim. Beklenmedik bir şekilde ona katılmam askeri şaşkınlığa. Ona merakını giderme fırsatını vermedim. Ellerimi yukarı uzattım ve başını arkadan tutup, boynunu çevirdim. Boynunda bir kemik ve kırıldak çatlaması oldu. Ölü bedeni yana devrildi; onu derhâl attan attım. Arkamdaki iki at, kafesi yokuş yukarı çekiyordu. Atımı durdurdum ve diğerleriyle yüzleşmek üzere döndüm.

Uzun bıçağımı çoktan çekmiştim. Kolumu kör edici bir hızla kavis çizerek savurdum, kabzayı bıraktım ve bıçağı arabacılarından

birinin altına isabet ettirdim. Diğer kılıcını çekti. Ona doğru elim boş koşmak zorunda kalmıştım. Ancak kadınların birinden beklenmedik bir yardım aldım. Asker kılıcını bana saldırmak üzere kaldırırken, kızlardan biri adamın sırtına sert bir tekme indirdi. Asker dengesini kaybedip üstüme doğru düştü. Daha yerle buluşmadan kılıcını elinden kaptığım gibi, kafasını uçurdum.

Geriye en arkadaki dördüncü asker kalmıştı. Ok ve yayını çekmiş, bana nişan alıyordu. Mükemmel bir atıcıydı. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zaman diliminde bir okun bana doğru uçtuğunu gördüm. Başımı eğerken, beni ıskalasa da kızlardan birine isabet ettirebileceğinin farkındaydım. Güçlerimin çoğunu göstermekten çekiniyordum ama başka şansım yoktu. Ok üzerimden geçerken, uzanıp yakaladım ve dizimin üstünde kırdım.

Dördüncü asker endişeliydi.

"Kadınları salacağım," dedim ona bakarak. "Geldikleri yoldan geri dönecekler."

Asker başını sallamakla yetindi.

Altında bıçağımla yerde yatan askerin kemerinde kafesin anahtarları asılıydı. Onları hemen aldım ve kilidin karmaşıklığına hayran kalarak kafesi açtım. İşçiliği daha önce gördüklerimin çok ötesindeydi. Ancak anahtarlar iyi işliyordu ve kadınlar bir an sonra serbest kalmışlardı. Yuları bana yardım eden kadına uzattım ve ölü askerlerden birinin pelerini üstüne attım.

"Buradan hızla uzaklaşın," dedim gözlerine bakarak. "Kimseye benden bahsetmeyin."

Başını salladı. O arabanın yönünü çevirirken, aşağı atladım. Kadınları taşıyan araba birkaç saniye içinde gözden kayboldu. Ağır adımlarla sona kalan ve kadınlara yol vermek için kenara çekilen askerin yanına gittim. Cesaretine, kaçmaya yeltenmemesine hay-

ran kalmıştım. Ama ne olursa olsun, o kadınları kaçırmıştı ve ben de susamıştım. Ona yaklaşıırken başımı sallıyordum.

"Öleceksin," dedim. "Direnmemen daha iyi olur."

Başıma doğru bir hamle yaptı ve ıskaladı. İleri doğru bir adım atarken, kılıcını tutan elini yakaladım ve korkmuş gözlerinin içine baktım. "Seni bu kadınları yakalamaya kim gönderdi?" diye sordum. "Landulf mı?"

Başını salladı. "Hayır."

"O zaman kim?"

Gözlerimle baskı uygulamama rağmen, bana cevap vermeyi reddetti. Başını sallamayı sürdürüyordu. Şaşırmıştım. Sonunda onu atından aşağı çektim ve kılıcını bir kenara attım. Yüzünü kendiminkine yaklaştırdım ve nefesimin sıcaklığını hissetmesine izin verdim.

"Nasıl biri?" diye sordum.

Adam kararlıydı. "Lordum ve efendim."

"Kötü mü?"

"Kötü olan sensin!" diye hırladı.

Güldüm. "Sanırım senin gözünde öyleyim..."

Kollarımda kan kaybından öldü. Sonrasında kendimi tazelenmiş ve daha fazla hareket için hazır hissederek, cesetleri patikanın kıyısındaki çalılıkların arasına sakladım. Kanı bile çamurla örtüp gizledim. Yıkandım ve saçlarımı kepimin altına gizleyip yeniden erkek kılığına girdim. Sonra şatoya yürüdüm ve duvardaki girişi koruyan demir kapıyı cesurca çaldım. Kapıyı bir dizi asker açtı. Karşılarında sert bir tavır takındım.

"Capua'lı Landulf'ı görmeye geldim," dedim güçlü bir sesle. "Beni ona götürün."

Beni askerler ve dumanla dolu avludan geçirip şatonun kapısına götürdüler. Önce bir hizmetkâr, sonra bir diğeri çıkageldi. Her ne kadar gerilmelerine neden olduğum bariz olsa da, hepsi çok normal görünüyordu. Nihayet, evin hanımı, Landulf'ın karısı Leydi Cia ortaya çıktı. Yüksek yakalı, daracık kollu, belden kemerli uzun tuniği içinde, çarpıcı bir kadındı. Saçları ve zarif parmakları sayısız mücevherle kaplıydı. Siyah saçlarını başının üzerinde top-mesi misafirperverdi, ancak gözlerine ulaşmıyordu. Abartılı derecede zayıftı ve kendini sıkı bir kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Ona ısındığımı söyleyemezdim ama bende bir tehdit duygusu uyandırmadığı kesindi. Belli ki benden korkmamıştı. Uzun bıcağımsı askerlerin cesetlerinin yanında bırakmıştım.

Leydi Cia beni çok fazla soru sormadan içeri davet etti. Eskiden başpiskopos olan bir adamın şimdi neden bir karısı olduğunu sormadım. Sanırım Papa onu artık istemediği için, iyi vakit geçireceği bir yoldaş istemiş olabilirdi.

Nereden geldiğimi söylediğimde, "Yunanistan'dan misafirimiz olduğu çok nadirdir," dedi. "Ama eviniz orası değil, değil mi Sita?"

Kepimi çıkardım ve sarı saçlarımı sallayarak, "Hayır," dedim. "Sizin gibi ben de İngiltere'denim."

Hoşuna gitmişti. "Algılarınız güçlü. Ama herhâlde, taşrada tek başınıza seyahat etmiyorsunuzdur," dedi.

Üzgün gibi görünerek, "Hayır," dedim. "Amcamla birlikteydim. Ama yolda bir kaza geçirdi ve öldü."

Elini kalbine koydu. "Çok üzüldüm. Ne kazasıydı?"

"Atı onu sırtından attı. Boynu kırıldı."

Başını salladı ve beni şatonun derinliklerine çekti. "Zavallı yavrum. Yıkılmış olmalısınız. Size yiyecek ve kalacak bir yer verelim."

"Teşekkür ederim."

Şato büyüleyiciydi. Gözlerimi tuhaf bir şeyler yakalamak fından yönetilen bir kartal yuvası için bile abartılı kaçan bir refah ve gösterişti. Landulf, Akdeniz kıyılarının dört bir yanından gelen heykellere sahipti. Yerdeki mermer altın kakmaydı ve alçı taşlar ahşap kirişlerle daha sıcak bir görünüm kazanmıştı. Her şey zevkliydi; insanın gözünü rahatsız edecek tek bir şey yoktu. Cia'ya eviyle ilgili iltifat ettim.

"Kocam koleksiyonlarıyla gurur duyar." Antik Yunan'dan kalma mermer bir heykeli işaret etti. "Dünyanın o kısmında bulunduğunuza göre, herhâlde kahramanımızı tanıyorsunuzdur."

Heykele yaklaşarak dokundum ve Dante'yi düşünüp, iyi olması için dua ettim. Perseus yukarı kaldırdığı elinde Medusa'nın kafasını, diğer elindeyse bir kılıç tutuyordu. Başını hafifçe eğmişti; belli ki büyük zaferinden gurur duyuyordu. Ancak Gorgon'un yüzü dehşet içindeydi; ölümde bile huzur bulamamıştı. İçim bir huzursuzluk duygusuyla doldu, ama bu duyguyu hemen kovladım. Bu heykeli elbette ki daha önce de görmüştüm. Leydi Cia hemen yanımda duruyordu.

"Hizmetkârlarımızdan biri size odanızı gösterebilir, olur mu?" diye sordu. "Dinlenip yıkanabilirsiniz. Sonra belki akşam yemeğinde bize katılırsınız."

"Siz ve Lord Landulf'a mı?"

Bu isim karşısında istifini bozmamıştı. "Evet. Varlığınızdan ikimiz de hoşnut oluruz." Parmağını şaklattı ve tıknaz bir hizmetçi yanımızda belirdi. "Marie size odanızı gösterir."

Ellerini tutum. Şato, çoğu köşede yanan ateşler sayesinde sıcaktı ama elleri buz gibiydi. Ben dokununca titredi, ama onu do-

lunuşumla sakinleştirdim. Gözlerinin içine baktığımdaysa doğanın hiçbir şey algılamadım.

"Çok nazıksınız," dedim.

Marie beni üç kat yukarı, odama çıkardı. Yol üstünde, demir parmaklıklarla örtülü bir pencerenin önünden geçtik. Akşamın tam anlamıyla çöktüğünü gördüm.

Marie beyaz bir gömlek üstüne, uzun, siyah bir tunik giymişti. Boynuna bir de tespih taksa, pekâlâ bir rahibe olabilirdi. Landulf'ın duvarlarının birkaçı doğrudan taze alçı üstüne yapılmış fresklerle kaplıydı. Bunların çoğunda dinî temalar hâkimdi. Eski Ahit konusunda bir takıntısı var gibiydi. Evine ve ev halkına tepeden bakan Tanrı, genelde öfkeliydi.

Marie küçük bir odanın kapısını açtı. Hasır döşegün üstünde bir çarşaf ve bir kâse su vardı. Marie bir dizi mumu tutuşturdu ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

O çıkınca tek başıma kaldım. Suyla elimi yıkarken, neden sürekli etrafta içinden su akan bir musluk aradığımı kendime açıklamaktan âcizdim. Sonra başka yerlerde böyle güzellikler olduğunu hatırladım. Su soğuktu, ama tatlı görünüyordu. Biraz içip, ağızımdaki kanı duruladım. Askerin sorularına nasıl direnebildiğini bir türlü anlayamıyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kısa bir süre sonra, kendimi Lord Landulf'ın akşam yemeği sofrasında buldum. Duvara eski bir mızrak tutturulmuştu. Sanki oda bu mızrağın etrafında tasarlanmıştı. Leydi Cia beni Lord Landulf'a takdim ederken, devasa şöminedeki odunlar çıtırdıyor ve etrafa kıvılcımlar saçıyordu.

"Bu, sana bahsettiğim genç bayan," dedi Leydi Cia. "Kapı-muza bir saatten az süre önce, sığınacak bir yer arayışıyla geldi. Seyahat refakatçisi, amcası yolda can vermiş. Sita, sizi Dük ve kocam Lord Landulf'la tanıştırayım."

Uzun boylu bir adam değildi ve cılız görünüyordu. Hak-kında dinlediğim onca tiksinti uyandırıcı hikâyeden sonra, bunu yadırgamıştım doğrusu. Fakat narin görüntüsü mutlaka bir zayıflık belirtisi olacak diye bir kaide yoktu. Fiziksel olarak atik görünüyordu ve yetenekli bir kılıç ustası olduğundan şüpheleniyordum. Bakımlı ve biçimli siyah bıyıkları ve ağarmaya yüz tutmuş sivri bir sakalı vardı. Yağlı, pürüzsüz bir cilde sahipti ve koyu kırmızı ipekten, uzun, daracık kollu bir gömlek ve siyah, dar pantolonunu dizlerinin altına kadar inen, altın işlemeli bir tunikle tamamlamıştı. Elleri, tıpkı karısınıninkiler gibi, sayısız kesilmemiş taş ve incilerle süslüydü. Sol elinin orta parmağındaki yakut, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Konuştuğu zaman kültürlü,

eğitilmiş ve kibar sesi ortaya çıktı. Koyu renkli, iri gözleri sıcak fakat hırçındı. Yumuşak, topuksuz çizmelerini birbirine vurdu ve önümde saygıyla eğildi.

"Leydi Sita," dedi. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Elimi uzattım. "O zevk bana ait, Lord Landulf."

Orta parmağımı öptü ve başını kaldırıp bana baktı. "Beklenmedik misafirler her zaman en büyüleyici olanlardır."

"Ve gizli şatolar her zaman en heyecan verici olanlardır," dedim gülümseyerek.

Sebze çorbalarımızın başına oturduk. Leydi Cia kısa bir duada bize öncülük etti. Masada sadece üç kişi olmamıza rağmen, dört hizmetkâr servis yapıyordu. Landulf seyahatlerimi sorgulamaya başladığında çorbalarımızın sonuna gelmiştik. Arap dünyasının hızlı büyümesi göz önüne alındığında, sohbeti, konu istilacı Müslümanlara kaymadan birkaç dakikadan fazla sürdürmek imkânsızdı. Landulf'ın keyfi kaçmıştı.

Acı dolu bir sesle, "O kâfir gemilerinin altı tanesi buradan sadece sekiz kilometre ötede kıyıya çıkmaya çalıştılar," dedi. "Bir sis dalgasında geldiler, ancak gözcülerim uyanıktı. Yelkenlerini, kıyıya ulaşmalarına izin vermeden ateşe vermeyi başardık. Adamlarının tamamı dalgalarda yitip gittiler."

Anlattıkları beni şaşırtmıştı. "Burada Müslümanlarla mı savaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi. Beni süzerken gözlerine bir ışıltı hâkimdi. "Yoksa aksini mi duydunuz?"

Başımı eğdim. "Hayır, Lordum."

"Haydi ama," dedi güçlü bir sesle. "Yemeğimizi paylaşırız. Arkadaşlar arasında neden sırlar olsun ki? Belli ki amcanızla

birlikte bir hayli seyahat etmişsiniz. Yunanistan'ı benden daha iyi tanıyorsunuz. Müslümanlarla ilişkim konusunda ne duydunuz?"

Tereddüt etsem de, sonunda konuya giriş yapabileceğime karar verdim. "Onlarla aynı tarafta olduğunuz konuşuluyor."

Korktuğum gibi öfkeye kapılmamıştı. Ancak hava buz gibi olmuştu. "Sadece Roma'da bu tarz yalanlar konuşulur," dedi.

"Roma'da da bulundum," dedim. "Üç aydan kısa bir süre önce."

Leydi Cia büyük bir endişeyle, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Bu tür sorunlara maruz kaldığınızı bilmiyorduk."

Landulf elini kaldırdı. "Bir önemi yok. Sita'yı tanıdığım şu kısa süre içinde, canından bezmiş rahip ve rahibelerin paylaştığı bütün masallardan etkilenecek biri olmadığını anladım."

"Bu doğru, Lordum," dedim.

Landulf sandalyesini arkaya itti ve iç geçirdi. "Kutsal Babamız'la benim ayrı yollara gittiğimiz doğru. Ancak bizim farklılıklarımız maneviyattan ziyade politiktir; hâlâ da öyle. Nicholas savunmamızı güçlendirmemiz ve Müslümanların surlarımızı yıkmamasını beklememiz gerektiğini düşünüyor. Ama ben bu düşmanı iyi tanıyorum. Kana susamış bu canavarlarla savaş alanında karşı karşıya geldim. Saldırmaz ve savaşı kendi topraklarımıza çekersek, bizi zayıf görecekle ve asla rahat bırakmayacaklar." Landulf kalktı ve masadan uzaklaştı. "Ancak hepsi bir strateji meselesi ve ben kendi toprağımda, kendi görüşlerimi takip ediyorum. Ancak Roma'nın Kilise'yi terk ettiğimi ve İsa'nın kendisine sırt çevirdiğimi düşündüğünü duymak..." Duraksadı. "Duyduğunuz bu mıydı, Leydi Sita?"

Konunun içine çoktan girmiştik. Ya o vahşi hikâyeleri onaylayacak ya da bir kenara itecektim. "Daha kötülerini de duydum, Lordum," dedim. "Köylüler kötücül güçleri büyü yoluyla çağırdı-

ğınızı anlatıyorlar. Sizin karanlık sanatlar ustası olduğunuzu ve cehennemin derinliklerindeki şeytanları uyandırabildiğinizi..."

Landulf bir an donakaldı, ama sonra uzun uzun güldü. Ger-
gin bir anın sonunda karısı da ona katıldı. "Şu köylülerden biriyle
bir araya gelmek ve bu bilgiyi nereden aldığınızı sormak isterdim"
dedi. "Yalanların sorunu budur işte. Daimi olarak gebedirler. Ve
her dönemde, yeni yalanlar doğururlar."

"Yol üstünde tanıştığım bir köylü vardı," dedim dikkatle. "Sizi
tanıyormuş gibi davranıyordu. Adı Dante'ydi. Bu adı hiç duydı-
nuz mu?"

Leydi Cia haykırdı. "Dante mi? Lordum onu çocukluğun-
dan beri tanır. Lütfen bize onunla nerede karşılaştığınızı anlatın."

Kaçamak bir cevapla, "Amcamın ölümünden sonra, ormanda
kaybolduğumda," dedim. "Ama buraya üç günlük mesafedeydim,"
diye ekledim. "Dante de yolunu kaybetmiş gibiydi. Onunla yeme-
ğimizi paylaştık."

Landulf, Dante'nin cüzzamlı olmasını kastederek karanlık bir
ifadeyle, "Dilerim onunla başka bir şey paylaşmamışsınızdır," dedi.

"Güvenli bir mesafede durmaya özen gösterdim," dedim. "An-
cak buradan korkuyla bahsetti. Nedenini anlayamadım."

"Mutlaka biliyorsunuzdur," dedi Leydi Cia. "Mesele, hasta-
lığı. Hastalandığından beri ruhunun peşime takılan şeytanlardan
başka bir şey anlatmaz oldu."

Lord Landulf bir kez daha elini kaldırdı. "O kadar basit de-
ğil. Sağlık durumundan kısmen de olsa ben suçluyum. Onu kü-
çük bir çocukken Roma'ya götürdüğümde, Kutsal Babamız onun
şarkı söyleyen sesine tutuldu. Sesinin yüksek kalması için, benim
onayım ya da bilgim olmadan onu hadım ettirdi. Dante erkekli-
ğini yitirmeyi kaldıramadı ve sanırım bu şekilsizliği için beni suç-

lamaktan hiç vazgeçmedi. Fiziksel sapmasından ben sorumlu ol-
duğum için, hastalığı ortaya çıkınca bunun için de beni suçladı."

"Ama biz Dante'yi burada barındırmaya ve rahat ettirmeye
uğraştık," dedi Leydi Cia. "Ama hizmetkârlarımız hastalığından
çekiniyorlardı ve kendisi de dünyada özgürce dolaşması gerekti-
ğine inanıyordu."

Landulf başını salladı "Dostumun aleyhimdeki koroya katıl-
dığını duymak bana acı veriyor. Ne yapalım, liderliğin de bir be-
deli var. Kendime belirlediğim görevden, Hristiyan dünyasının
saldınlara açık olan bu noktasını korumaktan geri dönemem. Me-
zara, Vatikan'daki bütün kardinallerin lanetlemelerini alarak git-
sem bile, en azından cennette efendimin karşısına çıktığımda ba-
şım dik olacak."

"Önemli olan tek şey bu," diye mırıldandım.

Landulf ateşe, mızrağa bir adım daha yaklaştı ve yıpranmış de-
mir ucunu bana gösterdi. "Sita, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Ayağa kalktım ve nesnenin yakınına gittim. Mızrağa, etrafına
dolanmış tellerle işlenmemiş bir çivi bağlanmıştı. Mızrağın siyah
sapı uç kısmına daha yakın zamanda monte edilmişti ve mızra-
ğın ucu kadar eski değildi. Landulf, parmaklarını mızrağın, eski-
liği göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede keskin görünen sivri
kenarlarında dolaştırarak sevgiyle okşadı.

"Daha önce hiç görmemiştim," dedim.

Başını hafifçe eğdi. "Adaletsizlikle savaşmayı seçenler dışında,
çok az insan görmüştür. Bu Longinus'un Mızrağıdır, zaman zaman
Maurice Mızrağı olarak da geçer. Yahudiye Beşinci Valisi Pontius
Pilatus'un emri altındaki Romalı bir bölüğün komutanı olan Ga-
lius Cassius'un kutsanmış efendimizin böğrünü deşmekte kullan-
dığı mızrağın ta kendisi. İsa'nın haçın üstündeki eziyetine o son

vermişti. İsa'nın gerçek Mesih olduğunu ispatlamak için, yerine getirmesi gereken son Eski Ahit kehaneti, 'Tek kemiği kırılmayacak,' diyen İşaya'ya aitti. Görüyorsunuz ya, Sita, İsa çarmıha geçirili hâlde eziyet çekerken, Sanhedrin'in yüksek rahipleri Annas ve Caiaphas, Romalıları Şabat'tan önce İsa'yı öldürmeleri için ikna etmeye çalışıyorlardı. Rahipler, Romalıların İsa'nın vücudunu yaralayarak onun seçilmiş kişi olmadığını ispatlayacaklarını umuyorlardı. Fakat Gaius Cassius, Romalı bir asker olmasına rağmen kendini İsa'ya ve onun öğretilerine adanmıştı. Ve onun bedeninin kırılmasını istemiyordu. Mızrağını kendi iradesiyle çekti; o anda dünyanın bütün kehanetlerini elinde, dengede tutuyordu. Ancak mızrağı İsa'nın böğrünü deldiği anda, bütün kehanetler gerçekleşmiş oldu. Bu yüzden, bu mızrağı her kim elinde tutarsa, dünyanın kaderine hükmettiğine inanılır." Landulf duraksadı ve hafifçe gülümsedi. "Mızrağın hakkındaki hikâye budur."

Büyüleyici bir hikâyeydi. Uzanıp mızrağa dokundum ve tuhaf bir gücün beni sarmaladığını hissettim. Bu, daha önce tecrübe ettiğim duygulardan, en azından hatırlayabildiklerimden apayrı bir duyguydu. Ancak zihnime kahverengi tenli bir çocuğun belli belirsiz düşüncesi süzülüyordu. Bu mızrak bir savaş silahıydı, ama bir şekilde beni rahatlatmıştı. Ucuna dokundum ve bir zamanlar üzerine bulaşmış olan kanı düşündüm. Bütün günahları sözde yok etme gücüne sahip olan kanı. Landulf'in yanında dururken, kanları için öldürdüğüm onca insanın ağırlığını hissediyordum. Landulf bir tuhafılık olduğunu hissetmiş olmalıydı; ilgiyle bana bakıyordu.

"Sita?" dedi.

"Fakat siz bu hikâyeye inanıyor musunuz?" diye sorarken, sesim titrekti.

Beni izlemeye devam ederek, "İnanıyorum, ama ben kalben romantik biriyim," dedi. Bana doğru eğildi ve kulağıma, "Ona dokunduğun zaman ne hissediyorsun, Sita?" diye fısıldadı. Bir an için gözlerimi yumdum. "Çocuğu hissediyorum," diye fısıldadım.

"Bebek İsa'yı mı?"

"John'u."

Geri çekildi. "Vaftizciyi mi¹⁰?"

Gözlerimi açtım. Kafam karışmıştı. Bir an zihnimde Suzama'nın yüzü belirdi. Ama onun çocuğu yoktu; sanırım. Suzama bekardı. Yine de John ismi, nereden tanıdığımı çıkaramadığım bir çocuk suratıyla birlikte aklıma takılmıştı.

"O John'u düşünmüyordum," dedim.

"Neyi düşünüyorsun o zaman?" diye ısrar etti.

O anda ve o şatoda, hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Bilmiyorum," dedim.

Masayı işaret etti. "Neden yemeğimizi bitirmiyoruz?"

"Teşekkürler."

Beni elimden tutup sofraya geri götürdü.

¹⁰ John the Baptist: Yahya peygamber. MS 27 yılı civarında İsa'yı Şeria Nehri'nde vaftiz ettiğine inanılır. (yay. n.)

ON İKİNCİ BÖLÜM

Daha sonra odama çekildiğimde kendimi sersem gibi ve yorgun hissediyordum. Dört bin yaşımdaydım ve normalde çok fazla uykuya ihtiyacım olmazdı. Fakat görüşüm yorgunluktan bulanıklaşmıştı. Mumlarla çevrili bir aynaya bakarken, yüzümün başka bir zamandan insanın yüzüne, sarı saçlarımın da kızıla döndüğünü görür gibiydim. Mumlar, şöminede yanan alevler kadar büyümüşü sanki. Yüzüme su çarptım ve yanılmalara bir kısmının beni terk ettiğini fark ettim; ama tamamen gitmemişlerdi. Ağzımda, suyun alıp götüremediği nahoş bir tat vardı.

Ve birden aklım başıma geldi.

Uyuşturulmuştum.

Landulf, belki de karısının bilgisi dâhilinde, yemeğime bir şey katmıştı. Bu rehavetimin başka bir açıklaması yoktu. Ancak ilacın iyiliğim için verilmiş olması olası değildi; şeytanlarla dolu olduğu rivayet edilen bir şatoda deliksiz bir gece uykusu, ha? Beni ilaçla uyuşturmuşsa, bunun tek nedeni bana korkunç bir şey yapabilmek için bilincimi kaybetmemi istemesi olabilirdi. Dante'nin anlattığı bütün hikâyeler uğursuz bir dalga hâlinde üzerime gelirken, gardımı bu kadar kolay indirebilmiş olmama hayret edi-

yordum. Fakat bu tedbirsiz hâlimin, Landulf'ın büyüsiyle bir alakası olabilir miydi?

Bildiğim tek şey o uyuşturucunun zehir olduğu ve benim şimdiden etkilendiğimdi.

Kendimi kismaya zorladım. Sonra kâsede kalan suyu içtim ve tekrar kustum. Birkaç saniye içinde zihnim açılmıştı, ama gücümü tam olarak kazanmaktan hâlâ çok uzaktım. Kapıya doğru yürüdüm ve onu, genç kadınların hapsedildiği kafesteki kadar karmaşık bir aygıtla kilitlenmiş olarak buldum. Metal kısımları özel bir alaşımdan yapılmıştı; bugüne kadar karşılaştığım her şeyden güçlü bir alaşımdan. Neyse ki, her ne kadar kalın meşeden yapılmış olsa da, kapının kendisi sadece ahşaptı. İyice yaslandım ve sistemimi ilacın kalıntılarından arındırmak için derin derin nefesler alarak, çok fazla gürültü çıkarmadan kapıyı kırmayı başardım.

Marie kapının dışında duruyordu.

Onu tutup içeri çektim.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

Korkmuştu. Boynundan sıkıca tuttum.

"Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim, Leydim."

"Yalan söylüyorsun. Kapımın dışında bekliyordun. Neden?"

Başını salladı. "Hayır, Leydim. Ben size hizmet etmek için buradayım."

"Beni gözetlemek için buradasın." Boynunu sıktım. "Seni Lord Landulf mı gönderdi?"

Nefessiz kalmıştı. "Hayır. Lütfen. Canımı yakıyorsunuz."

Boynunu daha da sıktım. Rengi değişmeye başlamıştı. "Ne kadar güçlü olduğumu hissediyor musun? Bir düzine erkeğin gü-

cüne sahibim. Ya bana doğruyu söylersin ya da acı içinde ölersün. Kapımı mı gözetliyordun?"

Kelimeyi güçlükle telaffuz etti. "Evet."

"Sana ilaçla uyuşturulduğum söylenmiş miydi?"

"Evet."

"Kim söyledi?"

"Leydi Cia."

"Kapının önünde bayılmamı mı bekliyordun?"

"Evet."

"Sonra beni ne yapacaktın?"

Marie morarmıştı. Fakat mücadele edecek yeterince iradesi vardı.

"Hayır!" diye inledi.

Tırnaklarımı boynuna batırıp kanını akıttım. "Ya soruma cevap verirsin ya da kafanı koparırım."

Inledi. "Sizi kurban edilmeye götürmem gerekiyordu."

Elimi gevşettim ve kaşlarımı çatarak, "Ne kurbanı? Nerede?" diye sordum.

Nefes almak için debelenirken, "Aşağıda, gizli odalarda," dedi.

Parmağımı ona doğru tuttum. "Beni arka yoldan oraya götüreceksin. Bu kurban ayinini görülmeden görmek istiyorum. Anlıyor musun?"

Güçsüz düşmüştü, öksürdü. "Ölmek istemiyorum."

Zalim bir tavırla, "Böyle düşünmeye devam et," dedim.

Marie beni koridorlara ve oradan da şatonun halka açık kısmındaki odalarla bağlantısı olmayan karanlık bir geçide götürdü. Odadan çıkmamızla, bir dizi özel baskılı taşa dokunarak açılan dara-

cık bir tünele girmemiz bir oldu. Giriş arkamızdan kapandı ve kapıyı geri açacak gücümün olup olmadığını merak ettim. İlacın etkisi bana eziyet etmeye devam ediyordu. Görüş alanımın köşelerinde renk ışıklar parlayıp sönüyordu. Kalbim başımın içinde atıyordu ve kendimi esnemekten alamıyordum. Omurgama kramp- lar giriyordu. Zehrin gücü karşısında şaşkındım. Normal şart- larda sistemimin her tür uyarıcı maddeye karşı bağışıklığı vardı.

Dik merdivenlere ulaşmıştık. İnmeye başladık. Duvarlar üzerimize kapanmaya devam ediyor, merdivenler sonsuz gibi görü- nüyordu. Bir elimde meşale taşıyor, diğer elimle Marie'nin ense- sini tutmaya devam ediyordum. "Herhangi bir anda bağırarak olursan," dedim. "Haykırışın dünyada duyduğun son ses olur."

"Size ihanet etmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Çok sadık olduğunu görebiliyorum."

İnişimiz yirmi dakika kadar daha sürdü; Landulf'ın bu satoyu doğal bir mağara üstüne inşa ettiğini düşünmeye başlamıştım. İn- san elleriyle bunca taşı oyulabileceğini düşünmek saçmaydı. Fakat birinin bu geçidi açmış olması gerekiyordu ve buranın düşündü- gümden daha eski olabileceğini düşündüm. Çevredeki taşlar eski görünüyordu. Dante'nin burasının bir zamanlar Venüs Kâhini'nin barınağı olarak kullanıldığına dair söylediklerini hatırlamıştım.

Bir süre sonra, ileride kırmızı bir ışık keşfettim. Aynı anda sı- caklık da ciddi anlamda artmıştı. Meşalemi söndürdüm ve Marie'yi durdurup sorgulamaya başladım.

"Lord Landulf kurbanlarını burada mı veriyor?" diye sordum.

"Evet."

"Ne tür kurbanlar?"

"Her tür."

Onu sarstım. "İnsanları da öldürüyor mu? İşkence ediyor mu?"

"Evet. Evet."

"Neden?"

Ağlıyordu. "Nedenini bilmiyorum."

"O zaman neden burada kalıyorsun? Sen Hristiyan değil mi- sin?"

Bakışlarım karşısında titriyordu. "Hizmet etmezsem, ben de kurban edilirim."

"Kanun bu mu?"

"Evet. Lütfen, bırakın gideyim."

"Seninle işim bitene kadar olmaz. Bu kurban ayinlerini izle- yebileceğimiz bir yer var mı? Tabii görünmeden..."

Kırmızı ışığa doğru baktı. Cehennemin ışığı bizi çağırır gi- biydi. Bir kez daha yanık et kokusu aldım; taze et gibi kokuyordu. Marie nefes almakta zorlanıyordu.

"Yan tarafta, yukarıda kalan bir geçit var," diye fısıldadı. "Ama tamamı taştan değil."

"Bu da ne demek?"

"Tavana yerleştirilmiş metal bir ızgara. Yukarı bakarlarsa bizi görürler."

"Yukarı neden baksınlar?"

"Lordumun gözleri her yerededir!"

"Şışt! Ondan Lordum diye bahsetme. O sapkın adamın teki." Kırmızı ışığa doğru döndüm. "Ve bu gece ölecek." Onu bir kez daha boynundan yakaladım. "Gel, sen de göreceksin."

Marie'nin bahsettiği geçit, mağaraya ulaşmamızdan hemen önce karşımıza çıktı. Mağaradaki sıcak gerilimi hissedebiliyor ve duyabiliyordum. Kendi aralarında fısıldaşan sayısız insan, birkaç talihsizin inlemeleri, beli belirsiz bir metal şingirtisi. Daha görme-

den, Landulf'in askerlerinin yanı sıra takipçilerini de bu melun çukura getirdiğini anlamıştım. Hepsinin şeytana tapıp tapmadığını merak etmiştim doğrusu.

Marie beni ellerimiz ve dizlerimizin üstünde emeklemek zorunda kaldığımız bir tünele yönlendirdi. Yol sıcaktı; kısa süre içinde terden sırlıklam olmuşum. Ancak ellerimizin ve dizlerimizin altındaki taş sonunda ızgaraya dönüştü. Nihayet aşağıda olacakları seyredebileceğimiz bir noktaya ulaşmıştık.

Ayin başlamak üzereydi.

Tam mihrabın üstündeydik. Mihrap, her yanından otuz metre kadar geriye doğru uzanan dizi dizi kilise sıralarıyla çevrili bir dairenin ortasındaydı. Yaklaşık altı yüz kişi vardı. Kapıdaki metal göğüs levhaları ve miğferler takmış az sayıda asker dışında, hepsi kırmızı cüppeler içindeydi. Mihrap siyah renkli ve cilalıydı; mermerden yapılmış gibi görünüyordu. İçine gümüş, beş köşeli bir yıldız konulmuştu. Yıldızın beş köşesi odayı beş bölüme ayırıyordu. Landulf zeminde karısıyla birlikte oturuyordu. Bir tek o siyah bir cüppe giymişti; kucağında duran küçük, gümüş bıçağı fark etmemek imkânsızdı.

Mihrabın çevresi mumlarla çevriliydi. Siyah ve çok uzundular, ancak asıl dikkat çekici olan mor alevlerle yanıyor olmalarıydı. Mat ışıkları henüz patlamamış bir volkanın ışığı misali, mermerin ve sessiz katılımcıların üstüne dökülüyordu. Havadaki gerilim elle tutulur kıvamdaydı ve kesinlikle dokunmak isteyeceğim türde bir şey değildi. Landulf'in ayinlerinde gerilimden beslendiğini hissetmişim.

Landulf ayağa kalktı ve beş köşeli yıldızın ortasına yürüdü.

Bıçaklı elini havaya kaldırdı.

Grup hep bir ağızdan şarkı söylemeye başladı ve bir an için sesirdim. Çünkü bana Latince Katolik ayinini söylüyorlar gibi gelmişti. Ama sonra sondan başladıklarını ve ayin içinde kıta kıta ilerleyerek başa doğru geldiklerini fark ettim. Ve Landulf'in elinde tuttuğu bıçağın kabzası haç biçimindeydi ama onu da keskin kismundan, baş aşağı tutuyordu.

Yaptıkları her şey tersineydi.

Landulf bıçağı sıkıca tutuyordu. Müritleri ilahileri okurken, kolundan aşağı kan akıyordu ama umurunda değil gibiydi. Bütün bunların ortasında en müthiş olanı, seslerinin bir hayli güzel olmasıydı. Bana dua etmeden asla uyumayan Dante'yi hatırlatmışlardı. Fakat buradakilerin niyeti kesinlikle onunkinin aksiydi. Dante, hiç işlemediği günahlar için Tanrı'nın affına sığınuyordu. Ancak bu yaratıklar günahlarını kabul etmesi ve onları ödüllendirmesi için başka bir güce yakarıyorlardı.

Kırk dakika sonra bu çarpık ayin sona erdi. Askerler ahşap bir haç getirdiler ve beş köşeli yıldızın ortasına yerleştirdiler. Ardından, ortaya beyaz bir entariye bürünmüş, elleri bağlı bir kadın getirildi. Ağzı da bağlı olduğu için bağırımıyordu. Fakat kurtardığını sandığım kızlardan biri olduğunu anlamıştım. Bu, diğer ikisinin de kaçmayı başaramadıklarını gösteriyordu. Kız haçın üzerine yatırıldı ama entarisi üzerindeydi. Nihayet ağzındaki kumaşı çektiler ve zayıf inlemesi duyuldu. Landulf, Azrail ya da daha beter bir şeymiş gibi kızın tepesine dikilmişti. Bıçağını küçük bir çekiç ve bir avuç çiviyle değiştirmişti. Amacı acı verecek kadar barizdi.

Genç kadını çarmıha gerecekti.

Bunu izleyemezdim. Bunun olmasına izin veremezdim.

Ama izlemek zorundaydım. Ve hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

Landulf çekici ve çivileri herkesin görebileceği şekilde kaldırdı. O ana kadar sakın sayılabilecek grup şimdi ayağa fırlamayı, çığlıklar atmaya ve yuhalamaya başlamıştı. Bundan acı mı, yoksa zevk mi duyduklarını ayırt edemiyordum. Bana her ikisinin sapkın bir karışımı gibi gelmişti. Landulf kızın ve onu haçın üstünde tutan askerlerin yanında dizlerinin üstüne çökerken, kalabalığın gürültüsü delilik boyutuna ulaşmıştı. Havaya müthiş bir titreşim hâkimdi. Kendimi hızlı hızlı nefes alıp verirken ve kusmanın kıyısında buldum. Binlerce kişiyi öldürmüş bir vampirdim, ama böyle bir şeyi öyle bir masumiyete yapıp keyif almalarına ve hâlâ insan kalabilmelerine dayanamıyordum. Tanrı buna izin vermiş gibi gelmiyordu.

Kendime Tanrı'nın buna uzun zaman önce izin verdiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Landulf çivileri çakmaya başlamıştı.

Gümüş yıldızın üstüne kan akıyordu.

Kızın çığlıkları ruhumu delip geçiyordu.

Ardından ben de çığlık attım ve grup derhâl sessizliğe gömüldü.

Şişman ve korkmuş Marie, sırtımın alt kısmına bir hançer saplamıştı. Derine batırmuş, birkaç atardamarı ve önemli sinirleri kesmişti. Kanım ızgaranın üstüne akıyor, oradan da aşağıya, mihraba dökülüyordu. Doğrudan Landulf'ın yüzüne. Başını kaldırdı ve cehennemden gelen yağmur misali, açlıkla damlaları yalamaya başladı. Marie'nin hançerinin ucunda zehir vardı ve hâlihazırda sistemime eziyet eden ilaçlara karışmaya ve reflekslerimi tahribata uğratmaya başlamıştı bile. Hançeri çekip çıkarmak için debelenirken, yaramın bu uysal hizmetkâr kız tarafından yalandığını hissettim. Kanım hakkında bir şeyler duymuştu; ona ölümsüzlük ve büyük güçler bahşedeceğini sanıyordu. Hayati organlarıma iğne batıran

dev bir böcek gibiydi. Ancak öyle görünüyordu ki bu beslenme ritüelini fazla ileri götürmek üzereydi. Landulf sonunda ona bağırdı: "O benim için!"

Müthiş bir acı içindeydim. İstemesem de, benim ve Marie'nin ağırlığı ızgaranın üzerine binmişti. Metal ızgara kırıldı. Cennetten kovulmuş yaratıklar gibi aşağı düştük. Marie başının üstüne düştü ve kafatası etrafa gri bir pislik saçarak patladı. Bense sırtüstü düştüm; hançer o kadar derine saplanmıştı ki, karaciğerimden geçip ön tarafımdan çıktı. Çarmıha gerilmiş kadının yanına yağmıştım; Landulf bana ulaşmak için kadının üstünden atladı. Yüzü kan içindeydi ama farklı bir son dilermiş gibi inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. Sona geldiğimi hissediyordum. Gücüm hızla tükeniyordu. Hançeri iyileşebilmek için sırtımdan çıkaramamıştım. İşkence gören kız, bana bir şeytanmışım gibi bakarak avaz avaz bağıriyordu. Zihni paramparça olmuştu. Soğuk, siyah mihrabın üstünde kanlarımız birbirine karışıyor ve kalabalığın tezahüratları arasında gümüş yıldızın üstüne akıyordu. Bütün bunlar onlar için bir eğlenceydi. Landulf ayağını kanlı saçlarının üstüne koymuş bana bakıyordu.

Duygulu bir sesle, "Nasıl hissediyorsun, Sita?" diye sordu.

Kan öksürdüm. "Harika."

"Her zaman olmanı istediğim yere geldin."

Hâlâ hançeri çıkarma çabasıyla, yan dönmeye çalıştım.

Diğer ayağını boşta kalan kolumun üstüne koydu.

"Senin adına sevindim," diye inledim.

Ağır ağır sırtıttı. "Çok güzelsin; vücudun, ruhun... Bu sıkıntı gereksiz. Bana katıl. Hançeri çıkarayım, kendini daha iyi hissedersin."

Acı dayanılmazdı. "Sana katılmak için ne yapmam gerek?"

Kolumu iyice bastırdı. Kemiğim ayağıyla zemin arasında eziliyordu.

"Küçük bir şey," diye yanıtladı. "Aptallık edip kurtarmaya çalıştığın bu genç kadını çivileme işini tamamla."

Bir an düşündüm.

Durumum göz önüne alınırsa, uzun bir andı.

"Lordum," dedim. "Cehenneme kadar yolun var."

Güldü. Ayağını kaldırdı ve bu kez yüzüme bastı.

Ardından karanlık çöktü. Gerçek karanlık.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendime geldiğimde, çarmıha gerilen benmiş gibi hissediyordum. Kollarım ve göğsümde ağrı vardı ve güçlükle nefes alıyordum. Gözlerimi açınca kendimi siyah bir zindanda, bir hücreye zincirlenmiş hâlde buldum. Kollarım bir kuşun kanatları misali iki yana açılmış hâlde başımın üstüne kaldırılmış, bileklerim üzerinden sular damlayan bir duvara, kafeste gördüklerime benzer kilitlere tutturulmuştu. Bu metal, en azından mevcut hâlimle kıramayacağım özel bir alaşımdı. Kaynak kısımlarıyla boş yere mücadele ettim ve elde ettiğim tek sonuç kendimi daha fazla yormak oldu.

Doğal olarak hâlâ karanlıkta görebiliyordum. Tepeden tırnağa kan içindeydin ama bunun bana değil, kurban ettikleri kıza ait olduğunu görebiliyordum. Sırtımdaki hançer çıkarılmış, yaralarım iyileşmişti. Ama hiç rahatlamamıştım. Çarmıha gerilmek, ağır bir nefes tıkanıklığıyla birlikte ölüm getirirdi. Kollarım ve bacaklarımın duruşu Roma tarzı idamı andırıyordu. Ayaklarım da duvara bağlıydı ama yerden hafifçe yukarıda oldukları için, metal bilekliklerin yarattığı bütün basıncı kaval kemiklerimde hissediyordum. Landulf'in zehirlerinden arta kalanlar sistemimde dolaşmaya devam ediyordu. Bilincimi kaybettiğim sırada kanımdan bol miktarda çekmiş olmasından şüpheleniyordum.

Ama öyle olduğunu sanmıyordum.

Orada ne kadar asılı kaldığımı bilmiyordum. Fakat acım gilmaya başladım. Evet, ben, dört bin yıllık bir ömrün sorunlarıyla yüz yüze gelip hayatta kalmayı başarmış eski çağdan gelme Sita, kendimi sonunda yenilmiş gibi hissediyordum. Her nefes acımasız bir zahmetti; içeri dolan hava göğsümü yakıyordu ve her nefes verişimde ciğerlerimi yeniden doldurup dolduramayacağımı merak ediyordum. Ağlayışım önce güçsüz çığlıklara, sonra da ruhumun derinliklerinde yankılanan inlemelere dönüştü. Kendimi toprağın altına, sonu gelmeyen bir ceza infazına doğru itiliyormuş gibi hissediyordum. Landulf'ın yüzü zihnimde süzülüyordu; gördüğümün şeytana dair bir imgelem olup olmadığını merak ediyordum.

Yine de bu eziyet sırasında, tam da nihai bilinçsizliğin kuyusuna geldiğim anda olağanüstü bir şey oldu. Zihnim açılmaya başladı. Artık Alanda ve Suzama'yı, Seymour'u ve çocuğu hatırlıyordum. Yıldızları görüyor ve nasıl yeryüzünün çok yukarısında süzülüğümü ve dünyamı korumak için her şeyi yapacağıma nasıl yemin ettiğimi hatırlıyordum. Gelecekte geliyordum ve Landulf'ı alt etmek için zamanda geri dönmüştüm. Alt edeceğim de, dedim kendi kendime. Bana gelecekti. Bunu daha de önce yaptığımı hatırlıyordum. Sadece biraz daha dayanmalıydım.

Başka şeyleri de anımsıyordum.

Kutsal Longinus'un Mızrağı'nı örneğin.

Yirminci yüzyıl Avrupasından hatırlıyordum.

1927 yılında, Avusturya'da, başkent Viyana'da, Richard Wagner'in, Kral Arthur'un şövalyelerinin Kutsal Kâse'nin peşindeki serüvenlerini mitolojik bir kurguyla resmeden *Parsifal* operasını seyretmişim. Tarihçiler o dönemde, operada geçen olayların tarihteki olaylara dayanmadığını iddia etmişlerdi. Yine de,

Wagner'in eseri oldukça etkileyiciydi; güçlü bir müzik, şövalyelerin attıkları her adımda onları sahne arkasından engelleyen, kötü kalpli Klingsor'la mücadelelerinin trajik kurgusu. Hepsinden çok, Wagner'in kendi geçmişimde gördüğüm kutsal Longinus'un Mızrağı'nı kötü kalpli Klingsor'un elinde bir sihirli değnek olarak kullanmasından etkilenmişim.

Bu, bana Klingsor'un Landulf olabileceğini düşündürmüştü.

Sonuç olarak, operada tarihî bir gerçeklik payı pekâlâ olabilirdi.

Tiyatrodan ayrıldıktan sonra, Wagner'in kaynak olarak kullandığı materyalleri araştırmış ve operanın uyarlandığı Wolfram von Eschenbach'ın *Parzival*'ini okumuştum. Söz konusu mızrağın hikâyede çok daha merkezî bir rol oynadığını görmek ilgimi uyardırmıştı. Üstelik Eschenbach, Arthur ve Parzival'den on bir nesil sonra yaşamış olmasına ve sözde cahil embesilin teki olarak kabul edilmesine rağmen, tüyler ürpertici bir hikâye yazabilmişti. Eski metinlerden derlediğim bilgilere göre, Eschenbach hiç yoktan mistik bir masal yaratmıştı.

O zaman, yani yirminci yüzyıl Avusturyasında bile, bu bilgi bana, Eschenbach'ın hikâyesinin daha derinde yatan gerçeklerin sembolü olabileceğini düşündürmüştü. Çünkü yirminci yüzyılda tarih Landulf'ı unutmuştu. Fakat pek fazla itibarı bulunmayan ve gezgin bir Homeros olan Eschenbach - lirik şiirler yazan bir Orta Çağ şairi- bile, onu gelmiş geçmiş en kötü adam ilan etmişti. Eschenbach'ın Dük'ü bu kadar kötü yargılamasının nedenini kim benden iyi bilebilirdi ki? Kendi anılarımla ürperdim; Klingsor'un gerçekte Landulf olduğuna ikna olmuşum.

Hikâyede Klingsor, Güneybatı Sicilya'da, Kalot Enbolot'ta yaşayan ve şeytanları bir araya toplayarak dünyaya işkence etmek üzere onları özgür bırakan bir başpiskopostu. Ancak daha da

önemlisi, Eschenbach, Klingsor'un en ayırt edici işaretini ve kötü lüğünün kaynağını tarif etmişti.

Fakat Landulf'ın karanlık zindanında o işaretin ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

Gitgide daha büyük bir hezeyana düşerken, çok uzaklardan bir ses duydum. Yukarıdan şövalyeler ile lordlar yaklaşıyor ve döner merdivenlerden, ağır ağır, siyah hücreme iniyorlardı. İşkencem dayanılmaz bir hâl almıştı; artık sadece sona ermesini ümit edebiliyordum. Yine de kendimi titrek bir nefes almaya ve beni zamanda geri gönderenlere verdiğim sözü tutmak için güçlü durmaya zorladım. Krişna'nın bana verdiği sözü -lütfunun her zaman üzerimde olacağını- anımsadım. Ancak Tanrı'dan beni kurtarmasını değil, bana kendimi kurtaracak gücü bağışlamasını diliyordum.

Kapı açıldı ve Landulf geniş adımlarla içeri girdi.

Tek başına. Adamları dışarıda bekliyorlardı.

Yanında temiz, ıslak bir havlu getirmişti. Yüzümdeki kurumuş kanları sildi. Sonra yanağıma dokundu ve bana tepki verme fırsatı bırakmadan, öne eğildi ve çatlak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yüzüne tükürmeye çalıştım, ama ağzımda yeterince nem yoktu. Landulf bana öyle büyük bir şefkatle bakıyordu ki, bir an şeytanların melek olduğu ve geleceğin, atalarımızın günahlarıyla çoktan yanıp küle döndüğü bir rüyaya dalıp dalmadığımı merak ettim. Bir an, birden fazla zamanı bir arada yaşadım ama sonra Landulf çektiğim eziyetten yakınır gibi davranırken yanağıma bir tokat indirdi ve birden onunla, sadece onunla baş başa kaldım.

"Sita," dedi sempati dolu bir sesle. "Bunu kendine neden yapıyorsun?"

Şişmiş boğazımı nemlendirmekte zorlanarak, "Lordum, bu zincirlerin içine baygın hâldeyken tırmanmadığıma yemin edebilirim," dedim.

Esprim hoşuna gitmişti. "Ancak bu zincirler kendi eserim. Ben sana farklı bir yol sundum. Neden o yolu tutmuyorsun? Senin gibi biri neyi feda edecek ki? Bu savaşta eski ortaklarınız zaten."

"Bunun bir savaş olduğunu bilmiyordum," dedim dürüstçe.

Ciddileşti. "Ama öyle. Senin dayanıklı bedeninden bile eski bir savaş. Yıldızların doğumuna kadar gidiyor, perdenin düşüşüne ve kaynağa giden iki yolun başlangıcına... Beni bir canavar olarak görüyorsun, ama ben sana Tanrı'nın en büyük müridi olduğumu söylüyorum."

"Biraz olsun abartmıyor musunuz?"

Beni bir kez daha tokatladı. "Hayır! Senin görmeyi reddettiğin gerçek bu! İrade sevgiden daha güçlüdür. Güç, erdemden dayanıklıdır. Benim yolum soldadır, doğru, ama en hızlı ve en emin yoldur." Durdu ve bana iyice sokuldu. "Arkadaşların sana bütün yolların aynı varış noktasına çıktığını söylemediler mi?"

Sorusu ve içgörüsünün iması beni şaşırmıştı. Masum masum, "Hangi arkadaşlardan bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Gözlerime dikkatle bakarken başını sallıyordu. "Seni daha önce yolda gördüm."

Kendimi gülümsemeye zorladım, ancak daha ziyade dudak bükmeye benzemişti. "O zaman sana asla katılmayacağımı biliyor olmalısın. Çünkü bir günahkâr olabilirim, ama aynı zamanda bir hizmetkârım da. Erdemi, kendim insan olmasam da insan sevgisini severim. Bunlar bana en büyük mutlulukları getiren şeylerdir. Senin yolun hızlı ve emin olabilir ama kısırdır. Çöl her adımda etrafını sarar ve sonsuza dek susuzluk çeken bir adam olarak yürür-

sün. Beni bu hücrede çürümeye terk edebilirsin ama ben terk edilmiş, unutulmuş değilim. Bu bedenden çıkınca, İsa'nın ve Krishna'nın derin sevgilerinden kana kana içeceğim ve sen sefil şeytanları-biz-zat yapmaya korktuğun kötülükleri gerçekleştiresinler diye insanların üstüne saldıgın şeytanları- çağırmak için ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünürken mutlu olacağım. Midemi bulandırıyor-sun, Landulf. Ellerimi kullanabilseydim, bana doğru daha fazla yalan tüküremeyesin diye, dilini suratından koparmak isterdim."

Konuşmam onu hiç etkilememişti.

"İnsaf etmem için yalvaracaksın, Sita. Ve benim emrimle öldüreceksin."

Bir homurtu çıkardım. "Beni bunlardan birini yaparken görece kadar uzun yaşamayacaksın, Lordum."

Gözlerimin içine baktı. "Göreceğiz." Elini kaldırdı ve parmaklarını şaklattı. Zırhlar içinde meşaleli iki asker aralarında bir mahkûmla hücreye girdi.

Dante'yi getirmişlerdi.

Beni görünce, "Leydim!" diye haykırdı ve yanıma koşmaya çalıştı. Fakat ayağı takılıp yüzüstü ıslak zemine düştü ve ancak Landulf onu saçından tutup çekince kalkabildi. Karanlık Lord arkadaşımı bana doğru itti. Dante ayaklarımın dibine sinip dua etmeye başladı. Beni böyle çaresiz bir hâlde gördüğü için ağlıyordu. Vücudumda tek bir damla gözyaşı kalmış olsa, ben de arkadaşım için ağlardım. Ama tek yapabildiğim iç geçirmek ve başımı sallamak oldu.

"Dante," dedim. "Sana Messina'ya dönmeni söylemişim. Neden buradasın?"

Ayaklarıma sarıldı. "Sizi bırakamazdım, Leydim. Sizi asla terk etmeyeceğim."

Landulf sertti. "Onu şatonun duvarlarının dışında, bir hayvan gibi sürünürken bulduk." Dante'yi ensesinden yakaladı ve tek eliyle yerde sürükledi. Bu güç gösterisi beni rahatsız etmişti. Belki de ben kendimde değilken kanımı alıp kendi damarlarına zerk etmişti. Bununla birlikte, Landulf gerçek bir vampire ait belirtileri taşııyordu. Dante'yi önümde tutup salladı. "Yalvarmayacak mısın, Sita?" diye sordu.

İçim korkuyla dolmuştu. "Ne için?"

"Biliyorsun, gururlu yakutum."

"Olmayan bir şey için neden yalvarayım?" diye tısladım.

Landulf cevap olarak Dante'yi yere attı ve adamlarının birinin meşalesini aldı. Alevi nemli duvarda söndürdü ve közleri parlamaya devam eden meşaleyle Dante'nin yanına yürüdü. Dante, Landulf'in aklından geçenleri anlayarak bana doğru sürünmeye çalıştı ama Landulf onu ayağıyla uzaklaştırdı. Kötü kalpli Lord, arkadaşımın yanında diz çöktü ve bana Dante'nin yaralarını işaret etti.

"Bu yaralar enfeksiyon kapmış," dedi. "Dağlanmaları gerek. Sence de öyle değil mi, Sita?"

Dehşet dolu gözlerle onu izliyordum. "Sana yıllarca sadakatle hizmet etti."

Landulf, korku içinde tir tir titreyen Dante'ye baktı. "Ama sonunda bana ihanet etti," dedi. "Ve önemli olan tek şey sonuçtur, yol değil."

"Landulf!" diye haykırdım.

Ama beni duymazdan geldi. Dante ağlıyor ve sanki annesiymişim gibi onu kurtarmam için yalvarıyordu. Ancak her ne kadar zamanda çağların bilgeliğiyle geri dönmüş olsam da, hiçbir şey yapamıyor, Landulf'in közleri Dante'nin iltihap akan yaralarına bastırmasına mâni olamıyordum. Landulf işe arkadaşımın biçimini

kaybetmiş elinden başladı; sonra hasarın çok daha derin olduğu bacağına yöneldi. Dante o kadar yüksek sesle uluyordu ki, kafasındaki taş patlayacak sandım. Bu ses benim kalbimi de yerinden koparacak güçteydi. Landulf elinde meşaleyle bir hamle daha yapmaya yeltenirken, kendi haykırışımı duydum.

"Lütfen!" diye bağırdım. "Lütfen, dur!"

Landulf durdu ve bana gülümseyerek baktı. "Bana yalvarıyormusun yoksa?"

Güçsüzce başımı salladım. "Sana yalvarıyorum, Lordum."

Landulf ayağa kalktı. "İyi. Girişin ilk adımını geçtin. İkinci adım daha sonra gelecek. Ve sonra da üçüncü ve son adım var." Eliyle yerde kıvranan ve şoka girmiş gibi görünen Dante'yi işaret etti. Şövalyelerine, "Bu çöp torbasını onun yanına zincirleyin. Bir arada kalsınlar ve sevgiyle acımanın bağışlayıcı ve kurtarıcı gücünü konuşsunlar." Landulf bana göz kırptı ve zindandan çıkarken, "Yakında görüşeceğiz, Sita," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A radan biraz daha zaman geçti ve her geçen dakika içten içe biraz daha öldüm. Karanlıkta tek başıma çarmıha gerilmiş beklerken daha acımasız bir işkence hayat edemiyordum, ama daha yarısını bile görmemiştım. Dante'nin şuuru yerinde değildi ama hâlâ acıyla inliyordu. Bir süre, hiç uyanmaması için dua ettim. Öylece ölüvermesi ve acılarının son bulması için. Ancak sonra, acı çeken herkesin laneti beni de buldu.

Cılız bir umut ışığı görür gibi oldum.

Dante'yi uyandırmam ve kâbusa geri döndürmem gerekiyordu.

Usluca adını seslendim. Nihayet kıpırdanmaya başladı ve başını kaldırıp etrafına bakındı. Çok karanlıktı ve hiçbir şey göremediği her hâlden belliydi. Ancak ifadesindeki perişanlığı görebiliyordum; bu hâli kalbimi dağlıyordu. Hemen yanımdaki duvara asılıydı.

"Sita?" diye fısıldadı.

"Buradayım," dedim yavaşça. "Korkma."

Nefes almakta güçlük çekiyordu. Landulf'ın şövalyeleri onu da benim gibi bağlamışlar, kollarını kırılmaz zincirlerle başının üzerine tutturmuşlardı. Fakat ayakları bağlı değildi ve yere degebi-

liyordu. Ancak yakında nefes alamaz hâle geleceğini biliyordum. Konuşmaya çalışırken öksürüyordu.

"Üzgünüm, Leydim," dedi. "Size itaatsizlik ettim."

"Hayır. Utanacak hiçbir şeyin yok. Sen gerçek bir kahramansın. Durum umutsuz görüldüğünde bile öne atılıyorsun. Perseus bile bu cesur ve güçlü kalbe imrenirdi, sanırım."

Gülümsemeye çalıştı. "Bu doğru olabilir mi?"

"Ah, evet. Ve sen ikimizi de kurtarabilirsin."

İlgisini çekmişti. "Nasıl, Leydim?"

"Bacağındaki değnekten kurtulmanı ve onu bu tarafa itmeni istiyorum."

"Leydim?"

"Minik, bakır haçın. Hani şu geceleri uyumadan önce dua ettiğin... Ona ihtiyacım var."

Endişeliydi. "Onunla ne yapacaksınız?"

"Üzgünüm, Dante, ama onu bozmak zorunda kalacağım. O haç bu kilitleri açabileceğim ince bir alete dönüştürebilmeyi umuyorum."

"Ama Leydim, elleriniz bağlı."

"Düzgün bir biçime sokabilmek için ayak parmaklarımı kullanacağım. Sen detaylar için endişelenme, Dante. Sadece değneği bu tarafa iti. Çıkarması kolay mı?"

"Hiç sorun değil, Leydim." Karanlıkta debelendiğini gördüm.

"Sağ tarafımda mısınız, solda mı?"

Gülümsedim. "Sol tarafında, iki adım uzağındayım."

Değneği çıkarır ve çolak bacağıyla bana doğru iterken şefkatle, "Sizi yakınınızda hissediyorum," dedi. "Aldınız mı?"

"Hayır. Ayaklarım birbirine bağlı. Biraz daha itmen gerekecek, ama çok fazla değil. Değneğin, bacağımın yan tarafına dayanması gerek."

"Ama bacaklarınızı göremiyorum."

"Duvara bağlılar. Sen değneği duvara yasla ve sadece hafifçe it."

"Bunun iyi bir plan olduğundan emin misiniz?"

"Evet."

"Ama ben değilim."

"Dante?"

Nefesi birdenbire hızlanmıştı. "Korkuyorum, Leydim. Değnek siz sakat olacağım!"

Sakinleştirici bir tonla, "Değneğe zarar vermeyeceğim, Dante," dedim. "Sadece içine sakladığın haçı alacağım. Kendimi çözünce, değneğini geri alacaksın ve buradan kaçacağız."

Yatışmaya başlamıştı. "Messina'ya mı döneceğiz?"

"Evet. Birlikte Messina'ya gideceğiz ve oradaki en iyi handa kalıp yemek ve şarap isteyeceğiz. Benim refakatçim olacaksın ve ben de herkese beni kötü kalpli dükün elinden nasıl kurtardığımı anlatacağım."

Dante'nin neşesi yerine gelmişti. "Perseus gibi olacağım. Gorgon'yu katledeceğim!"

"Aynen öyle. Ama önce buradan çıkalım! Değneği bana doğru it."

"Ya çok fazla itersem?"

"İtmezsin, Dante. Sen bir kahramansın. Kahramanlar hata yapmazlar."

Dante cüzzamlı sakat bacağından geriye kalanla değneği yavaşça itti. "Oldu mu, Leydim?"

"Biraz daha," dedim.

"Elimden geleni yapıyorum, Leydim." Biraz daha itti ve değnek baldırımın yan tarafına çarptı. "Aldınız mı?"

"Aldım," dedim çabucak. "Sen gevşe ve nefes al. Benimle konuşmana bile gerek yok. Ben de bizi buradan kurtarmaya konsantre olacağım."

İnledi. "Acele edin, Leydim. Acı içindeyim."

"Biliyorum, dostum."

Yapmayı planladığım şey, bir vampir için bile kolay değildi. Önce değneğin üst kısmını ayak parmaklarımla ulaşabileceğim bir yere kaydırmam gerekiyordu. Bunu çok fazla zorlanmadan yaptım, ancak Dante'nin haçı değneğin üst kısmında durmuyordu. Ahşabın çok daha derin bir yerine tutturulmuştu. Ayak parmaklarımla on dakika kadar yoklamama rağmen, henüz yaklaşıp-
mışım bile ve -tabii eğer böyle bir şey mümkünse- daha da yorulmuştum.

Ve o anda aklıma değneği ters yüz etmem gerektiği geldi. Bu biraz hassas bir meseleydi, çünkü bakır haç ayak parmaklarımdan kayıp giderse yere düşerdi ve artık ona ulaşamazdım. Plaruma güvenlik payı katmak için değneği tek ayağımın başparmağıyla ikinci parmağı arasına sıkıştırıp kaldırmaya karar verdim. Ardından değneğin ucuna diğer ayağımın tabanıyla vurdum. Değneği tepe taklak, baldırıma doksan derecelik açıyla gelecek hâlde sallarken, haçın boştaki ayağımın tabanına değdiğini hissettim. Bir an sonra, ayak parmaklarım haçı kavradı ve değneği bıraktım.

Dante, "Leydim?" diye haykırdı.

"Her şey yolunda."

"Değneğim kırılmadı ya?"

"İyi durumda. Sessiz ol ve gücünü sakla. Yakında kurtulmuş olacağız."

"Tamam, Leydim."

Her iki ayağımla bakır haçı kavradım. Kendi kendime parmaklarımla haçı sürekli olarak kavraması gerektiğini hatırlattım. Erişemeyeceğim bir noktaya gitmesine asla izin veremezdim. Bakıra biçim vermek için uğraşırken Landulf'ın, yakında, derken önümüzdeki birkaç dakikayı kastetmiş olmaması için dua ediyordum. Şatoya adım attığımdan beri o kadar çok dua etmişim ki.

Haç hemen hemen inceydi; üzerinde mühür bulunan bir plakadan birazcık daha kalındı ve bu bizim için büyük şanstı. Haçın alt kısmını sıkıştırıp sert bir tele dönüştürmem çok fazla vaktimi almazdı. Tamam, biraz dolgunca bir teldi ama beni bağlı tutan kilitlerin anahtar delikleri de ufak olmaktan çok uzaktı. Teli sağ ayağımla kavradım ve anahtar deliğini sol ayağımla sabit tutarak bakır mekanizmanın içine doğru yavaşça kaydardım.

"Leydim?"

"Şişşt, Dante. Sabır."

"Ellerim bana acı veriyor."

"Yakında iyileştireceğiz. Lütfen şu birkaç dakika hiç konuşma."

Tel kilide girdi ve biçimi hakkında fikir sahibi olmak için kilidin etrafını yokladım. Zihnim tamamen uyanık durumdaydı artık. Geçirdiğim bütün sarsıntıları, kilidin içine odaklanabilmek adına arkada bırakmışım. Zihnimde kilidin yapısına dair bir resim çizmem çok sürmedi. Ve bunu başardığımda, teli nasıl hareket ettireceğimi tam olarak biliyordum.

Bir klik sesi duyuldu ve kilit açıldı.

Zincirleri ayaklarımla iterek sıyırdım. Ayaklarım özgürdü artık.

Dante sevinçle, "Leydim!" diye haykırdı.

"Sessiz ol. Bırak, bitireyim."

İç geçirdi. "Ah, acele edin. Böyle nefes alamıyorum."

Şimdi işin en zor kısmına gelmiştim. Bakırı ağzıma ulaştırabilsem bile, bileklerimdeki zincirlerin kilidini, teli dişlerimin arasına sıkıştırıp kurcalayacak kadar yakına çekemezdim. Hayır, sağ ayağımla uzanmam, bacağını neredeyse imkânsız bir mesafeye uzatmam ve sol kilitle o şekilde uğraşmam gerekecekti. Kaslarım kaskatı kesildiği için bu iş iki kat zordu. Fakat artık özgürlüğün tadını almıştım ve bu bana yeni bir güç kazandırıyordu.

Teli ayak parmaklarımın arasına sıkıştırıp yukarı doğru kaldırdım.

Diz arkası kiriş kaslarım feryat ediyordu.

Kilide ulaşamamıştım. Yaklaşabilmek için bile ayağımı defalarca kaldırmam gerekti. Fakat eklem yerlerim esnemeye başlamıştı ve nihayet teli, sol bileğimi kavrayan kilide yönlendirmeyi başardım. Mekanizmanın iç tasarımını artık bildiğim için açmam sadece bir saniyemi aldı. Sol elim artık özgürdü ve teli hemen ayak parmaklarımdan elime geçirdim. İki saniye sonra sağ kilidi de açmıştım. Ayaklarımın üstünde durmuş geriniyordum. Fakat Dante altüst olmuştu. Kurtulduğumun bile farkında değildi. Yanına gittim ve başını okşadım. Zifiri karanlıkta beni görmese de başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Güvende miyiz?" dedi yumuşak bir sesle.

"Neredeyse," dedim ve teli bu defa onun kilitlerini açmak için kullandım. Ancak uzuvları o kadar hasarlıydı ki, özgür kalmalarına rağmen kolları aşağı inmemişti. Onları aşağı çekmek zorunda kaldım ve bu, Dante'nin çığlık atmasına neden oldu. Yüzünü göğsüme gömdü; onu rahatlatmaya çalıştım. "Dante," dedim. "Bu zindan bizi tutamayacak."

Beni bıraktı, ancak karanlıkta kaybolmuş gibiydi ve destek-siz duramıyordu. "Değneğim nerede?" diye sordu. "Hâlâ işe yarar durumda mı?"

"Söz verdiğim gibi, değneğin burada ve sapasağlam." Bacağını değneğe yerleştirdim, ancak yanık et kokusu karşısında yüzümü buruşturmadan kendimi alamamıştım. Yaralı sol elini tutup yaralarını inceledim. Landulf dağlama işini fazla ileri götürmüş, Dante'nin yaralarının altındaki sağlıklı dokuları da yakmıştı. Kendi kendime, daha sonra vaktimiz olduğunda acısını azaltmak için yaralarının üstüne kanımdan birkaç damla akıtacağıma dair yemin ettim.

"Bana dokunmasanız iyi olur, Leydim," dedi utançla.

Kolunu sıktım. "Sen benim kahramanımsın. Sana tabii ki dokunacağım."

Bir an için mutlu oldu, ama ölüme de bir o kadar yakındı.

Bağlarından kurtulmuş olmasına rağmen nefes alma mücadelesini sürdürürken, "Leydim," diye inledi. "Belki Dük'ün bile bilemeyeceği bir sır biliyorum." Başının arkasındaki duvara vurdu. "Girmeyi başarabilirsek arkada bir geçit var. Bu yol, en uzaktaki duvara ve oradan da ormanın içine açılıyor."

"O geçide bu hücre kapısının ardındaki tünelden ulaşabilir miyiz?"

"Evet, Leydim. Ama o kapıdan nasıl geçeceğiz?"

İyi soruydu. Kapıyı incelerken, kilit ve zincirlerle aynı alışımdan yapılmış olduklarını gördüm. Kırıp geçemezdim. Ama bu ikilemi daha önce de yaşamıştım. Geleceğe dair farkındalığım hâlâ sürüyordu ama nedense bulutlanmıştı. Birkaç saniye, bir sonraki hareketimin ne olduğunu tam olarak hatırlayamadım. Sonra bağlı durduğumuz duvardan damlayan su dikkatimi çekti. Bunca ne-

min aradan geçip hücreye akmasına izin verdiğine göre, taşların arasındaki harç zayıf olmalıydı.

"Dante," dedim. "Senin şu gizli geçit sular altında olabilir mi?"

"Bazen, Leydim. Yılın belli zamanlarında."

"Şu anda o belli zamanlardan biri mi?"

Tereddüt etti. "Geçitte bir miktar su olmalı, evet. Ama suyla kaplı olduğunu sanmıyorum. Öyle olmadığını umarım."

"Su ormana mı akıyor?"

"Geçit iki yöne uzanıyor. Su, uçuruma, deniz yönüne doğru akıyor."

"Kapının yanına geç ve bu duvardan uzak dur. Şu taşlarla biraz işim var."

"Peki, Leydim. Kapı nerede?"

Onu kapıya götürmem gerekti. Yavaşça, sırtı çıkışa dönük hâlde yere kaydı. Sol elini sürekli kıpırdatıp duruyordu ve ben elinin ona verdiği acıyı ancak hayal edebiliyordum.

Landulf ayakkabılarımı çıkarmıştı ama bu beni havaya sıçrayıp sağ topuğumla taşlardan birini tekmelemekten alıkoyamamıştı. Taş tek bir sert darbeye çatladı ve bir dizi tekmenin ardından paramparça oldu. Taş parçacıklarını ve harcı ellerimle çıkardım. Kısa süre sonra, parmaklarımın arasından kucağıma akan küçük bir derem oldu. Geçidin biraz üstümüzde olduğunu ve içinden en fazla otuz santim yüksekliğinde bir suyun aktığını görebilmiştim. Soğuk su ona değince, Dante titredi ve bir çığlık koy-verdi. Onu sakinleştirmek için konuşmak zorunda kaldım. Ellerim sürekli hareket hâlindeydi; hiç durmadan taş parçalarını boşaltıyordum. Güç seviyem bir kademe daha yükselmişti. İkimiz de ölüme çok yaklaşıştık; her şey umutsuz bir durumdaydı ve şimdiyse özgürlüğün kapısında duruyorduk.

Kısa süre sonra içinden emekleyebileceğimiz boyutta bir delik açıldı. Dante'nin geçide çıkmasına yardım ettikten sonra peşinden gittim. Bir an sonra yanında, ayakta duruyor ve dengesini sağlamasına yardım etmeye çalışıyordum. Akıntı hafifti, Dante bile dayanabilirdi. Kolumu yakaladı ve suyun geldiği tarafı işaret etti.

"Orman şu tarafta, Leydim," dedi. "Yakında bu uğursuz yerde kurtulmuş olacağız."

Onu durdurdum. "Seninle gelemem, Dante. Henüz değil."

Coşkusu yerini üzüntüye bıraktı. "Leydim. Ama neden?"

"Buradan gidip Landulf'ı sağ bırakamam."

Dante yıkılmıştı. "Ama peşine düşerseniz ölürsünüz. O çok güçlü."

"Ben de güçlüyüm, Dante. Bunu gördün. Ama onu bulmak için yardımına ihtiyacım var. Zamanının büyük kısmını şatonun neresinde geçiriyor?"

Dante telaşlıydı. "Hayır, Leydim. Bilmiyorum. O da herkes gibi, oradan oraya gider gelir. Şövalyeleri sizi bulmadan önce onu bulmanız imkânsız. Lütfen. Hâlâ bir şansımız varken kaçmalıyız."

Omuzlarını tuttum. "Ama onu bulmayı denemek zorundayım, Dante. Landulf benden çok kıymetli bir şey almış olabilir ve bu şatodan onun yok olduğundan emin olmadan ayrılamam."

Dante'nin aklı karışmıştı. "Sizden aldığı bu kıymetli şey de nedir?"

"Bunu sana açıklayamam. Sadece doğruyu söylediğime güvenmen gerek. Haydi, onunla uzun yıllar geçirmişsin. Şu anda olması en olası yer neresi?"

"Ama şu anın hangi zaman olduğunu bilmiyorum ki, Leydim. Burada her şey karanlık."

Durdum ve konsantre oldum. Büyük kısmında kendimde olmasam da, hücrelerim ne kadar zamanın geçtiğini anımsıyordu. "Buraya gelişimden sonraki ikinci sabah. Şafak sökmesine az bir zaman var." Duraksadım. "Sabahlarını nerede geçirir?"

Dante'nin yüzü kasıldı. "Söylersem, geçen sefer yaptığınızı mı yapacaksınız yine? Ona mı gideceksiniz?"

Başını okşadım ve hipnotize edici yumuşaklıktaki bir sesle, "Bana söylemelisin," dedim. "Sen benim dostumsun. Güvenebileceğim tek insansın. Landulf'ı buradan ayrılmadan önce yok etmem şart. Sadece senin ve benim güvenliğimiz için değil, buradaki herkesin iyiliği için. Bunu görebiliyorsun, değil mi? Kötülüğü çok geniş bir alana yayılmış durumda. Onu kaynağında durdurmalıyım."

Sözlerim Dante'nin içine işlemişti. "Pek çok yerde eziyete neden oluyor," diye fısıldarken başını sallıyordu.

"Ve bu eziyet bugün sona erebilir. Sabahlarını şatonun neresinde geçirdiğini söyle."

"Ama Leydim, beni şimdi bırakırsanız sizi bir daha ne zaman göreceğim?"

Başını okşamaya devam ettim. "Şatoya gelmeden önceki gece uyuduğumuz su birikintisini hatırlıyor musun? Yolun dışında kalan. Oraya kadar yürüyebilir misin sence?"

Başını hararetle salladı. "Bunu yapabilirim. Ormanı iyi bilirim. Benimle orada ne zaman buluşacaksınız?"

"Bu akşam. Orada olabilirim. Ya sen?"

"Bundan eminim, Leydim. Dinlenmek için durmazsam."

"Dinlenmek için durabilirsin. Senden önce gidersem beklerim."

Kolumu sıkıca kavradı. "Söz veriyor musunuz, Leydim?"

"Söz veriyorum, Dante. Bütün kalbimle." Durdum ve sesimi sertleştirdim. Sonraki kelimelerimin onu bıçak gibi kesip geçeceğinden emindim, ama nazik ikna çabalarının zamanı geçmişti. "Şimdi bana Landulf'ın nerede olduğunu söyle."

Dante hızlı hızlı konuşuyordu. "Büyük ihtimalle şu anda şatoda değildir. Sabahlarını çok eskiden Venüs'e tapınılan yerde, eski kâhinin orada geçirir."

"Orası tam olarak nerede?" diye sordum.

"Şatonun arka tarafındaki uçurumun içine inşa edilmiş taştan bir çember." Akıntının gittiği yönü işaret etti. "Bu yön oraya çok uzak sayılmayacak bir noktaya dökülen bir kaynağa açılıyor. Ancak orası tehlikeli bir yerdir, Leydim. Gücü orada en yüksek seviyesine ulaşır ve ruhları onu korur. Ona ulaşmanız mümkün olmayacaktır. Çemberden ayrılanı kadar beklemelisiniz."

"Göreceğiz." Dante'nin sırtını sıvazladım. "Bugün sonra ermeden, sen ve ben yeniden bir araya geleceğiz. Bizim için bir kutlama anı olacak. Kötü düşman yenilmiş, iyi dostlar bir araya gelmiş ve istedikleri yere gitmekte özgür olacaklar."

Heyecan içinde, "Messina'ya mı?" diye sordu.

"Evet, Messina'ya gidebiliriz." Onu kucakladım. "Kendine iyi bak, Dante. Benim tarafımdan çok seviliyorsun."

O da beni kucakladı ve kulağıma, "Sizse benim aşkımsınız, Leydim," dedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karanlık yol ışığa çıkıyordu ama ben yer altı geçidinden çıkıp uçurumun kenarında durduğum noktadan manzara bakarken, güneş henüz yükselmiş değildi. Sicilya'nın güney sahilinin büyük kısmı görülebiliyordu. Deniz mor renkteydi ve çok az bulut vardı. Aşağıda ve belki beş kilometre ötede yer alan en yakın kumsal, büyük bir askerî birlik tarafından doldurulmuştu. Tenlerinin rengini, sabah esintisinde dalgalanan siyah ve yeşil bayraklarını görebiliyordum.

Araplar. Müslümanlar.

Lord Landulf'ın izni olmadan bu kadar yaklaşımlardı.

Dük de uzakta değildi. Sol tarafımda, yaklaşık yüz elli metre kadar aşağıdaydı. Tıpkı Dante'nin uyardığı gibi, taşlarla oluşturulmuş bir çemberin ortasındaki kaya çıkıntısının ve onu çevreleyen sivri kayalıkların korunaklı kucağında, yeni bir beş köşeli yıldızın içinde oturuyordu. Bu beş köşeli yıldız kanla çizilmiş gibiydi ve Landulf'ın ellerinde kırmızı ve kaygan bir şey vardı. Sırtını kayalığa verip dizlerinin üstüne oturmuştu. O yozlaşmış akından neler geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, birkaç dakika içinde ölmüş olacaktıydı.

Uçurumdan aşağı inmeye başladım.

Venüs doğu göğünde parlıyordu.
Beyaz ışığını iyiye işaret olarak aldım.

Duraksadığımda, taş çembere on beş metre mesafedeydim. Tam altımda, uçuşuma zincirlenmiş genç bir kadın vardı ve Landulf'ın Kutsal Longinus'un Mızrağı'nı yanında, beş köşeli yıldızın ortasında tuttuğunu gördüm. İnişime başladıktan sonra onu görüş alanımdan bir an bile çıkarmadığım için, mızrağı yeni görmek beni şaşırtmıştı. Fakat beni endişelendiren mızrak değil, kızdı. Bu, onu ve arkadaşlarını kafesten kurtarmama yardımcı olan kızdı. Karanlık ayinde kurban edilen arkadaşı gibi o da beyaz bir elbise giymişti ve korkmuş görünüyordu. Ancak yakınlarda üçümüzden başka kimsenin varlığını hissetmiyordum. Sessizce, Landulf'ın sırtına bakarak dokuz on metre daha indim. O olduğunu biliyordum. Kız beni gördü; ona sessiz durmasını işaret ettim. Gözleri umutla iri iri açılmıştı; bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Fazla kolay görünüyordu.

Ve sonra yeniden duraksadım. Midemi bulandıran bir şey vardı. Leydi Cia, zincirlenmiş kıza çok uzak sayılmayacak bir yerde yatıyordu.

Kalbi göğsünden çıkarılmıştı.

Lord Landulf'ın elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu anlamıştım. Sırtı bana dönük hâlde oturmaya devam ediyordu. Savunmasızdı.

"Gerekliydi, Sita," dedi yumuşak bir sesle.

Orada olduğumu bilmesi beni şaşırtmıştı.

"Neden?" diye sordum.

Omzunun üstünden arkaya baktı.

"Kurban, en büyük kurbanı gerektirdi," dedi.

"Hangi amaç uğruna?"

"Seni buraya, bu noktaya getirmek uğruna."

Homurdandım. "Ben kendi kendimi buraya getirdim, şeytanlarından hiçbirini bana yoldaşlık etmedi."

Ayağa kalktı ve gözlerini bana dikti. Karısının kalbi açık avucunda seğirmeye devam ediyordu. Gözleri o kadar karanlıktı ki. "Sen öyle düşünüyorsun," dedi sükûnetle.

Kızı işaret ettim. "Onun burada ne işi var?"

"Senin için. Bize katılmanın sıradaki adımı."

Kulaklarımı işaret ettim. "Kulaklarım çok keskindir. Üçümüz bu kayalıkta yalnızız. Gerçi bir önemi de yok ya. Biraz sonra sana yapacaklarımdan korunmak için koca bir orduya ihtiyacın var."

Elindeki kalple çemberi işaret etti. "Kulaklarının keskin olduğunu söylüyorsun. Ya gözlerin? Neyle karşı karşıya olduğunu görmüyor musun?"

Bu konuyu açmasıyla birlikte, havadaki tuhaf titreşimi hissettim. Etrafımız bir böcek sürüsü tarafından kuşatılmıştı sanki, ama hiç ses yoktu. Ancak bu psikolojik bir duyudan başka bir şey değildi. Şimdi, pis kokulu bir şey tenimi sokuyormuş gibi hissediyordum. Silkinmeye yeltendim, ama sonra kendimi tuttum. Zayıflığımı ona göstermekten korkuyordum. Ancak cılız bir korku hissi zihnime çoktan süzülmüştü ve beynimin merkezini yavaş yavaş sarmalıyordu. Bununla birlikte, hâlâ avantajlı durumda olduğumu düşünüyordum. Ben inanılmaz gücü olan bir eski çağ vampiriydim. O ise sadece bir insandı. Hatta kendini koruyabileceği mızrağı bile elinde değildi.

Taş çembere doğru bir adım attım ve bir bariyere tosladım.

Görülmez, ama elle tutulur bir bariyer. Bir duvar.

Ya da fiziksel temasa dirençli manyetik bir güç.

Yumruğumu indirdim ama hiçbir etkisi olmadı.

Landulf bana çemberin içinden sırtıyordu.

"Girmek için," dedi. "O masumu kurban etmen gerekecek."

Kız arkamda ağlıyordu. Bir el hareketiyle onu susturdum.

"Böyle bir şey asla olmayacak," diyerek, zayıf bir nokta bulabilmek için taşın etrafını ağır ağır dolaşmaya başladım. Ancak güç sahası tek tipti ve varlığı bile beni şaşırtmaya yetmişti. Geleceğe dair anılarım bir kez daha ve her zamankinden net olarak geri gelmişti. Bu kalkanın kökeninin dünya dışı olup olmadığını merak ediyordum. Landulf'la bu noktadaki son karşılaşmamda onu karısını kalkan olarak kullanarak alt etmiştim. Bu, geçen seferden farklı seyreden ilk olaydı. Bu yüzden, zaman içinde bu son an için geri geldiğimi anlamıştım.

Fakat ne yapacağımı bilmiyordum.

Landulf hareketlerimi izledi; beni engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Teftişimi tamamladım ve uçurumdan çemberin içine atlama olasılığını değerlendirmek için durdum. Landulf zihnimi okumuştı. Ya da belki de mantık yürüterek bir sonraki hamlemin ne olabileceğini çözmüştü.

"Deneyebilirsin," dedi. "Seni uçurumun kenarından sıçırarak görmek beni çok eğlendirir."

"Sonsuza dek orada kalamazsın ya," dedim.

"Dante de yer altı geçidinde sonsuza dek kalamaz."

Donakaldım. "Blöf yapıyorsun. Onu buradan durduramazsın."

Landulf karşılık olarak, kalbi gökyüzüne doğru kaldırdı ve kalp, şaşkın bakışlarımın altında, atmaya başladı. Landulf yüzüne sıçrayan kanı yaladı. Sonra yüksek perdeden bir kahkaha attı ve yukarıdaki bir taşın gürültüsüyle kıpırdadığını duydum. Geldiğim

yöne, yukarı bakınca, uçuruma çıkışın düşmüş bir kaya parçasıyla örtülmüş olduğunu gördüm. Landulf kalbi indirdi.

"Bu bir ucu," dedi. "Diğer ucu da aynı şekilde kapatabilirim. Tabii eğer..."

Sözünü tamamlamadı. Benim tamamlamamı istiyordu.

"Seni almaya gelmezsem," dedim.

"Aynen öyle." Dük'ün güç gösterisinden zerre kadar keyif almayan zincirli kızı işaret etti. "Bir yabancıнын hayatına karşılık arkadaşının hayatı."

Kıza baktım. Başını usul usul sallıyordu.

"Endişelenme," dedim.

Landulf, "Kalbini söküp çıkarman gerek," diye açıkladı. "Hızla. Kalp atmaya devam ederken çemberin içine girebilirsin."

"Ben insan hayatlarıyla takas yapmam." Ancak içim ani bir şüpheyle dolmuştu. Ben öldürmesem bile Landulf, kızı öldürecek. Ve kızı bu dik uçurumdan aşağı yanımda indirmeyi başaramazdım. Dante'nin masum yüzü, tıpkı Landulf'ın hipnotize edici bakışları gibi zihnime musallat olmuştu. Tek istediğim Dük'e ulaşmak ve bu sirke bir son vermek için yüzünü parçalamaktı. Çemberin kenarına doğru yürüdü; benim bulunduğum yerle arasında sadece bir buçuk metre kalmıştı. Bariyere bir kez daha vurduğum yumruğum göğsüme geri döndü. Ölü karısının kalbi atmaya devam ediyordu ve ses bu kez kulaklarımdaydı. Avucunun onu nasıl canlandırdığını anlayamıyordum. Ne kadar kudretli olursa olsun, bir büyücü ölü olması gereken bir şeye nasıl hayat verebilirdi?

"Takas yapacaksın," dedi. "Aptal! Dokunamayacağım hiçbir yerin yok! Lekeleyemeyeceğim hiçbir yönün." Durdu. "Bir şey duyuyor musun, Sita?"

Kulaklarımdaki kalp atışı sesi gittikçe güçleniyordu.

Başımın içindeydi. Kulaklarımı örtmem bile bir işe yaramamıştı. Kalbi bana doğru uzattı; bakmak zorunda kaldım. Bu delilikti. Gözlerimi bile kapayamıyordum.

"Onu öldür ve son bulsun," dedi.

"Hayır!" diye haykırdım.

"Onu öldür ki arkadaşın hayatta kalsın. Onu öldür ki beni de öldürebilesin!"

Çarpan kalbin kanı bariyeri aşıp yüzüme sıçradı. Cia'nın sapkın hayatının artığının tadını dudaklarımda hissettim. Başımın içindeki nabız sesi on kat artmıştı. Birkaç saniye içinde durduramazsam, aklımı yitirecektim. Hızla zincire vurulmuş kıza dönerken, aniden çılgık atmaya başlaması dışında ne duyduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Belki de çıldırmış ifadem çılgık atmaya neden olmuştu. Bir insan hayatı ne ki, diye düşünüyordum. Dört bin yıl içinde binlercesini öldürmüş, bir alay masumun canını söküp almıştım. Kalbine sadece bir saniyeliğine ihtiyacım vardı. Onu kurban etmek, gelecekte milyonlarcasının işkenceye uğramasına mâni olmak için gerekliydi. Böyle soylu bir nedenden öleceği için sevinmeliydi. Tanrı bu konuda başka seçeneğim olmadığını görüyor olmalıydı.

Ama görmeyecekti ve bunu biliyordum.

Çünkü ben dört değil, beş bin yaşındaydım.

Masumları öldürmenin kendi ruhumu katletmek olduğunu biliyordum.

Ancak nabız sesi gittikçe güçleniyordu.

Landulf'in sesinin hâlâ işitilebilir olması bir mucizeydi.

"Benimle işin bitince kalbimi söküp çıkarabilirsin," diyordu.

"Ve sonunda huzura kavuşmuş olursun! Huzur, Sita!"

Vücudum acıdan altüst olmuş hâldeydi.

Kulaklarımı dizlerimin arasına sıkıştırdım.

Ölü kalbin atışı. Onu hiçbir şey durduramıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Kanlı göz yaşları.

Genç kız, kızıl renkteki görüşümde yüzüyordu.

Kafamın infilak edeceğini biliyordum.

Landulf, "Öldür onu, Sita!" diye haykırdı.

Görevim başarısızlıkla sonuçlanacak, milyonlarca insan yacaktı.

"Kalbini sök!"

Kafamın içinde. Acı. Zonklama. Lütfen.

"Yap şunu!"

Ve yaptım. Sonunda, bir defa olsun, onu dinledim.

Öne doğru atıldım ve kıza herhangi bir tepki vermek için zaman tanımadan, sol elimi göğsüne daldırıp beyaz elbisesini ve narın kaburgalarını delerek geçtim. Yine de saniyenin onda biri kadar bir süre için, ne yapacağımı hissetmişti. Ritüel idamın mutlak dehşetini yaşıyordu. Landulf'in kara büyüsünü harekete geçirmek için istediği, ihtiyaç duyduğu şey de buydu. O pisliğin gücü, sapkınlık ve acıya bağlıydı. Kızın kalbi elimdeydi. Hayatını hissediyordum ama onu hızla koparıp aldım ve çembere doğru atıldım. Göz ucuyla kızın bana bakakaldığını gördüm ve hissettiği ihaneti ruhumun derinliklerinde hissettim. Gözleri en az benimkiler kadar maviydi. Ölümde bile, benim gözlerim olabilirlerdi.

Çemberin içine daldım ve beş köşeli yıldızın sivri uçlarından birinde durdum.

Kalp sesi durmuştu. Kafamın içindeki acıyla birlikte.

Ölü kızın kalbi avucumun içinde eriyordu sanki.
Landulf gizemli mızrağını eline almıştı.

Sol elimde buharlaşan kalbi başıyla işaret ederek, "Her zaman açtırlar," diye açıkladı. Birkaç saniye sonra, kalp tamamen yok olmuştu. Elimde bir damla kan lekesi bile kalmamıştı. Landulf mızrağı kaldırdı ve bana doğru bir adım attı. Benden memnun kalmıştı. "İkinci adımı da geçtin," dedi.

Kendimi saldırısına hazırladım. Ve sağa kaydım.

Ayağım ateşe dokundu.

Hızla geri çektim. Ortada gözle görülür alevler yoktu.

Landulf, "Şimdi cehennemdesin," dedi. "Yıldızın çizgilerinin içinde kalman isteniyor. Ama ben dairenin her tarafında, istediğim her yerinde cirit artmakta özgürüm."

Mızrakla üzerime atıldı. Hızlıydı.

Yıldızın komşu ucuna atladım.

Beni son anda ıskaladı. Ve suratında bir gülümseme belirdi.

"Çok eğlenceli, değil mi?"

"Muhteşem," dedim.

"Bilmen gereken bir kural daha var. Sakın yıldızın ortasından atlamaya ya da yürümeye kalkma. Orada seni çiğ çiğ yiyebilecek görünmez bir varlık var."

"Sana inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

"İnanmak zorunda değilsin. Ama o zaman seni sonsuza dek kaybederim ve sonsuza dek karanlığa esir olursun." Mızrağını bir kez daha kaldırdı. "Ama istediğini yap. Hatta çemberden kaçmayı bile deneyebilirsin, ama bunu başaramayacaksın. Bir kez içeri, yarıma girince hep burada kalmak zorundasın."

Bana doğru bir hamle daha yaptı. Yıldızın bir sonraki köşesine sıçradım. İskaladı ama sonsuza dek böyle devam edemeyeceğimin farkındaydım. Hareket özgürlüğü ona yıkıcı bir üstünlük sağlıyordu. Hızı ve gücü benim için büyük bir gizemdi. Belki de bunlar kalbinde taşıdığı bütün o şeytanların toplamından geliyordu. Tam olarak benim kadar güçlü değildi, ama yakındı. Fiziksel çıkışlarındaki güce bakarak bunu anlayabiliyordum. Ayrıca gizemli mızrak onun elindeydi ve ben İsa'nın kurumuş kanının bu lanetli yerde bir avantaja mı, yoksa dezavantaja mı neden olduğunu merak ediyordum.

Belki zihnimi okuyarak, belki de sadece tahminde bulunarak, "Mızrak ne olumlu ne de olumsuz," dedi. "Ucu sadece kaderin etrafında döndüğü bir nokta. Bir azizin elinde müthiş bir şifa için kullanılabilir. Belim elimdeyse sadece bir ölümsüzlük aracıdır."

"Sen ölümsüz değilsin," diye çıktım.

"Ama olacağım, Sita," dedi. "Birkaç dakika içinde. Bu mızrağı senin böğrüne saplayıp kanını bedenime akıtır akıtmaz."

"Bunu ben baygınken de yapabilirdin."

"Hayır. Kanından sonuna kadar fayda edebilmek için, onu güç alanımda dökmem gerekiyordu. Ve senin buraya bir masumu öldürdükten sonra kendi isteğinle girmen şarttı. Başına gelen her şey seni bu noktaya getirmek için planlanmıştı." Durdu. "Görüyorsun ya, Sita, senin gelecekten geldiğini biliyorum."

Beni şoka uğratmaya devam ediyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedim.

"Çünkü ben de aynı gelecektim."

"Seni tanıyor muydum?"

"Evet."

"Kim?"

"Linda'nın erkek arkadaşı. Seni çöle gönderen bendim."

"O şişko hödük mü?"

Alınmamıştı. "Kılık değiştirmiştim."

Başımı hayranlıkla salladım. "Çok akıllısın. Bugüne dek karşı karşıya kaldığım bütün hasımlarımdan daha akıllı."

Yorumum hoşuna gitmişti. Mızrağı indirdi.

"Teşekkürler. Sen de kayda değer bir rakiptin. Son noktayı neden asaletle koymuyorsun? Bana direnmeyi bırakırsan, sana bunu sağlayabilirim."

İç geçirdim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir an için hareketsiz durmanı. Çok fazla zamana ihtiyacım yok."

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum.

"Kanını alacağım. Kanına ihtiyacım var. Ama acı çekmen şart değil. Bu konuda sana söz verebilirim."

Düşündüm. "Pekâlâ. İki şartla teslim olurum."

"Neymiş o iki şart?"

"Kendi damarımı kendim açmak istiyorum. Ve haçın üstündeki çivi kullanmak. Hani şu mızrağın ucuna tutturulmuş çivi."

"Neden çivi?" diye sordu.

"Çünkü onun İsa'nın eline ya da ayağına çakılı olduğunu söylemiştin. Eğer öleceksem, etimi o çivinin delmesini istiyorum." Ekledim: "Ölürken ona daha yakın hissetmemi sağlayacak."

Landulf düşünceliydi.

"Bu seni daha sonra olacıklardan koruyamaz. Zaten çemberimin içindesin. İsa'nın hiçbir şeyi burada işlemez. Sana yalan söylemiyorum."

"Belki de. Ama şartlarım bunlar." Omuz silktim. "Çok fazla bir şey istemiyorum."

Temkinliydi. "Çiviği silah olarak kullanmayı deneyebilirsin. Üstüme atabilirsin."

"Böyle bir saldırıyı durdurabilir misin?"

"Evet."

"O zaman çiviği atmamdan çekinmen neden?"

"Hiç. Bulduğum yerde hiçbir şeyden çekinmem."

"O zaman çiviği bana at, Korkusuz."

"Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu.

"Gelecekte buna flört denebilir."

Tereddütlüydü. "Bunu yapmak zorunda değilim. Seni eninde sonunda haklayacağım."

"Büyük ihtimalle. Ama hiç belli olmaz."

"Tilsimin seni koruyacağına mı inanıyorsun? Söylediklerime rağmen..."

"Hayır. Bu konuda yanılıyorsun."

"O zaman bana yalan söylüyorsun. Pazarlığa sadık kalmayacaksın."

Güldüm. "Aptal olduğumu mu söylüyorsun? Bana güvenmekle hiçbir şey kaybetmezsin." Bu defa gözlerinin içine baktım ve başımı bütün irademle destekledim. "Böyle bir korkuyla yaşarsan, bir ölümsüz olarak asla başarılı olamazsın, Lord Landulf," dedim.

Doğru noktaya parmak basmıştım.

Belki de tek noktasına.

Korkak olarak anılmaktan nefret ediyordu.

Çiviği yerinde tutan teli açmaya koyuldu.

"Çiviği alınca damarını hemen açacaksın," dedi. "Hiçbir gecikmeye tahammülüm yok."

"Zamanını boşa harcamayacağım," diye söz verdim.

Çivi serbest kalmıştı. Bana attı.

Acı dolu bir sesle, "Hristiyan teçhizatları," dedi.

Çiviği ucu Landulf'a dönük hâlde, sağ avucuma yerleştirdim. Mevcut biçimimde, ne Yakşa'nın, ne çocuğun, ne de kızımın kanını taşıyordum. Güçlüydüm, ama gelecekteki hâlimin ancak gölgesi sayılırdım. Sicilya'ya döndüğümünden beri, psikokinesis -nesneleri zihin yoluyla hareket ettirme- gücümü hiç hissetmemiştim. Bana bu yeteneği veren, sadece Kalika'nın kanıydı ve kızım henüz doğmamıştı bile. Fakat kızım çocuğu kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmiş, çocuğun hayatının bedelini kendi canıyla ödemişti. Ve çocuğun kanı, daha önceki bir reenkarnasyonu sayesinde bir zamanlar bu çiviye temas etmişti. Burada mantıklı bir bağlantı kurulabilir ya da duyuları aşan mistik bir bağ düşünebilirdi. İsa'nın kanının bir partikülünün bu metalin üstünde kalmış ve onu bir arada tutan atom katmanlarının derinlerine sinmiş olacağına hiç şüphe yoktu.

İşte bu görünmez kana odaklandım. Kanın mucizesine hâlâ inanıyordum. İnancım tecrübeyle doğmuştu. Bir dostu hayata döndürdüğünü görmüştüm. İnancım acımasız ruhlara fısıldanan kötücül büyü sözlerinden ve terk edilmiş uçurumlara kanla çizilmiş beş köşeli yıldızlardan güçlüydü. Kızın kalbini çalmakla ciddi bir hata yapmıştım, ancak şimdi onun kalbine karşılık kendi kalbimi verecektim. Ve kendi hayatıma karşılık, ikinci kez, kızımın bana daha önce verdiği gücü istiyordum. Bunu, annesinin son bir zaffer şansı olmadan yıkılıp gitmesini istemeyeceğinden emin olduğum Kalika'dan bir iyilik olarak istiyordum. Evet, Tanrı'ya bana kızımın kendini kurban etmesinden dolayı borçlu olduğunu ha-

tırlatacak cürete sahiptim. Dahası, beni duyduğuna inanacak tevekküle de sahiptim.

Ve inancım taştan güçlüydü.

Landulf mızrağı kaldırdı. "Elini çabuk tutsan iyi olur."

Zihnimin çiviye dokunduğunu hissettim.

"Evet," diye fısıldadım. "Elini çabuk tut."

Kalbimin ona dokunduğunu, onu okşadığını hissettim.

Ve onun bir zamanlar İsa'ya da dokunduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım.

Landulf mızrağı omuzladı. "Şimdi öleceksin, Sita."

Çivi titredi. Ama elim sapasağlam duruyordu. Bakışlarım sertti.

Güç, dairenin çok ötesinden gelip beni sarmaladı.

"Hayır," dedim. "Kötü olan ölecek!"

Landulf mızrağı fırlatmaya davrandı.

Çivi avucumdan uçtu ve alnına saplandı.

Kaşlarının arasına. Bana kızıl bir nehrin arasından bakıyordu.

"Sen," dedi mızrağı indirirken.

Yanına sıçradım ve mızrağı yere düşmeden yakaladım.

Çivi tamamen içeri gömülmüştü.

"Bir saniye önce söylediklerimi geri alıyorum," dedim. "O kadar da akıllı değilsin."

Mızrağı kalbine sapladım; kanı beş köşeli yıldızın tam ortasına kadar fışkırdı ve orada esrarengiz biçimde havaya karıştı. Son bir kez konuşmaya ve büyük olasılıkla ruhuma son defa lanet etmeye kalkıştı. Fakat göğsüne saplanmış uzun mızrak ve beynindeki çiviyle kör gibi sendeliyordu. Karısının kanıyla çizdiği beş köşeli yıldızın ortasına gitmek gibi ciddi bir hata yaptı ve orada

gerçek anlamda berbat bir şey gerçekleşti. Mide bulandırıcı ıslak bir ses eşliğinde, kıyafetleri ile eti bir anda bedeninden koparılıp alındı. Bir an bir otopsi masasında kalan, oyulmuş bir kadavra dönmüştü. Sonra görünmez pençeler başının etrafında dolaştı; aşağıya ve geriye doğru, bir hiçlik kuyusuna çekildi. Sadece kayboldu. O kadar minnettardım ki dizlerimin üstüne çöktüm ve uzunca bir süre ağladım.

Mızrak ve çivi vücudundan düştükleri yerdeydiler. Çemberin tam ortasında yatıyorlardı. Artık çemberin gücünün kırıldığını biliyordum.

Bir süre sonra uçurumdan aşağı indim ve okyanusa doğru yürüdüm. Üzerimde ölü hayırseverlerinin kanıyla kumsala indiğimde bana sadece bakmakla yetinen Müslüman kalabalıktan uzağa doğru yüzdüm. Belki de bana dokunmaya korkuyorlardı. Bilmiyorum. Ama Landulf'ın şatosu hakkında hikâyeler duymuş olmalıydılar.

Sihrin gerçekleştiği yer hakkında.

Dalgaların arasından, istilacı ordudan çok uzaklara kulaç attım.

Mantiğin ötesine. Su berraktı ve sonsuza uzanıyordu.

Yine de bir daha asla temizlenemeyecekmişim gibi hissediyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Aynı akşam, berrak su birikintisine ulaştığımda, Dante orada değildi. Yokluğu beni bir duvar gibi çarpmıştı. Çok fazla şey umduğumu biliyordum. Ancak su birikintisinin yanında bitkin hâlde oturdum ve yitip giden güneş ışıkları ile yıldızların tek tek ortaya çıkışını seyrederken, hayatın adaletsizliğine düşündüm. Doğru bir amaç uğruna hayatını verebilecek sıradan bir adam olan Dante bana duyduğu aşk yüzünden öldürülmüştü ve ben hâlâ hayattaydım. Tanrı bana o sabah bir mucize bahşetmişti ama ben O'nun bütün lütuflarından, arkadaşımı sadece birkaç dakika görebilmek için vazgeçebilirdim.

Ancak hava gittikçe kararıyor ve Dante yine de gelmiyordu.

Ölmüştü. Biliyordum. Bildiğim tek şey ölümdü.

Sol elimde kan vardı.

Kızın hayatını çalan elimde.

Daha önce fark etmemiş olmam tuhaftı. Göletin üstüne eğildim ve elimi suya sokup koyu kırmızı lekeyi temizlemeye çalıştım.

Ama bir türlü çıkmıyordu ve ben nedenini anlayamıyordum.

"İyi. Girişin ilk adımını geçtin. İkinci adım daha sonra gelecek. Ve sonra da üçüncü ve son adım var."

Kızı öldürmek ikinci adım olmuştu.

Ya da o öyle söylemişti. Yalanlar Prensi.
Artık ölmüştü. Daha fazlasını söyleyemezdi.
Bana değil. Üçüncü bir adım olmayacaktı.
Elimi sertçe ovaladım. Ama sonuç yoktu.
Daha önce hiç böyle bir leke görmemiştim.

Yıldızların yansıdığı suya, "Ama yaptığım şey yüzünden çok üzgünüm," dedim. "Bunu yapmak zorundaydım, biliyorsun. Başka seçeneğim yoktu."

Tanrı'ya açıklama yapıyorsam da bana cevap vermiyordu.

Ancak geleceğe dair anılarım bir kez daha netleşmişti. Belki de su birikintisi bir katalizör görevi üstleniyordu. Her zerresiyle Alanda'nın beni götürdüğü gölet kadar saydam ve yuvarlak. Tıpkı o vahada olduğu gibi, gökyüzünün kendisinde gördüğüm-den çok daha fazla yıldızın aksini suyun yüzeyinde gördüğümü düşündüm. Aniden gerçekliğe dönüşüm, karanlık macerama girişirken hafızamın nasıl bir değişim yaşadığına hayret etmeme neden olmuştu. Belki de anımlarıma ulaşmamı engelleyen Landulf'ti. Belki derinlere yerleşmiş korkularım hafızamı çarpıyordu. Kendimi beni bekleyen dehşetleri bilmediğime inandırabilirdim. Ya da belki de hepsi zamanda geriye dönmenin sonucunda olmuştu.

Yirminci yüzyılda bıraktığım bütün güçlerimin bana geri döndüğünü hissediyordum. Artık onlara ihtiyaç duymadığım bir zamanda geri dönmüşlerdi. Görevim tamamlanmışken, yıldızlara uzun uzun bakmamın beni Alanda, Gaia ve uzay gemilerine geri götürmemesine şaşıryordum. Ama belki de henüz gitmek istemiyordum. Dante'ye onu bekleyeceğime söz vermiştim ve beklemekte kararlıydım. Ne kadar süreceği umurumda değildi. Umudum tükenene dek orada oturacaktım. Hatta yeniden esir alınıp

alınmadığını görmek için şatoya geri dönme olasılığını bile düşünüyordum. Onu özgür bırakabilir, kurtarabilirdim.

Ancak ikincisi cesaret gösterisinden başka bir şey değildi. O şatoya dönmeyecektim.

Bir kez yemin etmişim ve yine ediyordum.

Yansımaları gölete düşen yıldızlar suyun hafif kıpırtılarıyla tembel tembel hareket ediyorlardı. Çok güzellerdi ve sonsuza dek onlara bakabilecekmişim gibi hissediyordum. Ancak hiç huzurlu değildim. Kafamda bir müzik vardı ve bir türlü gitmiyordu. Richard Wagner'in *Parsifal*'inden tiz bir nakaratı duyuyordum. Göğe bakarken, Wolfram von Eschenbach'ın *Parzival*'inin hâlâ oynandığı kocaman bir sahneyi izler gibiydim. Kâse arayışlarını tamamlamak için çırpınan şövalyeleri ve arka plandaki, her zaman görüş alanının dışında kalan ama şövalyelerin her hamlesini büyülü değneği, Longinus'un Mızrağı'yla engelleyen Klingsor'u görüyordum. Mızrağı Landulf'in bedeninde bırakmam daha doğru mu olurdu acaba? Günahkâra saplanmış kutsal varlık. Ancak mızrağı almak için yıldızın merkezine yaklaşımdan çekinmişim.

Ölüyken bile ondan korkuyordum.

Bu kabullenmekte güçlük çektiğim bir gerçektir.

Şimdi bile korkuyordum. Leke canımı sıkıyordu.

Klingsor nasıl lekelenmişti? İşareti neydi?

Oyun hepsini açıklıyordu. Bir hatırlayabilseydim...

Bir tür keskin pürüzsüzlükle ilgili bir şeydi.

Ama hatırlayamıyordum. Hayır.

Dante'nin Medusa hikâyesinin anlamını idrak etmem konusunda neden o kadar ısrarcı olduğunu da anlamıyordum. Korku ve iyilikle dolu o kadar sıradan bir tipken, mitolojiden bahsetmeye

başladığında müthiş bir otoriteyle konuşuyordu. Neredeyse ağzını ve dudaklarını başka bir kişilik kullanıyormuş gibi. Sürekli, Dante'nin beni daha derin bir tehdide karşı uyarmaya çalıştığını hissediyordum. Büyücünün gerçek gücü bir başkasının iradesini kontrol edebilme yetisi olduğu için görülemeyen bir tehdit. Dilediği herkesi, istemediği sürece hareket edememesi için taşla dönüştürebilme yetisi.

Medusa öyküsünün gerçek anlamı bu olabilir miydi?

Gorgon sadece düşmanlarını öldürmekle kalmıyordu.

Onları kusursuz bir zihin kontrolü altına sokuyordu.

Şüpheler çevremde dans etmeye devam ediyordu. Daha çok eski bilmeceleeri anımsatan sorulardı. Medusa'nın saçlarındaki yılanlar mesela? Ya güzel yüzü? Dante bu sonuncusunun hayati önem taşıdığını üzerine basa basa söylemişti. Bense gülmüş ve ona gerçek olana konsantre olma zamanının geldiğini söylemiştim. Fakat gerçeğin her zaman görüldüğü gibi olmayabileceğini herkesten çok benim bilmem gerekirdi.

Derin bir kesinlik duygusu beni içine çekiyordu.

Dante beni *görünmeyen* bir şeye karşı uyarmak istemişti.

Sonra onu gördüm. Bu bir mucizeydi.

Gölete çıkan patikayı tırmanmak için topallayarak, nefes nefese bir mücadele veriyordu. Bir an sonra yanımdaydım ve suya çok uzak olmayan bir kayanın üstüne oturmasına yardım ettim. Onu son görüşümden çok daha kötü görünüyordu ve geç kaldığı için ne kadar üzgün olduğuna ve neden geç kaldığına dair bir şeyler geveliyordu. Tek bir kelimesini bile anlamasam da onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki, ağlamaya başladım. Gerçekten de hayatımın en harikulade anlarından biriydi. Tanrı bütün dualarımı duymuştu.

Ciğerlerinde neredeyse hiç hava kalmamış gibi, "Geçit kapalıydı," dedi hızlı hızlı. "Büyük bir taş vardı. Bu taş daha önce hiç görmemiştim. Hiç! Leydim, ne yapacağımı bilemedim. Geriye, siz gittiğiniz yöne doğru yürümeyi düşündüm ama sizi bulamadım; bu yüzden suyun içinde kaymaya devam ettim. Değneğim sürekli düşüyordu. Hatta bir keresinde akıntıya kapılıp elimden kaçtı. Sakat durumuna düşecektim! Sonra başka hiç kimsenin bilmediği bir yolu tuttum ve şatoya döndüm. Cennetteki bütün azizler şahidimdir, yeniden hapse atılacağımı biliyordum. Ama herkes beni görmezden geldi. Şövalyeler oradan oraya koşturuyor, hizmetkârlar ağlıyorlardı. Lord Landulf'ın başına dehşet verici bir şey gelmiş gibi görünüyordu." Nefes almak için duraksadı. Gözleri umutla parlıyordu. "Başınız2a gelen neydi, Leydim?" diye sordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Fakat gülümseyişimde en ufak bir neşe yoktu ve bunun nedenini merak ediyordum. Mutluluğumun üzerini kendime bile açıklayamadığım pişmanlıklar kaplamıştı.

"Öldü," dedim. "Onu ben öldürdüm."

Dante bir kahkaha attı. Ama hemen sonra kendini topladı ve telaşla istavroz çıkardı. Ancak yaşadığı az buz bir rahatlama değildi ve bir an sonra yeniden zevkle ulumaya başladı. Oturduğu kayadan ayağa fırladı, bana sarıldı. Çocuk gibi titriyordu. Bu onun için fazla iyi bir haberdirdi. İnanmakta güçlük çekiyordu.

"Gerçekten öldü mü?" diye sorup duruyordu. "O olduğundan emin misiniz? Cesedini gördünüz mü? Onun cesedi olduğundan emin misiniz?"

Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Oydu, yemin ederim. Longinus'un Mızrağı'nı o kötü kalbine sapladım. Herkes gibi öldü."

Dante gülümsüyordu. "Cesedini yaktınız mı? Kötü kokuyormuydu?"

Başımı salladım. "Hayır. Onu yakmadım. Zaman yoktu." Gülümsemesi biraz da olsa solmuştu. "O zaman cesedi ne yaptınız, Leydim?"

Omuz silktim. "Hiç. Bıraktım. Endişelenme, bize musallat olmak için geri gelemeyecek. Bundan eminim."

Dante rahatlamışa benziyordu. "O hâlde artık Messina'ya gidip herkese dünyanın güvende olduğunu ilan edebilir miyiz?"

Zorla da olsa güldüm. "Evet. Herkese endişelenecek bir şey kalmadığını anlatabiliriz." Ancak gülüşüm kısa ömürlü olmuştu, çünkü kendimi gülecek gibi hissetmiyordum. Yumuşacık bir sesle ekledim: "Bütün dünyaya ilan edeceğiz."

Dante emin değildi. "Bir sorun mu var, Leydim?"

Döndüm. "Hayır. Ben sadece senin için endişeleniyorum. Bir şeyler yemen, dinlenmen ve gücünü toplaman lazım."

Ayağa kalktı ve arkama geçti. "Kalbinize ağırlık yapan bir şey var. Benimle paylaşın, Leydim. Belki yükünüzü hafifletebilirim."

Gözlerim ansızın nemlenmişti. Yüzüne bakmaya utanıyordum. Ama ona söyleyebileceğimi hissediyordum. Anlardı.

"Lord Landulf'ı bulduğumda, senin söylediğin gibi, taş çemberin içindeydi. Ama senin dediğini yapmadım. Ona saldırmak için çemberden çıkmasını beklemedim. Çok sabırsızdım. Orada öylece oturuyordu. Onu öldürebileceğimi ve her şeyin bir anda biteceğini düşündüm."

Dante sempatik bir tavırla, "Ama o çemberin içine giremediniz," dedi.

Ellerim birbirine kenetlendi. Huzursuzca oynatıp duruyordum. "Evet, etrafında görünmez bir kalkan vardı. Landulf'ın o

kalkanı kendi karısının kalbini kesip çıkarmasını gerektirecek bir büyüyle yarattığına inanıyorum."

Dante iç geçirdi. "Leydi Cia!"

"Evet. Oraya vardığımda ölmüştü. Ama yakınlarda zincire vurulmuş ve sapasağlam olan genç bir kadın vardı. Landulf ona ulaşmak istiyorsam, kızın kalbini sökmem gerekeceğini söyledi. Önce karşı çıktım ama sonra başımın içinde bir zonklama başladı ve durmak bilmedi. Ne yapacağımı bilemedim. Bir acı ve öfke anında kıza uzandım..." Cümleyi tamamlamakta güçlük çekiyordum. "Uzandım ve onu öldürdüm, Dante. Onu kendi ellerimle öldürdüm ve bana hiçbir şey yapmamıştı."

Dante uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonunda sağlam elini omzumda hissettim. "Siz yapmanız gerekeni yaptınız, Leydim."

Elini sıkıca tuttum ama başımı sallıyordum. "Bilmiyorum. Bazen geçmişte hep yaptığım şeyi yaptığımı düşünüyorum. Öldürmeyi. Bu her sorunumun son çaresi olmuştur." Güçsüz bir hareketle, "Ama bu kız," diye ekledim, "onu kurtarmam için bana dua ediyordu."

"Ama geri kalanımızı kurtardınız."

Duygusallaşmışım. "Öyle mi? Yapmam gerekeni mi yaptım? Eğer öyle olduysa biri bana bu kızın kanının lekesinin elimden neden bir türlü çıkmadığını açıklayabilir mi acaba?"

Dante sol kolumu tuttu ve endişeyle baktı. "Belki de sadece temiz suyla yıkamamız gerekiyordur," dedi. "Haydi, Leydim, gölette çabucak yıkarız ve her şey yoluna girer."

Elimi geri çektim. "Hayır, Dante. Düzinelerce kez yıkamaya çalıştım. Ama leke çıkmıyor."

Kafası karışmıştı. "Neden?"

Başımı eğdim. "Bunun, sonunda Landulf'ı dinlediğim için olduğuna inanıyorum."

"Hayır!"

"Evet. Bir masumum katledilmesi ritüelini yerine getirdim. Onun tarafına geçmem için gereken buydu." Durdum ve bakışlarımı sol elime diktim. Tek ışık kaynağı yıldızlardı ama lekeyi gayet net görebiliyordum. Bütün hayatımın o kırmızı renkle ifade edildiğini görür gibiydim. "Onlardan biri oldum," diye fısıldadım.

Dante sertti. "Hayır! Siz onların tam aksisiniz. Siz bir meleksiniz. Karanlık olan yere ışık getiriyorsunuz. Umutsuzluğun olduğu yere umut! Defalarca yardımınıza koşunuz. Sizin cesaretiniz olmasaydı defalarca ölmüştüm."

Döndüm ve kendimi gülümsemeye zorlayarak, "Ah, Dante," dedim. "Seni kurtarmak zorundaydım, çünkü seni tehlikeye atıp duran bendim." Karşı çıkmaya yeltenince elimi kaldırdım. "Lüt-fen bana bir melek gözüyle bakma. Cennete gittiğin zaman gerçek melekleri göreceksin ve bana hiç ama hiç benzemeyecekler."

Duraksadı ve bir an derin düşüncelere daldı. Ancak gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmamıştı. "İçinizde Tanrı'nın sizden nefret edemeyeceği kadar çok sevgi var," dedi. "Cennete gittiğimiz vakit, bunu göreceksiniz."

Gülmemek elimde değildi. Onu bir kez daha kucakladım. "Dostum! Sen olmasan ne yapardım ben? Hayır, bekle. Soruma cevap verme. Senin için bir şey yapmak istiyorum. Son birkaç gündür planladığım bir şey. Fakat bunu yapmadan önce bunun tamamen güvenli olduğunu bilmeni istiyorum. Getireceğim değişimle bedenine ya da ruhuna hiçbir zarar gelmeyeceğini."

Meraklanmıştı. "Yapacağınız bu harika şey nedir?"

Omuzlarını tuttum ve heyecanlı zihnine sükûnet ve anlayış getirmek için gözlerinin içine baktım. "Landulf'ın kanıma ulaşmaya nasıl meraklı olduğunu gördüm. Bunun bir nedeni vardı. Uzun zaman önce gizemli bir adam bana kanından verdi ve o kan beni hem güçlü hem de hastalıklara dirençli hâle getirdi. Hastalanmam imkânsız. Ve kanımın sadece birkaç damlası, insanların şifa bulmalarına yetiyor." Duraksadım. "Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi, Dante?"

Başını salladı. "Emin değilim, Leydim."

"Kendimi kesmek ve kanımdan birkaç damlayı yaralarının üstüne akıtmak istiyorum. Canını fena yaktıklarını biliyorum, ancak kanım değince yaraların kapanacak ve iyileşecek. Neredeyse cüzzama hiç yakalanmamışsın gibi olacak. Sana bakınca kimse hastalık geçirdiğini bile anlamayacak."

Kaşlarını çattı. "Fakat hasta olmam, Tanrı'nın iradesi. Hastalığım günahlarımın cezası. Tanrı'nın iradesini değiştiremeyiz."

"Hastalığın bir ceza değil. Ve Tanrı'dan da gelmiyor. Bu, aynı hastalığa sahip bir başkasından kapışın bir şey sadece."

Gözlerini kırıştırdı. "Persida'daki diğer cüzzamlılardan mı?"

"Aynen öyle. Sana cüzzamı onlar bulaştırdı."

İtiraz etti. "Ama ben onlara hiçbir şey yapmadım. Sadece yardım etmeye çalıştım."

"Ama yakınlarındaydın. Onlara dokundun. İşte böyle hastalandın."

Kafası daha da karışmıştı. "Ama Landulf sizin kanınızı kullanmak istedi, Leydim. Ben kullanmamalıyım. Onun yapmak istediği hiçbir şeyi yapmamalıyım."

"Arada bir fark var, Dante. Landulf benim kanımı insanların canını yakmak için kullanmak istedi. Bense onu seni iyileştirmek için kullanmak istiyorum."

Batıl itikatları derindi. Telaşı sürüyordu.

"Fakat kan paylaşamaz," dedi. "Bunu kâfirler yapar. Kutsal Babamız, Dük'ümü suçlarken çocuklarla kan paylaştığını söylemişti. O zaman bunun yalan olduğunu düşünmüştüm ama doğru olduğu ortaya çıktı. Ve Landulf'ın bunu yapması büyük bir kötülüktü. Kanla cehennemdeki şeytanları çağırıyordu. Papa bunu açıkça görmüştü."

"Papa'nın açıkça gördüğü falan yoktu. Tanrım, Dante. O Papa seni hadım ettirdi."

Yüzü büküldü ve alt dudağı titremeye başladı. Sözlerimle onu yaralamıştım ve kendimden utanıyordum. Küçük düşmüş gibi başını önüne eğdi.

"Ben sadece Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istedim," diye inledi. "Ve şu anda tek yapmak istediğim de bu. Ama kanınızın hastalığımı nasıl yok edebileceğini bilmiyorum."

Başvuracak bir dayanağımın kalmadığını hissediyordum. Bütün gece tartışıp, hiçbir yere varamayabilirdik. Ve bu gece ölmesi gayet olasıydı. Yakılmanın ve diğer tacizlerin ardından, yaralan daha da beter iltihaplanmıştı. Vücudunun yarısı iltihaplı dokuyla kaplıydı. Ve ona elimi dahi sürmeden, kanını kaynatan ateşi hissedebiliyordum. Bana ulaşmak için harcadığı çaba, geriye kalan güç kaynaklarını tüketmişti. Soluğu daimî bir hırıltıya dönüşmüştü. Ona hemen kanımı vermediğim takdirde geleceğe temiz bir vicdanla dönmem mümkün olmayacaktı.

Yeniden gözlerine bakarak, "Dante," dedim. "Bana bak."

Gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. "Leydim?"

"Sadece bana bak, dostum. Sadece beni dinle. Karımdan korkman için bir neden yok. Bu, Tanrı'nın bir hediyesi. Sadece bir kaç damlası bile kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak. Ve Tanrı onun adına verdiği bütün mücadelelerin ardından daha iyi hissetmeni istiyor."

Aniden hülyalı bir hâle bürünmüştü. "Evet, Leydim."

"Şimdi gözlerini kapat ve yaralarının şifa bulmasının ne kadar hoş olacağını hayal et. İnsanların seni sadece bir cüzzamlı olarak gördükleri için senden kaçmaktan vazgeçtiklerini. Dante, hayatım, sana söz veriyorum, cüzzam birkaç dakika içinde gitmiş olacak."

Gözleri kapalı, kendi kendine mırıldandı. "Gitmiş olacak."

"İyi." Elimi uzattım. "Şimdi gözlerini kapalı tut, ama bana elini ver. Seni gölete götüreceğim. Önce yaralarını yıkayacağız, sonra üstlerine bir şey serpiştireceğim ve hepsi daha iyi olacak."

"Daha iyi..." diye fısıldadı. Ancak onu gölete çekmeye çalışırken, her ne kadar gözlerini açmasa da gerilmişti. Hâlâ sihrimin etkisi altındaydı; en azından ben öyle düşünüyordum. "Hayır," dedi. Dikkatli konuşmak zorundaydım. "Sorun ne?"

"Gölete gidemem."

"Göletin içine girmeyeceksin, sadece yanına gideceksin. Seni yıkamam gerek."

"Gölette boğulabilirim," dedi.

Şimdi düşününce, Dante'yi bir gölet kıyısında yıkanırken hiç görmemiştim. Belki de kokmasının nedenlerinden biri buydu.

"Boğulmana izin vermeyeceğim. İçine düşmen imkânsız."

"Hayır," dedi.

Hâlâ etkim altında gibiydi ama bana direnmeyi de sürdürüyordu. Ondan bilgi almak için onu zorladığım ve beni -çok güçlü

bir hipnotik trans sırasında bile- savuşturmayı başardığı zamanları hatırladım. Zihninde hâlâ bir şeyler, onu net olarak okumama engel olan bir tür psişik sapma vardı. Sahip olduğum bütün yeni güçlerime rağmen, tam olarak ne düşündüğünü okuyamıyordum.

Ve zihnini tamamen okuyabilir olmam gerekiyordu.

"Biraz önce dinlendiğin kayaya oturmaya ne dersin?" diye önerdim. "Ben sana temiz su getiririm. Bu olur mu?"

Gözleri kapalı hâlde başını salladı. "Kayanın üstünde oturursam sorun olmaz."

Onu ilk başta dinlendiği kayaya geri götürdüm. Otururken başını okşadım. "Gömleğimi ıslatacağım," dedim. "Sonra yaralarına usulca dokunup onları temizleyeceğim. Acı olmayacak. Rahatlama dışında bir şey hissetmeyeceksin. Anlıyor musun, Dante?"

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

Onu bıraktım. "Birkaç saniyeliğine gidiyorum. Huzurla kal."

İç geçirdi. "Huzur."

Göletteki su hâlâ çok durgundu; her zamankinden daha çok. Çöldeki gölet gibi, göğün bir aynasıydı sanki. Narin yüzeyinde o kadar çok yıldız ve takımyıldızı vardı ki serin sıvıyı bozmak neredeyse bir günah gibi geliyordu. Fakat daha önce de burada durmuştum. Geçen sefer de Dante'ye kanımı vermiş ve onu yoluna dehşet verici hastalığından arınmış olarak göndermişim. Şimdi olduğu gibi o zaman da, ona duyduğum sevgiyle hareket etmiş ve verebileceğim her şeyi verme isteğiyle dolmuştum. Kanımı ve güvenimi hak ettiği ortadaydı.

Tişörtümü ıslatmak için eğildim ve duraksadım.

Gökyüzündeki suya bakmaktan kendimi alamıyordum. Çok iyi bildiğim Andromeda takımyıldızı oradaydı ama hiç bu kadar net görüldüğünü hatırlamıyordum. Neredeyse, Titan ağır ağır

yaklaşırken, Perseus'un karısını, kötü kalpli canavarın açlığını gerektirecek bir insan kurban olarak kayalara zincirlenmiş hâlde görebiliyordum. Tıpkı Landulf'in kendi kötülüğünü doyurmak için genç kadınları zincirleyip kurban etmesi gibi. Daha yakından bakınca, Perseus'un, heybesinde Medusa'nın kellesiyle onu kurtarmak için sessizce yanına yaklaştığını görmek inanılmazdı. Kelleyi son anda, Titan ortaya çıkınca gösterecekti. Perseus silahını gizli tutma akıllılığını göstermişti. Onun böyle bir güçten ayrılacak kadar aptal olmadığını öne süren Dante'ydı.

Medusa. Perseus. Dante.

Dante arkamdan, "Leydim," diye fısıldadı.

"Geliyorum," dedim.

Gömleğimi ıslatmak için eğildim.

Ama bir kez daha duraksadım.

Richard Wagner'in operası gecenin sessizliğinde bana geri dönmüştü. Müzik, zihnimde insanlıktan bile daha yaşlı ritimlerle yankılanıyordu. Kendimi bir kez daha takımyıldızlarının heybetli fonunda sahnelenen *Parsifal* operasını izliyormuşum gibi hissettim. Ana karakterlerin her biri mitolojik bir varlık olmalıydı. Kral Arthur, Perseus'u Gordo'nun peşinden gönderen Kral Polydektes olabilirdi. Parsifal, Medusa'yı katleden Perseus olabilirdi. Ama Klingsor kimdi? Tabii ki Medusa'nın kendisi. Dışarıdan adil gibi görünen, ama saçları ve aurası tıslayan yılanlarla dolu Medusa. O anda yılanların Medusa'nın başına sembolik olarak yerleştirildiğini anladım. Gerçek kimliğinin yanlış anlaşılması için oradaydılar.

Dante, "Elinizi çabuk tutun, Leydim," diye fısıldadı.

"Tutacağım," dedim. Ama ne nefes alıyor ne de kıpırdayabiliyordum.

Klingsor ve Medusa. Klingsor ve Landulf.

O kadar çok ortak noktaları vardı ki. Tek bir şey dışında. Oyun bu "şey"den bahsediyordu. Wolfram von Eschenbach'ın *Parzival*'i bu "şey"i anlatıyordu. Klingsor'un özel bir işareti vardı. Pürüzsüzdü. Hassas bir noktada. Şimdi hatırlıyordum. Her şeyi. Ve midem bulanıyordu, çünkü gerçek inanılamayacak kadar dehşet vericiydi.

Âdeta taşa dönüşmüştüm. Gözyaşlarımın bana faydası yoktu. Gelmeyeceklerdi. Ölçülemeyecek bir boyuttaki acı gelmeden gelmeyeceklerdi. Çünkü gerçeği biliyor olmama rağmen, kabul etmekte direniyordum. İncancım taşın güçlü olabilirdi, ancak zamanla bütün taşlar suyla yıpranırdı. Ya da gözyaşlarıyla... Şimdi tek yapabileceğim, taş kesmiş bedenimi beni arkamda bekleyen şeyle yüzleşmeye zorlamaktı.

Gömleğimi ıslatarak kalktım ve göletin yan tarafında sürünen bir kertenkeleyi gözüme kestirdim. Bir an sonra elimde, ardından da cebimdeydi. Onu bıraktığım yerde hevesle bekleyen Dante'nin yanına hiçbir şey olmamış gibi döndüm. Gözleri kapalı olsa da, ben yaklaşırken yüzünde bir gülümseme belirdi. Üzerine eğildim ve nazik hareketlerle yanık ve hastalıklı elini, kolunu temizlemeye başladım. Dokunuşum hoşuna gitmişti.

"Ah, Leydim," dedi.

"Sadece rahatla, Dante," dedim yumuşak bir sesle. "Seni temizlemem gerek ki, sonra tedavi edebileyim. Seni iyileştirmemi istiyorsun, değil mi?"

"Ah, evet."

"İyi." Kısa bir an kendi gözlerimi de yumdum ve alt dudakımı ısırdım. "Çok iyi."

Saniyeler sonra eli ve kolu temizlenmişti. Ayağa kalktım ve cebimdeki kertenkeleye uzandım. "Şimdi korkma," dedim. "Korkmuyorum," diye fısıldadı.

Kertenkeleyi arkama saklayarak ellerimin arasında un ufak ettim. O kadar sert ezmişim ki, kanı avuç içlerime bulaşmıştı. Ardından ellerimi Dante'nin cüzzamlı yaralarının üstünde dolaştırdım ve sürüngenin kanını yaralarına damlattım. Kertenkele soğuk kanlıydı. Kanı benimkinin olması gerektiği gibi sıcak değildi. Ancak Dante bunu fark etmemişe benziyordu ve bu küçük lütuf için minnettardım. Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Orada bir şey, sistemi kanımı emerken ifadesinde belirecek küçücük bir değişik arıyordum. Daha önce görmediğim bir ifade. Zafer, belki de küstahlık. Zihnimdeki bütün soruları dağıtmam için bunu görmem gerekiyordu.

Ama gördüğüm, çok daha kötüsüydü.

Kan üzerine damlarken, alt dudağı hafifçe bükülmüştü. Nahos bir biçimde kıvrılmıştı ve içimden, büyük fedakârlığıma iyi gizlenmiş bir küçümsemeyle tepki verdiğini düşündüm ve ellerimi çektim.

"Aç gözlerini, Dante," dedim.

Gözlerini açtı ve gülümseyerek, "Şifa buldum mu, Leydim?" dedi.

Sahte bir zevkle sırttım. "Neredeyse, dostum."

Sonra onu kirli gömleğinin yakasından yakaladım ve tepki vermesine fırsat bırakmadan, göletin kıyısına sürükledim. Su benim son dokunuşumdan bu yana tam olarak durulmamıştı ama yansımasını gösterecek kadar düzdü. Suyun kıyısında yanında be-

nimle durmak istememesine şaşmamak gerekirdi. Suyun içinde, Dante'nin sözü ona mahvolmuş ve acılı ifadesi olağanüstüydü.

Kelimenin tam anlamıyla bir erkeğin olması gerekenden kat kat güzeldi.

Bir tanrıça bile olabilirdi.

Geri çekildim ve titremeye başladım.

"Landulf," diye inledim. "Sendin. En başından beri sendin."

Diğer Landulf sadece bir kukla, gerçek efendinin bir müridiydi. Şatodaki Dük sadece bir piyondur.

Dante, tahtın arkasındaki gerçek güçtü.

Dante, Landulf'tı.

Cevap vermeden önce kendi yüzüne uzun uzun baktı. Belki de yansımasını bir süredir görmemişti; bilmiyorum. Nihayet konuştuğunda, sesi dikkat çekecek kadar nazikti. Eski hâlimden farklı değildi, ama daha güçlüydü ve uzun süre kendi kaderinin efendisi olmuş bir varlığın özgüvenini yansıtıyordu.

"Daha büyük bir bilgelikle döneceğini tahmin etmeliydim," dedi. "Geçen sefer seni tuzağa düşürmek çok kolay olmuştu. Ama şimdi kandırılan ben oldum." İç geçirdi. "Son bin yıl içinde büyümüşsün, Sita."

"Bilgeliği şefkate tercih ettiğim için mi?" diye sordum.

Bana baktı. "Bir anlamda. İnsanlar için sevginin sınıandığı bir sınavı geçmek, bilgelik gerektiren bir sınavı geçmekten çok daha kolay. Çünkü sevgi bile bilgeliği sıkça gölgeler."

Buruktum. "Senin bana sevgiden bahsetmeye hiç hakkın yok"

Kandırılmıştı, ama en azından gülümseyebiliyordu. "Ama her ne kadar seni sevmesem de, hayranlık duyuyorum," dedi. "Hayranlık bir insanın sevgiye en fazla yaklaşabildiği duygudur. Bize

iyi hizmet eder. Senin şu sürekli çektiğin sevgi yoksunluğunu ben hiç hissetmem."

"Senden bir şey almaya ihtiyacım varmış gibi konuşuyorsun. Ama yanıyorsun."

"Ama Dante'nin sevgisine bayılmıştın," dedi.

"Yol üstündeyken biraz şaşırdım o kadar. Ama sen sonunda kayboldun."

"Belki de." Duraksadı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Parsifal. İkinci Dünya Savaşı'ndan önce, Viyana'da izlemiştim. Klingsor karakteri Landulf'tı. Papa tarafından hadım edilmişti." Onunla alay eder gibi, "Oyunda, bacaklarının arasının dümdüz olduğunu söylüyordu."

Yüzünden bir öfke dalgası geçti ama kendini hemen toparladı.

"Kusursuz bir hafızan var. Başka hatalar da yapmış olmalıyım."

"Evet. Ama aklım karıştı. Bana Medusa'nın kellesi ipucunu neden verdin?"

"Gerekliydi. Tamamen benim olabilmen için, önce benim tarafımdan uyarılman gerekiyordu. Özgür irade her iki yolda da işler. Sağda ve solda. O kızı isteyerek öldürdüğün zaman, işte ancak o zaman benimle burada buluşmaya gerçekten hazır oldun."

"Hepsi düzmece miydi? Her şey?"

"Evet."

"Ve sana kanımı isteyerek verseydim üçüncü adımı da tamamlamış mı olacaktım?"

"Aynen öyle. İşte o zaman kanının bana müthiş faydası olacaktı."

İç çektim. "Pekâlâ, sanırım şimdi kanımı alamayacaksın."

Bana bakakalmıştı. Şimdi onu net olarak görebiliyordum. Doğüstü güzelliğini, başının üzerinde kıvrılan siyah, hafif bukleleri. Hâlâ cüzzamlı olduğunu neden sonra fark ettim.

Yumuşak bir sesle, "O konuda yanılıyorsun," dedi.

Bir adım geri çekildim. "Hâlâ ölmek üzeresin. Birkaç gün daha yaşamak için bile benim kanıma ihtiyacın var. Sana cüzzamı getiren gerçekten de şeytani yakarışların olmuş."

Bana doğru bir adım attı. "Doğru. Bu işin bir bedeli var. Ama kanına bu bedeni fiziksel olarak korumak ve bu üçüncü yoğunlukta yoluma devam etmek için ihtiyacım var. Fakat geçen seferkinin aksine, bu kez kanımı başkalarına aktaramayacağım. Artık benim müridim olmaya ve olumsuz kutuplaşmaya geçmeye iknâ olmazsın. Yine de kanın bana uzun süre faydalı olacak." Kirli gömleğinin altından bir hançer çıkardı. Bu, hizmetçinin beni yaraladığı hançerin aynısıydı. Üstünde benim kanım vardı. "Benden kaçmaya ya da bana zarar vermeye çalışmanın bir anlamı yok, Sita. Psişik güçlerim seninkilerin çok ötesinde."

Ondan uzaklaşmak imkânsız gibiydi.

Kollarımı ve bacaklarımı dahi kıpırdatamıyordum.

Medusa. Bedenim taşa dönmüştü.

"Artık bana ne yaptığının bir önemi yok," derken, dilimi kullanabildiğim için minnettardım. "Ben seni ve türünün geri kalanını alt ettim. Gelecekte insanların kafasını karıştıracak olumsuz varlıklardan oluşan bir yenilmezler ordusu olmayacak. Kanserin toplumdan kesilip atıldı. Hasat planlandığı şekilde yürüyecek. Kaybettin, Landulf. Artık kabul et."

Aramızda yarım metre kalacak şekilde yaklaştı. Hançerini uzun saçlarıma sürtüyordu. Sonra bıçağın ucunu, kurumuş kanı yaladı ve hüznle gülümsedi.

"Bir şeyi kabul etmek doğama aykırı," dedi. "Ama bana benlediğin sevgiden neredeyse bedeninden ve içinde pompalanan ölümsüz kandan aldığım keyif kadar hoşlandığımı söyleyebilirim." Sağ gözümün altını çizdi ve yanağımdan aşağı kırmızı bir damla süzüldü. Manzara onu zevkle doldurmuştu. "Vampir göz yaşı, Sita. Benim için mi ağlıyorsun? Hâlâ kahramanın olmalıyım." Meydan okuyor, artık korkmuyordum.

Sol elimdeki leke kaybolmuştu.

"Tek pişmanlığım senin için döktüğüm gözyaşları," dedim. "Bunun dışında hiçbir pişmanlığım yok. Huzurluyum. Ve sen hâlâ bir canavarsın. Bir gün Perseus'un aynasına bakmak zorunda kalacak ve kendi yansımanı göreceksin, dikkatle bakılamayacak kadar kokuşmuş olduğunu anlayacaksın. Ve işte o gün taşa dönüşeceksin, Landulf. Ölecek, çürüyeceksin ve dünya büyük bir yükten kurtulmuş olacak." Durdum. "Beni şimdi öldür de bitsin. Cesaretin varsa tabii, seni iğrenç yaratık!"

Yüzüne tükürdüm. Bundan hoşlanmamıştı.

Tükürüğümü sildi ve hançerini kaldırdı.

"Seni çabuk öldürecektim," dedi. "Ama şimdi, Sita, ölümün bütün bir gece sürebilir."

Yan tarafımda bir kesik açmak için harekete geçtiyse de duraksadı. Şaşırmış gibiydi.

Benim de bir an için kafam karışmıştı. Vücudum parlamaya başlamıştı. Gölet de göğün ışıklarıyla parlıyordu. Gökyüzündeki takımyıldızları uyanmış ve ışıklarını yeryüzüne göndermek için ilham almışlardı sanki. Vücudumu dolduran beyaz ışık, gökyüzü kadar göletten de geliyordu. Landulf geçirdiğim dönüşümü tanımış ve keyfi kaçmıştı sanki. Fakat bu yıldızsal akım beni mut-hiş bir zindellekle doldurmuştu. Bunu daha önce de, çocuğu Set

takipçilerinin elinden kurtarmamdan hemen önce yaşamıştım. Landulf da o yaratıklar gibiydi. Hatta daha beterd. Ben gittikçe parlaklaşırken o, derimi kesmek için debeleniyordu. Sıkıntılı hâli beni güldürmüştü.

"Sanırım her zaman bir cüzzamlı olarak kalacaksın," dedim, gittikçe cılızlaşan bir sesle. "Ama kendine haksızlık etme. Zaten buralarda çok fazla kalamayacaksın. Yakşa hâlâ bu gezegende bir yerlerde ve onu bulmaya çalışabilirsin, ama ona zamanında ulaşabileceğini hiç sanmıyorum. Senin için son vampir benim. Ve son şansın, Landulf. Bu nasıl bir duygu?"

Öfkesi inanılmazdı. Tanrısal güzellikteki yüzü bir şeytana dönüşmüştü. Başının üstündeki bütün görünmez yılanlar, zehirli buharlar saçarak tıslıyordu. Onu tehlikeli bir bulut gibi sarmışlardı. Tüm bedeni cüzzam yaraları tarafından yutulmuştu sanki. Beni yakalamaya çalıştı ama parmakları içimden geçti. Çabalarının sonuçsuz olduğunu görünce, yeniden keyifli duruşunu takınmaya ve ruhuma son bir bıçak saplamaya çalıştı. Ancak hançeri hâlâ elindeydi ve beni bir daha kandırmasına asla izin vermeyecektim.

"Sita," dedi. "Teklifimiz hâlâ iyi. Sana hayal edemeyeceğin güçler bahsedebiliriz. Tek yapman gereken bize katılmak; bu dünyayı birlikte yönetiriz."

Neredeyse bir hayalet dönüşmüştüm ama hâlâ gülebiliyordum.

"Şu birliktelik kısmından hiç bahsetmemeliydin," diye cevapladım. "Daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yıldızlararası bir aracın zemininde yattığım kısa bir an oldu. Alanda ve Gaia'nın yakınımda olduklarını hissediyordum. Alanda'nın adımı sesleniyor olması bile mümkündü. Görevimi başarıyla tamamladığımı biliyor olmalıydı. Gülümsemek için, beni başka dünyalara, ihtişamlı bir geleceğe götürmek için bekliyordu.

Ancak Landulf'la mücadelem benden bir şey almıştı.

Artık bu tarz maceralardan bıkmıştım.

Yakşa'nın sonunda yorulması gibi, ben de bir değişikliğin hasretini çekiyordum.

Alanda beni şimdiki zamana geri çağırmadan, bütün varlığımı tarihin bir başka sayfasına odakladım. İlk vampire döndüm. Yakşa'nın ben yedi yaşında bir kızken, beş bin yıl önce Hindistan'da doğduğu o tuhaf geceye. Agoralı rahibin töreni sona ermişti ve kötü kalpli rahip, Amba'nın diriltilmiş cesedi tarafından öldürülmüştü. Ceset yeniden sırtüstü yatıyordu ama Amba öldüğü sırada taşımakta olduğu dokuz aylık fetüsün varlığıyla hâlâ şiş olan karında bir hareketlilik vardı. Babam bıçağını çekti ve rahimde tutsak kalan doğmamış çocuğu çıkarmaya gitti. Çalıların arkasında gizlendiğim yerden çıktım.

"Baba!" diye bağıırken, elindeki bıçağı tutmaya çalıştım. "Bu çocuğun dünyaya gelmesine izin verme. Amba öldü, bunu kendi gözlerinle gör. Çocuğu da aynı şekilde ölmüş olmalı. Lütfen baba, beni dinle!"

Adamlar beni gördüklerinde şaşırmuş olduklarından, doğal olarak söylediklerimin hiçbirine dikkat etmediler. Babam bana kızmış olsa da, önümde diz çökerek sakın sakın konuştu.

"Sita!" dedi. "Görünüşe göre arkadaşın ölmüş ve biz rahibin onun bedeninin üzerinde yaptığı şeylerden sorumluyuz. Ama gördüğün gibi o da yaptığı kötü karmanın bedelini hayatıyla ödedi. Eğer karnındaki bebeğin yaşamasına izin vermezsek biz de kendi kötü karmamızı yaratmış olacağız. Saşi'nin doğumunu hatırlıyor musun? Annesi ölmüştü ama o sağ salım dünyaya geldi. Bazen ölü bir kadının canlı bir bebek doğurması mümkündür."

"Hayır," diyerek itiraz ettim. "O çok farklı bir durum. Saşi doğduğunda annesi öleli daha birkaç dakika olmuştu. Amba şafak sökerken öldü, onun içinden canlı bir şeyin çıkması imkânsız."

Babam elindeki bıçakla Amba'nın karnında kıvranan hayat belirtisini işaret etti.

"O zaman buradaki yaşam belirtisini nasıl açıklayabiliyorsun?" diye sordu.

"Onun içinde hareket eden, karanlıkların efendisi Yakşini'dir," dedim. "O pis şeytanın gitmeden önce nasıl gülümsediğini gördün. Gitmedi ve bizi aldatmayı planlıyor. Çocuğun içine girmiş."

Babam söylediklerimi büyük bir dikkatle dinliyordu. Yaşıma göre fazlasıyla akıllı olduğumu bilip zaman zaman tavsiyelerime başvurduğundan, bugün de benim fikrimi almak istiyordu. Yol göstermeleri için adamların bulunduğu yere yardım almak için baktı ama adamlar da kendi aralarında bölünmüştü. Bazıları bıçakla Amba'nın içindeki canlıyı deşmek

istiyorken, diğerleri babam gibi günah işlemekten korkuyordu. Sonunda babam bana doğru döndü ve elindeki bıçağı uzattı.

"Amba'yı herkesten daha iyi tanırdın," dedi. "Onun içinde hareket eden hayatın iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu en iyi sen bilirsin. Eğer kalbinin derinliklerinde yaşayan şeyin kötü olduğundan emin olursan, bıçağı saplarsın. Burada bulunan adamlardan hiçbiri yaptığın şey için seni suçlamayacaktır."

Dehşete düşmüştüm. Daha küçük bir çocuktum ve babam benden zalimce bir şey yapmamı istiyordu. Ama babam sandığımdan daha akıllıydı. Ben ona hayret dolu gözlerle bakarken kafasını salladı ve bıçağı geri almak için uzandı.

Ama bıçağı ona vermedim.

İçten içe ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Bıçağı Amba'nın bebeğine sapladım.

Kan ellerime bulaştı.

Ama bu sadece tek bir kişinin kanıydı. Binlercesinin değil.

Amba'nın bedeninin içindeki yaratık hareket etmeyi bıraktı.

Alanda arkadaşının bedenini inceledikten sonra Gaia'ya döndü. Uzay gemisinde değil, gece vakti berrak bir göletin yanı başında, çöldeydiler. Tepelerinde sayısız yıldız parlıyordu.

Alanda, "Nefes almıyor," dedi. "Kalbi durmuş."

Aslında kendi usulüyle konuşabilen Gaia, "Ama onu durdurdu," dedi. "Yol artık pek çokları için açıldı."

Alanda arkadaşına baktı. Yüzünde acı vardı. "Ama bize geri dönüyordu," dedi.

Gaia onu teselli etti. "O her zaman kendi yoluna gitti. Bırak gitsin."

Daha sonra, arkadaşının bedenini gölete bırakırlarken Alanda'nın gözünde bir damla yaş vardı. Arkadaşı bir an için suyun üstünde süzülürdü. Yıldızların göletteki yansıması bedenini çevreliyordu. Alanda yukarı baktığı zaman, aynı yıldızları gökyüzünde de gördü. Arkadaşı bir an için takımyıldızına dönüşmüştü ve bu, Alanda'ya biraz olsun teselli vermişti. Ancak yeniden suya baktığı zaman, arkadaşının suyun yarattığı aynanın dibine çökmüş ve gitmiş olduğunu gördü.

Alanda, "Hiç var olmamış gibi," diye fısıldadı.

Gaia, "Hepimiz için olduğu gibi," dedi.

Yirmi yaşındayken, aysız bir gecede, dışarıdan gelen bir sesle uyandım. Bir yanımda kocam Rama, diğer yanımdaysa kızımız Lalita uyuyordu. Sesin beni neden uyandırdığını bilmiyordum. Çok yüksek değildi. Ama tuhaf bir sestti; bir bıçağa sürtünen çiviler gibi. Kalktım, evimden çıkıp dışarıda, karanlıkta durdum ve etrafa bakındım.

Uzunca bir süre biriyle karşılaşmayı bekleyerek orada durdum.

Ama kimse yoktu.

Sonunda yatağıma döndüm ve uyuyakaldım.

Ertesi sabah Lalita'mla birlikte nehir kıyısında oynarken, tuhaf bir adam yanıma geldi. Uzun boylu ve güçlü yapılydı. Sağ elinde bir nilüfer çiçeği, sol elindeyse altından bir flüt taşıyordu. Bacakları uzun, her hareketi etkileyiciydi. Kendimi ona bakmaktan alamıyordum ve yanıma gelip, nehrin kıyısında diz çöktünce çok sevindim. Nedense, bana zarar vermek niyetinde olmadığını biliyordum.

Suya bakarak, "Merhaba," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim." Duraksadım. "Sizi tanıyor muyum, efendim?"

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. "Evet. Daha önce karşılaşmıştık."

Tereddüt ettim. Tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum.

"Üzgünüm, hatırlamıyorum," dedim.

Nihayet bana baktı. Gözleri masmaviydi. Bana gece yıldızlarını anımsatmışlardı; cennetten gelen ışıklarla parlıyor gibiydiler. "Adım Krişna," dedi.

Başımı eğdim. "Ben de Sita. Bu da kızım, Lalita. Buralarda yeni misiniz?"

Yeniden suya döndü. "Daha önce gelmiştim."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Yiyecek bir şeyler ister misiniz?"

Bana göz ucuyla baktı. Kalbimde bir heyecan hissettim. Başkında öyle bir sevgi vardı ki, böylesi bir sevginin nasıl var olabileceğini anlayamamıştım. "Asıl ben senin için bir şey yapabilir miyim diye merak ediyordum, Sita," dedi.

Bu hitabı hak ettiğini hissederek, "Efendim?" dedim.

Hafifçe omuz silkti. "Buraya sadece mutlu olup olmadığını görmeye geldim. Mutluysan yoluma gidebilirim."

Gülümsememem imkânsızdı. "Efendim, evleneli uzun zaman olmadı. Kocam çok sevdiğim harika bir adam ve Tanrı bize bu güzel çocuğu bağışladı. Hepimiz sağlıklıyız ve yiyecek yememiz var. Şu anda olduğumdan daha mutlu olabileceğimi hayal dahi edemiyorum."

Başını hafifçe salladı ve ayağa kalktı. "O zaman sana veda edeceğim, Sita."

Ben de ayağa fırladım. "Bunca yolu sadece mutlu olup olmadığımı görmeye mi geldiniz?"

"Evet." Bana son kez bakarken gözleri sevgi doluydu. "Benim için önemli olan tek şey senin mutluluğun. Beni hep hatırla, Sita." Ardından dönüp uzaklaştı ve onu bir daha hiç görmedim. Fakat onu asla unutmadım. Krişna.

SON SÖZ

Seymour Dorsten, yatak odasında bilgisayar karşısında oturmuş, ekrandaki kelimelere bakıyordu. Vakit geç olmuştu, şafak sökmek üzereydi ve gecenin büyük kısmını yazarak geçirmişti. Aslında son altı aydır, hemen her gece hiç dinlenmeden çalışmıştı. Fakat ne kadar uyku kaçırdığının bir önemi yoktu. Gün içinde uyuyabilirdi. AIDS hastalığı ciddi boyuta ulaştığı için artık okula gidemiyor, hatta evden dahi çıkamıyordu. Aslında, özel doktoru gelecek seneyi çıkaramayacağına inanıyordu ve neredeyse Noel zamanı gelmişti. Fakat erken ölümünün trajedisini onu rahatsız etmiyordu. En azından şimdilik. Hayal kahramanı gibi, sonunda mutluydu. Bir sonuca varmak bile yeterliydi.

Hikâyeyi biraz önce bitirmişti. *Onun* hikâyesini.

Alisa Perne'ünün, Sita'sının hikâyesini. Son vampir. Sarışın Vampir.

Seymour onu gidebileceği her yere götürmüş gibi hissediyordu, ama aynı zamanda, onu maceralarına katanın Sita olduğunu da çok iyi biliyordu. Sahip olduğu ciddi hastalığıyla onu hayal dahi edemeyeceği yükseklerle kaldırmıştı. Onun için, gittikçe zayıflayan ölümlüğünün daimî tecrübesi en büyük ilham perisi olmuştu. Sita düşüncelerini kime gönderdiğini hiç söylememişti ama hepsi Seymour içindi. Her zaman. Ancak onu ve kendini

ölümsüz kılan da Seymour'du. Böylece kendi ölümünden korkmayacaktı. Sonunda Alisa'nın da korkmadığını ve tek pişmanlığının ona veda edememek olduğunu biliyordu. Ama en azından Seymour onunla vedalaşabilirdi.

Öne uzandı ve ekranı kapattı.

Penceresinin dışından bir ses geliyordu.

O tarafa baktı. Hızla, her zamanki gibi.

Ama hiçbir şey yoktu. Bir kedi. Rüzgâr.

Ancak geceleri duyduğu bu tür sesler ona her zaman Sita'yı düşündürdü. Yaşsız Sita'nın ona sihirli kanını vermek için pencereden içeri süzüldüğünü. Onu hastalığından kurtardığını... Ama Sita ona layık olan tek kaderi seçmişti. Ortadan kaybolmayı ve yalnızca Seymour'un kalbinde var olmayı tercih etmişti.

Seymour güçlükle öksürdü ve gözüne hücum eden bir damla yaş sildi. Hastanede olması gerekiyordu. Ciğerleri yarı yarıya sıvıyla doluydu ve acı çekmeden tam bir nefes alamıyordu. Yine de bilgisayar ve hikâyesiyle birlikte evde olmanın daha iyi olduğunu düşünüyordu. Keşke kalbi Sita için sonsuza dek çarpabilseydi.

Seymour onu özleyecekti. Kesinlikle.

"Elveda, Sita," dedi boş ekrana.

Onu sonsuza dek özleyeceğini düşündü.